

YILDIZÇİÇEĞİ SERİSİ 1.KİTAP

AŞIK OLMA

konuşu

ZEYNEP SEY

Aşık Olma Korkusu

Zeynep Sey

Düzenleme
Ny.özlem

1. BÖLÜM

“YILDIZÇİÇEĞİ”

Kendi hayatlarında birer figüran olarak yaşayan insanlar vardı, ben o insanların başrolüydüm. Her ne kadar şimdi karanlığın içine sıkışmış gibi olsam da gün gelecek, baktığım her yerde sadece kendimi görecektim.

Tabii önce bazı şeylerin üstesinden gelmem gerekiyordu. Rahatsız edici iyodoform kokusu ve karanlık gibi...

“Teyze?” diye seslendim, yanımda olmadığımı bilmeme rağmen. Onun yerinde bir başkası olsa gözlerinden ameliyat olan bir kızı tek başına bırakmazdı ama o böyle biriydi. Ne diye refakatçi olarak onu seçmiştim ki?

Sanki başka kimsem varmış gibi.

Onu suçlamaktansa kendime kızarak üzerimdeki örtüyü kenara çektim. Koruyucu gözlükler önümü görmeme engel olsa da bu odaya girmeden önce etrafa iyice bakınmıştım. Dokuz adım sonra kapıya ulaşacaktım. Sola dönerek yirmi altı adım atacak ve yirmi yedinci adımda durup kendime bir kahve alabilecektim. Sıcak bir kahve içmek için her şeyi yapabilirdim.

Planladığım gibi yattığım yataktan doğrularak ayaklarımı yere bastım. Dudaklarım bu hareketimi onaylarcasına gülümserken kendimden emin bir şekilde adım atmaya başladım. *Bir, iki, üç...*

Ellerimle etrafımı yokladım. *Dört, beş, altı...*

Duvara tutunarak yürümeye devam ettim. *Yedi, sekiz, dokuz...*

Elimi uzatarak kapıyı açtım. *On, on bir...* Fakat bazen hayat planlandığı şekilde gitmezdi. On ikinci adımı atmak yerine neredeyse yere yapışacak olmam da bu yüzdendi.

Beni düşme tehlikesiyle burun buruna getiren de düşmekten son anda kurtaran da aynı kişiydi. Kollarıyla belime sarılıp beni kendine çektiğinde burnuma bir koku doldu. Oldukça seksi olmasının yanı sıra güvende hissettiren bir kokuydu bu.

İyodoform kokusuna eşlik eden odunsu kokunun altındaki diğer notaları aramaya başladım. Öylesine bir yaz gecesinin serin sularında yüzmek gibiydi. Vanilya, hindistancevizi, sandal ağacı ve...

“İyi misiniz?”

“Karanfil.”

“Anlamadım?”

“Parfümünüz diyorum, içinde karanfil de var.”

Mırıltılı, hoşnut bir ses çıkardı. Elleri hâlâ belimdeydi. “Anlar mısınız kokulardan?”

Omuz silktim. “Burnum iyi koku alır.” Kokunun baş döndürücü etkisinden kurtulmak için onu kendimden uzaklaştırdım.

“Ve sanırım bir kez aldığı kokuyu kolay kolay unutmaz.” Devamında kuracağım cümleyi söylemesine şaşırsam da başımı sallamakla yetindim. “Gözlük?”

Dudaklarımı büktüm. “Lazer ameliyatı oldum. Koruyucu gözlük bu. Normalde böyle görünmem.” Özellikle de bu kadar iyi bir kokuyla sarmalanmışken.

“Geçmiş olsun.”

“Teşekkür ederim.”

“Çarpışma için üzgünüm.” Sesi içten ve üzerinde taşıdığı kokuya eşlik edecek kadar derindi.

“Hiçbir şey göremiyor olmamın dışında iyiyim. Bu konu da sizinle ilgili değil zaten.”

“Nereye gidiyordunuz?” diye sorup cevap vermemi beklemeden, “Eşlik edebilirim isterseniz ya da size yardım etmesi için birini çağırabilirim,” diye devam etti.

“Kimseye ihtiyacım yok,” diyerek reddettilim refleksiyle. “Ama...” Elimi kaldırıp neresi olduğunu bilmediğim bir yeri işaret ettim, tahminime göre kahve otomatını gösteriyordum. “Kahve içerken bana eşlik edebilirsiniz.” *Çünkü teyzem yine beni yalnız bıraktı ve ben daha şimdiden çok sıkıldım. Biriyle sohbet etmek fena olmaz.*

“Ben aslında...” Karar vermesi uzun sürmedi. “Tabii, memnuniyetle.”

Beni rahat bir koltuğa oturtuttuktan sonra ikimiz için de kahve almaya gitti. Geri döndüğünde çoktan ısınmış olan karton bardağı bana verdi. Bir an için parmaklarımız birbirine değdi. Onu göremediğim için mi dokunuşunu bu kadar fazla hissetmiştim yoksa hâlâ kokusunun etkisinde miydim, bilmiyordum.

“Neden buradasın?” diyerek sohbet konusu açmaya çalıştığım da sadece kendi aklımı meşgul etmeye çalışıyordum.

Kullandığım samimi dili sorun etmeyerek, “Annemi ziyarete geldim.” dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. “Geçmiş olsun, önemli bir şeyi yoktur umarım.”

“Umarım,” dedi sıkıntılı bir sesle. Devam etmeyince bu konuyu konuşmak istemediğini anlayarak başka bir konu arayışına girdim.

“Ben de bu hafta sonu seçmelere gireceğim.”

“Öyle mi?” diye ilgiyle sordu. “Ne seçmesi?”

“Dizi.”

“Oyuncu musun?”

Başımı salladım. “Seçilirim bu ilk işim olacak.” *Ve rol yapmak artık resmi olarak benim kariyerim olacak.*

“Umarım seçilirsin,” derken samimiydi. Gerçi sadece on dakikadır tanıdığım birinin samimi olup olmadığını bilemezdim ya, neyse... “Bu gözlüklerle nasıl gireceksin seçmelere peki?”

Kıkırdadım. "Seçmeler hafta sonu."

Anladığını belli edercesine mırıltılı bir ses çıkardı. "Demek oyuncu olmanın yanında kokulardan da anlıyorsun."

"Mühim bir şey değil bence."

"Kesinlikle öyle." Hareketlendiğini duydum, merakla ne yapacağını bekledim ama göremediğim için sormam gerekcekti. Derken bir koku aldım. "Nasıl?"

Sessiz kalarak sunduğu kokuyu içime çektim. "Bu çok güzel."

"Notalarından bahsedebilir misin?"

"Hım..." dedim düşünceli bir şekilde. "Vanilya."

"Evet," diye teşvik etti.

"Nane." Burnumun ucundaki şişeyi biraz daha kendime yaklaştırmak için elini tuttum. Hafifçe gülümsedim. "Amber."

"Çok iyi," dedi ve bu defa sesinde memnuniyetle birlikte bir hayranlık da vardı. Elini bıraktığımda şişeyi kendine çekti, bunu kokunun gittikçe azalan yoğunluğundan anlamıştım.

"Ama eksik olan bir şey var."

"Biliyorum. Zaten bu yüzden sürekli reddediliyorum."

Şaşıarak, "Bu kokuyu sen mi yaptın?" diye sordum.

"Üzerinde çok çalıştım ama hayal ettiğim kokuya bir türlü ulaşamıyorum."

"Nasıl bir koku hayal ediyorsun ki?"

"Şekerli ama çok tatlı değil. Ferahlatıcı ama iç ısıtan."

"Hım." Düşünmeye başladım, tekrar koklamak istediğimi söyleyince bu kez şişeyi bana yaklaştırmak yerine vermeyi tercih etti.

Küçük tüp ellerimdeyken koku beni sarmaladı, aklım geçmişe gitti ve ansızın kendimi annemin yanında buldum. Beni çok sevdiği çiçeklerle tanıştığı günlerden birindeydik; unuttacağımı bilse de önce isimlerini söylüyordu, sonra özelliklerinden bahsediyordu. İçlerinden birini kokladım, isminden önce özelliğini anlatmaya başladı.

"Sabır," dedim hatırlayarak. "Sabırlı olmalısın."

“Olamıyorum. Zaten bu son denememdi, anneme de koklattıktan sonra sunuma gideceğim. Yine beğenilmezse bu işi bırakıyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Bir şeyin eksik olması, ondan vazgeçmene sebep olmamalı. O, umutsuzluğu hak etmeyecek kadar güzel, onu tamamlayabilirsin. Sadece biraz sabır... Belki biraz yıldızçiçeği?”

“Anlamadım?”

“Eksik olan şey diyorum, yıldızçiçeği.” *Çünkü yıldızçiçekleri sabrı temsil eder.*

“Öyle mi dersin?”

“Denemeye değer derim.”

Kendi içinde bir münakaşaya daldı, varlığını hatırlayınca dönüp sohbet ve tavsiye için teşekkür etti. Kahvelerimizin bitmiş olması sohbetimizin de biteceği anlamına gelmezdi ama işleri vardı. Bu nedenle onu rahat bıraktım ve bana veda etmesine izin verdim.

Beni odama kadar getirdikten sonra gideceğini sansam da kolumdan çıkmayıp yatağa kadar götürmeye devam etti. “Bir adım önünde yatak var.” Elimi tutarak yatağı bulmamı sağladı, ağır hareketlerle önce yatağa oturttu, sonra sırtımı yatak başlığına yaslamam için destek verdi. “Ben artık gideyim.” Onaylayıcı bir ses çıkardığımda bir iki adım attı, durup bana döndü. “Adın neydi bu arada?”

“Elisa,” dedim içtenlikle gülümseyerek. “Elisa Tanyeli.”

“O ışık sende var Elisa,” dedi beni cesaretlendirmeye çalışarak.

“Biliyorum, o kokuda da var, sadece sabır. İçine biraz sabır katmalısın.”

“Sabır demişken... Sanırım ikimizin de ihtiyacı olan şey bu. *Yıldızçiçeği*. O halde ben çiçeği alayım, yıldızı sende kalsın. Hayal ettiğin o kişi olacağına inanıyorum.”

“Ben de sana inanıyorum,” dedim samimiyetle. “O kokuyu bulacaksın.”

Belki sonra beni de...

2. BÖLÜM

“DÖRT YIL SONRA”

Işıklar kapanıp bizi karanlığın içine gömdüğünde bir alkış tufanı koptu. Alıştığımın aksine bu kez alkışlanan ben değildim. İçinde olmayı çok istediğim ama yönetmeni tarafından reddedildiğim için gururuma dokunan bir aşk filmiydi.

Aşktan kaçan, tabiri caizse aşktan korkan biriydim. Bunu sorun etmemiştim çünkü hayatımı aşk ve duygusallık yokken daha iyi idare ederim sanıyordum. Ta ki dört yıllık oyunculuk kariyerim boyunca her türlü role kolayca girip çıkabiliyorken aşk sahnelerinde duyguyu seyirciye veremediğime dair eleştirilmeye başlanana dek... Yetmezmiş gibi birlikte çalışmak için her şeyi yapacağım tek yönetmen olan Vural Köse tarafından da bu yüzden reddedilmiştim.

Gerçekte ne hissettiğimi suratıma yansıtmadan yüzümde en sahici gülümsememle alkışlamayı kestim. Sonrası bildiğimiz gibi geçti. Katılımcılar tek tek kamera karşısına geçti ve izlediğimiz filme dair düşüncelerini paylaştı. Birçoğunun yalan söylediğine emindim. Ben de kısmen öyle yapacaktım. Aşkın yoğunlaştığı sahneler bana sıkıcı gelmişken işin içine aksiyon girince nefesimi tutmuştum. Yine de kameraya gülümseyecek ve filmin her sahnesini bayılarak izlediğimi söyleyecektim. Bu ş ne yazık ki böyleydi.

Sıra bana geldiğinde ağır adımlarla yürümeye başladım. Üzerimdeki taşlı elbisenin kuyruğu yerde sürünürken kameralara gülümsüyordum. Bu gecenin de gündemi ben olacaktım. Daha gece bitmeden, insanlar üzerimdeki elbiseyi konuşmaya başlayacaktı. Elbiseye sahip olmak için nasıl bir servet döktüğümü tahmin etmeye çalışacak fakat asla bilemeyeceklerdi. Özel tasarımdı ve diğer bütün kıyafetlerim gibi benim dışımda başka kimsede yoktu. Çünkü bu elbisenin de tasarımcısı bendim.

Durup aynı sahte gülümsemeyle söylenmesi gerekenleri sıralamaya başladım. Kameralar her anımı izliyor, insanlar en ufak bir açığımı yakalamak için fırsat kolluyorlardı. Kendi elbiseme takılıp düşmemi ya da bordo bir rujla renklendirdiğim güzel dudaklarımın arasından yanlış bir sözün çıkmasını bekliyorlardı. Ama ben, tüm bu hataları yapmayacak kadar iyi bir oyuncuydum.

Teşekkür ederek mikrofonu benden uzaklaştıran kıza gülümsedim ve suratımdaki ifadeyi bozmadan ilerlemeye başladım. Kokteyl başlamadan önce bir köşeye çekilmek ve Can'ı aramak istiyordum. Bir otelin balo salonundaydık ve insanlar dağılmaya başlayana dek göz önünden ayrılmamam gerektiğini biliyordum. Salondan çıkmak yerine daha az insanın bulunduğu bir yere geçmem de bu yüzdendi.

Elbisemdeki taşlar gibi parlayan gümüş renkteki portföy çantamdan telefonumu çıkardım, hızlı aramalar kısmından en yakın arkadaşım olmasının yanı sıra menajerliğimi de yapan Can'ı aradım. "Aptalca bir şey yapmadığını söyle," diyerek açtı telefonumu.

"Ne zaman aptalca davrandığımı gördün ki?"

Karşımda olsaydı bana tek kaşını kaldırırdı. "Neden aradın o zaman?"

"Kokteyl başlayana kadar meşgul görünmek için."

"İyi yapmışsın," diye destekledi. "Konuştuğumuz gibi otelden çıkmak yok, gala bitince derhal odana."

"Bana çocukmuşum gibi davranmaktan vazgeç!" dedim çatık kaşlarla. Sonra derhal kendime çekidüzen verdim.

“Vural Bey’le karşılaştınız mı?”

“Hayır.” Etrafıma bakındım, onu kendisine uzatılmış mikrofonların arasında boğulurken gördüm. “Röportaj veriyor şu an.”

“Kim olduğunu unutmadan konuş onunla.” Yani diyordu ki yönetmenle karşı karşıya geldiğinde kendini ağırdan sat. Fakat Can’ın da çok iyi bildiği üzere Vural Köse benimle çalışmayı kabul ederse ondan ücret almamaya hatta ona ücret ödemeye bile razıydım. Adamın yaptığı her iş o kadar iyiydi ki herhangi bir filminde oynamış olmak bile kariyerimde beni üç beş basamak yukarı taşırdı.

“Peki peki.”

“Elisa Tanyeli’sin sen,” diye devam etti yine de. “İki filmin gişe rekorları kırdı. Bir dizin de iki sezon sürdü. Yer aldığın reklamların başarısından bahsetmiyorum bile.”

“Tamam, Can,” dedim sıkılmış gibi. “Sadece sohbet edeceğim. Teklifi o edecek, ben değil.”

“Doğum günü olan başkası olsaydı, inan bana seni yalnız bırakmazdım ama kardeşimi biliyorsun... O hassas bir kız.”

Anlayışla başımı salladım. “Hediyemi verirken benim de orada olmayı çok istediğimi söylersin.”

“Çok içme,” dedi tekrar nasihatlerine dönerek. “Bir iki kadehten sonra dur.” Çabuk sarhoş olan ve içince kendini kaybedenlerdendim. Ya da bulanlardan, bilemiyorum.

Karşı çıkmadım ve görmeyeceğini bile bile başımı salladım. “Kapatıyorum. Yarın sabah beni alırsın.”

Kokteyl boyunca söylediği gibi iki kadehten öteye geçmedim. Hiç tanımadığım ya da daha önce de farklı projeler için bir araya geldiğimiz ama imzalar atılmadan yollarımızı ayırdığımız yönetmen ve yapımcılarla sohbet ettim. Kiminle konuşursam konuşayım aklım hep Vural Köse’deydi ama adam her zaman olduğu gibi bu gece de o kadar yoğunlu ki yanına gitme şansım olmadı.

Omuzlarımı düşürmüş bir şekilde salondan ayrılmak üzereyken kapıda filmin sponsorlarından biriyle karşılaştım. “Elisa Hanım?” dedi kim olduğunu bildiğim ama kendisini tanıdığımı belli etmeyeceğim adam.

“Buyurun?” diyerek beş numaralı gülümsememle ona doğru döndüm. Biriyle tanışırken hep beş numaralı gülümsememi kullanırdım, tanıştıktan sonra dört numaraya geçerdim. Can, iki numarayı görenlerdendi ama bir numara sadece bende saklıydı.

Elini uzattı. “Yalın Soysal ben. Dahlia Parfüm’ün ortağıyım.”

İçten içe ne kadar heyecanlandığımı bilse suratımdaki ifade onu güldürürdü. Heyecanlıydım çünkü bu adam, en sevdiğim parfüm markasının sahibiydi ya da ortağı, her neyse işte...

Uzattığı elini sıkarak, “Memnun oldum.” dedim.

“Ben de, çok.”

Onu baştan aşağı süzdüm. Dergilerde görüldüğünden çok daha karizmatikti. Ela gözlerini benden ayırmadığı her saniye daha da sabırsızlanıyordum. Bana markasının yüzü olmam için teklifte bulunmayacaksa böyle bir gecede neden yanıma gelmişti ki? Diğer yapımcı ve yönetmenlerin yanıma uğramasının tek nedeni buydu. Onun sebebi de bu olmalıydı.

“İzninizle...” diyerek ilerleyecektim ki önüme geçti.

“Ayrılıyor musunuz?”

“Evet.”

“Menajerinizi göremedim.”

İlgisini anlamsız bulsam da sorgulamadan başımı iki yana salladım. “Aslında bu gece otelde kalacağım.”

Küçük bir an için gözlerinde bir ışıltı gördüğümü sandım. Mutlu olduğuna dair... Sonra bunun, benim kuruntum olduğuna karar vererek yeni bir şey söylemeden yürümeye devam ettim.

1608 numaralı oda için 16. kata çıktım. Asansörde kimseyle karşılaşmamam için Can tüm hazırlıkları yapmıştı, VIP kısmı bile bomboştu. Küçük çantamdaki kartla kapıyı açmadan önce yine de etrafı kontrol ettim. Kimsenin olmadığına ikna olunca içeri girdim ve doğrudan üzerimdekilerden kurtularak kendimi banyoya attım. Ilık bir duş ve sıcak bir kahve, şimdi ihtiyacım olan tek şey kendimle baş başa kalmaktı.

Uykumdan sıçrayarak uyandım. Kokulara olduğu kadar seslere karşı da aşırı hassasiyetim vardı. Duyduğum melodik sestten sonra nerede olduğumun farkına varır varmaz bedenim gerildi. Bir otel odasıdaydım ve davetsiz misafirim vardı.

Can olabilir miydi? Ya da housekeeping? Ama Can yarın sabah gelecekti. Housekeeping ise gündüzleri odaları gezerdi ve gökyüzüne bakılacak olursa henüz hava aydınlanmamıştı.

Elim yardım çağırmak için telefonuma gitti ama onu düşürdüm. Böylelikle misafirime yatak odasında olduğumu söylemiş bulundum.

“Elisa?”

Bir yabancıнын sesiydi ama ismimi bildiğine göre o beni tanıyordu. Sesi analiz ederken seçeneklerimi değerlendirdim. Kaba ve rahatsız. Bu da beni daha çok korkutmuştu.

Uyumadan önce koridorun ışığını açık bırakmış, yatak odasının kapısını kapatmıştım. Yabancı şimdi kapının öteki tarafındaydı ve biraz doğrulduğumda iri cüssesini görebiliyordum.

“Kimsiniz?” diye sormak, yapabileceğim tek ama en aptalca şeydi.

“Bir hayranın,” dedi, kapının öteki tarafından. Korktuğum şeyin başıma geldiğini zannederek her yolu denemeye karar verdim.

“Bu yaptığına haneye tecavüz denir! Ömrünün geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmek istemiyorsan kaç kurtar kendini!” Düşen telefonu almak için eğildiğim esnada, “Polis çağırdım!” diye devam ediyordum.

“Ne?” diyerek sürgülü kapıyı bir anda çekip açtı. “Neden yaptın bunu? Sadece sohbet etmek için gelmiştim.”

Elimde telefonla öylece kalakaldım.

“Sadece biraz sohbet. Ve imza. O kadar.”

“Bana bak,” dedim, nereden geldiğini bilmediğim bir cesaretle yataktan kalkıp hışımla ona doğru adım atarak. “Ya hemen bu odadan çıkarsın ya da gerçekten ömrünün geri kalanını hapislerde geçirmen için ne gerekiyorsa yaparım.”

“Şimdi odadan çıksam bile daha sonra beni şikâyet edeceğini biliyorum. Elim boş dönemem.”

Kapı eşiğinde durup beklemesi, kaçış planımı zora sokuyordu. Düzensiz nefeslerimin dikkatimi dağıtmasına izin vermeden başka bir yol aradım. “Tamam,” diyerek pes etmiş gibi göründüm. Kalbim ağzımda atıyordu. “Geç oturalım.”

Kim olduğunu bilmediğini ve bana ne yapacağı belirsiz bir adamla sohbet edecek halim yoktu. Ama o, bunu yapacağıma inanmış olmalıydı ki dediğimi yaptı. Ona kalın perdenin önündeki oturma grubunu gösterdiğimde başını sallayarak o tarafa yöneldi. Koltuğa oturmak üzereyken var gücümle koşmaya başladım.

Ama işte, adam gerçekten uzundu ve iki metrelik bacakları benim beş adımımı tek seferde yakalayabilmişti. Belimden tutup beni kucaklayarak engellemeye kalkınca çığlık atmaya başladım. Eli ağzımı kapayınca dek çığlık atmaya ve yardım istemeye devam ettim.

“Sadece bir imza!” deyip duruyordu ama tanıyordum böylelerini, hiçbir zaman tek bir dilekle yetinmiyorlardı ve bu adam, psikopatın teki olduğunu gecenin bir vakti gizlice otel odama girerek kanıtlamıştı.

Oyunculuk eğitimi sırasında birçok farklı alanda olduğu gibi dövüş alanında da dersler görmüştüm. Henüz beni sevenlerin bu alanda ne kadar iyi olduğumu bilmelerini sağlayacak bir rolde yer almadığım için, karşımdakinin şaşıracağını bilecek kolumu tutan elini bileğinden bükmeyle başladım işe.

Ama onu dövmeme gerek kalmadı çünkü melodik ses tekrar duyuldu ve kapı açıldı. İçeri en az bileğini ters çevirdiğim adam kadar iriyarı bir adam girdi, peşinden de güvenlik görevlileri.

Kısacık siyah saçları olan adamın üstü çıplaktı ve altında siyah bir eşofman vardı. Bu bana onun yan odamda kaldığını düşündürürken gözleri arkamdaki adama kaydı. Öfkeli yüzü şaşırır gibi oldu ama her şey çok hızlıydı, ifadelerin değişmesini garipsemedim.

Arkamdaki adama güçlü bir yumruk attı, bunu benim de yapabileceğimi bilmeden. Sonra bana döndü, ne diyeceğini bilemez bir halde baktı, baktı ve “İyi misiniz?” diye sordu.

Bu soru, ne halde olduğumun farkına varmamı sağlayan şeydi. Nefes alışverişlerim hızlanmış, tenim buz kesmişti ve bacaklarım titriyordu. Ayakta durmak çok zordu ama düşmenin sırası değildi.

“Polis geliyor,” dedi güvenlik ekiplerinden biri.

“Hayır!” diyerek karşı çıktım hemen. “Polis olmaz.”

Yerdeki adam kanayan burnunu tutarak, “Hani çağırmıştın polisi?” diye sordu.

Üstü çıplak adam, yerdekine çenesini kapatmasını söyleyip dikkatini tekrar bana verdi. “Polis çağrılmasını istemediğinizden emin misiniz?”

Başımı salladım. “Bir projeye dahil olmak üzereyim. Magazine düşmek istemiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Bu pek sağlıklı bir düşünce değil. Güvenliğin, işinden önce gelmeli.”

“Aksini söylemedim.”

Güvenlik ekibine dönüp adamı götürmelerini söyledi. Yerden kaldırılan adam direnmeden odadan çıktı. Kapı kapandığında diğer adamla baş başa kalmış olduk. Endişeli gözlerini üzerimden çekip mini buzdolabından su çıkardı. “Oturlutfen,” diyerek beni oturma grubuna yönlendirdi.

İkili koltuğa oturdum, uzattığı su şişesini aldım. Ellerim titrerken sudan birkaç büyük yudum aldım. “Daha iyiyim, teşekkür ederim.”

“Geceni mahvettiği için üzgünüm,” dedi içtenlikle. Sert mizacına ters bir ses tonu kullanmıştı. Kendi hatası olmayan bir şey için neden özür dilediğini anlamamıştım. “Çok korkmuş olmalısın.”

“Evet,” diye itiraf ettim, derin mavi gözlerine bakarken. Hiç böyle bir mavi görmemiştim. Baktığımda boğulduğum bir okyanus değildi, bana bağlılık yemini etmiş bir safire benziyordu gözleri. Hayatım boyunca bir elin parmaklarını geçmeyecek ka-

dar az kişiye güvenmiş olan ben, şimdi adını bile bilmediğim bu adamın gözlerine baktığımda güven duygusunu hissediyordum.

Duygularım karşısında yaşadığım şaşkınlık dilime ket vurmuşken beni yanlış anladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa yan odadayım," diyerek gitmek istedi.

"Olanlardan sonra daha fazla bu otelde kalabileceğimi sanmıyorum," diyerek durdurdum onu. "Otelden ayrılıyorum." Bu kararı hiç düşünmeden almıştım. Saat kaçtı? Otelin önünde magazin ekiplerinden biri olabilir miydi? Dudaklarımı bük-tüm. "Ama başka bir otele de geçemem ki."

"Neden?"

Her ne kadar beni garipseyeceğini bilsem de, "Tek başıma sokağa çıkamıyorum," diye dürüstçe açıklama yaptım. "Menajerim bu gece beni ekti."

"Kimsen yok mu? Menajerin olduğuna göre şoförün de vardır diye düşünüyorum. Hiç olmazsa arkadaşın?" İkisi de yoktu. Kimse bana herhangi bir şeyim olabilecek kadar tahammül edemiyordu da ondan.

"Yok. Olsa bile gecenin bu saati otelden çıktığım görüntülenirse yarın hakkımda hiç iyi şeyler yazmazlar."

Gözlerini benden kaçırarak düşünmeye başladığında benim de gözlerim başka bir yere kaydı. Ne kadar uzun süredir spor yaptığını merak etmeme neden olacak yarı çıplak vücuduna... Yani tamam, suratında en ufak bir kusur bile yoktu. Siyaha yakın kısa saçları, hafif kirli sakalları ve düzgün burnuyla oldukça iyi görünüyor olabilirdi. Yine de tüm bunlar ondan etkilenmem için yeterli değildi. Ondan çok daha yakışıklı adamlar tanımıştım ve birçoğuyla iş bile yapmıştım. Güzellik kalbimi çalan bir etken olsaydı, çoktan kaptırmış olmam gerekirdi.

"Gerçekten gitmek istiyorsan sana yardım edebilirim," diyerek tekrar bana baktığında işler benim için karışmaya başladı. İyi bir yüzden daha etkileyici olan bir şey varsa o da iyi bir yürekti.

"Nasıl?" diye sordum benden cevap beklediğini hatırlayınca.

“Otel personellerinin kullandığı bir kapı var. oradan çıkabilirsin.”

“Sonra?”

“Araç ayarlarım. biner istediğin yere gidersin.” Başımı sallayarak onayladım. Mantıklı gelmişti. “Ben aracı ayarlamaya gideyim, telefonum odamda kaldı.”

“Olmaz.” diye karşı çıktım. “Beni yalnız bırakamazsın.”

Ensesini kaşıdı. “Sen de gel diyeceğim ama...”

“Tamam,” diyerek ayaklandım. İkinci bir davetsiz misafir vakası yaşamak istemiyordum.

Eşyalarımı valize tıkarcasına koydum, son olarak güneş gözlüğü ve şapkamı da elime alarak karşısına dikildim. “Ben hazırım.”

“Gözlük?”

“Tanınmamak için.”

“Neden tanınmamak için gözlük takasın ki?”

Kaşlarımı çatarak ona dünyanın en saçma sorusunu sormuş gibi baktım. Ki öyle de yapmıştı. “Ünlü olduğum için olabilir mi?”

“Sen ünlü müsün?”

Gözlerimi büyüttüm. “Kim olduğumu bilmiyor musun?” Başını iki yana salladı. Ona dehşete kapılmış gibi bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. “Hiç mi televizyon izlemez, sinemaya gitmezsin sen?”

“İzlerim.”

“Ve beni hiç görmedin?”

“Görmedim.”

“Bu imkânsız,” diyerek reddettim onu. “İllaki bir yerlerde görmüşsündür. Ülkenin her yerinde boy boy fotoğrafların var benim.”

“Belki de hatırlamıyorumdur.”

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum, “Görsen hatırlardın.”

Eğleniyormuş gibi çarpık bir gülüşle baktı bana. “Hatırlanmaya değer biri olduğunu mu söylüyorsun?”

“Unutulamayacak kadar iz bırakan biri olduğumu söylüyorum.”

“Han ben.” diyerek elini uzattı. Dudaklarındaki gülümseme hâlâ kışkırtıcıydı.

Kollarımı çözdüm. “Elisa.”

Tanışma faslına son vererek odamdan ayrıldık. O odasına girip telefonunu alırken ben kapı eşiğinde onu bekliyor, bir yandan da doğru söyleyip söylemediğini düşünüyordum. Kariyerimde hızla yükselirken tanıştığım her insanın beni zaten tanıyor olmasına çok alışmıştım. Beni izlememiş olsalar bile bir yerlerde illaki görmüş olurlardı. Ama bu adam beni tanımak bir yana, hiç görmediğini söylemişti.

Valizimi aldı, asansöre yöneldik. Otomatik kapı açıldığında asansörün aynasından kendimi gördüm. “İnanmıyorum!”

“Ne?” dedi telaşlanmış gibi. “Ne oldu?”

“Bana bak!” diyerek aynadaki kızı gösterdim. Birlikte asansöre bindik, aynadaki yansımamı göz hapsine aldık. “Saçım başım dağılmış.” Kısıtığım gözlerimi ona çevirdim. “Neden söylemedin bunu?”

“Söylenmesi gereken bir şey olduğunu bilmiyordum.”

“Berbat görünüyorum. Bu elbette sorun edilmesi ve söylenmesi gereken bir şey!”

Bana bakmak yerine tekrar yansımamı döndü. “Ben öyle düşünmüyorum.”

“Berbat görüntümün sorun edilmesi gereken bir şey olduğunu mu düşünmüyorsun?”

“Berbat görüldüğünü düşünmüyorum.”

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyince sessizliği seçtim. Garipsediği şapkayı başıma taktım, güneş gözlüklerimi de takmak üzereydim ki gülerek başını iki yana salladı.

“Komik olan nedir?”

“Böyle daha az dikkat çektiğini düşünmen.”

“Daha az dikkat çekmek için bunu yaptığımı söylemedim. Tanınmamak için yapıyorum dedim.” Ona bir açıklama borçlu olmadığımı fark edince “Hem sen ne anlarsın ki?” diye burun kıvırdım. “Ünlü camiasında işler böyle yürür.”

Kaşlarını kaldırıp indirdi, dudaklarındaki hayali fermuarı kapatır gibi yaptı. Asansör durduğunda eliyle bana reverans yaptı, saçlarını savurarak önden yürümeye başladım. Ama yolu bilen o olduğu için birkaç adım sonra durup yine onu beklemek zorundaydım.

“Bu taraftan,” diyerek beni zıt yöne çekti, birlikte nereye olduğunu bilmediğim bir yere doğru ilerledik. Açtığı üçüncü kapıdan çıktığımızdaysa nihayet dışarıdaydık ve dediği gibi burası güvenli bir alana benziyordu.

“Araç seni istediğin yere götürecektir.”

“Yalnız mı gideceğim?”

“Eşlik etmemi istersen gelirim.”

Başımı iki yana sallayarak teşekkür ettim. Arkamı dönmek üzereydim ki içimi kemiren soruyla tekrar ona döndüm. “Beni tanımadığından emin misin?”

“Tanımıyorum.”

“O halde benimle gel.”

Kaşlarını çatarak bir araca bir de bana baktı, “Fikrini değiştiren nedir?”

“Daha önce beni tanımayan biriyle hiç karşılaşmamıştım. Bu ilgimi çekti.”

“Ve?”

Rahat görünmeye çalışarak omuz silktim. “Evim buraya çok uzak. Benimle gelersen yolculuğum keyifli geçer belki.”

“Benim bu işten çıkarım ne?”

“Gecenin sonunda beni tanımış olursun.”

Kahkaha attı, “Bana seni tanıma fırsatı veriyorsun yani?”

“Evet,” dedim çenemi kaldırarak. “Hiç gülme öyle. Yerinde olmak isteyen kaç yüz bin kişi var, bir bilsen...”

Başını iki yana sallayarak gülmeye devam etti. “Öyle olsun, yol boyunca sana eşlik edeceğim.”

Arabanın arka koltuğunu benim için açtı, zarif davranmaya özen göstererek arabaya bindim. Ön yolcu koltuğuna geçtiğin-

de yanaklarımı şişirip tuttuğum nefesi verdim. "Yanıma gelirmisin lütfen?"

İnip arabanın etrafında dolandı, arka koltuğa, yanıma oturdu. "Rahatsız etmemek için öne geçmiştim."

"Bir de beni tanımadığını söylüyorsun." Çünkü bu doğrudu, arka koltukta tek başıma oturmaktan hoşlanırdım. Ama nedense onu yanımda istemiştim.

"Ee, anlat bakalım. Kim bu Elisa? Disney Prensesi falan mı?"

Kıkırdadım. "İltifat olarak algılıyorum. Ve aslında evet, belki bir gün o da olur."

"Anlaşılan oyunculuk yapıyorsun."

İşaretparmağımı ona doğru savurdum. "Bingo!"

"Kaç filmde oynadın ya da dizide?"

"İki film, bir dizi."

"Yaşına göre iyi olmalı."

"Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun ki?"

"Yirmilerin başında olmalısın."

"Yirmi dört." Kafasını salladı. "Sen?"

"Yirmi dokuz."

"Daha yaşlı bekliyordum."

"Neden?"

"Beni tanımadığın için," dedim kendini beğenmiş bir edayla. Bu onu güldürdü.

"Gerçekten ilk miyim? Yani seni tanımayan biri olma konusunda?"

Başımı salladım. "Nasıl şaşkın olduğumu bilemezsin."

"İnan bana, ben de çok şaşkınım."

"Neden?"

"Daha önce hiç kendini bu kadar çok önemseyen biriyle tanışmamıştım." Öfkeli bakışlarım onu korkutmuş gibi, "Yanlış anlama," diye geri adım attı hemen. "Kendine değer vermek güzel bir şey. Abartılmadığı sürece."

"Ben sadece gerçekçi davranıyorum." Hayal dünyasında yaşamıyordum. Oynadığım filmlerin ve dizilerin sayısı az olsa

da ünüm yadsınamazdı. Dört yıldır karşıma çıkan her insanın beni daha önce illaki görmüş olmasının nedeni de buydu.

“Gerçekçi davranan biri, odasına gizlice birinin girmesinden sonra otelden kaçarcasına ayrılmak yerine polis çağırmayı tercih ederdi.”

“Sen hâlâ orada mısın?” diye şaşırdım. Bu detayı ben bile unutmuştum.

“Magazine düşüp projeden olmamak için kendi can güvenliğini tehlikeye atmanı aşamıyorum. Bu da benim başıma ilk kez geliyor, kusura bakma.”

“Baktım.” Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Tek başıma olsam daha az sıkılırdım. İzin verirsen şimdi biraz uyuyacağım.”

“İyi uykular.”

Öyle olmasını umardım ama yolculuklarda uyuyabilen bir insan değildim. Bu yüzden evime varana dek uyumak yerine gözlerimi kapalı tuttum. Araba durduğundaysa bana geldiğimizi haber vermesini bekledim. Ama bunu yapmadı.

Ne kadar süre geçti, biz o arabanın içinde ne kadar kaldık bilmiyorum ama üzerimde hissettiğim bakışlarına rağmen bir türlü uyandırmadı beni. Pes ederek uykudan uyanıyormuş gibi yaptım.

Esneyerek, “Geldik mi?” diye sordum.

“Biraz oldu.”

“Neden uyandırmadın beni?”

“Ne zaman rol yapmayı bırakacağını merak ettim.”

İşte bu utanç vericiydi. Bu gerçekten utanç verici olmasının yanı sıra kötü de bir haberdirdi. “Rol yaptığımı nasıl anladın?” Çünkü eğer bu gerçekse, oyunculuk yeteneğimi gözden geçirsem iyi olurdu.

“Kalbinin sesinden.”

“Çok komiksin,” diyerek kapı koluna uzandım. Arkamdan söylendiğini duysam da cevap vermeyip arabadan indim.

Yanıma geldiğinde, “Burada mı yaşıyorsun?” diyerek dış bahçesinde durduğumuz evimi gösterdi.

“Evet.”

“Tek başına yaşayan biri için fazla büyük.” Üç katlı evimin müstemilatını, kış bahçesini, havuzunu ve dört arabalık alana sahip garajını gördüğünde ne söyleyecekti acaba?

“Olabilir.” diye hak verdim. “Henüz hiç ayak basmadığım odaları var.” Tabii bunun eve yeni taşınmış olmamla da ilgisi vardı ama her şeyi bilmesine gerek yoktu.

“Bir de gerçekçi davranıyorum diyordun.”

Gözlerimi devirdim. “Neyse. Keyifsiz sohbetine rağmen buraya kadar eşlik ettiğin için teşekkür ederim.”

“Rica ederim ama izin verirsen gitmeden önce evi kontrol etmek isterim.”

“Nasıl yani?”

“Adamı şikâyet etmek istemediğin için güvenlik görevlileri otelden atmakla yetindiler. Ya şimdi buradaysa?”

Kalbim korkuyla atmaya başladı. “Olabilir mi böyle bir şey?” Elbette olabilirdi. Bu ilk evim değildi ki. Daha önce altı kez evimin adresi açığa çıkmış ve rahatsız edilmişim. Otel odamı bulacak ve içeri girecek kadar delirmiş olan birinin ev adresimi de bilmesi şaşırtıcı olmazdı.

Kapıya dönüp şifreyi girdiğim sırada Han’ı tekrar otele bırakacak araç, park pozisyonunu almıştı. “İçeri girip bak lütfen.” Bir yandan da telefonumu çıkarmış, Can’a mesaj yazıyordum. Sabah olur olmaz eve gelmesini ve bana yeni bir ev bakmamız gerektiğini söylüyordum.

Han önden yürümeye başlayınca hemen peşine takıldım. Onu kaybetmek istemediğim için tişörtünden yakalamışım, kumaş parçasını çekiştirdiğimi hissetmesini beklemiyordum ama durup bana döndü.

“Ne yapıyorsun?”

“Bir anda kaybolursun diye önlem alıyorum.”

“Sen istemediğin sürece yanından ayrılmayacağım Elisa.”

“Ya kaybolan ben olursam?”

“Seni bulurum.”

Başımı sallasam da onu bırakmadım. Tekrar önüne döndü ve bahçe boyunca gezinip durdu. Evin ana kapısının önüne geldiğimizde uzanıp tuşlara dokundum, yeni şifreyle birlikte kapı açıldı. “Alarm yok.” dedi ilk gözlemini söyleyerek. “Ve kamera göremedim. Kapılar şifreli olunca kendini güvende mi sandın?”

İçeri girdiğimizde gözleri etrafta gezinmeye başladı, pencereleri kontrol ederken o kadar hızlıydı ki onu takip etmekte zorlanıyordum.

“Eve yeni taşındım.” Bu daha ikinci günümdü. “Ayrıca sen bana kızıyor musun?” Gerçekten öfkeli görünüyordu ki buna anlam vermek güçtü.

“Bu kadar önemli biri olduğunu düşünürken kendine gerekli özeni göstermemen ilginç.”

“Ne yapmam gerekiyordu?”

Evi incelemeye devam ederken sıralamaya başladı. “Alarmlar, kameralar, kilitler ve en önemlisi...” Durup bana döndü. “Bir korumaya ihtiyacın var. Menajerin dışında kimsen yok. Bir şoförün bile yok.”

“Bu benim ünlü olduktan sonra taşındığım yedinci evim,” diye kendimi savunmaya devam ettim. “Alarm ve kameralarla ilgilenmek için zamanım olmadı. Menajerim dışında kimsem yok, evet çünkü hepsi bir noktada beni terk ediyor.” Kimi bana tahammül edemediği için işi bırakıyordu kimi kendince sebeplerden... Biri doğum iznine ayrılmıştı, biri emekliliğe, bir başkası yeni yuva kuracağı için gitmişti. Sorduğunda hepsinin farklı nedenleri vardı ama sonuç aynıydı. Gidenler onlar, kalan hep ben oluyordum.

“Neden?”

Ofladım. “Nereden bilebilirim?”

Bana üstten bir bakış attı ve itiraf etmeliyim ki en son ne zaman böyle bir bakışın altında ezilir gibi hissettiğimi hatırlamıyordum bile. “Hiç kusurun yok sanıyorsun değil mi?”

Dilimi şaklattım. "Eskiden vardı." Dört yıl öncesine kadar beş derece miyoptum, tıp dilinde bir kusurdu bu. Sonra ameliyat oldum ve gözlerim iyileşti.

"İnsanlar senden kaçıyorrsa sende doğru olmayan bir şey vardır."

"Öyle olsa Can da kaçırdı." Can'la lise yıllarımızdan beri tanışıyorduk ve gitmek bir yana, bana bir kez olsun küsmemişti bile.

"Bir gün kaçmayacağını nereden biliyorsun?"

"Şimdiye kadar kaçmadığına göre?"

"Her insanın bir tahammül seviyesi vardır."

"Seninkini ölçmeye ne dersin?"

"Anlamadım."

"Henüz adımı bile bilmezken güvenliğim için endişelendin. Az önce de evimi kontrol ettin, nasıl güvende kalacağıma dair ipuçları verdin falan..."

"Yani?"

"Korumam ol." Rahat bir tavırla omuz silktim. "Neden kaçıklarım merak ediyorsan gel ve korumam ol. Bakalım sen ne zaman kaçıp gideceksin."

"Sen ciddisin." Başımı salladım. Elini ensesine götürüp kısa saçlarını karıştırdı. Gözleri güvensiz bulduğu evimde tekrar gezinirken beklenmedik şekilde heyecanlanmışım. Yeniden bana döndü. "Ya gitmezsem?"

"Gidersin. Herkes gitti." Can dışında.

"Ya gitmek istemezsem?" diye üsteleddi.

"Bundan yalnızca mutluluk duyayım," dedim parlak bir gülümsemeyle.

"Tamam."

"Kabul ediyor musun yani?"

"Ediyorum sanırım."

Ellerimi birbirine çarptım. İşte her şey benim için bu kadar kolaydı. İstiyor ve alıyordum. Sonra gidiyorlardı ama her zaman başkaları olurdu, değil mi?

3. BÖLÜM

“ELİSA TANYELİ OLMAK”

Nihayet günün en sevdiğim bölümü; tamamen özgür olabil-
diğim ve istediğimi yapabildiğim yer.

Han'ın beğenmediği son teknolojiye sahip güvenlik siste-
mine parmağımın ucuyla dokunarak kapı kilidinin açılmasını
sağladım. İçeri girer girmez katın orta noktasında bulunan lila
renkteki L koltuğum, yanındaki siyah berjerim ve karşısındaki
duvara sabitlenmiş büyük boy televizyonum karşıladı beni. Bu
üçlü de olmasa ne yapardım bilemiyorum.

Oturma grubumun yanındaki köşede şömine vardı. Daha
önceki üç evim de şömineliydi ama sadece birinde kullanma
fırsatım olmuştu. Ve elbette şömineyi benim için başkası yak-
mıştı. Bu defa bunun keyfini sürebilmeyi umut ediyordum. Şö-
mine ateşini izlemek huzurlu hissettiriyordu.

Kapıya yakın olan köşede süs kitaplığım vardı. Raflarına birkaç
kitap ve dekorasyona uygun objeler belli bir sıralamayla yerleştiril-
mişti. Aldığım ödüller, birkaç parça mitolojik sanat eseri, kaktüsler
ve en az üç kez okuduğum yedi kitap. Asıl kütüphane üst kattaydı.
İnsanların sandığının aksine ben bir kitap bağımlısıydım, kitapların
sunduğu dünyayı sahip olduğumuz dünyaya tercih ederdim.

Üst kattan gelen süpürge sesi dudaklarımın kıvrılmasına
neden oldu. İpek'i göreceğim için mutluydum. Daima benimle

konuşacak bir çift lafı olurdu ve hiçbir zaman bana yargılayıcı şekilde bakmazdı.

Ya da beni suistimal etmezdi.

En azından henüz denememişti.

Hızlı adımlarla lila ve siyah tonlarının hâkim olduğu salonum boyunca yürüyerek asansörün önüne geldim. Birinci kattaki asansörü çağırmak için düğmesine bastığımda süpürge sesi kesilmişti.

Asansöre bindiğimde hep yaptığım gibi aynadaki yansıma-bakarak nasıl görüldüğüme dair kendimi puanladım. Kişisel antrenörüm Emir'in kilo aldığını söylemiş olması beni biraz düşündürse de kendime 10 üzerinden 9.5 verdim. Yarım puanı kırmamın nedeni kendimi şımartmamak içindi.

Düşündürmesinin sebebi moralimi bozması değildi, yarı-öbür gün insanların hakkımda yazacaklarının beni üzecek olması hiç değildi. Başkalarının hakkımdaki iyi ya da kötü düşünceleri beni etkilemezdi. İnsan kendini bilince ve kendine güvenince ötekilerin ne düşündüğünün bir önemi olmuyordu. Ama işte, ben onları umursamasam bile başkaları umursayabilirdi ve dolayısıyla beni üzemeseler de kariyerime balta vurabilirlerdi. Hiçbir yapımcı, seyircilerin ekrana yakıştırmadığı biriyle çalışmak istemezdi. İşte o zaman canım epey bi' sıkılırdı. Çünkü bu hayatta ciddiye aldığım tek şey kariyerimdi. Hatta kaybetmekten korktuğum tek şey de buydu. Belki bir de Can'ı kaybetmekten korkuyor olabilirdim. Bilemiyorum. Bunu daha sonra düşünecektim.

Koridordaki süpürgeyi görünce tablolarla süslediğim duvarlar arasından ilerlemeye devam ettim. "İpek?"

Her yer sevdiğim gibi kokuyordu. İpek benim nelerden hoşlanıp hoşlanmadığımı hızlı öğrenenlerden biriydi. Kullandığı deterjanlar bile benim zevkime hitap ediyordu. Çoğunlukla taze çiçek kokusu. Derin derin soludum.

"Hoş geldiniz Elisa Hanım," diyerek resim odamdan çıktı. Üzerinde her zamanki kıyafetleri vardı; eflatun rengi temizlik

üniforması iki parçadan oluşuyordu. Aynı renk pantolon ve tunik. Ona istediği gibi giyinebileceğimi söylemiştim ama bu şekilde rahat hissettiğini söylüyordu. Siyah saçlarını tepesinde dağınık bir topuzla toplamıştı. Benden on altı yaş büyüktü. Beş yıldır temizlik sektöründe çalışıyordu, her şeyi kızını okutabilmek için yapması ona olan saygımı daha da artırmıştı. Benim için çalışmaya başlayalı ise altı ay olmuştu ve enteresan bir şekilde bana çabuk uyum sağlamıştı.

“Elisa, İpek... Elisa!” diye gülümsedim başımı sallayarak. Yine de benimle ilgili bazı şeylere hâlâ alışabilmiş değildi.

“Ah, doğru.”

Benim için çalışan insanların bana *hanım* diye hitap etmelerini istemezdim.

“Özgü nasıl? Onun için yapabileceğim bir şey var mı?”

Minnet dolu bakışlarıyla gülümsedi. “Düşündüğünüz için teşekkür ederim ama hayır, her şey yolunda.”

“Emin misin?” diye ısrarcı oldum. “İhtiyacı olan... Ya da istediği herhangi bir şey yok mu?”

“Yeterince şey satın aldınız zaten.”

“Her zaman satın alınacak bir şeyler vardır.”

“İnsanlara başka yollarla da yardım edebilirsiniz. Sizin iyi bir kalbiniz var.”

Duraksadım. “Teşekkür ederim ama ben başka yol bilmiyorum.”

Çünkü bana öğretilen tek yol buydu. Kendimi bildim bileli aynı yolda yürüyordum. İnsanlara yardım etmenin, onları mutlu etmenin başka yolları varsa bile ben o yollardan hiç geçmemiştim. Annem, paranın mutluluk kaynağı olduğunu; babam ise paranın güç getirdiğini söyleyerek büyültmüştü beni.

“*Paran varsa güçlüsündür.*”

“*Paran yoksa mutsuz biri olursun.*”

Abarttıklarını düşünüyordum. Yanıldıklarını. Haksız olduklarını.

Ama sonra liseye geçtim ve onlara hak verdim.

Liseye başladığım ilk gün, kimse benimle konuşmak, arkadaş olmak istemedi. Daha ilk gün olduğu için hepimizin çekingen davrandığını sandım ama onlar, ikinci gün de benden uzak durdular. Üçüncü gün de dördüncü gün de... Bir hafta boyunca onlarla konuşmaya çalışmama rağmen beni görmezden gelenler, sekizinci günden sonra bana güneydın demeye başlar oldu.

Çünkü onlara hediyeler alıp durdum.

Onlar beni Elisa olduğum için değil, onlara bir şeyler satın alan Elisa olduğum için sevdiler. Sonra büyüdüm ama bazı şeyler hiç değişmedi. Büyüdükçe insanların para uğruna neler yapabileceklerine daha çok şahit oldum. Ben de sonra babamla annemin yolundan gitmeye karar verdim. Sonra da başka bir yol hiç aramadım.

Çünkü hiç gerek kalmadı.

"İyi misiniz?"

Dalıp gittiğimi İpek'in omzuma dokunmasıyla fark ettim. İrkilerek kendime geldim. Ne diyorduk... Geçmişte değil, *şimdide* yaşamak. *Evet, anda kalmak.*

"İşin bitti mi?" diye sordum iyiyim dememek için. İçimden gelmemiştii.

"Altı kat kaldı sadece."

Dudaklarımı büktüm. "Kahve içemeyecek miyiz yani?"

"Canınız istediye hemen yapayım." Elindeki temizlik bezini kenara koymaya yeltenince ona doğru bir adım atıp itiraz ettim.

"Birlikte içeriz diyordum."

Gözleri ışıldadı, onunla sık sık kahve içmeme rağmen her defasında buna şaşınıyordu. "Tabii, elbette. Çok mutlu olurum."

Birlikte alt kata indik, İpek ikimiz için de bol köpüklü Türk kahvesi yaptı. Ada tezgâha geçerek fincanı önüme koymasını bekledim. Renkli drajelerle fincanları masaya bıraktıktan sonra geçip karşıma oturdu. Kahve sohbetlerini severdim, tabii konuyu ben açmıyorsam... Annem henüz çocukken beni setlere gö-

ülmeye başlamıştı. Sorulara cevap veren sürekli ben olduğum için nasıl soru sorulduğunu öğrenmemiştim. Hiç gerek olmamıştı. Ama her zaman verecek iyi bir cevabım olurdu.

“Yeni projeniz için heyecanlı mısınız?”

Hızlıca başımı salladım. “İmzalar atılmadı henüz. Yine de olumlu sonuçlanacağını düşünüyorum.”

“Partneriniz belli mi?” Kahvesinden bir yudum alıp ilgiyle sorularına devam etti.

“I-ıh,” dedim kaşlarımı kaldırıp indirirken. “Bana kimi tercih edeceğim soruldu elbette. Verdim birkaç isim. Görüşmeler yapılıyor.” Aslında hiçbirini çok iyi tanıımıyordum, oyunculuğu en iyi olanla partner olmak isterdim.

“Yeni biri katılmış aramıza,” dedi bir yandan rulo havluyla kenara döktüğüm kahve damlasını silerken. “Onu bu sabah müştemilata yerleşirken gördüm.”

“Yeni korumam,” dedim kahveden bir yudum içip. “Üç gün önce otelde tatsız bir olay yaşandı.” Han’la yaptığım anlaşmadan henüz Can’ın haberi yoktu, ona sürpriz olacaktı. Ne tepki vereceğini çok merak ediyordum.

“Ne oldu? Size bir şey olmadı ya...” Tezgâhın üzerini silmeyi bıraktı.

“Sınırlarını aşan bir hayran vakası daha...” İpek diğer evlerde bazı olaylara şahit olmuştu, bu yüzden hiç şaşırmadı.

“Koruma tutmanız iyi olmuş o halde.”

“Onu göreceğiz.” Kendi kendime gülümsedim.

“Özgü bir tiyatro oyununda rol aldı,” dedi sessizlik uzayınca. Bildiğim bir konu olunca üzerinde durdum ve anlatması için onu teşvik ettim. Oyuncu olmakla ilgili planları olmadığını ama tiyatroyu sevdiğini anlattı. Sonra ilk filmim hakkında konuştuk. Filmi izlerken bana ne kadar hayran kaldığından bahsetti. Kahvelerimiz bitince İpek yeniden işine döndü.

Odama çıkıp kitap okurum diye planlarken eve bir hışım la giren Can planlarımı bozdu. “Müştemilatında kalan adamlarla

ilgili mantıklı bir açıklaman vardır umarım!” Demek tepkisi böyle olacaktı.

Kapıyı kapatıp ona döndüm. “Elbette var,” dedim rahat bir şekilde. “Kendisi benim yeni yakın korumam. Dolayısıyla bundan sonra müştemilatımda kalacak. Bu evde benimle yaşayacak değildi ya...”

“Ne?”

“Sen de şaşırdın değil mi?” derken komik bulmadığı şakamı sürdürüyordum. “Kapıyı bir açtım, elinde valizle bana neredede kalacağını soruyor. Tabii ki müştemilatta kalacaksın dedim. Bozuldu sanırım ama umurumda olduğunu söyleyemem.”

“Elisa,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Delirtme beni!” Uzun kıvrıkcık saçları fırtınaya yakalanmış gibi sallandı. “Nasıl bana danışmadan kendine koruma tahsis edersin?”

“Neden sana danışacakmışım ki?” diye burun kıvrarak favori koltuğuma geçtim. L şeklinde klasik bir koltuk gibi görünse de oldukça rahattı ve rengine bayılmışım. Lila zaten benim en sevdiğim şeylerden biriydi.

“Menajerin olduğum için olabilir mi? Unuttuysan diye söylüyorum, sadece işlerinle ilgilenmiyorum ben. Ne zaman ne yiyeceğini bile benim düşünmemi isteyen sendin.” Haklıydı, böyle küçük detayları düşünerek zihnimi yormak istemiyordum. Okumam ve ezberlemem gereken senaryolar varken acaba akşam ne yemek yesem diye kafa patlatacak değildim.

“Her şey bir anda oldu.”

“Geçerli bir sebep değil. Onu yeterince tanımadan işe alma-
man gerekirdi. Hele ki evine, asla!”

“Üf,” dedim başımı geriye doğru yaslayarak. Gözlerim tavan-
daki avizeye takıldı. Oysaki onu ilk gördüğümde nasıl da
sevmiştim. Bu sıkıcı konuşmadan sonra Can’a avizenin de-
ğiştirilmesini istediğimi söyleyecektim. “Sanki sen işe aldığın
herkesi önceden tanıyordun.”

“Tanıyordum tabii.”

Gözlerimi büyütüp başımı kaldırdım ve yanıma oturmuş olan Can'a baktım. "Ne?"

"Senin aksine ben hem planlı hem de garantici bir tipim Elisa. Ne sanıyordun, senin için çalışan insanları öyle bir günde seçip getirdiğimi mi?"

"Evet." dedim düz bir sesle. En fazla ne yapıyor olabilirdi ki?

"Önce iş ilanı veriyorum, başvuranlar arasından mülakata alacaklarımı seçiyorum. İki mülakat sonunda soyağacını bile çoktan öğrendiğim insan seninle çalışmaya hak kazanmış oluyor. Ona bir sözleşme imzalatıyorum ki günün birinde işi bıraksa özel hayatıyla ilgili hiçbir şeyi dışarı sızdıramasın."

"Vay canına," dedim şaşkınlıkla. "Bu işlerin böyle yürü-yebileceği aklımın ucundan geçmezdi." Ve Han'ın korumam olmasına bu kadar tepki vereceğin de...

"Geçmez tabii!" dedi kızmaya devam ederken. İri kahve gözleri, bana olan öfkesinden ödün vermeyecek gibi duruyordu. "Aklın beş karış havada. Gecenin bir köründe otelden kaçıp eve hiç tanımadığın bir adamla gelmek ve bu adamı koruman olarak işe almak da ne demek!" Öfkeli gözleri bir anda dehşete kapılmış gibi bakmaya başladı. "Sakin bana onunla yattığını söyleme."

"Olur söylemem."

"Elisa!" Ayağa kalkıp devasa büyüklükteki salonumda volta atmaya başladı.

"Şaka yaptım, tamam. Gel otur, başımı döndürdün."

Dolanmayı keserek yanıma geldi, bu kez diz çökerek ayakucuma oturmuştu. "Bana her şeyi en başından anlatmaya başlamak için bir dakikan var."

Öfkesinin artacağını bilmeme rağmen dün gece yaşananları tüm çıplaklığıyla bir çarpıda anlattım. Beklediğim gibi Can da Han'ın takıldığı yere takıldı. Nasıl olur da işe polisi karıştır-mazmışım, projenin biri gider biri gelirmiş falan filan...

"Boğuldum Can," dedim nefesimi verirken. "Olan oldu artık. Han beni evime sorunsuz bir şekilde getirdi ve ben de bu

işlerden anladığını düşünerek ona iş teklifinde bulundum. Benim içim rahat, sen de rahatlamak istiyorsan spaya falan git.”

“Elisa!”

“Peki peki.” Hayatı bu kadar ciddiye almasaydı, birlikte daha çok eğlenebilirdik. Akışta yaşamayı ona bir türlü öğretememiştim. Yine de en sevdiğim insandı. “Han’a bir hafta ver. Bir haftanın sonunda güvenini kazanamamış olursa bana söyle, onu kovacağım.”

“Ona güveniyor musun gerçekten?” diye sorduğunda şaşkıındı. Kolay kolay bir insana güvenmediğimi bilirdi. Hele ki ünlü olduktan sonra...

“Tuhaf bir enerjisi var. Ve inanamayacağın bir şey söyleyeceğim sana. Hazır mısın?”

“Gönder gelsin.”

“Beni tanıımıyormuş.”

Kahkahalarla gülmeye başladı. Yerlere yattı desem daha doğru olur.

Derken bir anda ciddileşti. “Pekâlâ, bu kadar yeterli. Onu kovuyorsun. Şimdi.”

“Ama Can...”

“O bir yalancı! Kariyerinin belki de en parlak dönemini yaşıyorsun. Her yerde sen varsın. Elisa Tanyeli’yi tanımadığını söyleyen kim varsa düpedüz yalancının tekidir.”

“Biliyorum.”

“Yine de ona inanıyor musun?”

“İnandığımı söylemedim.”

“Ama daha ilk günden sana yalan söyleyen birinden yakın koruman olmasını bekliyorsun.”

“Çünkü neden bana bu konuda yalan söylediğini merak ediyorum.” Ve tabii bir de bana ne kadar tahammül edebileceğini. Benden ne zaman gideceğini...

“Peki, tamam,” diyerek pes etti. “Ona üç gün veriyorum.”

“Bir hafta?” Her zaman sınırları zorlardım.

“Elisa.” Ona yağmurda ıslanmış yavru köpek bakışımı yolladım. Böyle anlarda oyunculuk yeteneğimi kullanmayacaksam neden bu işi yapıyordum ki? “Hiç bakma öyle. Beni kandıramazsın.”

Öyle bir kandırırım ki... “Sadece biraz eğlenmek istiyorum. Lütfen lütfen lütfen...”

Oflayarak yerinden kalktı. “İyi, öyle olsun. Bir hafta.”

Ellerimi çırparak boynuna atladım. “Seni çok seviyorum çok seviyorum çok seviyorum!”

“Ben de seni, şımarık prenses. Ben de seni...”

Can’la yeni projem üzerine konuştuktan sonra yapılacaklar listesi de çıkardık. Birçoğunu yapmak için Han’a ihtiyacım olacaktı, bu nedenle Can gittikten kısa süre sonra Han’ı çağırdım. Bugün onun ilk iş günüydü ve ilk görevi oldukça basitti. “Masaja gitmem gerek.”

“Masaj mı?”

“Üç gün önceki davette yüzlerce kez fotoğrafımı çektiler, insanların gözü hep üzerimdeydi. Yüzüm yoruldu, masaja gitmem gerek.”

Gözlerini kısmış, beni anlamaya çalışıyordu. “Yüzün mü yoruldu?”

“Ünlü olmadığın için anlayamayacağın durumlardan biri daha...”

“Ya da Elisa Tanyeli olmadığım için,” derken ses tonu ığneleyici de olsa söylediği şey hoşuma gitmişti.

“Bak işte, daha şimdiden kapıldın.”

“Neye?”

“Bana.”

Yutkundu.

Hafifçe gülümsedim. Üç numaralı gülüş. Flörtöz bir bakışla.

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Diyorum ki hatırlanmaya değer biri miyim diye merak ediyordun ya... Daha şimdiden unutulamayacak kadar iz bırakan biri olduğumu anlamaya başladın.”

“Ben olsam öyle söylemezdim.”

“Nasıl söyledin?” diyerek ona doğru bir adım attım.

“Yakından bakınca hak verdim sana. Biz en iyisi masaja gidelim.” Yüzümün yorgun görüldüğünü söylüyordu.

Kaçıyor musun?

Kaç tabii, kaç... Nasıl olsa *yakalarım*.

“İstersen sana da yaptırırım. Şu üzerindeki anlamsız gerginliği atmış olursun.”

“Böyle iyiyim.”

“Kötüsün demedim.” Çünkü böyle gerçekten *iyisin*. Daha önce hiç kısacık saçları olmasına rağmen bu kadar yakışıklı görünen bir erkek tanımamıştım. Ya da kirli sakallarıyla bile tatlı bulabileceğim birini... Ona kılık kıyafeti için hiçbir koşulunun olmadığını, dilediği gibi giyinebileceğini söylediğimde spor kombinler yaparak bu kadar seksi görünebileceğini bilmiyordum.

“Her neyse. Konuya dönelim. Randevu gerektiriyor mu?”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Eh, tabii. Bu devirde kim randevusuz iş yapar ki?”

“Peki, seni hazırcevap. Randevun var mı?”

“Yok.”

“O halde güvenlik önlemi de alınmadı.”

Bir ayağımı ritmik bir şekilde yere vurmaya başladım. “Bu işlerle ben ilgileneceksem sen neden varsın?”

“Daha önce haberim olsaydı halletmiş olurdum.”

Haklıydı. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. “Şimdi hallet. Ben yukarı çıkıp üzerimi değiştireceğim, bir saat içinde salonu benim için hazırlamış olsunlar.”

“Şoförün de yoktu değil mi?” diyerek bir kez daha yalnızlığımı yüzüme vurdu.

“Sen varsın ya,” dedim kinayeli bir sesle.

“Koruman olmam için anlaşuk seninle.”

“Bazen yollar, insanlardan daha güvensizdir,” dedim aklımı şimdide tutmaya çalışırken. “İyi bir şoförü, en iyi korumaya tercih ederim.”

Başını beni onaylamıyormuş gibi sallasa da dediğimi yapacağını bildiğim için arkamı dönerek üst kata çıkmak için asansöre yöneldim. Asansör yatak odamın bulunduğu katta yani ikinci katta durdu. Kapı açıldığında kaygısız adımlarla ilerlemeye başladım. Belki de Han haklıydı. Bu ev gerçekten de tek başına yaşamak için fazla büyüktü. En basitinden asansöre binip üst kata çıkmak ve yatak odasına kadar yürümek bile beni o kadar yoruyordu ki. Ya da Emir haklıydı; kilo almıştım ve kondisyonum düşmüştü.

Asansörden inip kat boyunca yürürken her şeyin ezberlediğim şekilde yerinde durduğunu gördüm. Açık kapılardan burnuma temizlik ve oda parfümü kokusu geliyordu. Yatak örtümün vişne çürüğü rengindeki bir örtüyle değiştirildiğini gördüm. İpek hep doğru seçimler yapıyordu. Aynanın karşısında kendimi incelerken özenle, tek bir saç telime dahi zarar vermeden tokalarımı çıkarıp vanilya esanslı mumun yanına bıraktım. Hassas cildime özel makyaj temizleme mendiliyle yüzümü temizleyip üzerimdekilerden kurtuldum.

Ilık su saç diplerimden başlayarak bütün bedenimi ıslatırken düşündüğüm tek şey, masaja giderken ne giyeceğimdi. Özel yağlardan oluşan karışımı avuç içime döktüm. Uçlarından başlayarak diplere kadar köpükleme işlemine devam ettim. Omuzlarımın bir karış altında biten saçlara sahip olduğum için ıslatma, köpükleme ve durulama işlemleri kısa sürüyordu. Lisedeyken saçlarım belime kadar uzanıyordu ve sadece ıslatmak bile vakit alırdı. Böğürtlenli duş jelinden sonra gün ortası için yeterli olduğunu düşünerek banyodan çıktım.

Elim başımdaki saç havlusunu tutarken giyinme odama doğru ilerliyordum. İçeri girdiğimde ne giyeceğime karar ver-

mem sandığımdan daha uzun sürdü. Elimi camlı dolapların üzerinde gezdirmeye başladım. Siyah İspanyol paça pantolonu seçtikten sonra üst için daha rahat bir şey bakındım. Krem rengi bir cropta karar kıldım. göğüs bölümünde kocaman bir kurdele vardı. Kurdeleleri çok severdim ama onlarla ilgili kötü bir anım vardı. İlkokulda okumaya geçeceğim zaman öğretmenim bana kurdele kelimesini okutmak istemişti ama ben o zamanlar kurdeleye *kurdale* dediğim için dilim bu şekilde döndü ve öğretmen yanlış okuduğumu sanarak o gün beni okumaya geçirmedi. Oysaki sadece dilim dönmüyordu, onun kurdele olarak okunduğunu biliyordum. Hatırladığım anıya gülerek giyindim. Aksesuar olarak Chanel küpelerimi ve kolyemi aldım. Abarttığımı düşünmek üzereydim ki gözüme YSL marka çantam takıldı. Üzerimdeki cropla aynı renkti. En iyisi onu da yanıma almak ve İpek'ten fotoğrafımı çekmesini istemektir. Zaten bir süredir Instagram'a fotoğraf koymuyordum, hayranlarımı mutlu etmiş olurdum.

Tabii için bir de makyaj kısmı vardı. Kıyafetleri giyip aksesuarlarla tamamladıktan sonra işe saçlarımı kremlemekle başladım. Makyaj, duş almaktan ve giyinmekten daha uzun sürdü. Dumanlı bir göz makyajı dışında abartmadım. Ne de olsa masaj yaptırmaya gidiyordum. Tamamen hazırlanmış bir şekilde giriş katına inmek üzere asansöre bindim. Aynadaki yansıma bakıp kendime gülümsemek, sevdiğim şeylerden biriydi.

Kapılar açılırken fark ettiğim gerçek, tenimin karıncalanmasına neden oldu. Tanıştığımız gece odama girdiğinde üzerimde siyah bir gecelik vardı, otelden ayrılırken kapüşonlu bir ceketle kamufle olmuşum. O gece makyajsızdım ve saçlarım darmadağınktı. Yani kesinlikle *ben* gibi değildim. Hem de hiç. Han'ın beni ilk kez doğal halimle göreceğini bilerek salona girdim. Gerçek Elisa Tanyeli'yle işte şimdi tanışacaktı.

Üç basamaktan oluşan merdivenlerin başında durdum. Artarda iki kuru öksürükten sonra nihayet dikkatini çekebildim.

Bana doğru döndü. Topuklarımın üzerinde olacak şekilde kendi etrafımda döndüm, ellerimi iki yana açarak yorum yapmasını bekledim.

“Masaj yaptırmaktan vazgeçtiğini neden söylemedin?”

Kaşlarımı çatıttım. “Vazgeçmedim çünkü.”

Bu kez kaşlarını çatma sırası ondaydı. Eliyle beni gösterdi. “Masaj yaptırmaya bu kılıkla mı gidiyorsun?”

Ofladım. “Tahminen ne zaman ünlü olduğum gerçeğine alışırsın?”

“Ünlü olmana değil, sana alışamadım.”

Elimi kaldırıp yanıma gelmesini bekledim. Söylediğinin doğruluğunu kanıtlar gibi öylece durdu. “Gelip elimi tutar mısın lütfen?”

“Üç basamak var sadece.”

“Han.”

Birkaç büyük adım atarak önümde durdu, şimdi neredeyse aynı boydaydık. Bir süredir onu bekleyen elimi tuttu. Ansızın karıncalanma hissiyle doldum. Neden bir anda gerildiğimi anlamıyordum. Onun da en az benim kadar gergin olduğunu hissettim. Belki de patronuyla temas etmek, gerilmesine sebep olmuştu ya da daha önce hiç benim kadar güzel bir kızın elini tutmamış da olabilirdi ki bu ihtimal daha yüksekti. Peki ya bana ne oluyordu? Ne bir adım atabiliyordum ne de geri çekelebiliyordum. Elimdeki bu karıncalanmadan nefret etmiştim.

“İyi misin?” diye sordu donup kaldığımı fark edince.

“Ben...” Elim tutan eline baktım. Avuç içlerimin terlemeye başladığını fark edince hızlıca elimi kendime çektim. “Hayır.”

“Neyin var?” diye sormadan önce o da benim gibi rahat bir nefes almıştı.

“Biraz dinlensem iyi olacak. Bugün izinlisin.” Onu soru işaretleriyle bırakıp arkamı döndüm. Çünkü soru işaretleriyle dolan bendim asıl.

4. BÖLÜM

“YILDIZLAR DA KAYAR”

Zihnimin karışarak ruhuma sancı verdiği zamanlarda gittiğim bir yer vardı. Dinginleşeceğimi umarak kilitli dolabın önüne geldiğimde ağzım sulanmıştı. Anahtarla kilidi açıp içindekilere baktım. “Hım... Neredesin?” Uzun parmaklarım paketlerin üzerinde dolaşmayı sürdürdü. Aradığımı bulamamak sinirlerimin daha da bozulmasına neden olurken hissettiğim açlık arttı. Sanki ruhumdaki boşluk şimdi sadece midemde değil tüm vücudumdaydı.

“Nerede bu?” Öfkeyle tüm paketleri teker teker çıkarıp bir yere attım. Yoktu işte.

Yutkundum.

Açlık gittikçe artıyordu ve böyle anlarda kendimi hemen doyurmazsam ölecekmişim gibi hissederdim. Han’ı aradığımda telefonumu açmadı. Onu bugün içerisinde bir daha görmeyi dilerdim ama mecburdum. Ellerim titremeye başlamışken adımlarım müştemilata yöneldi. İş başa düşmüştü.

Müştemilatın önüne geldiğimde kapının aralık olduğunu gördüm. “Han?” Zili çalıp dışarı çıkmasını bekledim. İçeri girme hakkım vardı, sonuçta müştemilat bana aitti. Ama geçici de olsa burada misafirdi. Habersiz içeri dalmak ayıp olurdu. “İçeri giriyorum!” diye seslenerek eşikten geçtim.

Ne salon ne de mutfak bölümünde onu görebiliyordum. Yatak odası ve banyoya açılan iki kapı vardı. O iki kapıdan birinin arkasında olduğunu varsaydım. Şansımı önce yatak odasında yana kullanacaktım. Kapıyı iki kez tıklatarak hafifçe araladım, başımı uzatarak içeri baktım. Oradaydı. Yüzüstü yatıyordu. Üzeri çıplak, suratı cama dönüktü. Buğday teni, beyaz çarşaf-
ların arasında *ben buradayım* diyordu.

Bu inanılmaz çekici görünümüne rağmen hissettiğim tek duygu öfkeydi. Telefon ve kapı ziline rağmen uyanmayan birini, korumam olması için işe aldığıma inanamıyordum.

“Han!”

Nasıl olur da bu gürültüye rağmen uyumaya devam edebilirdi? En ufak seste uyanan ben mi anormaldim yoksa başucunda bağırmama ramak kalmış olan Han mı?

Sert adımlarla ona yaklaştım, planladığım gibi bağırıp çağıracaktım ki gözlerim sırtına takıldı. Hayır, yakından çok daha etkileyici olduğu için değil. Bir yara izi gördüğüm için. “Han?” Elim, yıllanmış görünen yara izinin olduğu bölgeye doğru uzandı.

Dokunmak üzereydim ki bir anda irkilerek uyandı. “Ne? Ne oldu?” Bana döndü. “İyi misin?”

Uyku mahmurluğuyla kısılan gözleri, onu normalden çok daha tatlı bulmama neden oldu. Ona yarasını sormak istesem de kendimi durdurdum. Yeni tanıştığım birinden bana yarasını anlatmasını bekleyemezdim. Gerçi bu kişi, güvenliğimden sorumlu biri olduğuna göre buna hakkım olabilirdi çünkü içimden bir ses bu yaranın çocukluktan gelme değil de son birkaç yılda olduğunu söylüyordu. Daha da önemlisi birilerinin sebep olduğunu... Eğer haklıysam, Han’ın peşinde birileri vardı ve dolayısıyla artık benim de peşime birileri takılmıştı.

Ah, bu kadar çok aksiyon filmi izlememeliydim.

Kafamı dağıtmak için en iyi yolu seçtim. Onu gıcık edecektim. “Günün geri kalanında izinlisin derken uyuyabilirsin demedim.”

AŞIK OLMA KORKUSU

Doğrulup esnedi. "Uyumak için senden izin almanı gerektiğini bilmiyordum."

"Tabii ki alacaksın. Ya sen uyurken kötü adamlar bana zarar vermeye çalışırsa? Ne biçim korumasın sen? Böyle şeyleri benim mi düşünmem gerekiyor?"

"Gece de uyumayayım ben o zaman. Kötü adamlar gece de gelebilir nasıl olsa."

"Mantıklı," diyerek ona hak vermiş gibi yaptım.

Gözlerini devirerek yataktan çıktı. "Bir şey istemek için mi gelmiştin?"

"Evet." Elimi avuç içim yukarıda kalacak şekilde açıp ona uzattım. "Anahtar."

"Ne anahtarı?"

"Ne anahtarı olacak... Araba tabii ki."

"Nereye gidiyorsun? Ben götüreyim."

Hınzır bir gülümsemeyle baktım ona. Elbette yüzüne... "Bir de *koruman olmam için anlaştığımız seninle* diyordun... Bak işte. şoförlüğümü de yapmak için dünden razıymışsın."

"Şoförün olmadığı için ben götüreyim dedim."

"Neyse neyse," dedim elimi sallayarak. "Alayım anahtarı."

"Kötü adamlar seni yollarda mı yakalasın istersin?"

Kaşlarımı çattım. Bunu istemezdim.

"Peki," dedim. "Götür beni bakalım."

"Giyinip geliyorum."

"Üç dakikan var. Bekletilmekten hoşlanmam."

İnanamaz gibi gülümseyerek başını iki yana salladı.

Arkamı döndüğümde ben de gülümsüyordum ama o bunu görmedi. Han'la uğraşmak sandığımdan daha eğlenceli olmaya başlamıştı.

Dışarı çıkıp kendime fotoğraf için yer bakındım. En iyisi ağaçların arasında durmaktı. Diğer türlü başıma iş açıyordu. Son evimden iki ev öncesinde evi belli edecek şekilde fotoğraf paylaştığım için adresim ifşa olmuştu ve pek de iyi niyetli

olmayan bir hayran tarafından basılmıştım. İyi niyetli olsaydı, evimin özel havuzunda yüzerken gizlice fotoğraflarımı çekip sosyal medyada paylaşmazdı. Yine de daha kötüsü başıma gelmediği için dua ediyordum.

Bahçenin bakıma ihtiyacı olduğunu düşündüğüm sırada Han, müstemilatın kapısını açarak yanıma geldi.

“İki dakika elli dokuz saniye. İyisin iyi.”

Güldü.

“Hangi arabayı tercih edersiniz Elisa Hanım?” dedi imalı bir ses tonuyla.

“Audi olabilir. Markete gideceğiz.”

Başını sallayarak garaja yöneldi. Az sonra oyunculuk yapmaya başladıktan sonra kazandığım ilk parayla satın aldığım gri Audi A3’ümle döndü. Beni şaşırtarak ona söylenmemiş bir şeyi yaptı. Arabanın arka kapısını benim için açtı. Bu hareketini beğendiğimi belli eden hoşnut bir yüz ifadesiyle arabaya bindim. Ön tarafından dolaşarak şoför koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırdı, ona magazin ekiplerinin uğrak noktası olmayan bir marketin adını verdikten sonra, “Müzik lütfen!” diye rica ettim.

“Ne tür seversin?”

“Sen seç bakalım.” Müzik zevklerimiz uyuşuyor mu diye merak etmiştim. Başını sallayarak telefonunu araçla eşleştirdi. Spotify hesabına girerek bir şarkı açtı, ardından arabayı çalıştırdı.

“*Karanlık gecelerimin yıldızı sensin.*” diyordu sanatçı. Biliyor muydum bu şarkıyı? Hayır, sanmıyorum. Şarkıyı ilk kez dinlediğim gibi bu sesi de ilk defa duyuyordum.

“Kimin şarkısı bu?”

“Ferdî Tayfur.”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. Kim olduğunu biliyordum ama dediğim gibi, daha önce hiç dinlememiştim. Arabesk ya da Türk Sanat Müziği pek bana hitap etmiyordu. “Sevmedim. Değiştirir misin?”

"En güzel yerini duymadın."

"Neresiymiş?" dememe kalmadan, şarkıya eşlik etmeye başladı.

"Yıldızlar da kayar durmaz yerinde

Solar güzelliğin kalmaz yüzünde." *

Sonraki cümlede susarak dikiz aynasından bana baktı. Ne demek istediğini anlamıştım.

Bana her an ünümlü kaybedebileceğimi, güzelliğimden olabileceğimi, dolayısıyla kendime çok da güvenmemem gerektiğini söylüyordu. Muhtemelen diğer bütün insanlar gibi o da özgüvenimden ve kendime olan sevgimden rahatsızlık duymuştu.

Özgüvensiz insanlar, kendi potansiyelinin farkında olup bunu gösteren insanlardan hoşlanmaz ve onları 'egoist' olarak etiketlerdi. Oysaki bizler egoist değildik, zaten öyle bir tanım da yoktu. Aynaya baktığımda gördüğüm kızı güzel bulduğumu dile getirmemin, iyi ya da kötü yönlerimle kendimi kabul etmemin ne zararı vardı ki?

Keşke herkes, aslında her şeyin ne kadar basit olduğunu görebilseydi de kendisini akışa bırakabilseydi. Belki o zaman başkaları hakkımda ne söyler diye düşünmeyi kesip kendilerine bir şans verebilirlerdi. Dönüp bakar ve potansiyellerini görürlerdi. Bu özgüven, kendilerine değer vermelerini de sağlardı. Aynaya bakar ve önce kendilerini görür, sonra kabul eder ve en sonunda severlerdi.

Ama yapmıyorlardı. Yine de onları yargılamıyordum. Çünkü biliyordum; derinliğini kestiremediğin denizlerde yüzmek gibi bilmediğin yollarda yürümek de hep zordur.

"Sevdin mi?"

Beklediğinin aksine suratımı asmak yerine hafifçe gülümsedim. "Merak etme. Ben hep gökyüzünde olacağım. Ve güzelliğim hiç solmayacak."

* Ferdi Tayfur, "Yıldızlar da Kayar", *Sen de mi Leyla*, 1983.

Bir yıldız gibi parlamaya devam edeceğim. Bir çiçek gibi nefes alırken... Yıldızçiçeği misali...

Hatırladığım anının karanlıktan ibaret olması ne kötüydü. Hiç görmediğim, adını dahi bilmediğim ve ne yazık ki sesini unuttuğum adamın o gün kurduğu cümleleri aklımdan çıkaramıyor. benden sonra ne yaptığını merak etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Acaba tavsiyemi ciddiye almış ve o kokunun içine yıldızçiçeği de eklemiş miydi? Hayalini kurduğu kokuya ulaşabilmiş miydi?

Beni neden bulmamıştı? Bulmak mı istememişti? Çünkü isteseydi bulurdu, ben her yerdeydim ama o, benim için karanlık bir hatıradan ibaretti.

“O kadar emin olma.”

Moralimi bozmaya mı çalışıyordu? Buna izin vermeyecek birisi olduğumu henüz anlamamış mıydı? Omuz silkerek bir süredir beklettiğim sorgulama işine başladım. “Bu ilk işin mi senin?”

Ani konu değişiminden olsa gerek afallamış görünüyordu. “Anlamadım.” Dikiz aynasından bir saniye kadar göz göze geldik. Arabayı o kadar dikkatli kullanıyordu ki henüz hiç sarsılmamıştık. O araba sürerken başkası bana bu sırada makyaj yapabilirdi ve bu harika olurdu.

“Korumalık diyorum, ilk kez mi yapıyorsun yoksa daha önce de yaptın mı? O VIP katında olmanın sebebi bu muydu mesela?”

“Başka birinin koruması olmayı senin için bırakıp bırakmadığımı mı öğrenmek istiyorsun?”

Bana bakmıyor olsa da başımı iki yana salladım. “VIP katında ne işin olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Ya da o katta konaklamaya yetecek kadar param varken neden senin koruman olmayı kabul ettiğimi.”

“Nasıl ifade etmek istersen.”

“Arkadaşım otelin sahibi.”

“Hım?” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Demek öyle.”

“Evet.”

Gözlerimi kısıtım. “Yani orada bulunman bir tesadüftü.”

“Güvenliğinden sorumlu olan birinden şüphelenmemelisin.” O da benim gibi gözlerini kısıtı.

“Ya şüpheleniyorsam?”

“O halde onunla çalışmamalısın.”

“Seni kovmam gerektiğini mi söylüyorsun?” Gözlerimi yeni yaptırdığım tınaklarıma çevirdim, gerçekten çok güzel olmuşlardı.

“Ya da senin için çalışacaksam benden şüphelenmemen gerektiğini.”

“Bu hayatta en nefret ettiğim şey nedir biliyor musun?”

“Yalan mı?” diye sordu hiç duraksamadan. Onu yakalamış gibi davranıyordum ama o hiç yakalanmaktan korkuyor gibi görünmüyordu.

“Kesinlikle.”

“Affedemez misin?” diye sordu, dikiz aynasından tekrar bana bakarak. “Söyleyen yani.”

“Affedemem değil, affetmem,” diye düzelttim onu.

“Herkes hata yapar.”

Alay edercesine güldüm. “Hata mı? Birine yalan söylemek bir seçimdir, hata değil.”

“Bakış açısına göre değişir.”

“Önemli olan benim bakış açım. Bu yüzden Hancığım, bana sakın yalan söyleme.”

Mavi gözleri beni buldu, bakışları derinleştirdi ve tekrar yola döndüğünde arabanın hızı arttı. Varış noktasına kadar tek kelime daha etmedim.

Otoparka girdiğimizde park yeri aramaya başladı. Benim asla park edemeyeceğim bir boşluğa girmeye çalıştı. Onu büyük bir dikkatle izledim. Ellerinin direksiyon üzerindeki

hâkimiyeti büyüleyiciydi. Gözleri aynalar arasında mekik dokuyordu. Bu onun şoför koltuğunda oturduğu, birlikte yaptığımız ilk yolculuktu. Arabayı park etmek için kendine bir yer seçmesiyle park etmesi arasında bir dakikadan daha kısa bir süre vardı.

El frenini çektikten sonra kendi kapısını açarak arabadan indi. Arabanın etrafından dönüp yanıma geldi, kapımı açtıktan sonra bana elini uzattı. Karıncalanma hissini hatırlayarak irkildim.

“Ayakkabıların ince topuklu,” diye açıkladı.

İstemedenden de olsa elini tuttum, arabadan inerken bana yardımcı olmasına izin verdim. Neyse ki bu kez o his oluşmamıştı. Bana şimdiden alışmaya başlaması ve ondan talep etmediğim halde hoşuma gidecek şeyleri yapmak istemesi güzeldi.

“Market alışverişini sen mi yaparsın hep?”

Ona yandan bir bakış attım. “Saçmalama.” Alışveriş denilen şey çok kapsamlı bir şeydi. Evin her ihtiyacını bilen biri olmadığım için alışverişine çıkmam da mantıklı olmazdı. Sadece canımın istediği ve acilen alınması gereken şeyler için çıkar-dım o kadar. Kırk yılda bir.

“Tahmin etmiştim. Bugünü neye borçluyuz peki?”

“Görürsün.”

“Market arabası almamız gerekecek mi?”

Başımı iki yana sallayarak onu bildiğim tek reyona doğru çektim. Karşısında durduğumuz reyondaki paketleri görünce büyüttüğü gözlerini bana çevirdi.

“Cips mi?”

“Bundan birine bahsedersen seni öldürürüm,” dedim tehditkâr bir sesle. *Yapamazsın* der gibi tek kaşını kaldırdı.

“Ciddiyim. Özellikle Can'ın bundan haberi olmamalı.”

“Neden?”

Çünkü ben bir cips bağımlısıyım. Ne zaman canım sıkın olsa kendimi cips paketlerinin arasında boğulurken buluyo-

rum. Her insanın stresle baş etme yöntemi farklı. Canı sıkkın olduğunda kitap okuyan da var, sigaraya sarılan da... Yürüyüşe çıkan da var, alkolün dibini gören de... Benimki de bu işte. Bana zarar verdiğini bilmeme rağmen yerken sakinleştiğim cips... Fakat tabii ki Han'a karşı bu kadar şeffaf davranamazdım. "Kilo aldırıyor diye yasakladı çünkü."

"Bir şartım var."

"Neymiş?"

Gözleriyle cips paketlerini işaret etti. "Ben de sana katılacağım."

Daha önce kimseyle birlikte cips yememiştim. Annem de Can da bana cips yemeyi yasakladığı için bunu yaparken hep tek başımaydım. Bir an heyecanlandığımı hissettim. Bunun benim için bir ilk olacağını söylemeden ona elimi uzattım, tutup sıkı.

"Favorin hangisi?"

"Baharatlı Doritos," dedim hiç düşünmeden.

Uzanıp mega boy baharatlı Doritos aldıktan sonra, "Pringles istersin sanıyordum," dedi dalga geçer gibi.

Laf dalaşına girmek yerine, "Onu da severim ama bir numaram her zaman Doritos'tur," dedim.

Bir yerde okuduğuma göre vücut yeterince su ve tuz alamadığında kişide cips yeme isteği doğarmış. Arada sırada benim de başıma gelirdi. Öyle anlarda yani son bir saattir olduğu gibi cips yiyebilmek için her şeyi yapardım. Önceliğimin baharatlı Doritos olmasının nedeniyse çok baharatlı yemeklerden hoşlanmadığım için baharat ihtiyacımı da bu şekilde giderebildiğime inanıyor olmamdı. Tabii psikiyatristime göre sadece kendimi kandırıyordum, orası ayrı...

"Ben Cheetos alacağım," diyerek üçlü Cheetos paketine uzandığında gülmeye başladım. Bunlar çocukluğumuzun cipsiydi. Han gibi koca cüsseli birini fıstıklı Cheetos yerken hayal edemiyordum. Onunla dalga geçmemi umursamadan kucağındaki cips paketleriyle bana döndü. Yeni rotayı sorar gibi bakıyordu.

“Cips kola yapacağımızı sanıyorsan yanılıyorsun.”

“Ama kolasız cips...”

Başımı iki yana salladım. “Sadece cips alacağız.”

“Peki.” Kabul ettiğini sansam da, “Sen sadece cips al. Ben kendim için kola alıp geliyorum,” diyerek bana ihanet etmeye kalktı.

“Benim kola içemediğim yerde kola içebileceğini sana düşündürten nedir?”

“Birbirinden bağımsız iki ayrı birey olmamız.”

“Ama sen benim korumalığımı yapıyorsun. Kilomu korumam için de bana destek olmalısın.”

Kahkaha attı. “O halde cips yemene de izin vermemeliyim.”

“Cips tartışmaya kapalı.”

“Peki Elisa, ona da peki.”

“Ama sos için birkaç malzeme almamız gerekiyor.” Yeni hatırlamış gibi onu dolapların olduğu bölüme götürdüm. Buzdolabının yanında bekledim. O da bekledi. Eğilip benim alacağımı düşünmüyordu herhalde. Çenemle işaret ettim ve kaşlarımı çattım. İnsanların beni tanınması an meselesiydi. Market girişinde aldığım rasgele bir dergiyle yüzümü kapatıp duruyordum.

“Bu olur mu?” diye söylendi bir paket yoğurdu kaldırıp. Derginin arkasından başımı uzatıp hızlı hızlı salladım.

Nefes alıp verdi. “Başka?”

“Baharat,” diye fısıldadım birileri duyup sesimi tanıyacakmış gibi.

“Ne tarafta?”

“Bilmiyorum.”

Bu defa daha sesli nefes alıp verdi. Önden yürümeye başlayınca cüssesinin iriliğini fırsat bilip arkasına saklandım. Üzerindeki tişörtlü tutunup düşmemek için ondan destek aldığım da hâlâ söyleniyordu. Belki de saklanmayı bırakıp ona ne kadar ünlü olduğumu göstermeliydim.

“Ne alacağım?”

“Hepsinden al.”

Mucize olmalı ki sorgulamadı. Birlikte ödeme noktasına ilerlerken gördüğüm enerji içeceğini alması için onu dururdum. "Bundan istiyorum."

"Kaloriye ne oldu..."

"Ama kutusu çok güzel!" Bu yeterli bir sebepti ve herkesin bunu anlayacağını düşünüyordum.

"Ah ah," diyerek pembe kutulu enerji içeceğinden ikişer tane aldı.

"Benimle çok işin var çok!" diyerek onu taklit ettim.

Güldü ama bu defa alaycı bir gülümseme değildi. *Hoşuna gitmiş* gibiydi.

Kasaya ilerledi. Ona daha öncesinde verdiğim kartımla ürünlerin parasını öderken ben de çıkışa yürüyüp kapının orada beklemeye koyuldum. Hızlıydı ve ödeme yaparken bile gözlerini benden ayırmıyordu. İşini iyi yaptığım kabul ediyordum ama biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Yanıma döndüğünde koluna girmem için bekledi. Öyle yaptım.

Kapı otomatik bir şekilde açıldı ve dışarı çıktık. Neyse ki magazin ekipleri bugün beni yakalamamıştı. Gittiğim her yerde olmaları sürpriz değildi ama bugün bir markanın tanıtımı vardı ve çoğunluk katılacağımı sanıyordu. Ben cipsleri seçmiştim.

Eve geldiğimizde hava çoktan kararmıştı. Gün boyu gökyüzünde dolaşan kara bulutlar, gece vakti ağlayacakmış gibi duruyordu. Han, içeri girdiğinde sanki daha önce hiç evime girmemiş gibi çekingendi. Nerede duracağını bilemiyormuş gibi gözleri etrafta dolandı durdu.

"Film mi izlesek?" Televizyonu işaret ettim.

"Olur," dedi salon boyunca yürürken. Lila renkteki L koltuğuma oturmak üzereyken kendini durdurdu. "Nereye oturmamı istersin?"

"Keyfine bak." L koltuğun uzun köşesine geçip oturdu. Ben de kısa köşesine geçip bacaklarımı uzattım. "Yalnız filmi sen açacaksın."

“Tabii.” dedi *aksini zaten düşünmezdim* der gibi.

“Cips sosu istiyorum bir de.”

“Ben yokken bunları kim yapıyordu acaba?” diye söylene-
rek ayağa kalktı.

“Birileri her zaman vardı.” Gidenler olsa da yenilerini bul-
mak o kadar da zor değildi.

“Cips sosunu bile kendi hazırlayamayan biri için cüretkâr
bir cümle.”

“Hazırlayamayan değil, hazırlamayan.” diye düzelttim onu.
Benim onunla uğraştığım kadar o da benimle uğraşıyordu. Ve iti-
raf etmeliyim ki bu garip bir şekilde hoşuma gitmeye başlamıştı.

Yine güldü.

Başını salladıktan sonra mutfığa geçti. Önce dolapların açı-
lıp kapanma sesini duydum, onu tabak sesleri takip etti. Market
poşetlerinin sesini duydum. Bunu daha önce de yapmış olma-
lıydı, her şeyi hızlıca halletti ve ikimiz için de cips koyup ha-
zırlamış olduğu sos tabağıyla geri döndü.

“Ne izliyoruz?” diyerek elindeki cips kabını aldım. Baha-
ratlı Doritos’u ağzıma atar atmaz kendime geldim. Bir süre
cipsin çıtırtısını ve damağımda bıraktığı tadı düşünmek istiyor-
dum. Mutluluk buydu işte.

“Hızlı ve Öfkeli’ye ne dersin?”

“Çok severim!” diye sevinçle karşılık verdim.

“Aksiyon filmi olduğu için mi?”

“Hem ondan hem de orada çok sevdiğim bir karakter var.”
Adını söylemek üzereydim ki kendimi durdurdum. *Han Lue...*
Karakterle aynı ismi taşıyordu. En iyisi susmaktı. Sonra kendi
kendine gelin güvey olup üzülün istemezdim.

“Pekâlâ,” diyerek filmi açmaya gitti. O halledip gelene kadar
ben cipsimi yarılamıştım bile. Ayrıca ikimiz için ayrı kaplar ge-
tirmiş olması, benden bir *uferin* duha kazanmasına neden oldu.

Film boyunca konuşacağımı bilmeden usulca izlemeye baş-
ladı. Tepkilerime genellikle gülerek karşılık verdi. Ne zaman

susacağımı hiç sormadı. Konuşup durduğum için benden rahatsız olmuş gibi de görünmüyordu. Benden en az bir metre kadar uzakta oturmuş, cipsini yemekle meşguldü. Filmin yarısına geldiğimizde çakırmadan ona baktım.

Fıstıklı Cheetos yiyen Han gerçektir. Tatlı görünüyordu.

“En sevdiğin karakter olduğumu bilmiyordum.”

“Ne?” Nasıl anlamış olabilirdi ki? Han Lue’yu gördüğümüz sahnelerde olabildiğince az tepki vermeye çalışmıştım.

“Beni izlediğinin farkındayım.”

Oh, anlamamış.

Ama onu izlediğimi fark etmiş. Ve sanırım bu daha kötü bir şey.

Utanmak yerine üste çıkmaya çalıştım. Elisa Tanyeli’yi kimse utandıramazdı. “Dışarı bakıyordum. Ne izleyeceğim seni...”

“Öyle diyorsan...”

Önüme döndüm. Film bitene kadar bir daha hiç ondan yana bakmadım. Tabağımdaki sos bittiğinde bile ondan yeni sos talep etmedim. Kalan cipsi kuru kuru yedim. Film bittiğinde onun da cipsi bitmişti.

Telefonumun zil sesini duyunca çantamı aradım. Berjerin üzerine bıraktığım çantayı alıp bana uzattı. Arayan kişi teyzemdi. Aramayı meşgule atıp Han’a döndüm. “Eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Keyifli bir geceydi.”

“Beğenmene sevindim.” Anlamadığımı belirtircesine baktım ona. “Benimle vakit geçirmeyi yani. Zor beğenen birisin ya...”

Ona hak vererek başımı salladım. “Yüksek kriterlere sahibimdir.”

“Bundan gurur duyuyor gibisin.”

Cevap verecektim ki telefon tekrar çalmaya başladı. Çantadan çıkarıp yeniden aramayı meşgule almam gerekti. “Ne di-yorduk?” diyerek ona döndüm.

“Neden açmıyorsun? Biri rahatsız mı ediyor seni?”

Korumacı tavrı işini iyi yaptığı içindi. Keşke bu performansı uyurken de gösterebilseydi. Başımı iki yana salladım. "Teyzem. Onunla sonra da konuşabilirim."

"Bence şimdi konuşmalısın. Önemli bir şey olmuştur belki."

Olmadığını bilsem de dediğini yaptım. Sonra bu beni haylice şaşırttı. Ne zamandan beri bir başkasının bana söylediği şeyi yapar olmuştum?

Han'a şaşkın şaşkın bakmayı keserek önüme döndüm. Hatın diğer ucundaki teyzem, "Neden açmıyorsun telefonlarımı?" diyerek yakınmaya başladı. Şaşırdığım bir tavır değildi, bu yüzden üzerinde durmadım.

"Meşgulüm."

"Teyzenin telefonlarını açamayacak kadar mı?" Ama o hep yargıladı.

"Evet." Han'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Ne için aramıştın?"

"Paraya ihtiyacım var," dedi her zamanki ses tonuyla. Çekimser ya da mahcup değildi. Hiç olmazdı. "Geçen hafta gönderceğini söylemiştin ama bugün oldu hâlâ tık yok. Ödemelerimi var diyorum, ne anlayışsız kızsın sen!"

Dişlerimi sıkarak yerimden kalktım. Han'dan uzaklaşırken, "Benimle konuşurken kelimelerine dikkat et," dedim. Mutfak bölümüne geçip Han'a arkamı döndükten sonra kalçalarımı ada tezgâha yasladım.

"Teyzenim ben senin. Canım nasıl isterse öyle konuşurum!"

Han'ın duyamayacağı kadar kısık bir sesle, "Neden sadece paraya ihtiyacın olduğunda arıyorsun beni?" diye sordum. "Kötüyken yanımda olmamanı bir yere kadar anlayabiliyorum ama iyiyken de yoksun. Söz vermiştin, son filmimin galasına gelecektin. Neden gelmedin?"

Ofladı. "İşim vardı gelemedim. Daha kaç defa konuşacağız bunu?"

Gala aylar önceydi ve o zamandan beri bu konuyu en az beş kez açtığımdan emindim. Ne beklediğimi ya da istediğimi bilmiyordum. Belki de sadece üzgün olduğunu bana söylesin, hissettirsin istiyordum. Ama tavrı hep aynıydı ve yıllardır değişmediğine göre bundan sonra da değişecek değildi. “Ne kadar lazım?” dedim konuyu kapatmak için.

“5 bin dolar.”

“5 bin dolar mı?” Gözlerimi yumarak derin bir nefes aldım. “Tamam. Yarın gönderirim.”

“İyi.”

“Başka bir şey diyor musun?” diye sordum son bir umutla.

Nasıl olduğumu sorabilirdi, ona yeni projemden bahsedebilirdim veya yanıma geleceğini de müjdeleyebilirdi. Ona baktığımda annemi gördüğümü bilmesine rağmen kendini benden uzak tutmaya bir son verebilirdi.

Ama yapmadı.

“Parayı öğleden önce göndermiş ol,” diyerek telefonu kapattı.

Yutkundum.

Derin bir nefes.

Nemli gözlerimi kaldırarak yukarı baktım.

Derin bir nefes daha.

“Elisa?”

Ne zamandan beri arkamdaydı? Konuşmalarımı duymuş olabilir miydi?

Tedirgin olsam da bunu ne vücut dilime ne de yüz ifademe yansıttım. Kendimi toparlamam yalnızca üç saniyemi aldı. Dudaklarıma dört numaralı gülümsememi davet ederek arkamdaki Han’a döndüm. “Hım?”

Kimsenin zayıf bir anıma şahitlik etmesine izin vermezdim. Hiç kimsenin.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet,” diye yalan söyledim. “Elbette.”

“O halde ben artık gideyim.” Ne yüzünde ne de sesinde beni duyduğuna dair bir emare vardı. Her şeyin yolunda olduğuna inanmış gibiydi. “Tabii yapabileceğim başka bir şey yoksa.”

Başımı iki yana salladım. “Yok. Gidebilirsin.”

“İyi geceler.”

“Su içmeyi unutma.”

İyi ama ne alaka der gibi baktıktan sonra başını salladı. “Olur, unutmam.”

Arkasından şaşkın şaşkın bakakaldım. İki sezon boyunca rol aldığım dizideki karakterimin ikonik repliği bu.

“İyi geceler.”

“Su içmeyi unutma.”

“Ne kadar?”

“Ne kadar istersen.”

Dizi boyunca dokuz farklı kez tekrarlanan bu sahneyi beni tanıyan herkes bilirdi. Hatta bazen, sokakta ya da başka bir yerde hayranlarımla karşılaştığımızda bu sahneyi canlandırıp gülüşürdük. Han’dan benimle bu sahneyi canlandırmasını beklememiştim elbette ama hiç olmazsa yüzünde gayriihtiyari bir gülümseme oluşur sanıyordum.

“Elisa Tanyeli’yi tanımayan biri mi?” diye sordum, yeni korumam evimden çıkıp gittikten sonra. “Bu iş sandığımdan çok daha eğlenceli olacak.”

5. BÖLÜM

“ÖLÜ BİR KALP”

Aynadaki yansıma bakağında kaşlarını çatık halde buldum. Kulaklarım Can'ın bağıışıyla cınladı. Beni bu konuda sık sık uyanrdı. Çatık kaşlar ve kırışmış bir alınla dolaşmaya devam edersem birkaç estetik müdahaleye ihtiyacım olabileceğini söylerdi. Oysaki estetik yaptırmak bir dert, yaptırmamak başka bir dertti.

Öte yandan bana göre hava hoştı, çizgilerimi severdim ben. O derin çizgiler, bana yaşadığını hissettiriyordu. Ama ekran başındakiler benim gibi düşünmüyordu. Biz ekrandakilerin, pürüzsüz bir cilde ve orantılı vücut hatlarına sahip olmasını istiyorlardı. Güzellik algısı denilen şey işin içine girdiğinde insanlar çok acımasız olabiliyordu. Kaşlar bile kimi zaman ince, kimi zaman kalın, kimi zaman dağınık kabul görüyordu. Ya da kemerli bir burnun varsa Photoshop'la seni baştan yaratıyorlar, gidip de onların istediğı gibi bir burun için estetik operasyon geçirirsen sana estetik güzeli diye damga vuruyorlardı. Bizden dönemin güzellik algısına uymamızı bekliyor fakat bu algıya uyduğumuzda ise bizi cezalandırıyorlardı. Derin çizgilerimi yok etmezsem benden rahatsız olurlardı, yok edersem benden nefret edeceklerdi.

Karışık olan sadece benim zihnim değildi, insan denen varlık başlı başına zaten karmaşık bir yapıydı.

Koridor boyunca yürüyüp giyinme odama girerken düşün-
celi halimden hiç hoşnut değildim. Bir anda durdum. Can'ı en
son dün sabah gördüğümü fark ederek dehşete kapıldım. Beni
hiç bu kadar boşladığı olmamıştı. Her gün mutlaka beni görür,
yanıma gelemeyecekse bile arar sorardı.

Küçük çantamı karıştırarak telefonumu aldım, hızlı arama-
larda ismi en başta olan Can'ı aradım. Bu kez kaşlarım istesem
de düzeltemeyeceğim kadar çok çatılmıştı.

"Bal prensesi!" diyerek cevaplandırdı aramamı.

"Nerelerdesin sen?"

"Oo, merak mı ettiniz hanımefendi? Oysaki yeni koruman
yerimi dolduruyor sanmıştım."

"Ne saçmalıyorsun?"

"Benden habersiz işe aldığın yetmezmiş gibi müştemilatın-
da kalmasına izin verdiğin korumandan bahsediyorum. Nasıl,
iyi mi aranız?"

"Olması gerektiği gibi."

"Olması gerektiğinden daha iyi olmalı ki beni aramak yeni
aklına geldi," derken gerçekten alınmışa benziyordu ve ben de
şaşıktım. Çünkü söylediği kısmen doğrudu, yokluğunu his-
setmemiştim.

Yoksa söylediği gibi miydi? Yani Han, Can'ın yerini mi
doldurmuştu? Daha ilk günden? Hem de Can'ın yerini?

Daha neler...

"Of, saçmalama da bana gel. Özledim seni."

"İ-ih."

"Can." Sonra onu nasıl şıp diye ikna edebileceğim geldi ak-
lıma. "Aykan gelecek bu akşam. Beni onunla yalnız bırakmanı
istemiyorum."

"Geliyorum." dedi anında. "Yanımda akşamı yemeğini de
getirim." Birbirimize öpücükler göndererek telefonu kapattık.

Beslenme tarzım, aralıklı oruç dedikleri diyet sistemine
benziyordu ve yemeklerimi bir diyet şirketi tarafından hazır-

lanıyordu. Zorlayıcıydı ama ekran başındakiler kadar kamera arkasındaki ekip de kilo konusunda takıntılıydı. Ne çok zayıf görmek istiyorlardı beni ne de kilolu. Ne kaslarım belli olsun istiyorlardı ne de sarkık bir cildim olmasını. Bu sebeple amacım zayıflamak değil, formumu korumaktı. Kendimi diyetisyenim Öykü'nün ve spor hocam Emir'in ellerine bırakmışım. Öykü günde iki öğün beslenmemin, öğünler arasında hiçbir şey yemeyip bol sıvı tüketmemin benim için daha uygun olduğunu söylemişti. Emir de haftada iki gün spora gitmemin ve iki gün de yürüyüş yapmamın yeterli olacağını düşünüyordu.

Tüm bunları bu hayatı sevdiğim için değil, kendimi sevdiğim için yapıyordum. Kendimi sevdiğim ve korumak istediğim için. Tabii biraz da ekran başındakilerle kamera arkasındakilerin baskıları vardı. Onlar olmasa da yapacağım şeyleri, onlar istedi diye yapmak zorunda kalmak sinirlerimi bozsa da sesi mi çıkarmıyordum. Oyuncuydum ve devam etmek istiyorsam insanların beğenisini kazanmam gerekiyordu. Ve ne yazık ki sektör öyle boktan bir hal almıştı ki artık sadece oyunculığa değil, güzelliğe de bakılıyordu. Hatta çoğu zaman *sadece* güzelliğe bakılıyordu.

Aynanın karşısına geçerek bir kez daha teşekkür ettim. Sahip olduklarım için şükran duyup daha iyisini diledim. Evrene ne kadar pozitif enerji gönderirsem o kadar iyilikle karşılaşıyordum. Aldığım nefes terapileri, yaptığım meditasyonlar ve yogalardan, okuduğum kitaplardan, izlediğim filmlerden ve bana bir şey katacağını düşünerek tanıştığım onca insandan sonra aslında her şeyin kendimde başlayıp bittiğini öğrenmiştim. Aynadaki kadın yirmi dört yaşındaydı ve bu yaşa hiç kolay gelmemişti. Dört yıllık bir oyunculuk kariyeri vardı ama mesleğinde bu kadar başarılı olması, şansından değil yetenekli ve çalışkan olmasından kaynaklanıyordu.

O, Elisa Tanyeli'ydi ve herkes bilmeliydi ki Elisa Tanyeli olmak hiç kolay değildi.

Elisa Tanyeli olmak istiyorsanız birçok şeyden ödün vermeniz, birçok ağır sınavdan geçmeniz gerekiyordu. Kendinizi eğitmek, geliştirmek ve en önemlisi *büyütmek* zorundaydınız. Tek başınıza. Yanınızda tek bir arkadaşınız varken. Ama belki o da bir gün gider diye ondan bile yardım isteyemeyerek.

Çünkü insan birinin ona muhtaç olduğunu hissedince o kişiden uzaklaşırdı. Ne kadar yaş alırsak alalım hepimiz birer çocuktuk, kimse kimsenin sorumluluğunu sonuna kadar alamazdı.

Makyajımı tazeleme gereği duymayarak yalnızca üzerimi değiştirdim. Daha rahat bir şeyler giymek istesem de umduğumu bulamayacağımı biliyordum. Güzelliğin rahatlıkla ters orantılı olduğunu kabulleneli yıllar oluyordu. Karanlık tonlarda bir kombin yapıp aşağı inmemle kapı ziline çalması bir oldu. "Tam vaktinde," diye tatminkâr bir gülümsemeyle konuşup kapıya doğru ilerledim. Ancak açtığımda karşılaştığım yüz Can'ınki değildi.

"Bir ihtiyacın var mı diye sormak istedim," dedi Han.

"Hayır yok, teşekkür ederim. Zaten birazdan Can gelecek."

Ben kapıyı kapatmadım, o da arkasını dönüp gitmedi. Uzun bir sessizlik oldu. Elektrik yüklü bir sessizlik.

"Akşam da Aykan gelecek," dedim bu gerilimden kurtulmak isteyerek. "Evdeyim yani, istersen günün geri kalanını kendine ayırabilirsin."

"Aykan?" diye sorguladığında belli belirsiz bir şekilde başımı salladım. "Aykan kim?"

"Arkadaşım."

"Nasıl bir arkadaş?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup bir kaşımı kaldırarak ona baktım. Derhal kendini toparlasa da kırdığı potun ikimiz de gayet farkındaydık. "Neden soruyorsun bunu?" diyerek onu sıkıştırmak istedim.

"Can sizi baş başa bırakacaksa burada kalmam gerekir. Bir ihtiyacın olursa diye..."

“Gerek yok. Sen yoksan Can var. Can yoksa Aykan var. Birileri yoksa da başkaları hep vardır.”

Donakaldı.

Ben de ağzımı kapatır kapatmaz ne söylediğimin farkına vardım, dişlerim beni cezalandırmak ister gibi yanaklarımı çiğnedi.

“Yokluğunun bir önemi yok, yerini başkasıyla doldurabilirim diyorsun,” derken ağzında geveleyerek konuşmuş olsa da ne söylediğini anlamıştım.

Duymamış gibi yaparak “Anlamadım?” dedim.

“Hiç.” Omuz silkti.

Karşılığında bir şey söylemedim, o da sessiz kaldı. Dudaklarımız mühürlenmiş gibiyken gözlerimizi birbirinden ayırmıyorduk. Bahçe kapısından gelen sese rağmen birbirimize bakmaya devam ettik.

“Yollarımı gözlediğini bilsem daha önce gelirdim!” diyerek yanağımdan bir makas alıp içeri giren Can, bir çift kaşın çatılmasına neden oldu.

Hayır, bu kez ben değildim çizgilerini ortaya çıkaran.

“İyi akşamlar.” Arkasını dönüp müştemilata doğru ilerlemeye başladı.

Nereye gideceğini merak ediyordum. Ne yapacağını. Günün geri kalanında kimlerle görüşeceğini merak ediyordum. Ya da vaktini *kime* ayıracağını.

“Elisa!”

Can’ın seslenişi beni kendime getirirken silkelenip kapıyı kapattım. Ne diye bir anda Han’ı merak etmeye başladıysam... Ne yapıyorsa yapıyordu, bunun umurumda olmaması gerekirdi.

Getirdiklerini mutfaktaki ada tezgâha bırakan Can’ın yanına gittim, bana kocaman sarıldı. Ayrıldığımızda genişçe sırıtıp, “İtiraz etmek yok!” dedi.

Anında suratım buruştu. “Ya, hayır ya... Gerçekten mi?”

“Emir yüzünün şiştiğini söylemiş. Öykü de buna yönelik haftalık liste çıkardı.”

Oflayarak yüksek boy sandalyeye oturdum. "Ben ne zaman istediğim şeyi yiyebileceğim ya?"

"Gözden uzak bir yaşam sürmeye karar verdiğinde."

"Yani hiçbir zaman." Çünkü ne kadar şikâyet etsem de en az kendimi sevdiğim kadar sahip olduğum bu hayatı da seviyordum. Düştüğüm ilk anda bana tekme atmak için sırada bekleyen insanlar olduğunu bilsem de elimden tutup kaldırmak isteyecek insanlar da vardı. Öyle ya da böyle seviliyordum, saygı görüyordum ve istediğim her şeye sahip olabilecek güçte hissediyordum. O halde neden gözden uzak bir yaşam sürmeyi tercih edeyim ki? İstediğim zaman uyanabilmek, dilediğimi yiyebilmek için mi? Annem, sevmek ve sevilmek hissinin her şeyden önce geldiğini söylerdi. Babam ise saygının öneminden bahsederdi hep. Şimdi ikisine de sahipken neden kaçıp gideyim ki?

Kalacak, sevmeye ve sayılmaya devam edecektim. Çünkü annem ve babam böyle olsun isterdi.

"O halde otur ve küçük mideni doldurmaya başla bakalım." Önüme bıraktığı tabakta kabak vardı. Kabaklar rendelenerek sotelenmiş ve yoğurtla karıştırılmıştı. Üzerlerine de üç tam ceviz bırakılmıştı. Bu kadardı. Akşam yemeğim bundan ibaretti.

"Sen ne yiyeceksin?" Merakla kendisi için çıkardığı pakete baktım. "Lahmacun mu?" diyerek gözlerimi büyüttüm. "Hem de benim yanımda!"

"Nefsini terbiye etmen için bal prensesi, nefsinin terbiye etmen için," dedi alay ederek.

"Çok kötüsün!" diyerek yemeğimden bir çatal aldım. "Yavan bir tadı var hâlâ."

"Bir dahakine kabak mücver deneyecekmiz."

"Yine mi kabak..."

"Onun tadı çok güzelmiş."

"Ya, tabii öyledir. Öykü'ye göre kerevizin tadı bile çok güzel."

"Kereviz bana göre de güzel."

“Al birini vur ötekine,” dedim kabağı çatallamaya devam ederken. Han’a sorsaydım kerevizden nefret ettiğini söyleyeceğinden emindim.

Hatta dur bakalım, neden sormuyordum ki?

Oturmadan önce masanın üzerine bıraktığım telefonuma uzandım. Can meraklı bakışlarla ne yapacağımı beklerken acil aramalardaki Han’ın ismine dokundum. “Han,” dedim aramayı cevaplar cevaplamaz.

“Evet,” dedi soğuk bir sesle. Bir an sadece bu soruyu sormak için aramış olmak, onu rahatsız edebileceğimi düşünme neden oldu. Yine de, “Kereviz sever misin?” diye sordum.

“Nefret ederim.”

Zafer edasıyla kıkırdayarak Can’a baktım. “Gördün mü? Han da sevmiyormuş.”

“Anlamadım?” dedi Han hattın diğer ucundan.

“Can’la konuştum, pardon...”

Kısa bir sessizlik.

Can telefonu kapatmamı beklese de dayanamayarak, “Sen neredesin?” diye sordum Han’a. “Müştemilatta mısın hâlâ?”

“Hayır.”

Devam etmesi için bekledim ama etmedi. Ne kadar merak etsem de Han’a nerede ve kiminle olduğunu sorma hakkım olmadığını biliyordum. O da söyleyecekmiş gibi durmuyordu.

“Neden sordun? Eğer dönmemi istiyorsan...”

“Yok, hayır. Keyfini çıkar.”

“Olur.” Kısa cevapları sinirlerimi bozmaya başlamıştı. “Başka bir şey yoksa kapatıyorum.”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. Uzun tımaklarım ritmik bir şekilde masayı döverken, “Tabii, kapat tabii. İyi eğlenceler sana,” diyerek aramayı ben sonlandırdım.

“İyi misin?”

“Çok!” Sonra hiç konuşmadan büyük bir iştahla kabak yemeğini yedim.

“Aykan gelmeden önce konuşmamız gereken bir şey var.” Elimi tutup beni salona doğru çekti. Birlikte lila koltuğuma kurulduğumuzda bedeni tamamen bana dönüktü. Başparmağıyla avuç içime masaj yapmaya başladı. “Aslan Bey’in asistanı aradı bu sabah. Verilen tarihlerde bazı değişiklikler olduğunu söyledi.”

“Daha mı geç?”

“Daha erken.”

“Ne kadar mesela?”

“Yakında partnerinle tanışıyorsun desem?”

“Tarık Arıca’yla mı?” derken istemsizce heyecanlanmışım yine. Tarık Arıca döneminin en iyi erkek oyuncularından biriydi.

“Onunla partner olacağınızı nereden biliyorsun sen? Henüz bombayı patlatmamıştım.”

“Kızlar patlattı senin yerine.” Dün gece mesaj yağmuruna tutulmuştum.

Gözlerini devirdi. Üçünü de sevmiyordu. Onlarla görüşmemi istemiyor, buna mecbur olduğumu bildiği için sesini çıkaramıyordu. Ama ne zaman onların yanından dönsem enerjimi tazeleyecek şeyler yapıyordu. Kızların dengemi bozduğunu düşünerek bana meditasyon yaptırıyor, bütün evde adaçayı yakarak geziyor ve sonunda dualar okuyup bana üfledikten sonra gidiyordu. Ben de bu eylemlerini gülümseyerek karşılamaktan başka bir şey yapmıyordum.

“Neyse. Evet, Tarık Arıca’yla. Ama baş başa olmayacaksınız, bir tanışma yemeği bu. Yanınızda dizinin yönetmeni, yapımcısı ve senaristleri de olacak. Ben sana yarın için bir ekip göndereceğim. seni yemeğe hazırlayacaklar.”

“Bu kez giyeceğim elbiseyi kendim seçmek istiyorum.”

“Elisa...”

“Güven bana,” dedim kısık sesle. “Abartmak yok. Salmak hiç yok. Elisa Tanyeli’ye yakışır biçimde giyineceğim.”

Dudaklarını büzüştürdü, gözleri bir sağa bir sola hareket edip düşünceli bir ifadeyle beni bekletti. "Peki ama bir şartla. Kötü bulursam değiştireceksin."

"Anlaştık."

Zil sesiyle Can önce elimi bıraktı, daha sonra kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açtıktan sonra memnuniyetsiz sesiyle, "Aykan gelmiş!" dedi.

Suratuma dört numaralı gülümsememi davet ederek ayağa kalktım. Aykan içeri girip yanıma gelene kadar dudaklarımın şeklini bozmadım. Uzanıp beni yanaklarımdan öptü. Can o sırada kusmakla meşguldü.

"Nasılsın?"

"Gayet iyi. Sen?"

"Harika." Ne yapacağını bilemiyormuş gibi bakındı etrafa. Onu son gördüğümdeki gibi üzerinde yine siyah bir takım elbise vardı. Sakal tıraşı olmuş ve sarı saçlarını geriye doğru yatırmıştı. Bu hazırlığın nedenini biliyordum. "Aslında seninle özel bir şey konuşmak istiyordum," dedi beni yanıltmayarak.

Can mesajı alarak başını salladı. "Kapının önündeyim, bittince çağırırsınız."

"Oturalım mı?" diye sordum o gittikten sonra.

"Böyle iyi," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Nasıl başlayacağımı bilemiyorum," dedi daha önceki üç seferde olduğu gibi. "Biz seninle tanışalı yıllar oluyor."

Hayır, Aykan, biz seninle *karşılaşalı* yıllar oluyor, demek istedim. Biz birbirimizi hiç tanımadık, sen gerçek beni hiç görmedin.

Ama sustum.

"İlk gün anlamıştım. Seni gördüğüm ilk gün, bu kız benim sonum olacak dedim."

"Aykan," dedim sıkılarak. "Ezberlediğin senaryoları bana okumayı bırak, lütfen."

Öksürerek kendine geldi. "Peki," dedi kabullenerek. "Zaten ne söylersem söyleyeyim en güzeli *seni seviyorum* demek

değil mi?" Onay beklediğini bilsem de tepki vermedim. "Seni seviyorum Elisa. Çok âşığım ve seninle evlenmek istiyorum."

Kıkırdadım. "Bakıyorum da artık sürprizleri bırakmışsınız."

Omuz silkerek çaresizce başını salladı. "Köprüye yazdırdım adını, kabul etmedin. Evinin bahçesine bir kamyon dolusu gül yaprağı döktüm, yine kabul etmedin. Annemin yüzüğüyle geldim karşına, sen yine kabul etmedin. Eh, ben de en sonunda şansımı sürprizsiz hatta yüzük bile olmadan teklif etmekten yana kullanayım dedim."

"Peki, sence reddetmemin sebebi sürprizlerini ya da yüzüklerini beğenmiyor olmam mıydı?"

"Değil miydi?"

"Aykan..."

"Beni sevmediğini biliyorum Elisa," dedi ciddiyetle. Kaşlarını çatıttım. O halde derdi neydi? İnsan neden kendisini sevmeyen ve asla sevmeyecek olanı isterdi ki? "Beni sevmediğini biliyorum. Beni sevmeyeceğini de biliyorum çünkü sen kimseyi sevemezsin."

Dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini kaçırdı. Bu sözleri söylemek onu zorluyor gibiydi. Tereddüt ederek elini kalbine götürdü, titreyen eliyle bana dokundu.

"Burası kimseyi sevmeyecek çünkü atmıyor. Ölü bir kalp, aşk gibi büyüleyici bir duyguyu barındıramaz içinde. Nedendir bilinmez senin kalbin yıllar önce ölmüş, sen istesen de kimseye âşık olamazsın."

Çatık kaşlarla elini ittim. "O halde neden hâlâ buradasın? Neden seni asla sevmeyeceğimi bilmene rağmen bana dördüncü kez evlilik teklifinde bulunuyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum," dedi bütün sorulara yeterli bir yanıt verdiğini düşünerek.

Başımı iki yana salladım. "Lütfen," dedim, gerçekten yumuşak bir ses tonu kullanarak. "Lütfen bu evlilik meselesini kapatalım. Ve bir daha *kalbim* hakkında konuşma."

“Peki, tamam,” dedi ellerini pes eder gibi havaya kaldırıırken.

“Kapıya kadar eşlik edeyim sana.”

“Zahmet etme,” dese de birlikte yürümeye başladık. Kapıyı açtığımda Can’ı verandada beklerken buldum.

“Bitti mi?”

“Bitti bitti,” dedi Aykan. “Gidiyorum ben.” Elini belime koyarak beni kendine yaklaştırdı, yanaklarıma birer öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi. “Görüşürüz.”

Aykan bahçe boyunca yürüdükçe Can’ın suratındaki gerginlik gözler görülür bir biçimde azaldı. Ana kapıdan çıkıp gittiğindeyse Can bana dönüp sırttı. “Ee, anlat bakalım, ne konuştunuz?”

Başımı onaylamaz bir ifadeyle sallayarak eve girdim, peşimden gelerek ısrarcı oldu. “Yahu, ne konuşacağız... Her zamanki şeyler işte.”

“Yine mi aşkını ilan etti?”

“Ve evlenme teklifi.”

“Ne evlilik meraklısı çıktı bu da ya...” dedi gerçekten de Aykan’ın bu hallerini garipsiyormuş gibi. “Neyse. Han’la konuştum, geç gelecekmiş. Bu gece koruman benim yanı.”

Bana kızacağını umursamadan çattım kaşlarımı. “Ne demek geç gelecekmiş? Ayrıca bu bilgiyi neden benimle değil de seninle paylaşmış?”

Bilmediğini belirtir gibi dudaklarını büktü. “İşi uzamış ama sabah olmadan gelirmiş. Aykan’la sohbetinizi bölmek istememiş.”

İkinci söz imalıydı ama buna takılamayacak kadar başka bir yerdeydi aklım. “Ne işiymiş bu, gece boyu süren ama sabah olmadan biten?”

“Sormadım Elisa.”

“Niye sormadın?”

“Adama, günün geri kalanını kendine ayırabilirsin diyen sensin.”

“İyi de ben ona akşam için izin vermiştim.”

“Saçmalamaya başladın.”

“Bence sen, beni fazla ihmal etmeye başladın. Hem ona güvenmediğini söylüyorsun hem de böyle şüpheli bir durumu hiç sorgulamıyorsun.”

“Nesi şüpheli bu durumun?”

“Han benim korumam ve gece gelmeyeceğini, sabaha karşı geleceğini söylüyor?”

“Yani?”

Devamı için hazırlıksızmışım gibi duraksadım. Aklıma gelen ilk sözü söyleyiverdim. “İnsanlar geceleri uyur Can.”

“Ya da sevişir Elisa.”

“Ne?” diyerek adeta çığlık attım.

“Yoksa sen bu adamdan hoşlanıyor musun?”

“Daha neler!”

“Hı hı,” dedi sırtarak.

“Can,” dedim dişlerimin arasından. Öfkelenmeye başlamıştım. Kafam zaten karışık, böyle yaparak daha çok karıştırıyordu. “Han’ı sevdiğim doğru ama sadece insan olarak. İpek’i nasıl seviyorsam Han’ı da öyle seviyorum. Bu kadar.”

“İpek’in de geceleri nerede ve kiminle olduğunu merak ediyor musun?”

“Etmiyorum çünkü İpek sadece gündüzleri benim için çalışıyor. Han ise bütün gün.”

“Peki peki,” dedi bu konuşmanın bir tartışmaya, daha sonra kavgaya dönüşeceğini bilerek. Kolunu kaldırıp bileğindeki deri kordonlu saate baktı. “Prensesler için güzellik uykusu vakti gelmiş.”

“Uykum yok.”

“E tabii, merak ve öfke uyku kaçırır.”

Yalnız kalmamın daha iyi olacağını düşündüm bir an. Uyumazsam o da uyumaz ve gece boyunca bana eşlik ederdi, laf dönüp dolaşıp Han’a gelirdi ve dolayısıyla ben de daha fazla öfkelenirdim. “Aslında var, ben uyuyorum.” Asansöre yönelmiştim ki peşimden geldiğini gördüm. “Rutinleri atlamayacağım.”

“Yine de kontrol etmemde bir sakınca görmüyorum.”

Asansöre bindik ve yatak odamın olduğu katın tuşuna bastı. İster istemez bir ayağımı sallayarak yere vurup durdum. Keşke böyle biri olmasaydım. İyi bir oyuncu olsam da ben bile bazen hissettiklerimi gizleyemiyordum. Evet, şu an hem çok meraklı hem de öfkeliydim. Han'ın nerede olduğunu merak ediyordum. Kiminle olduğunu bilmek istiyordum. Can'ın söylediği şeyin... Can'ın tahmininin doğruluk payını öğrenmek istiyordum. Ve Can'a kızgındım. Aklımı bu kadar çok karıştırdığı ve Han'la yorduğu için Can'a öfkeliydim.

Kapılar açılınca bir şey söylemeden çıktım ve koridor boyunca ilerlemeye devam ettim. Yatak odama varana dek duvardaki tabloları bakarak sakinleşmeyi denedim. İçeri girdiğimizde Can kendisi için özel olarak satın alıp penceresinin önüne yerleştirdiği koltuğa geçti. Ayaklarını uzatıp sallanmaya başladı, bir tek kitabı eksikti. “Makyajımı çıkarıp gel, bekliyorum.”

Gözlerimi devirip banyoya girdim. Aynaya baktığımda Can'ın alaycı tavrını haklı buldum. Meraklı ve öfkeli hallerim suratıma öyle bir yansımıştı ki benim bile gülesim geldi. Ya da sinirlerim bozulduğu için de dudaklarım kıvrılmış olabilirdi, emin olamıyordum.

Üzerine düşünmemeye çalışarak sanki zaman durmuş da benim işlemlerim bittikten sonra akmaya devam edecekmiş gibi makyajımı temizlemeye başladım. Arındıktan sonra kokusuyla beni mest eden toniğimi narın hareketlerle cildime uyguladım. İçeriğinin iyice nüfuz etmesi adına birkaç dakika beklemem gerekecekti. Burası sevmediğim kısımdı ki hence bu aşamadan kimse memnun değildi. Beklemek, öylece beklemek o kadar sıkıcı ve rahatsız ediciydi ki. Can'ın kontrolü dışında olduğum gecelerde bu bekleme anlarını bir şeyler izleyerek geçirebiliyordum. Hatta bazen bir şeyler yiyordum bile... Cips gibi... Evet, cildimi sağlıklı tutmak için sürdürdüğüm onca şey arasında ağızma birkaç cips atıyordum. Bu bir bağımlılıktı

ve günün birinde başka hiçbir şey için olmasa bile bu sebeple psikolojik tedavi görmeye başlayacağımdan emindim.

Birkaç dakika bekleyip nemlendirici krem de sürdükten sonra son olarak yüz yağını sürdüm, bu sayede öncesinde kullandığım göz kremi ve serum gibi ürünleri sabitlemiştim, gece boyu daha iyi emilim sağlayacaklardı. Aynadaki yansımama bakıp bir numaralı gülümsememle kendimi ödüllendirdim.

Ellerimi yıkayıp kremledikten sonra banyodan ayrıldım, Can tahmin ettiğim gibi uyuyordu. Ona seslenmek yerine giyinme odama geçip üzerimdekilerden kurtuldum. Bulut desenli pijama takımım ile odama döndüğümde ne zaman uyandığını bilmediğim Can, "Ellerini de yıkadın mı?" diye sordu.

"Hı hı," diyerek yatağıma yöneldim.

"Kitabını başucuna koydum." O bu gece kaytarmış ama beni unutmamıştı. Komodinin üzerine bıraktığı kitaba gözücuyla bakarak yatağın üzerindeki örtüyü kaldırdım. İçine girdikten sonra üzerimi örtüp kitabı elime aldım.

"Seninle Başlamadı," diyerek kitabın adını sesli bir şekilde okudum. "Benim kitaplığımdan değil bu kitap." Arkasını çevirerek arka kapak yazısını okumaya başladım.

"Bayılacaksın."

Can'ın zevkine güvenirdim. Okuduğumuz kitaplar tür ve içerik bakımından neredeyse aynı olurdu. Zaten arkadaşlığımızı başlatan da buydu. Lisedeyken birbirimizin *kitaplığıydık*. Arkadaş edinebilmek için pahalı hediyelerle insanların gönüllerini kazanmaya çalıştığım ve başarılı da olduğum o dönemde, Can bana bir kitap hediye etmişti. İlk kez ben değil, başkası bana hediye vermişti ve bu benim için mucize gibi bir şeydi. Kitabı okuyup çok ama çok beğendikten sonra, kitaplığımdaki bir kitapla birlikte Can'a kitabını geri vermiştim. Bu da benim için bir ilkti, ilk kez birine maddi değil manevi değeri yüksek bir hediye vermiştim ve bunu yapmaktaki amacım, benimle arkadaş olsun diye değil, bana hissettirdiği iyi duyguları o da

hissetsin istediğim içindi. Sonra bu böyle sürdü. O bana kitap getirdi, okudum, ben ona kitap götürdüm, okudu ve önce okuduğumuz kitaplarla, sonra kendimizle ilgili sohbetler etmeye başladık. Böylelikle tek arkadaşım olan kitaplar, bana ilk gerçek arkadaşımı getirdi.

Oyunculuğa başladığımdan beri eskisi kadar çok kitap okuyamıyordum. Yine de hem Can'a hem de kendime sözüm vardı, her gece en az yirmi sayfa okumadan uyumayacaktım. Yirmi birinci sayfaya geçtiğimi söylediğimde oturduğu yerden kalktı, yanıma gelip üzerimi örttü. Bunu hep yapıyordu, ben bir bebekmişim gibi, kendi ihtiyaçlarını gideremeyen bir hastaymışım gibi, onun yardımına muhtaçmışım gibi davranıyordu bana. Aslında gerek yoktu, yediklerim kadar gece rutinlerimi de kontrol etmesine ve üzerimi güzelce örtüp bana şefkatli bir öpücük verdikten sonra ışığı kapatıp gitmesine gerek yoktu. Ondan bir kez olsun yardım istememiştim, ona ihtiyacım olduğunu hiç belli etmemiştim. Ama zaten bazı şeyler gerek duyulduğu için yapılmıyordu. İçten gelen ve iyi hissettiren şeylerdi bunlar.

Can bana, *dünya benim etrafımda dönüyormuş gibi değil de dünya ben varım diye dönüyormuş gibi davranıyordu*. O, buna gerçekten inandığı için bana böyle davranıyordu ama ben neden bu durumun sağlıksız olduğunun farkına varmama rağmen ona izin veriyordum, bilmiyordum.

"İyi uykular bal," dedi saçlarıma küçük bir buse bırakıp geri çekilirken.

Hafifçe gülümsedim. Belki de bana böyle davranmasına izin vermezsem; içinden gelerek yaptığı tüm bu şeylere ihtiyaç duymadığımı söylersem benden uzaklaşacağını düşünüyordum. Korktuğum için sessiz kalıyor ve göz yumuyordum. Ona, sana ihtiyacım var demediğim gibi sana ihtiyacım yok da demiyordum. Onu kaybetmek istemediğim için okuyacağım kitabı bile onun seçmesine izin vermeyi olağan karşılıyordum.

"İyi uykular." Sonra ışığı kapattı ve odamdan ayrıldı.

6. BÖLÜM

“KARANFİL”

Uyuduğumu zannettiği yarım saatin sonunda Can gitti. Kapının kapandığını duyar duymaz yerimden fırladım. Kitabı da yanıma alarak pencerenin önüne geçtim. Uyumaya çalışarak vakit öldüreceğime kitap okurdum, daha iyiydi.

Can’ın koltuğuna kurulup lambaderin ışığını açtım. Kitapta kaldığım sayfayı bulup yağmur damlalarının cama vurarak çıkardığı ses eşliğinde okumaya başladım. Aynı anda hem kitap okuyabiliyor hem de evimin güvenliğini sağlayabiliyordum. Yeni sayfaya geçmeden önce bahçe kapısına bakıyordum ki biri içeri girecek olursa onu göreyim ve hemen polisi arayabileyim.

Tenis maçı izler gibi okuduğum yüz doksan yedi sayfadan sonra bahçe kapısının açıldığını gördüm. Büyüttüğüm gözlerim davetsiz misafiri tanımaya çalıştı. Onun takıntılı bir hayran ya da hırsız değil de *korumalığını yapması gerekirken geceyi başka biriyle geçiren Han* olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

Kapımı çalıp beni kontrol etmesini ya da müstemilata geçip uyumasını bekliyordum. Ama beni şaşırttı. Bir süre, çok uzun bir süre hiç kıpırdamadan yağmurun altında bekledi. Çatık kaşlarla onu izledim. Sonunda dayanamayarak ayağa kalktım, kitabı koltuğun üzerine bırakıp aşağı indim.

Dışarı çıktığımda yağmur o kadar şiddetliydi ki üç adım atmama kalmadan saçlarımın sıılsıklam olduğunu hissettim. Evime dönmeli ve ılık bir duşun ardından saçlarımı özel bakım yağlarıyla eski haline getirmeliydim. Tabii öncesinde Han'a ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Han?" diyerek ona doğru bir adım attığımda bahçeye yalınayak çıktığımı fark ettim. Ayağıma bir şey batsaydı ya da böceğin teki gelip beni ısırıyorsa, Han'ın benden çekeceği vardı.

İyileşmem zaman alıyordu. Kesikler hatta sinek ısırıkları bile uzun süre benimle kalıyordu. Şeker hastalarının yaralarının geç iyileştiğini duymuştum ama üç ayda bir yaptırdığım kan tahlillerine göre herhangi bir sağlık sorunu yoktu. Belki de sadece yapı meselesiydi, çok da kafa yormamak gerekiyordu. Ama işte, yaralar görünen yerde olunca benim gibi göz önünde olan biri için can sıkıcı oluyordu. Dudağımda uçuk çıktığında bile haftalarca konuşuluyordum. Basit bir uçuğu bile öyle farklı yerlere çekiyorlardı ki aklım şaşıyordu. Bağışıklığım düştüğü için ya da sadece kâbus gördüğüm için bile uçuk çıkarabilirdim ama insanlar bu ihtimaller üzerinde durmaktan yana değildi. Hele ki benden sonra partnerimde de uçuk çıkmışsa diğer ihtimaller akıllarının ucundan bile geçmezdi.

Cevap vermek yerine bana öylece bakakalan Han'a verdim dikkatimi. Daha çok, donup kalmış gibiydi. Korkup kalmış gibi... Ama neyden?

"Han," dedim, onu korkutanın ne olduğunu merak ederek. "Ne oldu? Neden buradasın?"

"Burası iyi," dedi başını eğmiş halde. "Burada iyiyim."

Ona doğru bir adım daha attım. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı, nefesini güçlükle alıp veriyordu. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Ama bunu yaparken beni gerdiğinin farkında değildi.

"Han." Uzanıp eline dokunduğumda yerinde sıçradı. Korkarak elimi kendime çektim.

“Elisa?” Afallayarak bana baktı. Burada ne işim olduğunu sorguluyordu. Nerede olduğunu bilmeden.

“Benim, Elisa. Hadi eve girelim.”

“Olmaz,” diyerek reddetti. “Burası iyi. Burada iyiyim.”

“Yağmurun altında durmaya devam edersen hasta olacaksın,” dedikten sonra kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum.

“Hasta olursan kim beni koruyacak, hiç düşündün mü bunu?”

“Ben korurum.”

“Hasta olursan diyorum.”

“Tamam, ben de *ben korurum* diyorum.”

“Neden eve girmiyorsun?” dedim konuşmayı başa alarak. Aklıma gelen bir ihtimalle gözlerimi kısıtım. “Yoksa gök gürültüsünden mi korkuyorsun?”

Sessiz kaldı.

“Çocuk musun sen?”

“Gök gürültüsünden değil.” Bir kaşımı kaldırdım. “Yağmurdan.”

“Ne?”

Ama şimdi dışarıdaydı ve ıslanıyordu. Yağmurdan korkan biri neden kendini yağmurlu bir geceye bırakırdı ki? Kaçması gerekmez miydi? İnsan korkularından kaçardı. Han neden kaçmıyordu?

“Yağmur dinene kadar burada kalmama izin ver, olur mu?” diyerek beni kibar bir şekilde kovdu. “İyi geceler.”

Başımı iki yana salladım. “Eve giriyorsun.”

Ona doğru bir adım daha atarak yumruk yaptığı ellerinden birine tekrar dokundum. Bu kez elimi kendime çekmedim ve ısrarcılığım yumruğunu gevşetmesine neden oldu, eli açıldı. Gözleri şaşkın bakışlarla benim gözlerimi buldu.

Elinden tutarak onu peşimden sürüklemeye başladım. Çalıştım, desem daha doğru olur. “Elisa,” diye seslendi, ben onu yerinden kıpırdatmak için var gücümü kullanırken.

“Sen eve girmediğin sürece ben de girmeyeceğim,” diyerek ona döndüm. “Ve bil bakalım senin hasta olup işini yapamayacak olmandan daha kötü ne var? Tabii ki benim hasta olmam!”

“Anlamıyorsun,” dedi sıkıntılı bir yüz ifadesiyle. “İçeri giremem.”

“Neden?”

“Kapalı alanda yağmur sesine tahammül edemiyorum. Dışarı iyi, güvenli.”

“Ben yanında olacağım,” dedikten sonra bu defa iki elimle birden tuttum tek elini. Onu kendime doğru çekip müstemilata doğru götürmekti amacım. İki elimle birden çekersem onu hareket ettirebilmişim gibi geliyordu. Ama olmuyordu. O çok güçlüydü. En zayıf anında bile çok güçlü.

“Elisa...”

“Han!”

Sarsak adımlar da atsa onu müstemilata kadar çekmeme müsaade etti. Etraftaki çiçeklere basmamaya dikkat ederken yağmurun kendine has kokusunu içime çektim. Bayılıyordum bu kokuya. Oyunculuk kariyerimden önce her yağmur yağışında kendimi dışarı atmamın nedeni de buydu. Kokuyu solumak değil sadece, onunla bütünleşmek de istiyordum. Ama kariyerim başladıktan sonra sağlığıma normalin ötesinde bir hassasiyet göstermek zorunda kaldım. Özellikle bir dizi projesindeysem hasta olma hakkım yoktu. Başrol olduğum için ben hastalanınca set dururdu ve bu da bütün ekibi zor durumda bırakmak demekti. Dolayısıyla benim yağmur yağınca dışarı çıkıp dans etmelerim, yol kenarında öylece uzanıp kalmalarım eskide kalmıştı.

Aralık kapıdan geçip onu da içeri aldıktan sonra kapıyı kapattım. Nefes nefese kalmıştım. Sanki bir adamı değil de bir kayayı yerinden oynatmış gibi hissediyordum. Kaslarımin bu kadar güçsüz olduğunu bilmiyordum. Nazlanmayı kesip ağırlık antrenmanlarımin süresini artırsam iyi olacaktı. Emir kar-diyo dışında başka egzersizler yapmamız gerektiğini söylese

de ben formumu korumamın yeterli olacağını düşündüğümünden kaslarımı güçlendirmeye lüzum görmemiştim. Demek ki böyle anlarda ihtiyacım olacaktı.

Ayaklarımın dibine düşen su damlalarına baktıkça sinirlerim geriliyordu. “Dondum!” diye söylenmeye başladım. “Hasta olacağım senin yüzünden. Mutlu musun?”

Tişörtümü eteklerinden tutup sıktım, şortum için de aynısını yaparken başımı kaldırıp duvara sırtını yaslamış bir halde ayakta dikilen Han’a baktım. Gözleri tek bir noktadaydı. dışarıdaki yağmuru izliyordu. Yerinde başkası olsaydı dönüp bana bakar ve halimi gördükten sonra gözlerini bir daha benden ayıramazdı. Ama o bana bakmak bir yana, bunu düşünecek halde bile değildi.

Titriyordu. En çok da elleri.

Kıyafetlerimi sıkmayı bırakıp, “Han...” diyerek ona doğru bir adım attım.

Sırtını duvardan ayırarak kapıya döndü. “Dışarı çıkmalıyım.”

Başımı iki yana sallayarak ona engel olmak amacıyla kapıyla arasma geçtim. Aramızdaki boy farkını şimdi daha iyi anlıyordum. Omuz hizasındaydım ama her zaman dik duran geniş omuzları şimdi düşmüştü.

Titremeye devam eden ellerini tuttum. Ellerim avuçlarının arasında kaybolursa da ona iyi geliyordu. Bunu, ona her dokunuşumdan sonra değişen yüz ifadesinden anlıyordum. Sakinleşen bir ifadeyle bana bakmayı sürdürdü.

“İçeride kalmalısın,” dedim ellerini tutmaya devam ederken. “Benimle.”

“Kalacak mısın?” diye şaşırarak sordu. “Yağmur dinene kadar en azından.”

Aslında titreyen ellerini görene kadar böyle bir planım yoktu. Onu yatağına gönderdikten sonra evime dönmeyi düşünüyordum. Duş alıp yatağıma girecek ve bölünmüş uykumun ertesi gün ruh halimi etkilememesini dileyerek uyuyacaktım. Ne zaman uykum bölünse ertesi gün çok gergin olurdum. Ama

Han gerçekten hiç iyi görünmüyordu. Dışarı çıkmasına izin veremezdim. İçeride tek başına kalması da pek mümkün değildi.

Belki de İpek haklıydı, benim de iyi bir kalbim olabilirdi.

“Kalacağım. Islak giysilerinden kurtulursan bana teşekkür etmiş olursun. Ve tabii bana da bir tişört vermelisin.”

Başını sallayarak yatak odasına doğru ilerledi. Kapının yanındaki vazoya takıldı gözlerim. İçindeki bitkinin ne olduğunu bilmiyordum ki bu şaşırtıcı bir şeydi. Neredeyse bütün ağaçları ve çiçekleri tanırdım. Kokularını da bilirdim. Annemin bana bıraktığı en güzel miras buydu. Ama bu yeşil bitkiyi daha önce hiç görmediğimden emindim. Taşındıktan sonra hiç müştemilata girip bakmadığım için de bitkinin eve mi yoksa Han'a mı ait olduğunu bilmiyordum. Başka bir zaman ona bunu sormalıydim.

Her geçen saniye biraz daha üşüdüğümü hissediyordum. Ayaklarımın etrafı gölete dönüşmüştü ama beyefendi hâlâ ortalıkta yoktu.

“Han!” diye kızarak peşinden gittim.

İçeri girdiğimde tahmin ettiğim gibi açık bavulun başında öylece dikiliyordu. Odasında bir yatak, komodin ve iki kapaklı giysi dolabından başka bir şey yoktu. Perdesi bile olmayan odaya henüz yerleşmemiş, valizlerini bir köşeye atmıştı. Açık bavul, pencerenin altındaydı. Muhtemelen camlara bu kadar yaklaştığı için korkusu tetiklenmişti.

“Bir şey yok.” diyerek yanına gittikten sonra omzuna dokundum. “Sana zarar veremez.”

Daha önce hiç korkan birini sakinleştirmeye çalışmadığım nasıl da belliydi... Sana zarar veremez mi? *Gerçekten mi Elisa...* Han zaten yağmurun ona zarar verebileceğini düşünmüyordu ki. O sadece yağmur damlalarının cama vururken çıkardığı sestten rahatsızlık duyduğunu söylemişti. Ama belki de bilinçaltı farklı düşünüyordu. Belki de gerçekten yağmurun ona zarar vereceğini düşündüğü için çıkardığı sese tahammül edemiyordu. Ne de olsa fobiler, mantık dışı korkular olduğu için fobiydi.

Açık valizin en üstünde duran, daha önce giyildiği belli olan gri eşofman altını ve beyaz tişörtü alarak ona uzattım. “Kendin giyebilirsin umarım!” dedim iğneleyici bir sesle. Bunun, onu eğlendirmesini ummuştum.

Kendim için de valizin içinde katlanmış bir şekilde bekleyen siyah tişörtü seçmiştim. Her zaman yaptığı gibi bana laf yetiştirmek yerine tişörtle eşofman altını aldı. Tişörtü düzelterek giymesi gerekiyordu ama yapamadı. Daha üstündekini çıkarması gerektiğinden bile haberdar değildi.

Ona şok olmuş gözlerle bakarken yanına gittim. “Neyse ki iyi bir kalbim var. Bırak hadi, ben hallederim.” Tişörtü elinden alıp düzeltirken duyduğum bir kokuyla duraksadım.

Han’a çaktırmadan tişörtü burnuma yaklaştırdım. Kullanılan deterjanın limon esansı dışında tişörtten yayılan başka kokular da vardı. Portakal çiçeği gibi. Cama vuran yağmur damlalarını izleyen Han’a baktım. İlginç bir parfüm seçimi vardı. Sıcak, baharatlı bir kokuydu bu. Güçlü hissettiren. Özgüvenli.

Gözlerini tekrar bana çevirmeden önce aldığım bir koku daha vardı. Orta ya da alt notalarından biri tarçındı. Ama bir koku daha vardı ki...

“Ne yapıyorsun sen?”

“Karanfil.”

“Ne?”

Onun kadar ben de şaşkındım. Hayır, kırdığım pot yüzünden değil. Yıllar sonra ilk kez parfümünün içinde karanfil esansı olan biriyle karşılaştığım için.

Dört yıl önceki adamın parfümünün üst notası karanfildi; Han’ın parfümüyse alt notada bulunan karanfille tamamlanmıştı.

“Parfümünde karanfil de var.”

Kaşlarını kaldırıp indirdi. Artık elleri titremiyordu. “Öyle mi?” dedi sadece.

“Övünmek gibi olmasın ama burnum iyi koku alır. Ve aldığı bir kokuyu öyle kolay kolay unutmaz.”

“Hım,” dedi alışık olduğum haline dönmüş gibi hafifçe gülümseyerek. “*Kokun ezberimde* mi demek bu?”

“Karanfil severim.”

Güldü. “Ben de.”

Kokular üzerine saatlerce konuşabilecek olsam da kendimi daha çok seviyordum. Daha fazla ıslak kıyafetlerle kalıp hasta olmaya niyetim yoktu. “Arkanı dön de giyineyim.”

“Kapının önünde beklerim,” diyerek çıktı. Şaşkın şaşkın baktım.

Oyalanmadan askılı tişört ve şorttan kurtuldum önce. Han’a ait olan siyah tişörtü giydiğimde etekleri dizlerimin bir karış yukarısına gelmişti. İçinde kaybolmuştum resmen. Tıpkı elimin, avucunun içinde kaybolduğu gibi...

“Saç havlusuna ihtiyacım var!” diye bağırarak kapıyı açtım. Söylediği gibi kapının önünde beni bekliyordu. Ama beni bir saç havlusuyla karşılayacağım düşünmemiştim. Tabii, bu kadar kısa sürede giyinmiş olmasını da...

Elindeki havluyu bana verdiğinde saçlarımanın ıslaklığını aldım, gözlerimiz birbirine kenetlenmişken havluyu saçlarıma doluyordum. “Hava durumuna baksana,” dedim salona doğru ilerlerken.

“Şimdiden gitmek mi istiyorsun?”

Bir şey söylemeden ikili kanepeye oturdum. Üşümeye devam ettiğimi hissedince. “Battaniye tarzı bir şeyin var mı?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Henüz yerleşme ve evi inceleme fırsatım olmadı.”

“Üşüdüm.”

Yatak odasına dönüp siyah bir çarşafı geri döndü. “Bu olur mu?” Başımı salladığımda çarşafı bacaklarımin üstüne örttü. yanıma oturmak yerine ayakta dikilmeye devam etti. “Bir şey içmek ister misin?”

“Ne gibi?”

“Sıcak bir şeyler... Ya da şarap var seversen.”

“Olur, şarap iyidir. Hem belki sen de rahatlarsın.”

Daha iyi görünse de biraz daha rahatlamaya ihtiyacı vardı. Başını sallayarak mutfığa doğru ilerledi. Arkasından bakarken sırtındaki yara iziyle bu gece arasında bir bağlantı olup olmadığı düşündü. Çok fazla aksiyon filmi izleyen biri olarak bu konu üzerinde durmam olağandı. Belki de yağmurlu bir gecede saldırıya uğramıştı ve iz, o gecedan kalmaydı. Ne zaman yağmur yağsa o geceyi hatırlıyordu.

Döndüğünde şarap şişesini ve kadehleri orta sehpaıa bırakıp yanına oturdu. Kadehleri doldururken “Bir saat sonra yağmur dınecekmiş,” dedi.

“Güzel.”

Doldurduğu kadehi bana uzattı. Kadehten bir yudum alırken küçük salonu inceledim. Burayı neden ev olarak görmediğini şimdi anlıyordum. Fazla karanlık ve boğucuydu. Koltuk siyahtı, duvarlar krem de olsa salondaki kalın perde de siyahtı. Zaten salonda ikili bir kanepa, televizyon, orta sehpa ve kitap rafı dışında başka bir şey yoktu. Küçük ve basıktı.

“Kaldığın için teşekkür ederim.”

“Borçlu hissediyorsan bana yağmurdan neden korktuğunu söyleyebilirsin.”

“Korku denilmez aslında... Sadece hoşlanmıyorum.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Titriyordun Han.”

“İnsanlar gerildiği zamanlarda da titreyebilirler Elisa. Ayrıca soğuktu.”

Kahkaha attım. “Peki, öyle olsun. O halde bana neden yağmurdan hoşlanmadığını söyle.”

“Sadece hoşlanmıyorum.”

Sol bacağımı kalçamın altına alarak bedenimi ona doğru çevirdim. Üzerimi örten siyah çarşaf biraz olsun ısınmamı sağlamıştı. “Ama içerideyken?”

Bana doğru dönüp, “Evet,” dedi ve dirseğini koltuğun sırt kısmına yasladı.

Daha önce kapalı alan fobisi diye bir şey duymuştum, gök gürültüsünden korkanı da duymuştum ama kapalı alandayken yağmurdan korkanı ilk kez duyuyordum. "İlginç."

Omuz silkti. "Belki de."

"Hatırladığın bir anın var mı?"

Başını yana yatırarak gözlerini kıstı. "Daha bu sabah patronumdun. Ne ara psikologum oldun?"

"Sadece sohbet etmeye çalışıyordum," diyerek burun kıvrıdım. Bozulmuştum.

"O halde sen anlat."

"Neyi?"

"Korkularını. Elisa Tanyeli'nin de vardır korktuğu şeyler."

"Büyüleyiciliğim nedeniyle bu sana mümkün değilmiş gibi gelse de evet, tabii ki var," diyerek sırtıttım.

"Dinliyorum."

Gözlerimi kıstım. "Daha bu sabah korumamdın. Ne ara psikologum oldun?"

Gülerek başını salladı. Kadehteki şaraptan bir yudum aldı. O gelmeden önce müzik açtığım için şanslıydı. Yağmur damlalarının cama çarparken çıkardığı sesler şimdi daha az duyuluyordu, bu sayede artık korkmayacaktı.

"Sen neden uyanıktın?"

"Değildim," diye yalan söyledim. "Mışıl mışıl uyuyordum ama yağmur bir ara o kadar şiddetlendi ki sesi beni uyandırdı."

"Uykun hafif demek ki."

"Senin aksine!" diye homurdandım.

"Ben olmasaydım ne yapmayı düşünüyordun?"

"Derken?"

"İpek ve Can dışında kimsen yok."

Neden sürekli bunu hatırlatıyordu ki? Gerçeği ben de biliyor ve görüyordum.

"Daha önce de söylediğim gibi aslında başkaları vardı. Bir şoförüm ya da bir korumam, İpek gibi evle ilgilenen iki kişi

daha... Ama kovuldular ya da istifa ettiler. Henüz yerlerine başkalarını bulmadım, o kadar...”

“Neden istifa ettiklerini düşündün mü hiç?”

“Hayır.”

“Belli.”

Laf sokmaya başladığına göre artık korkmuyordu. Dışarı baktım, yağmur devam ediyordu. Onu şimdi şuracıkta bırakıp gitse miydim acaba? Konuşmanın devamı pek hoşuma gitmeyecek gibi görünüyordu. “Zor bir insan olduğumu kabul ediyorum. Bu yüzden olabilir.”

“Hep mi bu kadar zor biriydin?” diye sorduktan sonra cevabımı beklemeden devam etti. “Bence değildin.”

Kadehten bir yudum daha aldım. “Neden böyle bir çıkarıma vardın?”

“Kimse olduğu gibi kalmaz. Hayat onu bir şekilde değiştirir. Olmak istediğimiz kişiyle olduğumuz kişi arasında gidip geliriz.”

Bilirkişi gibi konuşması beni neredeyse güldürecekti. Hakkımda ne biliyordu da böyle konuşabiliyordu? Beni tanımadığını söyleyen bir adamla böyle bir sohbetin içinde olmam bile başlı başına saçmalıktı. “Ben olmak istediğim kişiyim. En başından beri.”

Kadehi uzatarak bekledim, sehpadaki şişeyi alıp doldurdu. Biraz hızlı gitsem de ikinci kadehten sonra duracaktım. Sarhoş olmak gibi bir niyetim yoktu. Hele yanımda Can yokken...

“Mutlusun yani?”

“Evet, neden olmayayım ki?”

Her şeyim vardı: evlerim, arabalarım, kıyafetlerim ve milyonlarca liram... Genç, güzel ve kimsenin tahmin dahi edemeyeceği kadar zengindim. Yıllardır kendi ayaklarımda durarak sürüyordum yaşamımı. Ne birine maddi olarak ihtiyacım vardı ne de manevi. İstedğim her şeyi elde edebilecek güçteydim. Ama her şeyden önce yetenekliydim. İyi, çok iyi bir oyuncuydum.

“Hep gidiyorlar diye şikâyet ettiğini sanıyordum.”

“Düzenimi bozdukları için şikâyet ediyordum.”

“O halde ben de istifa edersem gittiğim için değil, yerime başkasını aramanız gerekeceği için şikâyetçi olacaksın.”

İstifa etmeyi mi düşünüyordu? Ama neden? Dozu fazla mı kaçırmıştım acaba, onu gıcık edeyim derken kendimden nefret ettirmiş olabilir miydim?

“Elbette.” dedim. Hislerimi belli edemezdim. Yaralanmak istemiyorsanız insanlara gerçek duygu ve düşüncelerinizi belli etmemeliydiniz.

“Bu, beni tanıyalı henüz bir hafta bile olmadığı için mi? Yoksa herkese karşı mı böylesin?”

“Nereye varmaya çalışıyorsun Han?” derken sinirlenmeye başlamıştım.

“Hiç. Sadece seni yanlış mı tanıdım diye bakıyorum.”

“Beni henüz tanımış sayılmazsın. Ayrıca istifa etmeyi düşünüyorsan şimdi etsen iyi olur.”

“Neden?”

“Alıştıktan sonra daha kötü oluyor.” *Çünkü o zaman yokluğunu hissediyorsun. Ve yerine başkasını ne kadar çok ararsan ara asla bulamıyorsun.* “Yani düzenimin bozulması.”

“Anladım.”

Bir süre sessiz kaldık. Kadehinden iki yudum daha aldı, ben de üç. Etrafı incelemeye devam ettim, yağmuru izledim. Beş şarkı geçti.

“Uykun geldi mi?” diye sorunca rahatladım. Çünkü onunla sohbet etmek istiyordum ama ne konuşacağımı bir türlü bulamıyordum.

“Hayır, senin?”

Başını iki yana salladı. “Televizyonu açmamı ister misin?”

“Olur.”

Kanepenin karşısındaki televizyonu açıp rasgele bir kanalda durduktan sonra yanıma geldi. Aramızda mesafe bırakmaya özen gösterse de kaneppe iki kişilikti ve ne kadar uca oturur-

sa otursun bana yakın durmak zorundaydı. Karanfil kokusunu alabileceğim kadar yakın...

Film başlayınca sağ alt köşede yazan adını okudum. Bi Küçük Eylül Meselesi. Çok duyduğum ama hiç izlemediğim bir film. Han'ın dikkatini ekrana verdiğini görünce, "İzledin mi daha önce?" diye sordum, sohbet edelim diye.

"Sen izlemedin mi?" diye şaşırdı.

Dilimi şaklattım. "Aşk filmleri bana göre değil."

"Ne tür filmler seviyorsun? Aksiyon mu?"

"Aksiyon, gerilim, korku, komedi... Ama romantik, ı-ıh."

"Oynadığın filmlerde, dizilerde yok mu hiç romantik sahneler?"

"Var," dedim yüzümü buruşturarak. "Kıyıya köşeye sıkıştırmazlar olmuyor..."

"Aşk filmlerinde oynamak da sana göre değil o zaman."

Çatuk kaşlarla ona baktım. "Aşk filmlerinde oynayamayacağımı mı söylüyorsun? Nereden biliyorsun oynayamayacağımı? Hiç gördün mü ki beni âşıkken?"

"Oynayamazsın demedim. Ve hayır, görmedim. Ama isterdim görmeyi."

"Ben iyi bir oyuncuyum. Hatta çok iyi. Kim kariyerinin daha ilk yılında en iyi kadın oyuncu ödülünü alıp aynı yıl içerisinde üç büyük markanın reklam filminde oynamış ki? Ben oynadım. İyi bir çıkış yaptım ve devam ediyorum. Pekâlâ aşk filmlerinde de oynayabilirim. Âşık rolü de yapabilirim."

"Elisa," diyerek sözümü kesti. Tek nefeste cümleleri sıraladığımı fark ettim. "Oynayamazsın demedim. Bu benim haddime değil zaten. Bu kimsenin haddine değil."

"Değil mi?" dedim Vural Bey'i hatırlarken. Bana olan bakışlarını hatırladım. Bana nasıl da üstten baktığını. Ve bana *senden olmaz* dediğini.

Başını iki yana salladı. "Değil. Ama buna neden bu kadar takıldığını anlamadım."

“Neyse, boş ver.” dedim kaçmak isteyerek.

Filme döndüğünde ben de dönüp izlemeye başladım. Başını kaçırdığımız için konuyu anlamam biraz uzun sürdü. Devamlı olarak Han’a kimin kim olduğunu sorup duruyordum.

“Biliyor musun, benim de çizimlerimi sakladığım bir oda var.” Tek karakterinin çizim odası gösterilirken söylediğim söze Han’dan bir yorum gelmeyince kaşlarımı çatmıştım ki Han’ın başı bir anda omzuma düştü.

Gözlerimi büyüttüm. Uyumuş muydu?

“Han,” dedim sessizce. “Uyudun mu?” Kokusunu hiç olmadığı kadar yoğun alıyordum şimdi.

Mırıltılı bir ses bile çıkarmadı. Gerçekten de uyumuştu. Oysaki izlediğimiz film aşk filmi olduğu için uyuyakalan ben olurum sanıyordum.

Başını omzumdan ayırmak isteyerek hafifçe geri çekildim. İnsanlarla temas halinde olmaktan pek hoşlanmazdım. Ama ben geri çekilince daha kötüsü oldu. Çok daha kötüsü. Hareketlendiğimi hissederek uyanmak yerine uykusuna kaldığı yerden devam etti. Başı kucağıma düşmüşken hem de!

Bir an için ne yapacağımı şaşırdım. Ellerim havada asılı kalmışken Han kucağımda uyumaya devam ediyordu. Uyurken ne kadar masum görüldüğünü fark ettiğimde yüzünü incelemeye başladım. Kirpiklerinin uzunluğuna daha önce dikkat etmemiştim. Uzun kirpikleri, kalın ama düzgün kaşları vardı. Sakallarını biraz daha uzatsa nasıl olurdu, merak ediyordum ya da saçlarını... Teni sıcacıktı ve çıplak bacaklarımı siyah çarşaftan çok daha kısa sürede ısıtmıştı.

Onu uyandırmakla uyanmasını beklemek arasında kaldım. Cama vuran yağmur damlalarına baktım, filme geri döndüm. Bir süre daha uyumasına izin verebilirdim.

7. BÖLÜM

“KAFA KARIŞIKLIĞI”

Dünyanın en rahatsız edici gürültüsü, insanın kendi zihnindedir.

Kendimi bir kaosun ortasında kalmış gibi hissediyordum. O kadar çok soru vardı ki şimdi, hiçbirine yanıt bulamayacağımı bilmek saç diplerimi kaşındırıyordu. Öfke bütün vücudunuza yayıldığında saç diplerinizden kirpiklerinize kadar kaşıntı duyabilirdiniz. Ancak benim gibi biriyseniz ne saçlarınızı ne de gözünüzü kaşıyabilirdiniz. Çünkü o zaman saçlarım karışabilir, makyajım bozulabilirdi. Ve asıl kaos, o zaman başlamış olurdu.

Düşüncelerimi nasıl durduracağımı bilmiyordum. *Anı yaşa*, diyordum kendime ama dün geceyi yok sayamıyordum.

Kariyerimin dördüncü yılındaydım, Han benim üçüncü korumamdı ve ben ilk defa bir korumamın nasıl koktuğunu biliyordum. Diğer ikisi, kokularını almama yetecek kadar bana yaklaşmamıştı. Ama Han öyle değildi, o bana *yaklaşıyordu*. Bunu yapmasına *ben* izin vermiştim.

Onu yağmurun altında ıslanırken görünce bırakıp gidemedim. Bu iyi bir insan olduğum içindi belki ama başkalarına da o kadar ısrarcı davranır mıydım, emin değilim. Eve girdiğini gördükten sonra gitmeliydim ama yapamadım. Korktuğunu

bildiğim için. İyi bir kalbim de olsa sadece birkaç gündür tanıdığım bu adamın omzumda uyuyakalmasına izin vermemeliydim. Hiç olmazsa başı kucağıma düştüğünde onu itmeliydim.

Onu bütün gece izlememeliydim.

Kâbus gördüğünde saçlarını okşamamalıydim.

Ama yapmıştım ve kendimi büyük bir suç işlemiş gibi hissediyordum. İnsan kendine verdiği sözleri çiğneyince böyle hissederci ve bende de tam olarak bu olmuştu.

Yolculuk boyunca sessizliğime eşlik etmiş olan Han, kızlarla buluşacağım kafenin önünde durduğunda yavaşça bana doğru döndü.

Konuşmasına fırsat vermeden, "İki saat sonra beni alırsın," dediğimde sesim beklediğimden daha soğuk çıkmıştı.

Kaşlarını kaldırdı. "Yanında olmamı istemiyor musun?"

"Hayır." *Çünkü biraz daha düşünmeye ihtiyacım var. Hatta epey...*

Başını iki yana salladı. "Olmaz. Ben de geleceğim."

"Pardon?"

"Karışurdın sanırım. Ben senin şoförün değilim. Korumalığını yapmam işe aldın beni. Yani her an ve her yerde yanında olmalıyım."

"Ama ben..."

"Patron sen olabilirsin ama kendini tehlikeye atmana izin vermem."

"Arkadaşlarımla kahve içeceğim sadece. Ne tehlikesi?" desem de ikimiz de çok iyi biliyorduk. Halka açık bir yerdi ve her an karşıma takıntılı bir hayran ya da kameraman çıkabilirdi.

"İtiraz istemiyorum Elisa," dedi kararlı bir sesle.

Elbette onu vazgeçirebilirdim. Sonuçta ben ne istesem o olurdu. Hayır, patronu olduğum için değil, Elisa Tanyeli olduğum için. Hatta Elisa olduğum için.

Ama bunu yapamayacak kadar kısıtlıydı zamanımız. Kafenin önünde beklediğimiz için arkamızda dizilen arabalar kor-

naya basmaya başlamıştı. Sesler kulaklarımı tırmalarken “Of, peki!” dedim.

Gülümseyerek kendi kapısını açtı. Benimkine gelene kadar telefonumun kamerasından kendime baktım. İçten içe hissettiklerim ve düşündüklerime karşın gayet iyi görünüyordum. Her zamanki gibi...

İyi bir oyuncu olmanın en sevdiğim yanı, bunu her an her yerde yapabilmemdi çünkü kimse rol yaptığımın farkına bile varmıyordu. Zaten bu yüzden Can dışında kimsenin, nasıl bir kaybın acısıyla kan ağladığımdan haberi yoktu.

Kapımı açıp bana elini uzattığında bekletmeden tuttum ve ağır hareketlerle arabadan indim. Koluna girdiğimde ilerlemeye başladık. Etraftaki birkaç çift gözün üzerime çevrildiğini bilerek adımlar atıyordum. Yani, *poz veriyordum*.

Kafenin giriş kapısına geldiğimizde karşılama hostesinden önce müdürünü gördük. Geniş bir gülümsemeyle bana elini uzattı. “Hoş geldin Elisa. Nasılsın?”

Han’ın kolundan çıkmadan boştaki elimle Kadir’in elini sıktım. “İyiym teşekkür ederim. Seni sormalı.”

“Seni gördüm çok daha iyi oldum.”

“Bizimkiler geldi mi?”

“Geldi geldi. İstersen masaya kadar ben eşlik edeyim.”

“Çok memnun olurum.”

Bu kafe bizim favori mekânımızdı. Buranın kahvelerinin üstüne tanımazdım. Tatlılarının da iyi olduğunu söyleyebilirdim ama üç ayda bir tatlı yeme iznim olduğu için henüz hepsinin tadına bakamamıştım. Ayrıca mekân gerçekten iyi korunuyordu. Özellikle magazincilerden...

Kadir’in yönlendirmesiyle kapıdan geçip balkon bölümüne geçtiğimizde Sıla’nın gözleri hemen beni buldu. Elini kaldırıp sanki zaten o tarafa gitmiyormuşuz gibi, “Elisa! Buradayız!” dedi.

Mekândaki bazı gözler bana döndü ve anında tanıdı. Fısıldaşmalar başlayınca istemsizce gerildim. Birinin bana bakması beni rahatsız etmiyordu çünkü bana baktıklarında iyi bir görüntüyle karşılaşacaklarını biliyordum. Ama nedense birinin hakkımda konuşmasından rahatsız oluyordum. Çünkü hiçbirini beni gerçekten tanıımıyordu.

“Buradayım.” deyince Han, kolunu sıktığımı fark ederek elimi hızla ondan uzaklaştırdım. Beni sakinleştirmesini umduğum için mi ona tutunmuştum? *Daha neler...*

Gerçi o benim korumalığımı yapıyordu, beni sakinleştirmek de görevlerinden biri olmalıydı. Akıl ve kalp sağlığını koruması gerekirdi.

Elimi kaldırarak kızlara selam verdim. İnsanlar kendi aralarında fısıldaşarak beni göstermeye, fotoğraflarını çekmeye devam ediyorlardı. Kadir’in bu konuda yapabileceği çok bir şey yoktu. Neyse ki her iki profilden de güzel görünüyordum.

Masanın yanına geldiğimizde önce Verda’yla öpüştük. İnsanlar cep telefonlarını ortadan kaldırmadan önce kadrja girmek istemiş olmalıydı. Ne yapsam peşinden o da yapıyordu. Onu iki uzun yıl kadar tanıymca neyi neden yaptığını bilir hale gelmiştim. Üzerindeki pembe etek bile benim geçen haftalarda masaja giderken giydiğime benziyordu. Keşke başkasının yolundan yürümenin kolaylığına aldanmayıp kendi yolunu zorluğuna rağmen bulmanın keyfini çıkarabilseydi. Ama işte, çoğu insan güçlüklerden kaçardı ve Verda da o insanlardan biriydi. İlk projesine kabul edilebilmek için bile benden referans istemesinden belliydi. Aslında kahverengi olan saçlarını gidip küllü sarıya boyatması da benim yüzümdendi.

Verda yerine oturmadan önce Sıla ayağa kalkarak bana sıkıca sarıldı. Bazı insanlar saflık ve hinlik arasında yaşırdı. Sıla’nın da bu insanlardan olduğuna inanırdım. Öyle anlar geliyordu ki saflığına şaşır kalıyordum. Sonra öyle bir hinlik peşinde koşuyordu ki o kadar saf birinin aklının böylesine kö-

ülüğe çalışabileceğine inanamıyordum. Ona çok yakıştırdığım uzun siyah saçlarını omuzlarına kadar kestirdiğini hemen fark etmiştim. Muhtemelen proje içindi.

Alâ'ya sıra gelince, bu kez sadece ben değilim hünerlerini gösterecek olan, karşımdaki de oyunculuğunu konuşturacaktı. İkimiz de birbirimizden hoşlanmıyor ama birbirimizin yüzüne gülüyorduk. Öyle bir sektördü ki bu, içinde gerçek olan hiçbir şey yoktu. Her şey yalandan ibaretti. Zaten bu yüzden yalandan nefret ediyordum.

“Nasıl özledim seni bir bilsen!”

“Ben de ben de...” derken gözlerimi devirmemek için zor tutuyordum.

Arkamdaki Han'a hitaben “Siz?” dedi.

“Yeni korumam,” dedim Han'dan önce davranarak.

Ellerimi bırakıp “Keşke beni de korusa,” dedi Alâ.

Duymamış gibi yaptım. “Anlamadım?”

“Hiç.” diye gülüp arkamda duran Han'a elini uzattı. Sıra-
unda kışkırtıcı bir gülümseme oluşmuşken, “Alâ ben,” diyerek kendini tanıttı.

Han'a bakmadım. Omzumun üstünden bile dönüp bakmadım. O eli ben ona bir şey demeden halta bakmadan sıkacak mı yoksa sıkmayacak mı diye merak ediyordum. Elini sıkarsa onu kovmazdım tabii ki ama bunu yapmazsa memnun olurdum.

İyi de *neden?*

Bu neden *umurumda* ki?

Çünkü o benim korumam.

Yine de geçerli bir neden değil. İsteddiği kişinin elini tutabilirdi. Yani şey, sıkabilirdi. Ve muhtemelen sıkacaktı. Han gerçekten kibar ve nazik bir adamdı. Ona uzatılan herhangi bir eli geri çevireceğini düşünmüyordum.

Gözucuyla baktığım tek şey, Alâ'nın havada asılı kalan eliyken Han diğer yanıma geçerek görüş açıma girmiş oldu. “Etrafı kolaçan edip yan masaya geçiyorum?”

Elini tutmamıştı.

Alâ, Han'ın sıkmaya tenezzül etmediği elini kendine çekerek sahte bir öksürükle yerine geçti. Zafer edasıyla gülümsemek istesem de kendimi tutup Han'a baktım. Onayımı bekliyordu.

"Tamamdır," dedim sadece. Başını sallayarak yanımdan ayrıldı. Boştaki sandalyeye oturduğumda kızlar şaşkın şaşkın bana bakıyordu. "Ne, ne oldu?"

"Turnayı gözünden vurmuşsun!" dedi Alâ kinayeli bir sesle. Anlamazlıktan gelmeyi seçtim.

"Ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmediğini söyleme bana."

"Ve karizmatik."

"Ve seksi."

"Çok seksi."

"Yok artık!" diye araya girdim. "Abartınız gerçekten."

Üçü de Han'a kıyasla çok daha seksi, yakışıklı ve karizmatik erkeklerle birlikte olmuş kızlardı. Neden şimdi böyle konuşuyorlardı, anlam veremiyordum.

"Sen gerçekten bu adamın farkında değilsin," dedi Verda şaşkın bakışlarla.

"Adı ne?"

"Haftalar sonra buluştuk ve konumuz benim korumam mı, gerçekten mi?" Son projemden sonra inzivaya çekildiğim için hiçbir davete katılmadığım gibi kızlarla da buluşmamıştım. Evimde oturup dinlenmek ve çekimler esnasında yapamayacağım şeyleri yapmak istiyordum. Cips yedikten sonra saatlerce koşarak kalorisini yakmıyordum mesela. Ya da geç uyanıyordum. Kaba tabirle pinckliyordum. Bu üç haftalık inziva sürecinde yalnızca Vural Köse'nin galasına katılmıştım, bunun sebebi de belliydi. Adamın gözüne girmeye çalışmıştım ama yine olmamıştı.

"Kıskandın mı?" dedi Sıla gülerek.

Ben de güldüm. "Pardon, neyi tam olarak?"

“Seksi korumanı,” dedikten sonra göz kırptı Alâ. “Sahi, nerede o?”

Etrafıma bakınırken Han’ın yokluğundan başka dikkatimi çeken şey de insanların kameralarını çoktan üzerimizden çektiği idi. Fakat alışık olduğumun aksine bu kez bakışlarını da çekmişlerdi. Normal şartlar altında, fotoğraflarımı çektikten sonra bana bakarak fısıldaşmaya devam ederler hatta yeterince cesaret toplamaları halinde yanıma bile gelirlerdi. Bu kez kimse nin gözü bende değildi ve içimden bir ses, bunun sebebinin Han olduğunu söylüyordu.

Garip bir hisle doldum. *Sıcacık*ti.

Ama bu hissi sevmedim.

Böyle hissetmek istemiyordum. Birinin benim için yaptığı şeyden hoşlanmak istemiyordum. Çünkü hoşuma gittiğini anlarsa bunu tekrarlardı ve ben de o zaman alışırdım. Sonra bunu hep yapmasını beklerdim ama o çoktan gitmiş olurdu ve ben de hayal kırıklığına uğrardım.

Gitmek sadece fiziksel bir eylem değildi, bazen insanlar yanınızdayken de sizden giderdi. İnsanlar zaten hep gidiyordu.

Han’dan önceki hiçbir korumama, bırakın korumayı hiçbir çalışanıma karşı bu tarz bir kafa karışıklığı yaşadığımı hatırlamıyordum. Hepsini sevmiştim, her birine saygı duymuş ve samimiyetle yaklaşmışım ama hiçbiri böyle hissettirmemişti. Birine karşı böyle şeyler hissetmekten nefret ediyordum.

Neyse ki yanımıza gelen garson, kızların ilgisini ortalıklarda görünmeyen Han’dan aldı da ben de rahatlamış oldum. Han’ı geride bırakıp saçma sapan konulara dalarak kafamı da dağıtabilirdim.

Kahve siparişlerimizden sonra “Ee, projelerden bahsedelim biraz da,” diyerek Sıla’ya döndüm. “Nasıl gidiyor yeni filminin çekimleri?”

“Harika diyemeyeceğim. Ağlamaktan içim çıktı.”

Kahkahalarla gülmeye başladık. Sıla imkânsız aşkı konu alan bir dram filminde başrolü oynuyordu. Benimi oynamak istemeyeceğim türden bir filmdi yani.

“İmzayı atan sensin, çek bakalım şimdi kahrını.” dedi Verda gülerek.

“Senin dizinin çekimleri nasıl gidiyor? Reyting oranları iyi diye duymuştum.”

Gülümsemesi solmadan bana dönerek, “Evet, her şey yolunda. İlk üçe giremedik henüz ama olsun, daha yedinci bölümdeyiz,” dedi.

“Merak etmeyin kızlar, en azından aramızdan biri ilk üçte,” diye göğsünü kabartarak araya girdi Alâ. “Üstelik daha ikinci bölümden...”

Bir anda yanımda beliren garson kız, dikkatimi sol omzuma çekmeme sebep olunca Han’ı görmüş oldum. Dediği gibi etrafı kolaçan etmiş ve yan masama geçip oturmuştu. Safır gözler bendeydi. Hep olduğu gibi.

Ona baktığımı görünce her şeyin yolunda olup olmadığını sorar ve söyler gibi gülümsedi. Bir gülümsemeden iki ayrı anlam çıkarabiliyor olmam beni şaşırtırken önüme döndüm.

“Gelmiş seninki,” dedi Alâ. Hiçbir şey de kaçıyordu gözünden.

“Hangi ajans aracılığıyla buldun?” diye sordu Verda. “Onu vermiyorsun madem, ona benzer bir şey bulmamıza yardım et.”

İnanamıyordum, kız o kadar ben olmak istiyordu ki korumamın bile çakmasına razıydı.

Zaten anca çakmasıyla yetinebilirdi. Han asla beni bırakıp ona gitmezdi.

Yoksa gider miydi?

Of, ne saçma şeyler düşünür oldum ben böyle...

“Ajans aracılığıyla bulmadım.”

“Hım, öyleyse?”

Uzatacaklarını bildiğimden tanışma hikâyemizi detayları atlayarak anlattım. İlk tepki veren, “Çok romantik!” diyen Sıla oldu.

“Romantik mi?” diye şaşırdım. “Anlamadım.”

“Evet, çok romantik. Devamını görebiliyorum. Birinin korumalığını yapmak demek ona yakın olmak demek. *Fazla yakın*. İki enerji birbirine fazla yaklaşırsa ne olur? Ortalık alev alır.” Kıkırdadı. “Şuraya yazıyorum,” dedi masaya gerçekten de bir şeyler yazıyor gibi yaparken. “En az üç çocuk.”

“Yok artık!”

“Tamam, hadi o güzel hatırın için iki olsun...”

“Saçmalama Sıla,” dedi Alâ. “Ne çocuğu? Elisa ondan hoşlanmayacak bile.”

“Neden?” diye sordu Verda.

“Çünkü Han, Elisa’nın koruması. Kim çalışanına âşık olur ki? Okey, adam yakışıklı ve çok seksi ama o kadar da düşmedik herhalde. Ezik miyiz biz...”

“Ha konu statü farkı yani,” dedi Sıla. “Han onun çalışanı değil de ne bileyim, bizim gibi bir oyuncu ya da bir şirket CEO’su falan olsaydı Elisa ona âşık olur muydu?”

“Neden olmasın? Bal gibi adam. Sadece bu haliyle yetersiz.”

“Bence yanlış bir düşünce bu,” dedi Verda. “Aşk, sınıf ayrımını düşünerek hareket edebileceğiniz kadar basit bir duygu değil. Ona yakalanırsanız dönüşü yoktur.”

“Kusura bakma canım, ben sizin gibi aptal değilim. Çalışanımla aşk falan yaşamam.”

“Benim de yaşadığım ya da yaşayacağım yok zaten,” diye araya girdim.

“Bravo!” diye neşelendi Alâ. “Onlar gibi düşünmediğini biliyordum.”

“Han’la aşk yaşamıyorum ve yaşamayı da düşünmüyorum ama bunun sebebi, çalışanın olması değil,” dedim. “İlgimi çekmemesi.”

Çünkü bana göre aşk, ilk görüşte olursa olurdu. Ve ben de şimdiye dek Han dahil kimseye ilk görüşte tutulmadığıma göre âşık da olmamıştım.

“Han mı ilgin çekmiyor?” diyerek kahkaha attı Verda. “Bak, şu anda Türkiye’nin en yakışıklı erkeklerinden biriyle partnerim. O güya ilk beşte ama Han’ı gördüğümünden beri sıralamada bir değişiklik yapılması gerektiğini düşünüyorum.”

“Sen gerçekten eziksin,” dedi Alâ. “Tamam adam yakışıklı, hem de çok. Ama o kadar. O bir çalışan.”

“Bizler de birer çalışınız,” dedim. “Eğer biri için çalışmak insanın değerini düşürüyorsa Han’ın bizden daha değerli olduğunu söylemeliyim. O, sadece benim için çalışıyor ama biz, milyonlar için.”

Alâ öylece kalakaldı. Verda ve Sıla sessizce gülerken... Neyse ki fısıldaşarak konuşuyorduk da Han bizi duymuyordu. Yoksa kalbi kırılabilirdi.

“Konuşacak başka bir şeyimiz yoksa kalkacağım ben,” dedim.

“Taçmin’le görüştünüz mü hiç son zamanlarda?” Sanki buraya gelmeden önce bu masadan benim sinirlerimi bozmadan kalkmayacağına dair yemin etmişti. Açabileceği onca konu varken Alâ’nın bu soruyu sormasının başka bir açıklaması olamazdı.

“Hayır, neden?”

İşaretparmağına dolamış olduğu bir tutam platin sarısı saç bırakıp, “Şu senin yeni projen var ya...” dedi. “Taçmin’le de görüşmüşler.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne zaman?” Benimle imza attıktan sonra başka bir oyuncuyla mı görüşmüşlerdi?

“Bilmiyorum ama rolü kaptığın için kızgındı.”

“Tabii ki ben kapacaktım. Benim yanımda şans olduğunu düşünmesi bile saçmalık!”

“Kesinlikle,” diye katıldı Verda. Böyle anlarda onu seviyordum.

“Rolü sana kaptırmasından ziyade partnerini kaçırdığı için öfkeliydi.”

“Kim ki partneri?”

“Tanık Arıca!”

“Kızım, sen gerçekten turnayı gözünden vurmuşsun!”

“Bak işte bu konuda sana katılıyorum,” dedim şımarık bir gülümsemeyle.

Ansızın bir çift kolun boynuma dolandığını ve sadece iki saniye sonra kolların benden ayrıldığını hissettim. Beraberinde ufak bir çığlık... “Ah, ah! Dur! Manyak mısın kardeşim!”

Arkamı dönerek kızların baktığı yöne, bileğinden tutularak kolu ters çevrilen Aykan’a baktım. Han bunu yaparken o kadar rahat görünüyordu ki tek elini kullanması yetmişti.

“Hey hey, sakın ol!” diye bağırın Alâ gibi ben de hızlıca yerimden kalktım.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye bağırdım. “Bırak hemen onu.”

Han ne için kızdığımı anlamamış gibi kaşlarını çatı. Ama sonra dediğimi yaparak derhal onu bıraktı.

Aykan bileğini ovuşturarak, “Ruh hastası! Benim kim olduğumu biliyor musun sen? Dava edeceğim seni. Bittin sen,” gibi tehditlerle Han’ı korkutmaya çalışsa da Han’ın gözleri bendeydi.

“Elisa’yı korumaya çalışıyordum,” dedi bana bakmaya devam ederken.

“Benden mi? Sen kimsin de Elisa’yı benden koruyorsun?”

Mavi gözler Aykan’a döndü. “Elisa Tanyeli’nin koruması olarak onu, sende koruyorum.”

“O zaman işini düzgün yap! Elisa’yı koruman gereken en son kişi bile değilim ben.”

Aykan’ın konuyu uzatacağını bildiğim için Han’a, “Beni takip et,” diyerek balkondan ayrıldım, iç tarafa geçtim. Onu karşıma aldığımda bir hata yaptığını bilir gibi bakıyordu.

Derin bir nefes alıp onun da sakinleşmesi için bekledim. Nefesimizin düzeldiğine inandığımda, "O Aykan'dı," dedim.

"Bilmiyordum." Omuz silkti. Rahat bir tavırdaydı, yaptığından hiç pişman değilmiş gibi görünüyordu.

"Bu mu cevabın?"

"Ne dememi bekliyorsun? Tanımadığım bir adam sinsice arkandan gelip sana sarıldı. Onu dövmediğime şükretsın."

"Dövmekten beter ettin. Sayende rezil oldu adam. Ve tabii ben de!"

"Gidip özür mü dileyeyim Elisa? Ne yapayım yani?"

"Bu rahatlığın çok sinir bozucu!"

"Haklı olduğum için de sinirlerin bozuluyor olabilir."

Evet, olabilir.

"Alâ'nın elini neden sıkmadın?" diye sordum bir anda. "Ona da ayıp oldu," diye devam ettim, sanki sormamın nedeni buymuş gibi davrandım. Sadece nedenini öğrenmek istiyordum.

"Elini sıkmak istemedim."

"Ama neden?"

"Pek hoşuna gitmez gibi."

Kaşlarını çattım. "Söyle."

"Nedenini söyledim."

"Benim hoşuma gitmez diye mi kızın elini sıkmadın yani?"

Heyecanlandığımı hissettim. Ve bu his, Tarık Arıca'yla yakınlaşma sahneleri çekeceğimizi düşünürken hissettiklerimden daha yoğundu.

"Arabaya dönebilirsin. Kahvemi bitirip geliyorum."

"Yanında kalacağım."

"Sana, arabaya dönebilirsin dedim." *Lütfen bir süre uzaklaş ki ben de rahat rahat düşünebileyim... Kalbim biraz dinsinsin.*

İç i hiç rahat etmemiş olsa da başını salladı. "Ben sadece işimi yapmıştım." Arkasını dönüp kafenin çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

Derin bir nefes al Elisa. O haklı olabilir ama sen de haksız değilsin.

Şimdi ver. Onu kırmış olabilirsin ama bunu yapmasaydın, kırılan sen olacaktın.

Derin bir nefes al. Peşinden gitme. Gidersen onu önemsediyiğini anlar ve her şey daha kötü olur.

Şimdi ver. Onu bırak ve kuyunu kazmak için seni bekleyen arkadaşlarının yanına dön.

Birkaç kişinin dikkatini çektiğimi bilerek arkadaşlarının yanına döndüm. Yerime oturduğumda Aykan hâlâ söyleniyordu. "Aşağılık herif! Nasıl güçlüyse bileğim hâlâ zonkluyor."

"Abartına sen de," dedim.

"Abartmayayım mı?" dedi uzun saçlarını bozulmamış olmasına rağmen eliyle şöyle bir düzeltirken. "Yarın setim var benim."

"Bileğini hareket ettirebiliyor musun?"

"Evet."

"İyi, sorun yok o zaman." Uzanıp kahvemden bir yudum aldım. Buz gibi olmuştu ama tadı güzeldi. Karamel her şeyi güzelleştiriyordu.

"Nerede o?" diyerek etrafına bakınmaya başladı. "Söyle, gelip özür dilesin benden."

"Özür dilediğinde bileğinin acısı geçecek mi? Hayır. Neden özür dilemesini istiyorsun? Egonu tatmin etmek için." Gözlerimi kıstım. "Onunla oynamana izin vermeyeceğim."

"Adam bileğimi kınıyordu Elisa."

"Han'ın bir suçu yok. Kim olduğunu gerçekten bilmiyordu. Ona senden bahsetmem gerekirdi ama unutmuşum. Birinden özür bekliyorsan, o kişi ben olmalıyım. Ama beni de biliyorsun, ben kimseden özür dilemem."

Boş muhabbet kotanı yeterince doldurduğuma inandığımdan, "Ben artık kalkayım," diyerek ayaklandım. Onlar da benim ardından kalktılar.

Dışarı çıktığımızda bir anda etrafımızı magazin ekipleri sardı. "Gelmeseydiler şaşardım," dedi Aykan dişlerinin arasından. İçeri giremedikleri için dışarıda bekliyorlardı hep.

"Elisa Hanım, Elisa Hanım! Aykan Bey'le sevgili olduğunuz doğru mu?"

Bu soru bana daha önce tam dört kez sorulmuştu. Dört farklı kez. Yine de sormaktan ve yazmaktan bıkmıyorlardı.

"Alâ Hanım, hakkınızda söylenenler doğru mu? Setteki bir çalışanı kovdurmuşsunuz."

Muhtemelen doğrudu.

"Neden kovdurdunuz, sorun neydi?"

Muhtemelen hiçbir şey.

"Aykan Bey, filminizin çekimine ara verdiğiniz doğru mu? Kavgı çıkarmışsınız, set durmuş."

Bir de bize şehir değiştireceğini söylemişti...

"Arkadaşlar," dedi Verda araya girerek. En sakinimiz o olduğundan sorulara da ilk yanıt veren o oluyordu. "Teşekkür ederiz, iyiyiz biz, sizler nasılsınız? Lütfen ne soracaksak, tek tek soralım."

Mikrofonlar önce bana uzatıldı. Her zamanki gibi... "Elisa Hanım, Aykan Bey'le sevgili olduğunuz doğru mu?"

"Değil," dedim net bir ifadeyle. "Daha önce birçok kez açıkladığım gibi Aykan'la sadece arkadaşız."

"Ufukta yeni bir proje var mı diye sorsak?"

"Bakıyoruz şimdilik," diyerek geçiştirdim. İmza attığımı söyleyecek değildim. "Bir şeyler belli olduğunda haberiniz olur zaten."

"Vural Bey'le çalışmak istediğiniz ama reddedildiğiniz doğru mu?" Her zaman hazırcevap olan ben, soru karşısında donakaldım. Uzatılmış beş mikrofon ve sayısını bilmediğim kameralar karşısında öylece kalakalmıştım.

Aykan bir anda kahkaha attı. "Ne münasebet canını!" dedi. "Kim, Elisa'yı neden reddetsin?"

“Romantik sahneler için aldığınız eleştiriler yüzünden olabilir mi?”

“Ne eleştirisi?” diye bilmezlikten geldim.

Battığımı fark ediyordum. Kızlar suspus olmuşken Aykan eli ayağına dolaşmış bir halde soruları bertaraf etmeye çalışıyordu. Nafileydi. Alâ'nın arkama baktığını görünce sebebini anlayarak magazine sırtımı döndüm, Han'la yüz yüze geldik.

Arkama geçmiş, beni kolladığını bir kez daha kanıtlıyordu. “Gidelim mi?” diye sordu gölgesi üzerime düşerken.

Başımı belli belirsiz salladığımda elini belime attı, “Evet arkadaşlar, bu kadar yeterli,” diyerek beni tekrar kafeye götürdü. İçeri girer girmez durdu, yüzümü ellerinin arasma alarak, “İyi misin?” diye endişeyle sordu.

Benden cevap bekliyordu ama konuşamıyordum. Nedeni dışındaki kalabalık değildi, Han'ın sıcak dokunuşuydu.

“Elisa,” dedi parmakları elmacıkkemiklerimi okşarken. “Nefes al.”

Birinin ona, bana böyle dokunduğu sürece nefes alamayacağımı söylemesi gerekirdi.

Neyse ki kızlar ve Aykan peşimizden kafeye tekrar girdiğinde benden uzaklaştı da tuttuğum nefesimi verebildim. Yeni bir nefesle ona bakarken şaşkındım. İçi hiç rahat etmese de beni arkadaşlarımla bırakıp tekrar dışarı çıktı. Dışarıda magazin ekipleriyle her ne konuştuysa teker teker gittiklerini gördük.

“Gidiyorlar mı? Yok artık, bizi arabayla bile takip etmeyecekler mi?”

Han geri geldiğinde magazin ekipleri çoktan gitmişti. Gişte bekleyen bizlerin karşısında durduğunda, “Arabalar geliyor,” dedi sadece. Kimse ona yaptıkları için teşekkür etmedi. Görevinin zaten bu olduğunun bilincinde, dışarı çıktılar.

Han'la ben kaldık. Benden bir şey beklemediğini bilmeme rağmen, “Teşekkür ederim. İyi bir kurtarıştı,” dedim.

“Son olmayacak.”

Kendimi gülümserken bulduğumda hemen toparlanıp dışarı çıktım, o da peşimden geldi.

Sadece işini yapmıştı. Neden ona teşekkür edip bir de gülümsüyordum ki? Daha doğrusu bunu neden bu kadar *içtenlikle* yapıyordum?

Yola çıktığımızda, "Müzik lütfen! Demedin?" dedi sorgularcasına. Omuz silktim, bunu bir cevap olarak kabul edip müzik açtı. "Nereye gidiyoruz?"

"Ev," dedim ona bakmadan. Çantanıdan AirPods kulaklıklarımı çıkarıp kendi telefonumdan açtığım bir şarkıyı dinlemeye başladım. Ne kadar şaşırdığını tahmin etsem de gözlerim camın ardındaki İstanbul sokaklarındaydı.

Biraz kendimle baş başa kalmalıydım. Eve gidene kadar karar vermem gereken bir şey vardı. Han'ı düşünmeli ve onunla ne yapacağıma karar vermeliydim.

Ama bu bile sinir bozucuydu. Neden onu düşünmeli ve onunla ne yapacağıma karar vermeliydim ki? Ben ne zaman ne yemek yiyeceğine bile kafa yormayan biriyken şimdi neden biri için kafa patlatıyordum?

Neden kendimi bu kadar gergin hissediyordum?

Arabayı süren başkası olsaydı, yani Han'la hiç tanışmamış olsaydık, kızlardan ayrıldıktan sonra düşündüğüm tek şey, Taçmin'in arkamdan çevirdiği iş olurdu. Projeyi elimden almaya çalışmıştı resmen. Ama ben ne yapıyordum? Birkaç gün önce korumalığımı yapması için işe aldığım adamla ne yapacağımı düşünüyordum!

Dün gece miydi şimdi bana böyle hissettiren? Yağmurun altında nasıl titrediğini gördüğüm için miydi? Yoksa onuzumda uyuyakalması mıydı? Ya da içimden bir sesin, işi bu olmadığı halde beni korumak istediğini söylemesi miydi?

Ona baktığımda kendimi güvende hissediyordum ve bunun, onun benim korumam olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Onu ilk

kez bir otel odasında görmüştüm ve o andan itibaren bunu hissediyordum.

Hayır hayır.

Bu yanılttı. Bu çok yanılttı. Ben Can'ın yanındayken bile kendimi güvende hissetmezdim ki. Hissedemezdim.

Yanılmış olmalıydım. Yanılmış olsam iyi olurdu.

Araba durduğunda kulaklıklarımı çıkarıp çantama attım. Han geldiğimizi haber verip arabadan indi. Kapımı açtıktan sonra elini uzattı.

Eline baktım, benim elimden çok daha büyük olan eline. Uzun parmaklarım onun eline değince de bir şey hissedip hissetmeyeceğimi düşünerek elini tuttum.

Hayır, saçmalama.

Hayır hayır. Olamaz.

Arabadan inip derin bir nefes aldım.

Olan her şeyi unutmuş gibi gülümsedi. "Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" Bana doğru hafızca eğilerek. "Birlikte cips yemek gibi?" diye fısıldayıp göz kırptı.

Aykan bunu yapınca göz devirme isteğiyle dolup taşmışken Han'ı bu hareketi yüzünden çekici bulmayacaktım. Sadece göz kırpmıştı. Etkilenemezdim.

Başımı iki yana salladım.

"Ne zaman ihtiyacın olursa buradayım Elisa."

"Hanım," dedim, bana hissettirdiklerine daha fazla dayanamayarak.

"Anlamadım?"

"Elisa *Hanım*." Kaşlarını kaldırdı. "Ne zaman ihtiyacınız olursa buradayım Elisa *Hanım*," diye düzelttim onu.

Bana şaşırmaktan ziyade hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu. Ama bilmiyordu. Onunla ilgili, *bana kendini bu kadar bırakırsa onu üzmemekten çekinmem* diye düşünmüştüm. Ama asıl üzülecek olanın kendim olduğumu şimdi anlıyordum. Bana kendini bu kadar bırakırsa sonunda üzülen ben olacaktım.

Kendimi korumak zorundaydım. Han, beni zarar görmeyeyim diye başkalarından korurken benim de kendimi Han'dan korumam gerekiyordu. Ve sanırım bunun da tek yolu araya mesafe koymaktı.

Bana Elisa Hanım demeliydi ki onun için Elisa olmaktan çıkayım. Aramıza mesafe koymalıydık ki bir daha asla yağmurlu bir gecede onu sakinleştirmek istemeyeyim, omzumda uyumasın, elini tutmayayım.

Her şeyden önemlisi, benden gerçekten de uzak durmalıydı ki o kokuyu bir daha almayayım. Karanfili unutayım. Çünkü o zaman kaçtığım ne varsa beni bulurdu, korktuğum başıma gelir ve ben sonunda birine karşı *bir şey* hissetmiş olurdum.

“Nasıl isterseniz Elisa Hanım.”

8. BÖLÜM

“AŞK ATEŞİ”

Nefes al. Sen doğru olanı yaptın. Nefes al. İkiniz için de en iyisi buydu.

O halde neden attığım her yeni adımda kendime daha fazla kızıp ona geri dönmek istiyorum?

İçim içimi kemirirken saatler geçti. Sonunda pes ederek giriş kata indim. Düşünerek bir yere varamadığımda düşünmemeyi tercih ediyordum. Sorunu çözemiyorsan sorun yokmuş gibi davran.

L koltuğun kısa kenarına geçmiş, bu yaza damgasını vurmuş yeni diziyi seyretmeye başlamıştım ki kapı ziliyle dikkatim dağıldı. Misafir beklemiyordum. Hayatımdaki insanlar davetsiz misafiri sevmediğimi de bildiğine göre kapıdaki Han olmalıydı. Onu son kez görüşümün üzerinden tam yedi saat geçmişti. Beni kontrol etmek için gelmiş olmalıydı.

Derin bir nefes alarak yerimden kalktım, kapıya doğru yürürken soğuk maskemi yüzüme yerleştiriyordum. Kapıyı açuşımda misafirim tahmin ettiğim gibi özel korumam olduğunu gördüm. Ama beklemediğim şey onu bu kadar kötü bir halde bulmaktı.

“Han?” dedim şaşkınca. Ayakta durmakta zorlandığını görünce ona doğru bir adım attım. Gözleri bir kapanıp bir açılırken yere yığılır gibi oldu. “Han, kendine gel!”

Omzuma düşen başını kaldırmaya çalışmak için yüzünü elerimin arasına almıştım ki yanaklarının sıcaklığını hissedince durumu anladım. Ateşi vardı, baygınlık geçirmesinin nedeni de buydu.

“Bana yardımcı olman gerek,” dedim, ağırlığını bana verdiğini fark edince. “İçeri taşımalyız seni.”

“Elisa,” dedi kısık bir sesle. Başım omzumdan kaldırıp açık tutmakta zorlandığı gözleriyle bana baktı. “Neden bu kadar acımasızsın?”

“Ben mi acımasızım?” diye kızdım. “Asıl acımasız olan sensin! Ben elli üç kilo bir kadını sadece. Nasıl seni taşımamı beklersin?”

“Ah, Elisa,” dedi sesi daha da kısılırken. Başını tekrar omzuma bıraktı. “Ah.”

Karanfil kokusu etrafımı sardı, diğer notalar umurumda değildi ama bu koku, ah bu koku beni geçmişe götürüyordu. O adamı hatırlatıyordu bana ve merak ettiklerim canımı sıkıyordu. Yıldızçiçeğini kullandı mı yoksa pes mi etti, kullandıysa parfümü kabul gördü mü, şimdi nerede, nasıl, beni hatırlıyor mu, öyleyse neden bulmuyor, neden gelmiyor.?

Adamı düşünmeye son vererek omzumdakine döndüm. Bir ara Han’a parfümünü değiştirip değiştiremeyeceğini sorsam iyi olacaktı. Yoksa böyle devam edemezdik.

“İnlemeyi kesip bana yardım et.”

Ağırlığını biraz olsun üstümden alabildiğinde koltuğuma doğru ilerlemeye başladık. Güçlkle attığı adımlardan sonra onu nihayet L koltuğun uzun kenarına yatırdığımda yarın için ilk işimin ne olacağını anlamıştım bile. Derhal fizyoterapistimden randevu alacaktım. O kadar zorlanmıştım ki kronik omuz ağrılarımı tetiklenmişti.

Kendi içimde söylendiğim esnada Han’ın gözlerini kapalı tuttuğunu gördüm. Uyumadığını bilsem de. “Hey,” diyerek onu dürtmeye başladım. “Uyuma.”

Çünkü bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Alnına dokundum, aslında yanakları anlamam için yetmişti ama bir de bu şekilde ateşini ölçmüş oldum. Adeta yanıyordu, az sonra alev alıp küle dönse şaşırmazdım. Ambulansı aramayı düşündüm ama sadece ateşi olduğu için bu plandan vazgeçtim. Can'dan yardım isteyebilirdim ama Han için endişelenmiş olmamı yanlış yorumlayabilirdi ve bu da beni öfkeliendirirdi. Çünkü Can'ın düşündüğü gibi bir durum yoktu ortada.

En sonunda çareyi Google'da buldum. *Ateşi çıkan yetişkin biri için yapılması gerekenler*, yazdım ve karşıma çıkan sonuçları uygulamaya koyuldum.

İlk madde ılık su ile duş almaktı.

“Han, uyan. Duş alacağız.”

“Ne?”

Ne dediğimin farkına vararak, “Yani sen duş alacaksın, ateşini düşürmek için sana ılık suyla duş aldırmanızı gerekiyor,” diye daha uygun bir dille açıkladım.

Şaşkınlıkla büyüyen gözlerini tekrar kapattı. “İstemiyorum. Üşüyorum ben. Duş muş almam.”

“Duş almak isteyip istemediğini sormadım sana. Kalk hadi.”

“Adım atacak halim yok ama...” diyerek kendini acındırma-ya devam etti.

“Neyse ki evimde asansör var.” Onu kolundan tuttum, kendime doğru öyle bir çektim ki neye uğradığını şaşırarak yerinden kalkmak zorunda kaldı.

Aslında onu müştemilata götürüp duşa orada sokabilirdim, sonra kendi yatağında yatar ve dinlenirdi. Ama yapılması gereken tek şey duş aldırıp dinlenmesini sağlamak değildi, ben de yarım yamalak iş yapmayı sevmezdim. Dolayısıyla benim evimde duş alacak ve yatacaktı.

“Misafir odasındaki banyoyu kullanacağız,” diyerek onu yönlendirmeye devam ettim.

“Farklı bir şey düşünmedim.”

Yorum yapmadan onu yürütmeye devam ettim. Odaya girdiğimizde kendini geniş yatağa atmak istese de ona izin vermedim ve hemen banyoya girmesini söyledim. Mırın kırın etse de sözümü dinledi.

“Ben seni odada bekleyeceğim. Ilık bir duş alıp çıkacaksın, tamam mı?”

Başını salladığında ona güvenerek yatağa oturdum. Maddeler arasında zorlanacağımı düşündüğüm tek şey ona duş aldırmaktı ama içeriden gelen su sesine bakılacak olursa tek başına hallediyordu. Tatmin olmuş bir şekilde sırttım.

Maddelerin birinde oda sıcaklığının düşürülmesi gerektiği yazıyordu. Han banyodan çıkana dek klimayı açık tutmaya karar verdim.

Rahat giysiler giymeli, diyordu başka bir maddede. Kaslarını görmeme sebep olacak kadar üzerine yapışan dar tişörtünü ve kot pantolonunu hatırlayınca misafir yatak odasından ayrılarak giyinme odama geçtim. Bazı geceler Can da benimle kalırdı ve onun kıyafetleri arasından Han için uygun bir şeyler bulabileceğimi sanıyordum. Biri diğerine göre çok daha iri yapılı olmasına rağmen...

Ve elbette Can beni hüsrana uğrattı. Bulduğum en geniş tişört ve eşofman altı bile Han’a dar ya da kısa gelecek gibi duruyordu. Yine de deneme değer diyerek odaya dönmeye karar verdim.

Tekrar misafir odasına girdiğimde Han’ı göremedim, su sesi kesilmemişti. Üşüdüğünü söyleyerek duş almayı reddeden biri için geçen sürenin uzun olduğunu düşünerek kapıyı tıklattım. “Han?”

Ama karşılık alamadım.

Okuduğum yaz dizisi senaryolarındaki sahneler geldi aklıma. “Han,” dedim tekrar. “Bize bu klişeyi yaşatma.”

Birkaç kez daha kapıyı tıklattıktan sonra içeri girdim. Başta gözlerim kapalıydı, çıplaksa beni fark edince banyodan çıkınamı söylemesi için. Ama geçen saniyelere rağmen su sesi dı-

şında bir şey duyamayınca gözlerimi açtım ve Han'ı gördüm. Küvetin içinde uyuyakalmış olan Han'ı...

Lavabodaki musluğu açarak duş aldığını zannetmeme sebep olmuş, kendisi de küvete geçerek fosur fosur uyumaya başlamıştı. Kan beynime sıçradı. Bir anlık öfkeyle birkaç büyük adımda küvetin yanına vardım ve tepedeki duş başlığını alıp suyu en soğuk derecede açarak başlığı üzerine tuttum.

Hissettiği soğukla uyandı, yattığı yerden kalkmaya çalışırken “Dondum!” diyor, “Elisa! Dur!” diyerek beni durdurabileceğini sanıyordu ama nafileydi.

“Demek beni kandırmaya çalışırsın, ha!” diyerek onu ıslatmaya devam ettim. Bir süre sonra attığı çığlıklar beni eğlendirmeye, dolayısıyla kahkahalarla güldürmeye başladı.

“Seni acımasız kadın!” dedi bana bir kez daha. “Bir de gülüyor musun?”

Ayağa kalkmış ve tamamen kendine gelmiş bir haldeyken elimdeki duş başlığını kaptı, yerine taktı ama suyu kapatmayıp sadece ayarını değiştirdi. Sonra daha ne olduğunu anlayamadan beni belimden tuttuğu gibi kendine çekerek küvetin içine soktu.

“Han!” Şimdi çığlık atma sırası bendeydi.

Akan su ikimizi de ıslatırken ısı ayarını benim için değiştirdiğini anlamıştım. Böyle bir anda bile benim iyiliğimi düşünmüş olması hoşuma gitmişti. Elleriye hâlâ belimdeydi ve benden daha uzun olduğu için gözlerime bakmak amacıyla başını eğmişti.

“Nasılmış?” diye sorarken yarım ağız gülüyordu. Şimdi eğlenme sırası ondaydı.

“Soğuk,” dedim, ılık olmasına rağmen.

Değil ılık, suyun sıcaklığı kaynar derecesinde bile olsa sorduğunda ona yine de soğuk derdim. Çünkü ben bu sahneyi biliyordum. Böyle sahnelerin olduğu çok filmler diziler izlemiştim, kitaplar okumuştum. Daha önce böyle bir sahnede oynamıştım bile.

Ama hiçbirinde *böyle* hissetmemiştim.

Hiçbirinde *herhangi bir şey* hissetmemiştim.

Bu sahnenin devamında çiftimiz öpüşmeye başladılar. Oynarken ben de partnerimi öpmüştüm çünkü sahne öyle yazılmıştı, senarist bu sahneyle bölümü sonlandırmıştı çünkü seyirci kitlesi öyle olsun istiyordu. Klişe sahnelerin başı ve sonu hep belliydi. Arz ve talebe göre yazılırdı böyle sahneler. İnsanlar başını da sonunu da ezbere bildiği bu tarz sahneleri okumaya da izlemeye de bayılırdı.

Ve ben ilk defa onları anlıyordum. An itibariyle talep ettiğim şey, kendimi bakmaktan alıkoyamadığım Han'ın dudaklarıydı.

Onun gibi gülmediğimi fark edince belimdeki ellerini çekti, suyu kapattı. Ama benden hemen uzaklaşmadığı için, saçları kısacık da olsa, saçlarından süzülen su damlacıkları benim yüzüme düştü. Üçüncü damladan sonra küvetten çıktı, elini uzatarak benim de küvetten çıkmama yardımcı oldu.

Bir süre sırlıslıklanmış bir şekilde birbirimize baktık. İkimiz de gözlerimizi, birbirimizin gözlerinden başka bir noktaya bakmaması için zorluyorduk. En azından ben, bunu kesinlikle yapıyordum.

Sesli bir şekilde boğazını temizledi. "Ben müştemilata gideyim."

"Hayır, burada kal," dedikten sonra dolaptan aldığım havluya sarılarak banyodan çıktım, aynısını yaparak peşimden geldi. Yatağın üzerine onun için bıraktığım kıyafetleri gösterip "Bunları giy, ben de üzerimi değiştirip geliyorum," dedim.

Odadan ayrıldığımda elim istemsizce kalbimin üzerine gitti, sanki böyle yaparsam kalbimin yerinden çıkmasına engel olabilirmişim gibi...

Islak giysilerimden kurtulup daha sade ve kesinlikle kuru olan geceliğimi giyindim, üzerime de ince bir hırka aldıktan sonra tekrar misafir yatak odasına geçmeden önce mutfığa indim. Özel bir diyetle beslendiğim için mutfığımda pek bir şey yoktu. Buzdolabım neredeyse boştu. Ama zaten şimdi ihtiyacım olan yemek değil, baharatlar ve ilaçlardı.

İlk kez bağışıklığımın düşük olmasına sevinerek baharatları karıştırmaya başladım. İhlamur, kekik ve rezeneyi karıştırıp güzel bir bitki çayı yaptıktan sonra kuruyemiş ve bir şişe içme suyuyla asansörün yolunu tuttum. Omzumun ağrısı şiddetlendiği için tepsiyi taşımak bile zor geliyordu şimdi ama dayanabilirdim.

Asansörün kapısı misafir yatak odasının bulunduğu katta durdu, odaya doğru yürümeye başladım. Uyumamış olmasını diliyordum. Onu bir kez daha uykusundan etmek istemezdim.

“Müsait misin?” diye seslendim, koridordayken.

“Evet.”

İki adım daha atarak kapının eşiğinden geçtim. Üzerini giyinip yatağa girmiş ve muhtemelen uyuyakalmamak için yarı oturur pozisyonda beni beklemişti. Elimde taşıdığım tepsiyi gördü, elimden almak için harekete geçince kaşlarını kaldırarak onu durdurdum. İnce battaniyeyi tekrar üzerine örttü.

Komodinin üzerine tepsiyi bırakıp yanına oturdum. Elimizi uzatarak alnına dokunduğumda ateşinin bir nebze de olsa düştüğünü hissettim. Ya da öyle olmasını umduğum için hislerim beni yanıltmıştı, bilemiyorum.

“Bu çayı içersen daha iyi olacaksın,” diyerek ona cam kupayı uzattım.

“Ne çayı bu?” Ellerinin arasındaki cam kupayı burnuna yaklaştırıp içindeki çayı kokladı, suratı anında buruştu. “Rezene var bunun içinde.”

“Koku alma duyun çok güçlüymüş.”

“Seninki kadar olmasa da güçlüdür, evet,” derken bana dolaylı yoldan iltifat mı ediyordu yoksa benimle dalga mı geçiyordu anlamamıştım.

“İç hadi.”

“Rezene sevmem.”

Çocuk gibiydi. Değil yirmi dokuz, dokuz yaşında gibi bile davranmıyordu. Karşımdaki dokuz yaşında olsa, ona bu çayı içtiğinde iyi olacağını söyleseydim, başım sallardı ve hemen yu-

dumlamaya başladılar. Ama Han öyle miydi, suratını ekşitmiş ve bardağı bana geri vermeyi tercih etmişti.

“Farkında mısın bilmiyorum ama bizim ilişkimizde korumacılık rolünü üstlenen sensin.” diye hatırlattım.

“Yani?”

“Yani ikimizden biri, birinin sağlığını koruyacaksa o sen olmalıydın. Ama bak, geldiğimiz noktada ben senin sağlığını korumaya çalışıyorum. Bu yüzden ne diyorsam onu yap.”

Bana şok olmuş gibi bir ifadeyle baktı. “Sen hep böyle misindir?”

“Nasılım?”

“Yaptığın iyilikleri hep göze sokarak mı yaparsın ya da insanın başına kakarak?”

Han’ın benimle ilgili tespitleri doğru ve yerinde olurdu hep. İlk kez değildi. Çünkü ben, gerçekten iyileşmesini istediğim için yapmıştım bunları.

Ateşinin olduğunu fark ettiğim ilk anda endişelenmiş, ne yapacağımı bilmediğim için kendimi kötü hissetmiştim. Arayıp soracak kimsem yoktu, bu yüzden internetten bulduklarımı uygulamaya başlamıştım ama bunları yaparken bile ya yanlış yapıp ona zarar verirsem diye kaygılıydım. Ne gözüne sokmaya çalıştım ne de başına kakmaya. Üstelik böyle algılamasına sebebiyet verecek bir şey yaptığımı da düşünmüyordum, sadece düşünmüştü ve çay içmesini istemiştım ama o yine de beni böyle yargılamıştı.

Kendimi aptallık etmiş gibi hissederken, “İyilik olsun diye yapmadım.” dedim. Beni kötü biri olarak mı görüyordu, o halde daha kötü görmesinde hiç sakınca yoktu. “Yarın akşam çok önemli bir iş yemeğim var, bana eşlik edeceksin. Akşama kadar toparlanman gerekiyor.”

Hayal kırıklığına uğradığı, gözle görülür bir biçimde değişen yüz ifadesinde saklıydı. “Anladım,” dedi sadece. Elime tutuşturduğu cam bardağı alıp çayı iki koca yudumda içti.

Kuruyemişten de biraz yedikten sonra su içmesini istedim. İtiraz etmeden bunu da yaptı, sıradakinin ne olduğunu sorarçasına baktığında omuz silkerek, “Uyuyabilirsin şimdi,” dedim. “Yarın akşama kadar izinlisin, burada kalıp bol bol dinlen. Daha kötü olursan haber ver, yerine başkasını buluruz.”

Ya da doktor çağırırız ve seni iyileştirmek için ne yapmamız gerektiğini o söyler bana, iş yemeğini iptal ederim ve sen iyileşene kadar yanında kalırım.

“Gerek yok. Ne olursa olsun o yemekte yanınızda olacağım.”

Başımı sallayarak ayağa kalktım, onunla ilgilenmiyormuş gibi yaparak ışığını kapattığım odadan çıktım.

Ama sadece yarım saat sonra yine yanındaydım.

Neredeyse sabah olmak üzereydi, odadaki belli başlı şeyleri gözle seçebiliyordum. Komodinin üzerinde bulunan gece lambasını açtım. Ardından yatağın boş kısmına oturup beraberimde getirdiğim soğuk bezi alnına koydum.

İçimden yine onu bütün gece izlemek gelse de bunun en çok kendime haksızlık olduğunu düşündüğümünden yapmadım ve sadece yanında oturmakla yetindim. Ayaklarımı uzatarak sırtımı yatağın başlığına yasladım, gece lambasının loş ışığının altında kitabıma kaldığım yerden devam ettim.

Han'ın sayıkladığını duyduğum anlarda ise okumaya ara verdim.

“Ağlama,” diyordu. “Kurtulacağız, n'olursun ağlama.”

Dün gece de duymuştum bu sözleri ama soramamıştım. Anlamsız birkaç sözden ibaret değildi hiçbirisi, biliyordum, biliyordum çünkü çok tanıdık. Can söylemişti gerçi, geceler boyu sayıkladığımı ve kâbuslarımdan çılgınlık atarak uyandığımı... Yine de soramazdım ona çünkü ben, bana sorulsun istemezdim. Bu yüzden yine sadece bitmesini bekledim, o an yaşansın, Han o kâbusu görsün ve çılgılık atarak uyandığında geçtiğini kendi anlasın istedim.

Ancak o bir kez daha, acılarıyla benden daha farklı bir biçimde baş ettiğini kanıtlamış oldu. Önce haykırışları fısıltılara

döndü, sonra sustu, kendi mırıltıları eşliğinde uyumaya devam etti. Günün ilk ışıklarında Han'ın ateşini son kez kontrol ederek bezi de yanıma alıp kendi odama geçtim.

•

Can'ın tiz çılgılığıyla değil de telefonuyla uyandırılmayı beklemiyordum. Çatık kaşlarla gözkapaklarımı araladım, sesin nereden geldiğini kestirmeye çalıştım.

En son telefonu yastığımın altına bıraktığımı hatırlayınca komodine uzanmak yerine elimi yastığımın altına götürdüm. Aramayı cevaplandırdığımda, "Bana saatler önce uyandığını söyle," dedi Can.

"Tabii ki uyandım."

"Of!" diye bağırdı. "Elisa, sen beni delirtecek misin?" derken nefes alışverişi hızlanmıştı. "Derhal kalkıp duşa giriyorsun, soğuk bir duşla kendine gel. O güzel yüzü geldiğimde şişmiş bir halde görmek istemiyorum, tamam mı? Ekibi aldım, eve geliyoruz."

Apar topar yataktan çıktım, hiç vakit kaybetmeden banyoya girdim. Kendimi hazır hissetmesem de cesaretimi topladım ve aynaya baktım. Kelimenin tam anlamıyla berbat görünüyordum. Sanki ateşi çıkan birine gece boyunca bakmamıştım da ateşler içinde yanan evimi izlemiştim. Kendimi o kadar çaresiz hissetmişim ki bu his, şimdi yüzüme vurmuştu. "Bir de bayıl istersen Elisa," diyerek kendimle dalga geçtim.

Rutinlerimin birçoğunu atlayarak duş aldıktan sonra banyodan çıktım. Ev terliklerimle giyinme odama doğru yol aldım. Basit bir kombın seçtim. Makyaj yapmamam gerektiği için de yalnızca renkli güneş kremimi sürerek cilt tonumu eşitlemiş oldum. Kurutup şekil vermekle uğraşmadan topuz yaptığım saçlarımla koridora çıktığımdaysa hiç hoşuma gitmeyen bir manzarayla karşılaştım. Can'ın bile girmesinin yasak olduğu odamın kapısı açıktı.

Nefesimin kesildiğini hissettim. O odadan içeri benim dışımda kimsenin adım atamayacağını beni tanıyan herkes bilirdi, bu nedenle kapıyı kilitli tutma gereği bile duymazdım. Ve şimdi daha önce yabancı görmemiş saklı odamda biri vardı. Beni tanımadığını iddia eden ve an itibarıyla bunu kesinlikle kanıtlayan biri. Öfkeli adımlarla açık kapıya doğru yürürken ev terliklerimin topukları belanın geldiğini bağıırıyordu. Ama içerideki bunu da bilemeyecek kadar bana yabancıydı.

Odaya girdiğimde onu içlerinde en hassas olana dokunmak üzereyken yakaladım. “Dur!” dediğimde irkilerek bana döndü. “Uzaklaş ondan, sakın hiçbir şeye dokunma.”

Ellerini havaya kaldırarak bana doğru birkaç büyük adım attı. “Bakıyordum sadece.”

“Dokunmak üzereydin.”

“Çok güzel görünüyordu.”

“Onu öldürebilirdin!” diyerek yanından geçtim. “Bunu nasıl yaparsın? Ayrıca bu odaya girebileceğini sana kim söyledi?” Eğilip öldürmek üzere olduğuna yakından baktım, her şeye rağmen canlılığını koruduğunu ve bana gülümsediğini görünce rahat bir nefes aldım.

“Hiç kimse. Ama giremeyeceğimi de söylemediniz.”

“Öğrenmiş oldun. Bu odaya girmek yasak. Burası benim özel alanım.”

“Neden?” *Çünkü burası bana annemden kalan son şey ve ben, onu kaybetmek istemiyorum.*

“Dışarı çıkar mısın lütfen?” diye sorduğumda içinde bulunduğumuz odadaki yüzlerce saksıya tekrar baktı, her bir bitkiyi yaşatmak için nasıl çaba sarf ettiğini bilmeden. Aralarında daha önce hiç çiçek açmayanlar da vardı ölüp gidenler de... Yine de pes etmemiştim ben, annemin hatırasını korumak için elimden gelen ne varsa yapmıştım.

Ama bunu ona anlatamazdım çünkü beni anlamayacağını biliyordum. *Sadece bir çiçek odası, diyecekti Can gibi. Bir*

yaprağına dokundum diye çiçeğin ölmez, diyecekti. Ölse bile anneni üzmüş sayılmamı, diyecekti.

Mavi gözler inatçı olmadı ve çiçeklerime bakmaya devam etmek yerine gitmeyi seçti. Han, odadan çıktığında kendimi hem rahatlamış hissediyordum hem de kötü. Bu konu benim kırmızı çizgimdi, bu doğru ama Han'ın bundan haberi yoktu ki. Han'ın çizgilerim olduğundan bile haberi yoktu. Verdiğim tepki yerinde bile olsa çok sertti ve ne yazık ki ben bunun farkındaydım. Bu yüzden kalıp çiçeklerle ilgilenmek yerine peşinden gittim.

"Han!" Durup bana döndü. Hızlı adımlarla ona yaklaşıp tam karşısında durdum. "Az önce olan şey için..."

"Haddimi aştım, haklısınız. Burası sizin eviniz. İznim olmadan odalarınızda gezinmemeliydim."

"Verdiğim tepki yanlıştı diyecektim. Bir an çok sert çıktım."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Siz şimdi benden özür mü diliyorsunuz yoksa ben mi yanlış anlıyorum?"

En az onun kadar ben de şaşkındım şimdi. Bunu gerçekten yapmış mıydım? Birine karşı hatalı olduğumu düşünmüş ve gocunmadan bunu söylemişim öyle mi? Ama ben hiç hata yapmazdım ki. Bir kusur işlemezdim. İnsanlar benim yüzümden alınıp gücense bile umurumda olmazlardı. Neydi bu şimdi?

"Özür dilemeyi bilmeyen birine benziyorsunuz."

"Bilmiyorum zaten," dedim afallamış bir sesle.

Anladığını belirtircesine başını salladı. "Özür dilemenize gerek yok."

"Ama..."

"Biz arkadaş değiliz. Elisa Hanım," derken sondaki kelimeyi bastırarak söylemişti. "Ben sizin korumalığınızı yapıyorum ve siz de bunun karşılığında bana ücret ödüyorsunuz. Aramızdaki ilişki yalnızca bundan ibaret. Kaldı ki daha fazlası olsa bile izniniz olmadan evinizdeki herhangi bir odaya girme hakkım olmazdı."

“Ne kadar fazlası olduğuna bağlı olarak değişir bu,” derken patavatsızlık yapmıştım. Ama o ne kastettiğimi anlamadı ya da anlamazlıktan geldi.

“Ayrıca dün gece için de teşekkür ederim,” diyerek konuyu değiştirince aklım tamamen gitti.

“Ah, dün gece!” diyerek parmak uçlarımda yükseldim, elimin üstüyle alnına dokundum. Geri çekilecek gibi olsa da durup uzaklaşmamı bekledi. Vücut ısısının normal olduğunu düşününce, “Ateşin düşmüş,” dedim.

“Sayenizde.”

Can’ın kıyafetlerini çıkarmış, yerine dün gece ıslanan kıyafetlerini giymişti. Suratının rengi de yerine gelmişti, yine de, “Nasıl hissediyorsun peki kendini?” diye sordum.

“Merak etmeyin, akşam yemekte yanınızda olacağım.”

“Bunu sormadım,” dedim can sıkıntısıyla. Neden böyle oluyordu ki? Bu adamla neden bir ileri iki geri gidip duruyorduk?

Asansörün kapısı açılıp içinden Can çıkınca sohbetimiz yarım kaldı. Tabii, buna sohbet denilebilirse...

“Han?” diye şaşırarak bize doğru geldi. “Ne işin var senin burada?”

Can’ın garipsediğim huylarından biri de buydu, herkes işi neyse ona göre davransın isterdi. Yani evet, olması gereken buydu belki de ama Can’ın beklentisi daha farklıydı. Can’a göre normal şartlar altında Han, evin ya giriş katında ya da müstemilatında bulunmalıydı. Eğer bu kattaysa benim için güvenli olmayan bir durum var demekti. İpek mesela, bütün evden sorumluydu, çiçek odası hariç bütün odalara girebilirdi. Ya da Can, yatak odama beni uyutmak için girebilir ama çiçek odama ya da banyoma asla adım atamazdı. Bu yüzden şimdi Han’a bakarken büyük bir korkuyla bakıyordum.

“Ben çağırdım,” derken bir yalan düşünüyordum. Ona dün geceyi anlatamazdım.

“Neden, bir sorun mu var? Yaralandın mı?” diyerek sağımı solumu kontrol etmeye başladı.

“Hayır hayır, iyiyim. Sadece akşam giyeceğim elbiseyi gösterdim.”

Han şaşkın bir şekilde bakarken Can cin çarpmışa döndü. “Elbiseni benden önce Han’a mı gösterdin yani?”

Can’ın tatlı kıskançlığı beni güldürürken, “Sadece fikir aldım,” dedim.

Kollarını göğsünde birleştirip kısıtış gözlerini Han’a dikti. “Beğendin mi hari?”

“Evet,” dedi Han, hiç düşünmeden. Ne kadar kolay yalan söylüyordu böyle...

“Tabii beğenecektin!” dedikten sonra kollarını çözdü Can. “O gördüğün elbiseyi bizzat Elisa Tanyeli tasarladı!”

“Can!” dedim, sanki büyük bir sırrı açığa çıkarmış gibi.

“Nasıl yani?” dedi Han. “Aynı zamanda tasarımcısı mısınız?”

“Yalnızca kendim için.”

Güldü. “Eh, tabii.”

Can dirseğini Han’ın karın boşluğuna geçirdi.

“Neyse neyse,” dedim atışmalarına engel olmak için. “Ekip nerede?”

“Aşağıda.”

“Yemek kaçta?”

“Altı.”

“Dört saatimiz var.”

Can başını salladı. “Nasıl yetiştireceğiz seni bilmiyorum.”

“Alt tarafı bir yemek. Dört saat bir yemek için mi hazırlanacaksınız?” Han’ın içinde bulunduğum sektörle uzaktan yakından alakası olmadığı o kadar belliydi ki. Can da ben de ona yargılayıcı bakışlar atınca Han, teslim olur gibi, “Peki, sorgulamıyorum,” diye devam etti.

“Önce seni doyuralım, tabii ekibi de. Sonra işe koyuluruz.”

Alt kata indiğimizde beş kişilik bir ekibin bizi beklediğini gördük. Can, beni onlarla tanıştırdıktan sonra önce yemek yenileceğini daha sonra hazırlık aşamasına geçeceğimizi söyledi.

Aslında Han da ekip gibi pizza yemek istemişti ama ona karşı çıktım. "Sağlıklı bir kahvaltı yapmalısın," dedim. Bol vitamine ihtiyacı vardı şimdi, pizza gibi fastfood bir yiyeceğe değil.

İtiraz etmeyerek, "Peki," dedi ve buzdolabına yöneldi. İçini açıp baktıktan sonra, "Bu boş," diyerek tekrar bana döndü.

"Kahvaltı da sipariş verebiliyoruz," diyerek aydınlattım onu.

"Bu neden boş?" diye üsteledi. "İçinde süt ve meyve dışında başka bir şey yok."

"Kendime ait bir beslenme programım var. Öğünlerim özel bir diyet şirketi tarafından hazırlanıp gönderiliyor."

"Bir süredir bunun zaten farkındayım ama nedeninin anlamadım."

"Kendime ait bir beslenme programım var?" diye tekrarladım.

"Yemekler neden evde hazırlanmıyor diye soruyorum."

"Kim uğraşacak ki öğün hazırlamakla? Can'ın vakti yok. İpek'in iş yükü zaten fazla. Ne yapayım, bana yemek hazırlaması için de mi birini işe alayım?"

"Kendi yemeğini kendi yapan insanlar var."

Ona, ee, dercesine baktım. *Evet, var, ee?*

Başını iki yana sallayarak güldü. "Peki, Elisa Hanım," dedi lakayt bir şekilde. "Onu da ben yaparım."

"Anlamadım," derken garip bir şekilde heyecanlanmışım.

"Ne de olsa bu ilişkide biri, birinin sağlığını koruyacaksa o kişi ben olmalıyım, değil mi? Sağlığınızı korumaya çalışmak benim için bir onurdur."

Kıkırdadım. "Abartma."

Güldüğümü görünce daha geniş bir şekilde gülümsedi.

"Ee, bu sabah ne yiyorsunuz? İzin verirsiniz ben de size eşlik etmek isterim."

Hiçbir fikrim olmadığı için, “Can!” diye seslenmem gerekti. Ekiple ilgilenen Can, oturduğu yerden kalkıp koşarak yanımıza geldi.

“Ne yiyorum kahvaltıda?”

“Bugünün menüsüne bayılacaksın.”

“Hadi bakalım,” dedim umutsuzca.

“Badem sütüyle hazırlanmış yulaf! Üstelik fıstık ezmesiyle tatlandırılmış!”

“Tamam, başka,” dedi Han. Aklına not ediyor gibi görünüyordu.

“Bu kadar.”

“Yok artık!”

Dudaklarımı birbirine bastırıp teselli edercesine Han’ın omzuna iki defa vurdum. Han bana eşlik etmek istediği için pişman görünse de hemen silkelendi ve pes etmeyip Can’a malzemelerin yerini sordu.

Onun için gerçek bir kahvaltı hazırlanması gerektiği konusunda ısrarcı olsam da yulaflı kahvaltımın tadını merak ettiğini söyleyip durdu. Pizzadan daha iyi bir seçenek olduğu için sonunda kabul ettim.

“Üç yemek kaşığı yulaf, biraz badem sütü, bir tatlı kaşığı şekersiz fıstık ezmesi, yarım muz ve beş adet fındık. Doğru anlamış mıyım?”

“Harikasin.”

Ada tezgâha geçip oturdum. Öğün hazırlama işinin ne kadar zor olduğunu yaşayıp görsün istedim ama o bunu zevkle yaptı. Dolaplardan iki derin kâse çıkardı, bir şaheser üzerinde çalışıyormuş gibi titizlenerek malzemeleri birleştirdi.

Önüme koyduğu tabak daha öncekiler gibi değildi, görünüşü çok kötüydü belki ama lezzetinin daha iyi olduğundan şimdiden emindim. Onu tebrik etmeden önce bir kaşık aldım ağzıma, yulaflın tadına vardıktan sonra mırıltılı bir ses çıkardım.

“Nasıl, beğendiniz mi?” diye sorarken çocuksu bir heyecana kapılmıştı.

“Güzel,” dedim başımı sallayarak. “Bu iş için şans verebilirim sana.”

Gülerek bir kaşık da o attı ağzına, tadına bakıp başını salladıktan sonra, “Bu iş için de zevkle çalışacağımdan şüpheniz olmasın,” deyince ona inandım.

Yemekten sonra Han’a izin verdim, akşam yanımda olmak şartıyla evden ayrıldı. Biz de ekiple işe koyulduk. Makyaj, saç ve kostümle uğraşmak tam iki buçuk saatimizi aldı. Can saatin beşe geldiğini söylerken ben yemek için hazırdım. Ekip evden ayrılmış, yerine İpek gelmişti. Bahçede oturmuş, kahve eşliğinde günün değerlendirmesini yapıyorduk.

“Bugün seni biraz farklı gördüm.”

İnkâr etmeden, “Olabilir,” dedim. “Biraz gerginim.”

“Neden geriliyorsun ki?”

“Çünkü o Tarık Arıca. O adamın imza attığı her iş, inanılmaz bir başarıyla sonuçlandı.”

“Eh, bu çok güzel.”

“Bu elbette güzel. Kariyerim için güzel bir fırsat bu. Fakat öte yandan... Tarık gerçekten yakışıklı bir adam, bu doğru ama o yakışıklı olmasaydı bile oyunculuğuyla konuşulurdu. Peki ya ben? Ben güzel olmasaydım, beni de oyunculuğumla konuşacaklar mıydı?” Başımı iki yana salladım. “Hiç sanmıyorum. Çünkü şimdi bile oyunculuğumdan ziyade nerede ne giydiğimle, kiminle görüşüp görüşmediğimle ilgileniyorlar.”

“Sorunun ne olduğunu anlamadım.”

“Tarık’ın yanında kendimi yetersiz hissetmekten korkuyorum,” diye itiraf ettim. “Onun gölgesinde kalmaktan çok korkuyorum.”

Çünkü daha önce hiçbir partnerim benden daha iyi olmamıştı. Evet, çok iyi oyuncularla çalışmışım, yetenekleriyle de guzellikleriyle de iyi durumdaydılar ama Tarık Arıca başkaydı. O, yeni dönemin en popüler ve bundan ziyade en yetenekli erkek oyuncusuydu.

“İpek.”

Adını seslenen kişiye döndü. Han'a... Ne zaman gelmişti? İtirafımı duymuş muydu? Hakkımda ne düşünüyordu?

Gözlerimi kapattım. Anlaşılan artık setlerde, davetlerde, kafelerde, sokaklarda değil; kendi evimde bile rahat rahat konuşamayacaktım!

"Bizi Elisa Hanım'la yalnız bırakır mısın?"

İpek izin ister gibi bana bakınca başımı salladım. İşine başlamak üzere eve girdi. Han da arkamda dikilmeyi bırakıp daha öncesinde İpek'in oturduğu sandalyeye geçtikten sonra beni baştan aşağı süzdü.

"Gerçekten güzel elbiseymiş. Tebrik ederim."

"Otururken çok belli olmuyor, yürürken daha güzel."

"Tasarımcısı da çok mütevazıymış."

Aslında bunu kendini beğenmişlik olsun diye söylememiştim. Elbiseler küçük parçalar değildi, oturur pozisyondayken her detayını göremezdiniz. Ayakta durmak, kendi etrafımda dönmek ve fırfırlarının bu esnada nasıl da uçtuğunu ona göstermek istesem de kendimi durdurdum. Böyle yaparsam övülmek istediğimi zannederdi.

"Konuşmanıza kulak misafiri oldum," dediğinde yüz ifademi sabit tutmaya çalıştım. "Açıkçası korkunuzu çok yersiz buldum."

"Neden?"

"Çünkü seni izledim," dedi birden, tekrar sen diline geçiş yaparak. "Nasıl rol yaptığını gördüm. Âşık olmaktan deli gibi korktuğun halde nasıl da güzel âşık rolü yapabildiğini de gördüm. Anlayacağın, kendini yetersiz hissedeceğin bir durum yok. Sen değil Tarık Arıca'nın, herhangi bir erkeğin gölgesinde kalacak bir kadın değilsin Elisa. Bazı insanlar bazı işler için yaratılmış derler, sen oyunculuk için biçilmiş kaftansın."

Kirpiklerimi kırpıştırdım, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Sen..." dedim, ne hissetmem gerektiğini bilemezken. "Benim âşık olmaktan korktuğumu nereden biliyorsun?"

9. BÖLÜM

“İŞ YEMEĞİ”

Filofobi teşhisi aldığımda yirmi bir yaşındaydım.

İlk kez bir psikoloğa gittiğimdeyse altı. Zorla götürülmüş-rüm. O gün benden konuşmam değil, resim yapmam istenil-mişti. Karşımda oturup çizdiğim anne ve baba figürlerine ba-kan psikoloğun, hakkımda ne gibi çıkarımlarda bulunduğunu bugün bile merak ediyorum.

Bir sonraki gidişimde on üç yaşındaydım. Liseye geçiş sı-navına hazırlanıyordum, stresliydim. Birkaç seans bile sürme-den beni kaygılarımdan kurtardı.

Bir sonrakinde on yedi yaşındaydım. Bir çocuktan hoşlanı-yordum ama benim için yanlış insan olduğunun farkındaydım. Hislerimin aşktan ziyade takıntıya dönüşeceğini fark edince soluğu psikologların kapısında almıştım. Açıkçası bunu yap-mamı isteyen annemdi. Bu da birkaç seans bile sürmedi, şimdi-lerde adını bile hatırlamadığım o kişiden vazgeçmiştim.

Sonuncusu on sekizinci yaş gününden sonraydı ama seans-lar henüz bitmedi. Aşamadım çünkü. Aşamayacaktım da.

“Bir soru sordum sana,” dedim beklentiyle. Ona bunu kim söylemiş olabilirdi? Öyle sağda solda konuşulan bir bilgi değil-di bu. Sırdı. Yalnızca doktorum ve en yakınlarım bilirdi.

Cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki Can'ın omzuna vurmasıyla duraksadı. "Hoş geldin big boy," dedi Can. "Biz de seni bekliyorduk."

"Araba hazır," dedi Han. Mavi gözler artık bana bakmıyordu. Benden *kaçıyordu*.

Can'ın yanında bu konuyu konuşmak istemediğimden başımı sallayarak beni arabaya götürmelerine izin verdim. Koluna girdiğim kişi Can'dı, bir yandan da elbisemin eteğini kontrol edip duruyordu. "Beni her seferinde nasıl oluyor da bu kadar büyüleyebildiğini anlamıyorum doğrusu," dedi arabaya binmeden önce. "Bir noktada sana alışmam gerekiyor ama yok, sen hep üstüne koyarak gidiyorsun."

"Abartma Can..."

Bayılıyordu beni ve benimle ilgili olan her şeyi abartarak konuşmaya. Hoşuma gitse de bu halleri, bazen o kadar uzatıyordu ki abartılarından sıkıldığımı hissedebiliyordum. Belki de çok alıştırmıştı beni bu duruma ve günün birinde sona ermesinden korktuğum için ona engel olmaya çalışıyordum.

"Dinliyorum," dedim yanıma geçip oturan Can'a. Arabaya biner binmez evrak çantasından dosyasını çıkarmıştı bile.

Han bize dikiz aynasından gözücüyla bakıp motoru çalıştırdı. Önce evimin bahçesinden sonra sokağından çıkmak üzere yola koyulduk.

"Yapımcı Erdal Sakin. Soyadına aldanayım deme, adamın öfke problemi varmış. Birçok kez sette bu adam yüzünden gereksiz olay çıkmış. Elli iki yaşında. Bir kızı var, yirmili yaşlarda. Kıza dikkat edelim."

"Neden?"

"Oyunculuk eğitimi almış ama yetenek var mı desen, ı-lh. yokmuş. Sadece iki projede yer almış, ikisi de babasına ait."

"Torpilli yani."

"Aynen öyle. Kadın oyuncular genellikle sevmezmiş. Dişli rakip olarak gördükleriyle de uğraşmış."

“Benimle uğraşacak.” Can başını sallayınca ben de omuz silktim. “Uğraşsın bakalım, ona kiminle dans etmeye çalıştığını gösteririm.”

“Babası dizinin yapımcısı. Kızını üzersen seni projeden atar.”

“Yok artık!” dedim gözlerimi büyüterek.

Dudaklarını bükerek başını salladı. “Daha önce yapmışlığı var.”

“Tekrar mı düşünsen bu işi?” diye sordum hiç düşünmeden.

“Neden, korktun mu?” diye sorunca Can, gözlerim istemsizce Han’a kaydı. Korkmuşsam bile Han bunu bilsin istemiyordum, onun gözünde korkak birine dönüşmekten kaçıyor muydum gibi baktım ona. Ama neden böyle hissediyordum şimdi, işte orasını bilmiyordum.

“Saçmalama,” dedim hemen. “İş ahlakı olmayan biriyle çalışmak istemiyorum sadece, o kadar...” Doğru söylüyordum. Fakat sektörün genelini düşündüğümde iş ahlakı olan çok az insan görüyordum ya, neyse...

“Haklısın ama bu ilk romantik komedi türündeki işin olacak,” diye hatırlattı. “Kendini bu kulvarda ispatlamak zorundasın ki Vural Köse’yle çalışabilesin.”

Ofladım. Ne yazık ki tek doğru konuşan ben değildim.

Bu projeye dahil olup kendimi göstermem gerekiyordu. Karakterim aşk için nefes alıp veren bir tip olduğu için istemediğim kadar çok aşk sahnesinde yer alacaktım. Partnerim Tanık Anca’ya aşkla bakacak, ona gülümserken gözlerimin içinin de gülmesine özen gösterecek, beni üzdüğünde dünyam başıma yıkılmış gibi ağlayacak, beni öptüğünde aklım başımdan gitmiş gibi karşılık verecektim. Yapacaktım bunu. Kendime inancım da güvenim de tamdı. Vural Köse tıptış tıptış bir sonraki projesi için bana gelecekti.

“Devam et,” dedim daha da hırslanarak. Bu, ikisinin de dikkatinden kaçmamış olsa da sessizliğim süresince ne düşündüğümü sorgulamadılar.

“Yönetmen Aysel Kara,” dedi Can, kâğıtta yazılanlara bakarak. “İki romantik dizisi de reyting rekorları kırdı. Tam bir piyasa kadını. Seyirci ne sever ne sevmez, bu konuda öngörülü. Zaten partnerin olarak Tarık Arca’yı önermesinin nedeni de bu.”

“Doğru ya,” dedim yeni aklıma geldiği her halimden belliyken. “Bana Tarık’tan bahsetsene.”

Can bıyık altından güldü. “Ne çabuk Tarık oldu?” Elimle omzuna vurdum. “Şimdiden samimiyet geliştirmeniz iyi olur tabii. Yoksa nasıl partnercilik oynayacaksınız?”

“Partnercilik?” diye lafa atladı Han. Mavi gözleri yola bakmak yerine dikiz aynasından bize bakıyordu.

“Birlikte programlara katılacaklar. Talkshow, yarışma programları, gösteriler... Aklına ne gelirse işte. Bazı anlarda aynı mimikleri yapacaklar mesela ya da benzer cevaplar verecekler. Bunların hepsini biz önceden planlamış olacağız ama seyirci bunu bilmeyecek. Ne kadar uyumlular, diyecekler onlar için. Dizideki karakterlerini konuşmayı bırakıp gerçek hayattaki Tarık ve Elisa’yı konuşmaya başlayacaklar, tabii sevgili olmalarını istemeleri de kaçınılmaz olacak. Eh, biz de bu isteklerini geri çevirecek değiliz. Reytingler bu sayede artacak çünkü.”

Han, ona şaka yaptığımızı zannederek gülüyordu ki tekrar bana baktığında suratındaki ifadeyi gördü. “Siz kafayı yemişsiniz,” dedi dehşete kapılarak.

“Şov dünyası böyle bir yer tatlım,” dedi Can. “Bazen kame-ralar kapandığında bile oynamak zorunda kalırsın.”

“Bu hem seyirciye hem de kendinize saygısızlık. Kendinizi de onları da kandırıyorsunuz resmen.”

“Bu tartışma için doğru zaman değil,” dedim. “Restorana varmadan önce Can’dan gerekli bilgileri almalıyım.”

“Bunun nedeni ne?” Yani diyordu ki bu zaten bir tanışma yemeği-yken oraya onlar hakkında bilgi edinerek gidiyorsun, neden hayatını bu kadar planlı yaşıyorsun, ne zaman ne yiyeceğine bile neden sen değil de başkası karar veriyor, neden bu

projeye hevesle başlamak yerine hırsıyla girmeyi tercih ediyorsun, neden hiç ara vermeden çalışıyorsun, neden durup nefes almıyorsun, bunu kendine neden yapıyorsun...

Ya da bütün bunları bana soran sadece bendim ve ne yazık ki hiçbirinin cevabı bende bile yoktu.

Can, ona cevap vermek yerine bana döndü. "Tarık Arıca," diyerek dikkatimi çekmeye çalıştı. "Kendisi yirmi yedi yaşında. İlk dizi projesinde yan karakterlerden birini oynuyordu, diziyi altıncı bölümde girmesine rağmen başrolde daha çok sevildi."

"Daha sonra başka bir dizi projesi için başrol teklifi aldı değil mi?"

Hızlı bir gülümsemeyle başını salladı. "Toplamda üç film ve iki dizide oyunculuk yaptı. Tiyatro geçmişi de var. Bu dizi onun romantik komedi türündeki ikinci dizisi olacak. Anlayacağın, partnerin alanının en iyilerinden."

"Bunu bilmeyen yok zaten," derken yine kalbim hızlanmıştı. Bunu gerildiğim için mi yoksa heyecanlandığım için mi yaşıyordum emin değildim.

"Ben bilmiyordum," dedi Han.

"Sen beni de bilmiyordun," dedim iğneleyici bir sesle. Anında gözlerini yola çevirdi.

"Gelelim Tarık'ın hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeylere..."

"Can, sen var ya... Sen gerçekten çok fenasın!" dedim gülererek.

"Kahve sevmezmiş."

"Zevksiz," dedi Han. Ona katılıyordum ama bunu söyleme gereği duymadım.

"Tatlıya bayılırmış ama süte alerjisi varmış."

"Ya," dedim üzüntüyle.

"Kıyamam," diyerek dudak büktü Han. Neredeyse gülecektim.

"Görünenin aksine kendini beğenmişin, şımarığın teki de değilmiş. Ilımlı biriymiş."

“Ne güzel.” Bu iyiydi, diğer türlü sü ikimiz için de zor olurdu. Sonuçta bir ipte iki cambaz oynamazdı.

“Anlaşacağınızı düşünüyorum. İyi bir iş çıkacak ortaya.”

“Umarım,” dedim içtenlikle.

Araba durduğunda derin bir nefes aldım. Dikiz aynasında asılı duran araba kokusunun sakinleştirici etkisi memnuniyetle gülümsememe neden oldu. Han’ın seçimi olan bir kokuydu bu, gerçekten hoştu. İçinde yasemin özü olduğunu tahmin ediyordum.

Can, “Bizi dışarıda bekler misin?” diye sorunca, başını sallayarak şoför koltuğundan indi.

“Ne oldu?” diye meraklandım. Han’ın bilmesini istemediği ne konuşacak olabilirdi ki benimle?

“Özel korumayla yemeğe katılman eksi puan almamıza neden olabilir. Neden onun da yanında olmasını istiyorsun? Ben varım ya.”

Alınmış gibi değil de bunu gerçekten merak ediyormuş gibi sormuştu. “Bilmiyorum,” dedim kararsızlıkla. Bunu hiç düşünmemiştim, bir anda ağzımdan çıkmıştı ve şimdi buradaydık işte.

“Biliyorsun,” diye zorladı beni.

“Ben sadece yanımda olması gerektiğini hissediyorum,” diyerek aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

“Çünkü ondan hoşlanıyorsun demeyeceğim. Bu çok başka bir şey.”

“Anlamadım.”

“Daha önce birinin yanında olmasına ihtiyaç duymamıştın.”

“Çünkü daha önce hiç takıntılı bir hayranım otel odama girmemişti!” diye kızdım. Ne demek istiyordu? Ne yani, ben Han’ın varlığına ihtiyaç mı duyuyordum? O yanımda yokken kendimi eksik mi hissediyordum? Hep yanımda olsun, olamıyorsa bile gözümün önünden kaybolmasını mı istiyordum? Ona bakmak bile kendimi güvende hissetmeme mi neden oluyordu? Daha neler!

“Peki,” dedi artıları ve eksileri tartarken. “Gerçi bu otel odasında yaşanılanlardan onlara bahsedersek olayı reyting malzemesi yapmak bile isteyebilirler.”

“Biz yine de onlar sorup soruşturmadan söylemeyelim.”

Han kapıyı açınca ikimiz de sustuk. “Magazin burada.”

Başımı sallayarak bana uzattığı elini tuttum. Önce bir ayağımı elbiseme zarar vermeden arabadan dışarı çıkardım. O sırada Can dosyalarını evrak çantasına koymakla meşguldü. Sonra yere basarken Han’ın beni kendisine doğru çekmesine izin verdim. Can arabadan inip yanıma vardığında elbisemi düzeltme görevi yine ondaydı.

Ve flaşlar patlamaya başladı.

Kameralar beni çekerken suratımda beş numaralı gülümsemem vardı, sadece poz kesiyordum. Birkaç kare fotoğraftan sonra mikrofonlar uzatıldı. “İyi akşamlar Elisa Hanım, nasılsınız?”

“İyiyim, teşekkür ederim, sizler nasılsınız?” Aslında iyi olup olmadığımı hiç merak etmediklerini, laf olsun diye soruklarını kanıtlar gibi ardı arkası kesilmeyen sorularını sormaya başladılar.

“Tanık Arıca’yla baş başa yemek yiyeceğiniz doğru mu?”

“Bir proje için mi bir araya geleceksiniz?”

“Aşk söylentileri doğru mu?”

“Erdal Sakin’in yapımcılığını üstlendiği bir dizide birlikte rol alacağınızı duyduk.”

Muhabirler nefes almadan devam ederlerken Can’a döndüm, sadece benim anlayabileceğim kadar belli belirsiz bir şekilde başını sallayarak Han’a baktı. Üç saniye sonra Han’ın eli belimdeydi. Onunla daha şimdiden bu uyumu yakalayabilmiş olmak sevindiriciydi.

“Teşekkür ederim arkadaşlar, sorularınızı menajerim yanıtlayacak.” Can’ı piranalara yem olması için bırakmış gibi görünsek de o işini bilirdi, en zor soruları bile bir şekilde bertaraf ederdi.

Han bana restorana kadar eşlik ederken tedirgin görünüyordu. Koluna girmiş, elbisemin eteğine basmamaya çalışarak yürümeye devam ediyordum. Bazen bu modern dünyada, güzelliğin rahatlıkla ters orantılı olarak kabul görmesinden nefret ediyordum.

“İçeride ne yapacağım ben?” diye sordu Han. “Ben de yemeğe katılacak mıyım?”

Başımı iki yana salladım. “Beni görebileceğin bir masada oturman yeterli.”

Sonuçta sana ihtiyacımı yok. Alt tarafı bir iş yemeği... Orada güvende olacağım. Bana kimse zarar vermeyecek. Kendimi gergin hissettiğim her an dönüp sana bakmamalıyım.

“Ha.” derken rahatlamış görünüyordu. “Yan masanızda oturmama gerek yok yani.”

Omuz silktim. “Koruma olan sensin. Senin beni gözünün önünden ayırmaman gerekir, benim seni değil.”

“Haklısınız.”

“Ama tabii sen yine de çok uzağa gitme. Seninleyken kendimi güvende hissediyorum çünkü.”

Kapıdan içeri girdiğimizde ne dediğimin farkına varmıştım. Ağzımdan kaçırdığım bu itiraf, dilimi ısırarak ve koparıp atmak isteğiyle dolup taşmama neden olsa da yaptığım şey, kapıda bizi karşılayan restoran hostesine gülümsemek ve bizi masaya götürmesine izin vermektir.

Neyse ki birkaç adım sonra Can da bize yetişti de Han'ın son sözümün üzerine söyleyeceklerini duyarak utanmamış oldum.

Bizim için rezerve edilen masa görüş açımıza girince Can diğer koluma girdi, eşzamanlı olarak Han'ın kolundan çıkıp ona yandan bir bakış attım. Ne demek istediğimi anlayarak yanımdan ayrıldı.

Kendimi boşluğa düşmüş gibi hissettim.

Bu his, sonraki adımlarımı öfkeyle atmama neden oldu.

“Üçü de gelmiş,” dedi Can. “Omurganı düzleştir, başını dik tut, gülümse ama dişlerini gösterme.”

Ortaokul yıllarımdan beri annem dolayısıyla hal ve hareketlerime dikkat etmem gerekmişti. Ders çalıştığım zamanlarda masaya doğru eğilerek kambur şekilde otururdum, o da bıkmadan usanmadan her seferinde beni ikaz ederdi. Kendimi öyle daha odaklanmış hissetsem de annemin isteğini yerine getirirdim. Ama onun bana dair olan istekleri bitmezdi. Oturuşuma dikkat etmemi; yürürken başım dik, adımlarım yere sağlam basar şekilde yürümemi söylerdi. Konuşurken sesimin titrediğini duyarsa hemen uyarırdı. Korktuğumu, endişelendiğimi ya da üzüldüğümü başkalarından gizlemek için gülümsemem gerektiğini bana dayatmaya çalışırdı. Başarılı da olmuştu. Can’la çalışmaya başladığımdan beri ise hal ve hareketlerime dikkat etmekle kalmayıp planlıyordum da. Hatırlatmalarını dikkate alarak dudaklarımdaki gülümsemeyi biraz daha azalttım. Bize dönük bir şekilde oturan yapımcı Erdal Sakin tarafından fark edildiğimde avuç içlerimdeki teri elbiseme siliyordum.

Yapımcı büyük bir gülümsemeyle yerinden kalkarken yanındaki yönetmen Aysel Kara da bizi görmüştü. Tarık Anca meraklı bir şekilde omzunun üstünden dönerek bana baktı, şaşırdığı kadar hayranlık da duyduğu suratına yansıyan ilk ifadeden belliydi.

Masanın bir adım önünde durduğumuzda bana elini ilk uzatan yapımcıydı. “Hoş geldin Elisa. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim, siz de çok şık olmuşsunuz,” derken *siz* kelimesine vurgu yaptım. Adam daha ilk dakikadan resmiyeti bırakmıştı. Ayrıca özensiz giyimiyle de eksi puan almıştı benden. Böylelikle ondan hoşlanmamakta haklı olduğumu bir kez daha anlamış bulundum.

Aysel Kara’yla tokalaştıktan sonra özgür kalan elim, Tarık Anca’nın dudaklarıyla buluştu. Elimin üstünü öperken gözle-

rini benden ayırmamıştı. “Ekranda görüldüğünüzden çok daha güzelmışsiniz,” dedi elimi bırakırken. Onun da yüzünde en az benimkinde olduğu kadar sahte bir gülümseme vardı.

Onu baştan aşağı süzmeye başladım. Erdal Sakin gibi yapmayıp bu akşamı önemsemişti. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı, iki düğmesini açık bırakmıştı. Altında siyah pantolon ve çok ama çok pahalı olduğundan emin olduğum bir spor ayakkabı vardı. Kolundaki saati yalnızca özel günlerde taktığını düşünüyordum. Kızıl kahve saçları son izlediğim filmdeki gibi dağınıktı. Onu daha önce hiç kirli sakallı görmemiştim, bu bir ilkti. Ya bizim proje için sakal bırakmıştı ya da bir süredir yüzünü dinlendiriyordu. Magazinden bildiğim kadarıyla burnu estetikti ama o kadar doğal duruyordu ki an itibariyle haberin gerçekliğinden şüpheliydim. Açık kahve gözlerinin tonu az rastlanır eistendi. Bir ara bu konuyla bile gündeme geldiğini hatırlıyordum.

“Siz de çok daha uzunmuşsunuz.” dedim gülerek. Neredeyse Han’la aynı boydaydılar.

İltifatları kabul edip karşılıksız da bırakmayarak Can’ın çektiği sandalyeye oturdum. Masada yönetmen, yapımcı ve Tarık Arıca dışında bir menajer ve asistan daha vardı. Aslan Kılıç’ın da aramızda olmasını dilerdim. Onunlayken kendimi daha rahat hissedeceğimi düşünüyordum. Ne de olsa çoğu başarımı bizzat görmüş biriydi. Ayrıca projeyi kabul etmemin en büyük nedeni de onun bendeki hatınydı.

Masadakiler benden önce her ne konuşuyorlarsa devam etmek yerine masaya oturmamdan itibaren beni konuşmaya başladılar. Alışık olduğum bir durum olduğu için gelen sorulara kelimelerimi özenle seçerek cevap vermeye çalıştım.

Aysel Kara. “Şu son reklam filminde de çok iyiydin,” deyince soru cevap bölümünün biterek övgü yağmurunun başlayacağını anlamış oldum. “Duyduğumuza göre senden sonra markanın bilinirliği epey bi’ artmış.”

Mütevazı olmam gerektiğini bilerek, “Onlar zaten bilindik bir markaydı,” dedim.

“Tabii öyleydi canım,” dedi Erdal Sakin. “Ama satışlardaki etkini de inkâr edemezsin. Bir tane bileklik varmış, su yolu mu neymiş adı, reklamdan sadece üç saat sonra stokları tamamen tükenmiş.”

Hafifçe gülümsedim, oysaki içimden geçen şey göğsümü kabartmak ve övgüleri gururla kabul etmektir. Kameralar yokken bile oynamak zorunda kalmak, bazen gerçekten yorucu oluyordu.

“Marka buna gerçekten şaşırsa da benim beklediğim bir durumdu açıkçası,” dedi Can. Demek Can’ın Elisa Tanyeli’yi övme saati başlamıştı.

“Öyle mi, neden?” diye sordu Tarık Arıca.

“Bir önceki reklamında da çok kısa sürede stoklar erimişti.”

“Ama bildiğim kadarıyla o bir ruj reklamıydı. Makyaj malzemesi reklamıyla mücevher reklamını bir tutmamalısınız,” dedi Aysel Kara.

Konunun başrolünde olmama rağmen sıkılmıştım. Masadan ayırdığım gözlerimin Han’ı aradığını fark ettiğimde kendime kızsam da onu bulamayınca ona daha çok kızdım. Ona, beni gözlerinin önünden ayırmaması gerektiğini söylemiştim. Ben şimdi onu göremiyorsam, aynı şekilde o da beni göremiyor demektir. Bu halde beni nasıl koruyabilirdi ki?

“Gelelim bizim projeye,” dedi Erdal. “İkiniz de senaryoyu okudunuz, karakterlerinizi de sevdiniz.”

“Evet,” diye yalan söyledim. Benimki kendini hep başkaları için arka plana atmış bir kızdı. Tarık’ın karakterinin eski sevgilisiydi, yıllar sonra yeniden karşılaşacak ve birbirlerine bir şans daha vereceklerdi. Dizinin adı da zaten bu yüzden İkinci Şans’tı. Ne orijinal ama... İkinci şanslara inanmayan biri olarak bu projede yer alacak olmam da ayrı bir mevzuuydu.

“Üç gün sonra okumalara başlayacağız, diğer oyuncularla da tanışmış olacaksınız. Tark’ın herkesten haberi var, kendisi hoşlanmadığı oyuncularla aynı projede yer almak istemiyor. Eğer sen de bilmek istersen...”

“İstemeyiz,” diyerek Aysel’in sözünü kesti Can. “Elisa bu konuya profesyonel yaklaşan bir oyuncu. Birlikte iş yaptığı insanın işini iyi yapması dışında kim olduğuyla ilgilenmiyor.”

“Tark’ın profesyonel olmadığını mı söylüyorsunuz yani?” diye atladı menajeri. Adını laf arasında söylemişlerdi ama şimdi hatırlayamıyordum. Küt kesim saç modeli uzun zamandır istediğim tarzdı. Belki bir ara Can’la bu hayalimi tekrar konuşurdum.

“*Bu konuya profesyonel yaklaşmadığını söyledim sadece,*” dedi Can geri adım atmayarak.

“Her insanın belli bir çalışma prensibi vardır. Tark Arıca’nınki de bu. Ve bunu sektördeki herkes bilir.”

“Zaten bu yüzden herkes onun kendini beğenmiş, şımarığın teki olduğunu düşünüyor,” diye lafı yapıştırdı Can.

“Elisa için ne düşündüklerini konuşmayalım istersen,” diyen kız epey dişli görünüyordu.

“Konuşalım. Ne düşünüyorlarmış?”

“Vural Köse’nin ifadelerinden başlayalım ister misin?”

Gerildiğimi hissettim. Bunu fark etmiş olmalı ki, “İrem,” diyerek uyardı Tark menajerini. “Uzatma lütfen.” Ona teşekkür edercesine baktığımda bana gülümsedi.

“Evet, nerede kalmıştık?” dedi Erdal. “Elisa diğer oyuncularla ilgili bilgi istemediğine göre sıradaki konuya geçebiliriz.”

Han’ı köşedeki masada tek başına otururken bulduğumda içim rahatladığı kadar canım da sıkıldı. Onu tek başına bırakmış olmak istemezdim ama böyle olması gerekiyordu.

“Okuma provalarındayken sizden paylaşımlar bekliyoruz. Aranızdaki uyumu şimdiden göstermeliyiz ki dizi başladığında size alışmaları uzun sürmesin, daha ilk bölümden zirveye oturmuş bir şekilde devam edebilelim.”

“Ne tarz paylaşımlar?”

“Birbirinizin fotoğraflarının altına viral olacak yorumlar yazabilirsiniz,” dedi Erdal’ın asistanı.

“Ya da selfie?” diye sordu İrem.

Aysel dilini şaklattı. “Selfie için çok erken. Öyle bir şey yapılırsa samimiyetsiz bulunmalarına neden oluruz.” Fikirlerinin önemini bildiğimiz için başımızı salladık. “Dizi için bir sosyal medya hesabı açtık. Önce orada sizi ve karakterlerinizi tanıtacağız. Daha sonra okuma gününden fotoğraflarla başlarız.”

Tekrar Han’ın olduğu yere çevirdim gözlerimi. Masanın boş olduğunu görünce kaşlarım çatıldı.

“Senin için de uygun mu Elisa?” diye sordu Erdal.

“Evet, tabii,” diyerek onlara döndüm.

Ara sıcak servisi yapılmaya başlandığında sohbet bölündü. Aysel ve Erdal kendi aralarında onları ilgilendiren bir konuyu konuşurken Tarık bana döndü. “İlk romantik komedi dizin olacakmış, heyecanlı mısın?”

“Evet,” diyerek dürüst davrandım. “Neyse ki senin bu konuda tecrüben var, takıldığım yerlerde bana yardım edebilirsin.”

“Gerek kalmayacağından eminim,” dedi gülümseyerek. “Bu işin altından da çok iyi kalkacaksın.”

“Beni tanıyor gibi konuştun,” dedim bir kaşımı kaldırarak.

Bu kez gülümsemesi yakalandığını gösterir gibi genişledi, başını salladı. “Aksiyon, istihbarat, dram türündeki dizini izliyordum.”

“Gerçekten mi?” diye içten bir tepki verdim. Gizleyemediğim heyecanıyla masanın üzerinden biraz daha ona doğru yaklaştım. “Nasıldı sence, ben oradaki karakterime bayılıyordum.”

“Kesinlikle ben de. Bunu söylemek ne kadar doğru olur bilemiyorum ama daha önce hiçbir kadına silah tutmayı bu kadar yakıştırmamıştım.”

Kıkırdadım. “Teşekkür ederim ama sen yine de bunu öyle uluorta her yerde söyleme.”

Benim gibi o da güldü. Can'ın üst bacağını çimdikleme-
siyle gözlerimi Tarık'tan ayırdım ama Can'dan önce dikkatim
Han'ın oturduğu masaya kaydı.

Az önce boş olan masanın şimdi dolu olduğunu ve Han'ın
gözünü bile kırpmadan beni izlediğini görünce gerildiğimi his-
settim. Neden gerildiysem...

Erdal, gelen garsonlardan birine, "Bugün servis konusunda
biraz yavaşsınız sanki." deyince dikkatimiz ona çevrildi.

"Evet, bugün planda olmayan bir masa daha ayarlamamız ge-
rekince biraz karışıklık yaşadık. Lütfen kusurumuza bakmayın."

"Bir masa daha?"

"Dahlia Parfüm."

"Dahlia da mı burada?" diye sordum, sesim önlemez biçim-
de heyecanlı çıkmıştı.

"Evet, balkon tarafında oturuyorlar."

Omuzlarımı düşürmemek için kendimle savaştım. Bizim
masa restoranın içeri kısmındaydı. Sigara dumanından rahatsız
olduğumu bildikleri için rezervasyonu bu şekilde yapmışlar-
dı. İlk kez alerjime beni gece boyu uyutmadığı için değil de
Dahlia'nın diğer ortağını görmekten alıkoyduğu için kızdım.

Erdal başını salladı. "Yine de bizim siparişlere öncelik ve-
rilmesi gerek."

"Elimizden geleni yapıyoruz efendim."

"Yarım saatte buradayız, ara sıcakların servisi bilmedi
bile." derken alnındaki bir damarın nasıl da belirginleştiğini
gördüm. Can'ın bahsettiği öfke başlıyordu sanki.

Tedirgin bir şekilde gözlerimi Han'ın bulunduğu masa-
ya çevirdim. Orada olmadığını gördüm. Nereye gidiyordu bu
adam? Neden beni bırakıp gidiyordu sürekli?

Aniden ayağa kalktum, dikkatler bu kez benim üzerime çev-
rildi. "Kusura bakmayın, lavaboya gitmem gerek."

Can da peşimden kalktı, nabzın yükseldiği masayı bırakarak
Han'ın boş bıraktığı masaya doğru ilerlemeye başladık. Bizi

görmeleri için benim gibi etrafı iyice kolaçan etmeleri gerekiyordu ve bunu yapacaklarını düşünmediğimden içim rahattı.

Han'ın masasının başında dikilmemizle onu yanımızda bulmamızın arasında bir dakika bile yoktu. "Kusura bakmayın, ufak bir işim vardı," dedi geldiğinde.

"Benden daha önemli ne işin olabilir?" diye kızdım ona.

Can, dirseğiyle hafifçe koluma vurdu. "Niye utandırıyorsun adamı? Belli ki tuvalete gitmiş."

Bu ihtimali düşünmediğimi fark ederek duraksadım. Han'ın utanmak yerine sanki sakladığı başka şeyler varmış gibi gerildiğini hissetsem de konu üzerinde durmayıp masasını gösterdim. "Neden yemek sipariş etmedin? Su bile içmemişsin."

"Aç değilim."

"Aç bırakma kendini." Tek kaşını sorgular biçimde kaldırdınca hemen kaçış yolu aradım. "Yoksa maazallah açlıktan düşüp kalırsın bir yerde, sonra beni kim korur..."

Gülerek başını iki yana salladı. "Ben de bir an beni düşündüğünüzü sanmıştım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun için endişelendiğimi düşünmesinden hoşlanmamıştım. Her ne kadar bu gerçek olsa bile... "Ben her zaman önce kendimi düşünürüm," diye yalan söyledim. "Alışsan iyi olur."

"Peki peki," diyerek geçiştirdi beni. Bunu daha önce de yapmıştı. İnsanların beni geçiştirmeye çalışması beni öfkelenirse de Han'ın bunu bu şekilde yapması beni eğlendiriyordu.

"Neyse biz yemeğe dönelim."

"Nasıl, iyi anlaşılabildiniz mi Tarık Arıca'yla?" diye sordu ben arkamı dönmeden önce.

"Hem de nasıl."

"Oh oh ne güzel."

"Beni tanıyormuş," dedim kendini beğenmiş bir edayla. Kollarımı göğsümün önünde birleştirdim. "Daha önce bir dizimi izlemiş. O zamandan beri hayranmış bana."

“Bak sen.”

“Ya,” dedim daha da abartmak isteyerek. “Benimle çalışacağı için nasıl heyecanlı, nasıl mutlu bir görsen...”

“Öyle mi?” diye sordu Can. “Ne zaman dedi bunu?”

Han ona yalan söylediğimi anlamış bir şekilde gülecekti ki bu işte usta olduğumu kanıtlarcasına, “Sen bir köşede İrem’le tartışmaya devam ederken biz aramızdaki samimiyeti ilerletmekle meşguldük. O sırada itiraf ettiği pek çok şey gibi bunu da söyledi.” dedim.

“İtiraf ettiği pek çok şey?” dedi Han, artık neden gerildiğini biliyordum.

“Neyse sonra konuşuruz,” diyerek onu merakta bıraktım. Can’ı da peşime takarak masaya döndüm.

Ana yemekten sonra Tarık’a daha da ısınmıştım. Uyumlu birine benziyordu. Onunla daha ilk günden iyi anlaştığımız için memnundum. Tatlıya geçtiğimizde menajeri menüdeki tatlıların hepsinde süt olması nedeniyle Tarık için tatlı siparişi vermedi. Tarık’ı yalnız bırakmak istemediğim için ben de tatlı istemedim, bu da onun hoşuna gitti. Böyle küçük şeylerle insanların kalplerini kazanmayı seviyordum. Hiç olmazsa böyle anlarda kendim gibi hissedebiliyordum.

Can’ın lavaboya gittiği bir anda Erdal tekrar garsonlarla tartışmaya başladı. Onlara ağza alınmayacak sözler söylemeye başlayınca Tarık’la ben de lafa girdik, sakinleşmesi için onu uyardık ama asistanı gibi biz de öfkesinin önüne geçemedik. Olayın büyümesi halinde kameraların açılacağını ve ertesi gün bizim de kendimizi magazin haberlerinde göreceğimizi bildiğimden yerimden kalktım. Tarık, Erdal’ı tutarken onları öylece bırakıp masadan uzaklaşmaya başladım.

Han’a baktığımda onu yerinde göremeyince çantanıdan telefonumu çıkarıp acil aramalarındaki numarasını tuşladım. Açmadı.

İş başa düştü diyerek tuvaletlerin olduğu bölüme ilerledim. O sırada Can erkekler tuvaletinden çıkıyordu. “Elisa?”

“Han içerde mi?”

“Bilmiyorum, ne oldu?”

“Erdal garsonlarla kavga ediyor. Ben Han’ı bulacağım, sen masaya döner misin?”

“Tamam ama sakın erkekler tuvaletine girmek gibi bir aptallık yapma.”

“Tabii ki yapmam,” desem de Can gider gitmez içeri girdim. Kabinleri kontrol ettiğimde Han’ın orada olmadığını gördüm. Erkekler tuvaletinde hayranlarımdan biriyle fotoğraf çektiirmek zorunda kalarak dışarı çıktım.

Restoranın iç kısmında yoktu, tuvaletlerde yoktu, geriye tek bir yer kalıyordu orası da balkon tarafıydı. Hiç sanmadığım halde balkon bölümüne doğru ilerledim. Belki gitmişken Dahlia’nın gizli ortağını da görürüm umuduyla...

Kapıdan çıkmak üzereydim ki Han’ı gördüm. Dahlia Parfüm’ün bilinen ortağı Yalın Soysal’ın masasının başında dikiliyordu. Bütün gözler onun üzerindeyken onun gözleri bana çevrildi.

Düzenleme

Ny.ozlem

10. BÖLÜM

“AŞKA ÇEKİLMEK”

Mavi gözler hiç tereddüt etmedi. Kendinden er de tekrar masadakilere döndü. Ne yaptığını sorgularımı yukarı doğru kaldırdım. Yine de yanına git gelmesini ve bana bir açıklama yapmasını bekle bulunmasının geçerli bir nedeni olsa iyi ederdi ya çekeceği vardı.

Kollarımı göğsümde birleştirerek ayağımla rit kalmadan bana doğru yürümeye başladı. Aramızda lık mesafe kaldığında durdu. “Ne işiniz var burada mu var?”

Yalın Soysal’ın bakışlarının bana kaydığını gö şıyla selam verirken gülümsedi. Bu hiç onu son deki gülümsemesi gibi değildi, daha çok alaycı duyduğu ya da öğrendiği bir şey nedeniyle içten i dalga geçiyordu.

Dahlia’nın bilinen tek ortağı Yalın’dan gözlerini yakın korumam Han’a çevirdim. “Beni rezil etmediği Kaşlarını çattı. “Anlamadım.”

Elinden tutarak onu peşimden sürüklemeye Çünkü Yalın Soysal’ın bakışlarını hâlâ üzerimde l dum. Uzak bir köşede durduğumuzda, “O masadal

kim biliyor musun sen?" diye söylenmeye başladım. "Dahlia Parfüm'ün ortaklarından biriydi o yanında durduğun. Of, kesin pot kırdın benimle ilgili değil mi? Ne konuştunuz, çabuk söyle de gidip durumu toparlayayım."

"Sizinle ilgili değildi."

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdım. "Ne konuşuyordunuz o halde?"

"Burada olduğunu öğrenince selam vermek istedim sadece."

"Kime? Yalın Soysal'a mı?" diye sorduktan sonra "Yoksa ortağına mı?" diye gizleyemediğim bir heyecanla devam ettim. Yaşlı adamı merak ediyordum. Bildiğim kadarıyla hasta ve yaşlı bir adamdı. Ama o kadar yetenekliydi ki bugün bile yaptığı parfümler birer şaheserdi.

Heyecanlı hallerim Han'ın gözünden kaçmadı. Yine de irdelemek yerine, "Yalın Soysal'a," diye cevapladı.

"Nereden tanıyorsun ki sen onu?" diye burun kıvrarak sordum.

"Yıllar önce babası için çalışıyordum."

"Şaka yapıyorsun!"

Başını iki yana salladı. "Yani her şey sizinle ilgili değil Elisa Hanım. Benim sizin dışınızda da bir hayatım var."

Donakaldım.

Bu söylediğinin ne kadar kırıcı olabileceğini anlayarak geri adım atmasını beklesem de bana düz bir ifadeyle bakmaya devam etti. Hayal kırıklığından mı yoksa sinirden mi bilinmez, titremeye başlamıştım.

Yutkundum. "Eve gitmek istiyorum ben," dedim sadece.

"Nasıl isterseniz," diyerek önden yürümem için işaret etti.

Ona arkamı dönerek restoranın çıkışına doğru ilerlemeye başladım. Neye sinirlendiğimi anlayabiliyordum ama içimdeki hayal kırıklığının sebebini bulamıyordum. Bana böyle sözler söylemesi miydi sorun yoksa bu sözlerin doğru olması mı? Onun benim dışımda da bir hayatı olduğunu zaten biliyordum, bunu ondan duymak şimdi neden beni rahatsız etmişti ki?

Adımlarımı takip ederek benimle restorandan çıktı. Dışarı çıktığımızda valeden arabanın anahtarını getirmesini istedi. Valcyi beklediğimiz esnada etrafı kolaçan ediyor, magazinden birilerinin olup olmadığına bakıyordu. Ben de yanında durmuş, kollarımı göğsümde birleştirmiş halde yoldan geçenlere bakıyordum.

Valenin arabayı getirdiğini gördüğümüzde, "Can gelmiyor mu?" diye sordu.

Can'ı tamamen unuttuğumu sorusuyla fark etmiş olsam da dalgınlığımı ona açık etmemek için, "O gitti," diye yalan söyledim.

"Seni yalnız mı bıraktı?" diye parladı birden. "Pardon," dedi hemen ardından. "Sizi yalnız mı bıraktı?"

"Senin gibi!" diye bağırıp cevap vermesine fırsat tanımadan hızlı adımlarla arabaya yürüdüm.

Yine de arabanın yanına geldiğimde arabaya binmek yerine durup onu bekledim ki kapımı açabilsin. Bunu sırf gıcıklık olsun diye yapmıştım, kollarımın her zamanki burnu havada tavnımla göğsümde birleşmiş halde durması bile bu yüzdendi. Han'ın beni yanlış anlayıp anlamayacağı ise ilk defa umurumda değildi. Peşimden gelip valeden önce davranarak kapımı açtı. Bir şey söylemeden arabaya bindim. O da benim ardından valeyeye ücretini ödedi, hızlıca arabanın etrafında döndü. Fakat şoför koltuğuna geçtikten sonra beklediğimin aksine motoru hemen çalıştırmadı. Arkasına dönerek bana baktı.

"Seni yalnız bırakmadım Elisa. Bunu istesen de yapmam," dediğinde ona aramızdakinin yalnızca bir iş ilişkisi olduğunu hatırlatacaktım ki, "Yapamam," diyerek beni susturdu.

Aralanmış halde duran dudaklarımın arasından tek bir söz bile çıkmayınca bundan memnun olmuş gibi önüne döndü, motoru çalıştırdı. Eve gidene kadar birkaç defa dikiz aynasından göz göze gelsek de bir daha ne o konuştu ne de ben. Bir ara çaktırmadan Can'ın cevapsız çağrılarına mesaj atarak dönüş

yaptım. Habersiz çıkıp gittiğim için bana kızdı ama her zamanki gibi orada kalıp beni temsil etmeye devam edeceğini söyledi.

Eve geldiğimizde Han arabayı durdurup sakın bir şekilde indi. Kapımı açmasını beklerken gerildiğim ilk andı bu. Çünkü ne zaman kapımı açsa, elini uzatırdı bana ve şimdi garip şekilde bunun yaşanmasını istemiyordum.

Arabanın önünden dolaşarak yanıma geldi. Kapıyı açtıktan sonra elini uzattı ve ben elini tutmadım korktuğum için. Ama korktuğum tam olarak neydi, bilmiyordum.

Ondan destek almadan arabadan ineyim derken önce sağ ayağımla bastım yere, sol ayağım onu takip ederken bir an için dengemi kaybederek sendeledim. Düşmemden korkarak beni belimden yakaladı Han.

Kahretsin!

Adamın elini tutmaya korkarken şimdi kollarının arasında olduğuma inanamıyordum.

Kaçtuğım ellerinden biri, bel boşluğumda beklerken diğeriyle çıplak omzumu tutuyordu. Birbirimize o kadar yakındık ki nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Daha önce hiç bu kadar yakınımda bulunmamıştı. Öyle ki Han'ın parfümünden gelen karanfil kokusu, bu kez etrafımı sarmakla kalmayıp Han beni bıraktığında bile üzerime sinebilirdi. Aramızdaki mesafeyi kapatmak ve beni öpmek için uğraşmasına gerek yoktu, bunun o da farkındaydı ama benim kadar etkilenmiş benzemiyordu.

Bir dakika, ne? Ne demiştim ben? *Benim kadar etkilenmiş benzemiyordu mu?*

Han'dan etkilenmiş miydim ben? Yani sadece sıcak nefesi yüzüme çarptı diye ondan etkilenmiş miydim gerçekten?

Ve daha da kötüsü o benden etkilenmemiş miydi!

Duygusal bir şey içermediği sürece birine karşı cinsel çekim hissetmekte problem görmüyordum. Aramızdaki iş ilişkisi do-

layısıyla Han'a karşı cinsel çekim duymam etik olmazdı, evet ama hormonları kontrol edebilmek o kadar da kolay değildi. O gerçekten çok yakışıklı ve çekici bir adamdı.

Bir dakika, ne? Han'ı *çok* yakışıklı ve çekici mi buluyordum?

Ellerimi karnına koydum, karın kasları onu itişimle avuç içlerimdeki baskısını azaltarak kayboldu. Ona öfkeyle baktım. Ben ona karşı sadece bu kadarcık bir yakınlaşma sonrasında bile çekim duyarken o nasıl olur da şimdi bana dümdüz bir ifadeyle bakabiliyordu? O kadar ifadesizdi ki suratı. Ne bakışlarında ne de yüzünde en ufak bir duygu vardı. Sanki beni değil de yaşlı bir teyzeyi düşmekten son anda kurtarmış gibiydi.

Bu çok sinir bozucuydu. Ve çok utanç verici! Kafamı kuma gömmek istiyordum.

"Düşmemeniz için..." diyordu ki onu dinlemeyip eve doğru ilerlemeye başladım.

Bir de açıklama yapıyordu! Düşmemem için beni belimden tutmuşmuş. Ne diyorsun yani, başka şekilde zaten tutmazdım çünkü sana karşı en ufak bir hissim yok falan mı? Olmasın da zaten! Aptal!

Eve girip ardımdan çarparak kapattığım kapıya sırtımı yasladım. Beklediğim kısa sürenin sonunda yeterince saçmaladığının farkına vararak kendimi durdurdum. Pekâlâ, ona karşı ufak da olsa cinsel bir çekim hissettiğimi kabul ediyordum. Önce yağmurda kaldığı gece kucağında uyuması, sonra ateşlendiği gece duşta birlikte ıslanmamız derken şimdi de bu, kafamı elbette karıştırmış olabilirdi. Ama hâlâ onun bana karşı kayıtsız oluşunu sindiremiyordum. Bu belki şişirilmiş egomdan kaynaklanıyordu belki başka bir şeyden. Ancak umurumda olan bu değildi. Eğer, diyordum. Eğer bana karşı benim ona hissettiğim gibi cinsel bir çekim duymadıysa hiç, sebebi beni çekici bulmadığı için miydi? Beni güzel bulmuyor muydu yanı? Beni güzel bulmuyorsa kimi güzel buluyordu ki?

Belki de etik değerlere benden çok daha fazla önem veren biriymi sadece. Bana hiç o gözle bakmamıştı. Ve bakmayacaktı da...

Ama ya sebep bu ikisi değil de aklıma gelen nc ihtimalse? Ya Han'ın bir sevgilisi varsa... O zaman ne düşünür, ne hissederdim?

"Bana ne canım," dedim omuz silkerek. "Cinsel ekim dediğin nedir ki," diye devam ederken asansöre doğru yürümeye başladım. "Bugün Han'a, yarın başkasına. Duygusallık içermiyor nasıl olsa."

Duzenleme
Ny.ozlem

11. BÖLÜM

“GİZLİ KOKULAR VE KORKULAR”

Günlerime alarm çalmadan başlamayı alışkanlık haline getireli epey zaman olmuştu. Lise yıllarımdan beri günün hep aynı saatinde gözlerimi açardım. Daha geç uyanmışsam ya hastayımdır ya da üzgün. Ki bence ikisi de aynı anlama geliyordu.

Saçlarımı köpükleyip durulandım. Kabinden çıkmadan önce son olarak tuzlu su karışımının tüm bedenimle buluşmasını sağlamıştım. Hakkında yazılanlar doğru muydu bilmiyordum ama bana iyi hissettiriyordu. Havluya sarınmış bir şekilde giyinme odama gittim. Uzun saçlarım, etrafına dolanan havlunun içinde ıslaklığını kaybederken kendime gündelik bir kombin oluşturmaya çalışıyordum. İnce askılı siyah bir crop ve hafif bir yırtmacı olan kısa bir etekte karar kaldım. Lila renkli topuklu terliklerimle ev içinde gezinmeye hazırdım.

Asansöre bindiğimde kendime şöyle bir baktım. Bu sabah için kendime verdiğim puan sekizdi. Kırdığım puanlardan biri şırmarmamak için, diğeri dün gece olanlar yüzündendi.

Kapılar açıldığında ve dışarı çıkıp yürümeye başladığımda diken üstündeydim. Neden bir anda böyle hissetmeye başladığımı anlamazken mutfığa girdim. Ama Han'ı göremedim. Ada lezgâhın üzerinde kahvaltı tabağı vardı, yanında da not.

“Afiyet olsun mu?” diye sesli bir şekilde yazılanı okudum. Benimle dalga mı geçiyordu? Sabahın ilk ışıklarında uyanıp evime geldikten sonra benim için kahvaltı hazırlamış ve beni görmeden gitmiş miydi yani? İyi de neden?

Ağızıma bir parça domates atıp sinirle çiğnemeye başladım. Bu ilk ve son olur sansam da Han bu ve benzeri davranışlarına devam etti. Aynı günün akşamında yine ben giriş katta değiken eve girmiş, bana akşam yemeği hazırlayarak evden ayrılmıştı. Oturup sinirden deliye dönmüş bir şekilde benim için hazırladığı yoğurt ve pancar karışımını yemiştim. Artık şirketten gelenleri değil Han'ın hazırladıklarını yiyordum ama tek-lifini kabul ederken bunun böyle olacağını bilmiyordum. Ada tezgâhın başına oturur ve nasıl yaptığımı izlerim sanmıştım. Artık tıka basa dolu olan buzdolabımdan yoğurdu çıkardığı anı, pancarı nasıl rendelediğini görmek isterdim mesela. Ama o, benden kaçıyormuş gibi hızlıca işini halledip gidiyordu.

Ertesi gün yine aynı saatte uyandım. Bu defa evin içinde gezinmek için uygun olacağını düşündüğüm bir kombin oluşturmakla uğraşmadan sabahlığımı üzerime alıp aşağı indim. Bu sabahki kahvaltımın içinde zerdeçalı omlet vardı, çok severdim ama gecedен kendime söz vermişim, bugün hazırladığı hiçbir şeyi yemeyecektim. Dolaptan kendime su ve yeşil elma alarak tekrar odama döndüm. Yoğun çalışma programımdan önceki son günümü iyi değerlendirmeliydim.

Akşama kadar odamda kalıp kitap okudum, merakla beklediğim yabancı bir dizinin son sezonunu izledim. Bakım günüm olmamasına rağmen kendimi yüz, vücut ve saçlarım için bakıma aldım. Vakit bir türlü ilerlemeyince kalkıp çiçek odama gittim. Her birini ölü yapraklarından arındırıp sulayarak vitaminlerken tek tek konuşuyordum onlarla. Çiçekleri büyütmenin en iyi yolu onlara güzel sözler söylemekten geçiyordu, insanlar gibi onlar da sözlerle iyileşiyordu.

Ölü yaprakları içine attığım torbayla giriş kata inmek üzere asansörün düğmesine bastım. Kapılar açıldığında içeri girdim. Bu defa aynadaki kendime bakmak ve kendimi puanlamak gibi bir eylemim de olmadı. Kapılar tekrar açıldığında dışarı çıktım, birkaç adım atmama kalmadan birinin ana kapının şifresini girdiğini duydum.

Han mı gelmişti? İki günün sonunda şimdi mi karşılaşacaktık?

Başımı eğerek kendime baktım, sabahlık takımım hâlâ üzerimdeydi. Gözlerimi büyüterek ana kapıya baktım, kapının açıldığını görmeden arkamı dönerek asansöre koşacaktım ki sesini duydum. Sırtım ona dönük bir şekilde kalakaldım.

“Elisa Hanım?” diye seslendi, ben olduğum yerde dikilmeye devam edince.

Suratımdaki mağlup ifadeden kurtulup topuklarımın üzerinde yavaşça ona doğru döndüm, hafiften gülümsedim. Altı numaralı gülümseme. Tamamen sahte.

“Akşam yemeğinizi hazırlamak için gelmiştim.” diyerek mutfığa doğru yol aldı.

Bana bakması sadece üç saniye sürmüştü. Sadece. Üç. Saniye.

Zaten yakalandığım için kaçmamın bir anlamı olmayacağını düşünerek peşinden gittim. Onu buzdolabının kapaklarını açmış listedeki malzemeleri ararken bulduğumda dilim bir kez daha kemiği olmadığını kanıtladı. “Derdin ne senin?”

“Marulu bulamıyorum.”

“Dalga mı geçiyorsun sen benimle?” diye daha da kızdım.

“Hayır. Daha bu sabah buradaydı.”

“Han!”

Durup dolabın kapaklarını kapattıktan sonra bana döndü. “Neden benim hazırladığım tabaktan yemedin?” Yine samimi dile geçerek yumuşak bir ses tonuyla konuşmuştu. Ve bu, daha şimdiden kafamın karışmasına yetmişti.

“Canım istemedi.”

“Ama kendin için bir şeyler hazırlayıp yedin değil mi?” diye sordu beklenti dolu gözlerle.

“Elma yedim.”

“Başka?”

“Su içtim bir de.”

“On saattir uyanıksın ve başka hiçbir şey yemedin mi?”

Omuz silktim. “Bu ilk değil.”

“Lütfen son olsun. Artık ben varım ve kendine bunu yapmana izin vermiyorum.”

“İzin vermemiş olsaydın, yemekleri hazırladıktan sonra başımda durup gerçekten yedim mi diye kontrol ederdin!”

“Neden, çocuk musun sen?”

“Sensin çocuk!” diye bağırdım.

“Böyle bir konuda bile bağırın ben değilim ama.”

“Beni deli ediyorsun.”

“Tek başıma delirmediğimi bilmek güzel.”

Ne demek istediğini anlamasam da bunu sorgulamak yerine, “Neden yemekleri ben yokken hazırlayıp gidiyordun?” diye sordum.

“Rahatsız etmek istemedim.”

“Beni neden rahatsız edesin ki?” diye sorduğumda tek kaşını kaldırdı. Düşmemem için beni belimden yakaladığı ve benim kaçıp gittiğim o anı çok farklı yorumladığını anlamış oldum. “Yanlışı anlamışsın. Bundan sonra böyle saçmalıklar yapma.”

“Böyle saçmalıklar?”

“Bana yemek hazırlayacaksan bunu benim yanımda yap. Notlarla bana mesaj gönderme, ne söylemek istiyorsan gözlerime bakarak söyle.”

“Olur,” dedi dudakları gülümser gibi kıvrıldığında.

“Ne sınıyorsun?”

“Beni yanınızda istemeniz mutlu etti.”

“Seninle ilgisi yok. Tek başımayken canım sıkılıyor,” desem de bozulmak yerine başını iki yana sallayarak güldü.

Tekrar buzdolabına yöneldiğinde arkasını dönmesini fırsat bilerek ben de bir süredir bastırmaya çalıştığım gülümsememi gün yüzüne çıkardım.

Ada tezgâha geçip oturduktan sonra düşlediğim gibi onu seyretmeye başladım. Dolaptan önce tavuğu aldı. Onu tezgâha bıraktıktan sonra dönüp salata için gerekli malzemeleri çıkarmaya başladı. Listedeki bütün malzemeleri tezgâha dizdiğinden emin olduğunda dolabın kapağını kapattı. Doğrama tahtasının üzerine tavuğu koyup küçük parçalara ayırmaya başladı. Bıçağın doğrama tahtasını dövdüğü her yeni anda Han'ın pazıları biraz daha belirliyordu. Kendimi onun geniş omuzlarına ve sırtına bakmaktan alıkoyamıyordum. Bilerek mi bu kadar dar bir tişört seçmişti? Gerçi şimdi yanında saten sabahlık takımıyla oturduğum düşünülecek olursa onu sorgulama hakkım yoktu.

Küçük parçalara ayırdığı tavuğu haşlanması için ocağa koydu. Aradığını ama bulamadığını söylediği marulu özenle yıkamaya başladı.

“Bulmuşsun marulu. Aferin sana,” diye alay ettim.

“Hı hı,” dedi. “İyi bakmamışım.”

Kimi kandırırıyorsun, demek istesem de durdurdum kendimi. Domatesler suyla buluştuğunda “Sen de yiyecek misin?” diye sordum.

“Salata mı?” diye sordu yıkadığı malzemeleri başka bir kesme tahtasının üzerine koyarken.

Görmeyeceğini bilsem de omuz silktim. “Ya da başka bir şey...”

“Olabilir.”

“Evet mi hayır mı, olabilir nasıl bir cevap?”

Omzumun üstünden bana baktı. “Ne olsun istiyorsunuz?”

“Bana eşlik edebilirsin,” dedim istekli görünmemeye çalışarak.

Tamamen bana dönüp, elindeki bıçakla bana baktı. “Durun tahmin edeyim,” dedi eğlenir gibi. “Tek başınıza yemek yerken canınız sıkılıyor?”

Ona verecek iyi bir cevap arasam da bulamadım. Zaten o da bunu beklemediğini gösterircesine tekrar bana arkasını döndü, salatayı hazırlamaya devam etti. Sonunda önüme bıraktığı derin kâsenin içindeki tavuklu salata, şimdiye dek gördüğüm en kötü sunuma sahipti. Ama tadı eşsizdi.

Bir çatal daha aldıktan sonra yorumumu beklediğini düşünerek gözlerimi kaldırıp ona baktım. Kendisi için de bir kâse aldığını fark edince, “Sen de mi yiyorsun?” diye sordum.

“Eşlik etmiyorum sadece, bir süredir uyum da sağlıyorum.”

“Nasıl yani?”

“Listedekilerle nasıl doyduğunuzu merak ettiğim için iki gündür size hazırlarken kendime de hazırlıyordum.”

“Ve?”

“Geceleri açlıktan uyuyamıyorum.”

Kahkahayı patlattım. Nasıl keyifle güldüğümü görünce o da gülümsedi.

“Kilomu koruyacak şekilde hazırlanıyor bu liste. Almam gereken kalori miktarının üzerine çıkamam. Uyum sağlamaya devam edersen kilo verirsin. Malum, senin cüssen benimkinin üç katı.”

“Üç katı mı?” diye güldü.

“Baksana şu omuzlara. Yanımdan geçerken bana çarpsan düşüp bayılırım herhalde.”

“İltifat olarak algılıyorum.”

Salatamdan bir çatal daha aldıktan sonra, “Keyfin bilir,” dedim. “Ayrıca eline sağlık. Güzel olmuş.” Övgüyü fazlasıyla hak etse de onu şımartmak istemiyordum.

“Afiyet olsun.”

Nihayet bu sözü not kâğıdından okumamış, onun ağzından duymuştum. Tatmin olmuş gibi gülümseyerek salatayı daha iştahlı yemeye başladım.

İkimiz de salatalarımızı bitirdikten sonra Han bulaşıkları makineye dizdi. Ben de çalan telefonuma bakmak için yukarı çıktım. Arayan Verda'ydı. Beni kahve içmeye davet ediyordu. "Bu saatte mi?" diye homurdandım.

"Hadi ama!" diyerek ısrarcı oldu. "Artık Tarık Arıca hakkında konuşmamız lazım!"

"Of, peki..." Telefonu kapattıktan sonra giyinme odama geçtim. Askılı narçiçeği rengi bir mini elbisede karar kılıp hemen hazırlanmaya başladım. Makyaj için çok uğraşmadım. Nemlendirici ve baz gibi rutinlerin ardından sadece allık ve rimel sürdüm. Ruju arabadayken sürecektim. Elbiseme uygun olacağını düşündüğüm bir çanta seçip içine gerekli malzemeleri koydum. Odadan çıkmak üzereyken parfüm sıkmayı unuttuğumu fark ettim. Elime gelen ilk parfümü alıp üç fıs sıktım, çantamı alıp asansöre yöneldim.

Altı kata indiğimde Han'ı göremeyince müştemilata doğru yürümeye başladım. Zemin toprak olduğu için yürümek biraz zor olsa da müştemilatın kapısına varabilmişim. Aralık bıraktığı kapıyı çalmak üzereyken duyduğum bir sözle duraksadım.

"Ben de seni özledim güzelim ama şimdi gelemem, çalışıyorum," diyordu birine. Ama kime?

Annesine mi? Kardeşine mi? Yoksa kuzenine mi? Belki arkadaşınadır... İnsan bazen arkadaşına da *güzelim* diye hitap edebilirdi değil mi?

"Bu konuyu tekrar tartışmak istemiyorum Yağmur," deyince yumuşak bir sesle telaffuz ettiği bu isim anında hafızama kazındı.

"Onun için çalışmayı seviyorum." Kirpiklerimi kırptırdım. Benden bahsediyordu. Benim için çalışmayı sevdiğini söylüyordu. Ve anlaşılan bunu telefondaki her kimse ona daha önce de söylemişti.

Dudaklarım tatminkâr bir gülümsemeyle kıvrılırken kapıyı ukladım. Kapatması gerektiğini söyleyerek aramayı sonlandır-

di. "Bir dakika!" diye bağırdı içerden. Neden bekletmek istediğini anlamasam da olduğum yerde durmaya devam ettim. Çok geçmeden zaten aralık duran kapıyı ardına kadar açtı.

"Buyurun," derken telefondaki kızla konuşurken kullandığı ses tonundan daha farklı çıkmıştı sesi. Bana karşı daha mesafeliydi, daha temkinli ve ciddi. Böyle olmasını ben istemiştim. Ne yazık ki... "Bir şey mi istemiştiniz?"

"Arkadaşlarımla buluşacağım. En son gittiğimiz kafeyi hatırlıyor musun, oraya gideceğiz."

Başını salladı. "Arabayı garajdan çıkarayım. Hangisiyle gitmek isterseniz?"

"Range Rover."

İçeri girip telefonunu alarak geri döndü. Hızlı adımlarla garaja yöneldiğinde onu tek kaşımı kaldırmış halde izliyordum. Kimdi bu Yağmur?

Arabayı garajdan çıkarıp şoför koltuğundan inerek benim için arka kapısını açtı, ağır adımlarla ona doğru ilerledim. Yanında durduğumda iki gece önceki kadar yakın olmasak da yakındık.

Kapıyı kapatmak üzere yanımda dikilirken, "İm," dedi, bir şey tadıyormuş ve tattığı o şey onu derin düşüncelere itmiş gibi bir ses çıkararak. "Gül."

Belki başkası olsa bu kelimeyi tamamen yanlış anlayabilirdi ama ben, bunu ne için söylediğini biliyordum. "Başka?" diye sordum.

"Egzotik bir koku daha var," diyerek beni heyecanlandırdı.

Çocukluğumdan beri çiçeklere dolayısıyla kokulara karşı takıntı derecesinde bir ilgim vardı. Annemin evimizin yanında açtığı seraya her gün gider ve oradaki çiçekleri tanımaya çalışırdım. Adı ne, anlamı ne, yaşam şartları nedir... Ama beni en çok etkileyen her zaman kokuları olmuştu ve şimdi yanımdaki bu adam, parfümümün ikinci notasını da bilecekmiş gibi bakıyordu.

Bir an bundan korktum. İkinci notayı da bilirse, daha önce hiç onun gibi biriyle tanışmamış olduğumu anlayacaktım. Bi-

rini diğerlerinden farklı bulmak. onu merak etmenize neden olurdu ve sanıldığıının aksine fazla merak kediye öldürmez, aşktan kaçanları yakalardı.

“Paçuli.” dediğinde beni sırtımdan mı vurmuştu yoksa kalbimden mi bilmiyordum.

“İ-h,” diyerek inkâr ettim. “Kakuleydi,” dedikten sonra arabaya bindim.

Kapımı kapatıp şoför koltuğuna geçmek üzere yürüdü. Arabaya bindikten sonra motoru çalıştırırken “İçindekiler kısmına tekrar bakmanızı öneriyorum,” dedi.

“Gerek yok.”

“Paçuli olduğuna eminim.”

“Kakule olduğunu söyledim,” dedim dişlerimin arasından. “Bu benim parfümüm. İçindekiler kısmını senden daha iyi biliyor olmalıyım değil mi?”

“Benim de burnum iyi koku alır Elisa Hanım,” dedi dikiz aynasından. Bir şey onu kızdırmışa benziyordu.

Kokulara karşı ilgisi olan biri gibi durmuyordu, bundan ziyade bir parfümün notalarını sadece koklayarak bilmesi için ya yıllardır bu işin içinde olmalıydı ya da benim gibi kokuları ezberleyerek büyümüş olmalıydı. Ama bildiğim kadarıyla Han ikisi de değildi.

“Demek ki o kadar da iyi koku almıyormuş,” diyerek yalanımı sürdürdüm. Bir kez girmiştim bu yola, geri adım atamazdım.

“Bunu bir oyunla test etmeye ne dersiniz?” diye sordu dikiz aynasından bana bakarken.

“Nasıl bir oyun?”

“Yarın başka bir parfüm sıkın. Bakalım onun notalarını bulabilecek miyim.”

Kulağa çok cazip bir teklif gibi geliyordu. Notaları bulsa bile inkâr ederek onu kızdırabilir ve bu oyunu gittiği yere kadar götürerek eğlenebilirdim.

“Kabul,” dediğimde başını sallayıp motoru çalıştırdı. O kendini yanın bana ispatlayabileceğini düşünerek mutlu olurken ben onun ikinci notayı nasıl bulabildiğine şaşırıyordum. Yolculuk boyunca bunu sorgulayıp durdum.

Kızlarla son defa buluştuğumuz yerde durduğumuzda valedin benim için açtığı kapıdan inmek üzereydim ki Han koşarak yanıma geldi. Görevli şaşkın bakışlarla Han’a baksa da ben bu hareketini olağan karşılayarak Han’ın elini tuttum. Benzer bir yakınlaşma daha yaşamamak için bu defa daha dikkatli indim arabadan. Han anahtarı valeyeye verdikten sonra bana kolunu uzattı, parmak uçlarımla kolunun iç kısmına tutundum. “Gidebiliriz.” Başını sallayarak yürümeye başladı. Can’ın koluna girerdim bazen. Eski korumalarımın ve şoförlerimin de koluna girerek yürümem gerektiği durumlar da olmuştu. Ama hiçbirinde şimdiki gibi hissetmemiştim.

Sen iyice delirdin, dedim kendi kendime. Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde Han’a karşı daha farklı duygu ve düşünceler içerisindeydim. Ve bu gittikçe yoğunlaşıyordu.

Kafeye girip karşılama hostesinin bizi kızların yanına götürmesine izin verdik. Bu sırada Han’ın kolundan çıkmışım. Ama kızları gördüğümde bundan hemen pişman oldum çünkü masada Verda, Sıla ve Alâ dışında biri daha vardı ve Han’ı görür görmez gözleriyle yemeye başlamıştı bile.

“Taçmin,” dedim tükürür gibi.

İlerlemeye devam ederken Han’ın kızlara selam vermesini istemediğim için, “Başka bir masaya geçebilirsin,” dedim.

“Nasıl isterseniz,” diyerek yanımdan ayrıldı.

Kalan birkaç adımı tek başıma yürüyüp masanın başında durdum. “Taçmin,” dedim gülümseyerek.

“Elisacığım!” Beni gördüğü için inanılmaz mutlu olmuş gibi davranarak ayağa kalktı.

İnce kollarını bedenime doladı. sarılışına karşılık vermek zorunda kalırken bir an önce eve gitmek ve duşa girmek is-

tiyordum. Sevmediğim insanlara sarılırken kendimi kirlenmiş hissederdim. Aslında sadece sevmediğim insanlara değil kötü enerjili insanlara sarılınca da kendimi kirlenmiş hissediyordum. Ve Taçmin hem sevmediğim hem de kötü enerjiye sahip insanlardan biriydi.

“Ne kadar uzun zaman oldu görüşmeyeli...” dedi benden ayrılırken.

“Ya, değil mi...” *Keşke sonsuza kadar sürseydi.*

“Konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki!”

“Önceliği Tanık Arıca’ya verelim lütfen.” diyerek beni iki yanağımdan da öptü Verda.

“Ay, evet. Çok merak ediyoruz.” dedi Sıla. Onunla da sandık.

Alâ’yla da kucaklaştıktan sonra nihayet oturabildim. Kızların dördü de meraklı gözlerle bana bakarken çoktan kahve içmeye başladıklarını gördüm. Verda yine Americano, Sıla Cappuccino, Alâ filtre kahve ısmarlamıştı. Taçmin’in seçimi de filtre kahveydi.

“Kahve siparişinden sonra anlatırım,” diyerek gözlerimle garsonu aradım. Bir an için Han’la kesişti gözlerimiz, ne istediğimi anlayarak yakınlarında gezinen garsonu bana yönlendirdi.

Garson yanıma geldiğinde siparişimi “Iced Caramel Frappuccino” şeklinde verdim.

“Sen de mi böyle şeyler içiyorsun?” diye şaşırды Taçmin, garson yanımdan ayrıldığında.

“Evet.”

Kilomu koruyabildiğim için karşımda kızarıp bozarmasını bekliyordum ki, “Belli oluyor aslında. Biraz kilo almış gibisin,” diyerek beni dumura uğrattı.

Han’la tanıştığımdan beri spor günlerimi sudan sebeplerle iptal etmişim, en son ne zaman tartıldığımı ve şu an kaç kilo olduğumu bile bilmiyordum. Kendimi nasıl savunacağımı düşünürken, “Almadım,” dedim.

“Almışsın. Bir süredir spora gitmediğini duydum Emir’den.”

“Emir’le mi çalışmaya başladın?” diye şaşırdım. Verda’dan sonra sen de mi...

“Evet, sen çok methedince deneyeyim dedim.”

“Emir iyidir ya,” dedi Verda. “Motivasyon kaynağı resmen.”

“Ee, anlat bakalım. Nasıl biri şu Tarık Arıca?” diyerek neyse ki konuyu değiştirmiş oldu Alâ.

“Ekranada görüldüğü gibi mi mesela?” diye sordu Sıla.

“Ekranada görüldüğünden çok daha yakışıklı,” diyerek benim yerime soruyu cevaplandırdı Taçmin. “Hani proje için bana da teklif sunulmuştu ya,” dedi gözücüyle bana bakarken. “Görüşmeye gittiğimde karşılaşmıştık Tarık’la. Dünyaya bir sıfır değil on sıfır önde gelenlerden.”

“O derece diyorsun.” Sıla hülyalı bakışlarla uzaklara daldı.

“İsterseniz set günlerimde beni ziyarete gelerek onu da görmüş olursunuz,” diyerek Taçmin’e *ama projeyi hen kaptım* mesajı verdim.

“Çok isterim!” dedi Sıla.

Verda ellerini çırttı. “Buna kim hayır der ki?”

Olaylı yemek gecesinden konuştuk biraz daha. Ama kavgadan bahsetmedim. Sadece güzel anılar üzerinde durdum. Dedikodu yapacaksam bu şekilde yapmayı tercih ederdim, birinin kötü anını ya da kusurlarını bir başkasıyla paylaşmayı sevmiyordum.

“Seninkiyle ne zaman tanışıyorum?” diyerek göz kırptı Taçmin.

“Benimki?” dedim gerilmeye başladığımı hissederken.

“Seksi Koruma işte.”

“Onun bir adı var.”

Kıkırdadı. “Ne oldu, kızdın mı sen?”

“Tabii ki hayır.”

“O halde tanıştır bizi.”

“Ne zamandan beri birbirimizin çalışanlarıyla tanışır olduk?” diyerek tek kaşımı kaldırdım.

“Özel bir korumanın ne kadar yakışıklı olabileceğine gözle-
rimizle şahit olduğumuzdan beri,” dedi Verda.

“O sizin kaleminiz değil,” dedim. “Birkaç günlük ilişkiler
ona göre değil. Onunla oynamanıza izin vermem.”

“Sakin ol şampiyon,” dedi Alâ. “Taçmin sadece tanışmak
istediğini söyledi. Ama tanışmalarından sonra birbirlerinden
hoşlanırlarsa bu artık birkaç günlük ilişki olarak mı kalır yoksa
Taçmin’in oyuncaklarından birine mi dönüşür buna sen karı-
şamazsın.”

“Ben onun patronuyum,” dedim.

Ben onun patronuyum, diye tekrarladım içimden.

Ben onun *sadece* patronuydum. Ona karışma hakkım yoktu.
Onu kısıtlama hakkım yoktu. Onu sorgulama hakkım yoktu.
İster o çok özlediği Yağmur denen kızla sevgili olurdu ister bu
masadaki dörtlüden biriyle. İster beni hiç beğenmez ve bana
karşı en ufak bir cinsel çekim bile duymazdı ister Taçmin’in
oyuncağı olurdu. Onu kıskanma hakkım yoktu.

Farkına vardığım başka bir şey ise onu karşılıksız bir şekil-
de arzulamanın sinir bozucu ve utanç verici olduğu kadar bir
yandan da eğlenceli olduğuydu. Daha önce başıma hiç böyle
bir durum gelmediği için kendimi yeni bir deneyimin içinde
gibi hissediyordum. Ama yasaktı. Çünkü ben onun kahrolası
patronuydum.

Gözlerimi Han’ın oturduğu masaya doğru çevirdim, zaten
bana baktığı için göz göze gelmiş olduk. Elimi kaldırıp yanıma
gelmesi için işaret verdim. Hemen ayağa kalkıp büyük adımlarla
yanıma geldi, başımda durup sorgulayan gözlerle bana baktı.

Elimle Taçmin’i işaret ederek, “Taçmin,” dedim. “Seninle
tanışmak istiyormuş.”

“Sebep?” dedi Han, soğuk bir sesle.

“İlgimi çektin,” dedi Taçmin. O kadar yüzüstü ki biraz
olsun bozulmamıştı.

“Han ben,” dedi sadece.

“Onu biliyoruz canım,” diyerek gülümsedi Taçmin. “Biraz daha tanımak istiyoruz seni. Otursana.”

Dönüp izin istercesine bana baktı.

Omuz silktiğimi görünce Taçmin’in yanına, benim tam karşıma oturmak zorunda kaldı. Çünkü masa altı kişilikti ve Verda’yla Taçmin’i birlikte görünce Alâ ve Sıla’nın yanına geçip oturmuştum.

“Ec,” dedi Taçmin, yanında oturan Han’a doğru dönerek. Elbette göğsünü kabartarak kendini teşhir etmeye başlayacaktı. “Anlat bakalım. Kimsin, nesen, necisin?”

Ama Han bir an için bile Taçmin’in göğüs dekoltesine bakmadı, hatta bakışları sadece bendeyken, “Kendimi anlatmakta pek iyi değilimdir,” diye kaçamak bir cevap verdi.

“O halde biz soralım, sen cevapla,” dedi Verda.

“Peki,” dedi nefes vererek.

Onu dört köpekbalığının arasında tek başına bırakmış gibi hissediyordum ama Taçmin’in tanışma isteğini geri çevirirsem kızlar beni yanlış anlayacaktı. Han’a karşı bir şeyler hissettiğimi ve onu kıskandığımı için onlardan uzak tutmak istediğimi falan düşüneceklerdi. Elbette böyle bir durum söz konusu değildi. Taçmin’e de dediğim gibi, Han onların dünyasındaki erkeklerden değildi. En azından ben, onun kullan-at muamelesi görmeyi kendine yakıştıracığını düşünmüyordum. Dolayısıyla Taçmin’le aralarında bir şeyler olursa ve Taçmin her erkeğe yaptığı gibi Han’ı da kullanıp bir kenara atarsa Han üzülürdü. Endişem sadece onun üzülmemesi yönündeydi.

“Elisa’nın koruması olmadan önce ne iş yapıyordun? Eski asker misin? Yoksa hep mi özel korumaydın?”

“Ar-Ge’de çalışıyordum.”

“Hangi bölüm?”

“Kimya.”

“Bodyguard’çılık nerden çıktı peki?” diye sordu Verda. “Yoksa askerdeyken komando muydun?” Espri yapuğunu belli ederce-

sine kahkaha attığında Han ona cevap vermedi. Ama bu soruyu cevaplamasını isterdim, bunu ben de merak etmiştim çünkü.

“Yaşın kaç?” diye sordu Taçmin.

“29.”

Han sormadığı halde, “25 ben de,” dedi. “Tek başına mı yaşıyorsun?”

“Elisa Hanım’ın müstemilatında kalıyorum.”

“Elisa’dan önce?”

“Yalnızdım,” derken ses tonu değişmişti. İstirap dolu bir sestti sanki. Ya da ben onu dört köpekbالیğının arasında bıraktığım için vicdan azabı çekiyordum.

“Burcun ne?” diye sordu Alâ.

“Yay.” Masadan bazı imalı gülüşler ve homurtular yükseldi. “Anlamadım, kötü bir şey mi yay burcu olmak?”

“Nereden baktığımıza göre değişir,” dedi Sıla. “Özgürlüğüne düşkün erkeklerden hoşlanan bir partnerin varsa iyi ya da dürüst, eğlenceli ve tutkulu erkeklerden hoşlanan.”

“Ama?” diye meraklandı.

“Ama flörtöz tavırlarınla sinir bozucu olabilirsin.”

“Öyle misindir?” diye araya girdi Alâ. “Flörtöz müsün?”

“Yaylar âşık olduğunda çok sadık olur diyenler de var. Doğru mu, daha önce hiç âşık oldun mu?” diye sordu Verda.

Han her yeni soruda biraz daha gerilirken, “Başka bir soru sorayım ben,” dedi Taçmin. “Hayatında biri var mı?”

Soru cevap faslının başladığı andan beri onunla hiç göz teması kurmamıştım ama bu soru, gözlerimin hızlıca ona çevrilmesine neden oldu.

O zaten bana bakıyordu.

12. BÖLÜM

“CEVAPSIZ SORU”

En son hangi sorunun cevabını bu kadar çok merak ettiğimi hatırlamıyordum. *Evet Han, söyle bakalım, hayatında biri var mı?*

Farkında olmadan sallamaya başladığım bacaklarımı durdurmak için ellerimi dizkapaklarımın üzerine koydum. Elbette bu bir çözüm değildi. Ne kadar iyi bir oyuncu da olsam bazı durumlarda bazı insanlara karşı duygularımı gizleyemiyordum. Han o insanlardan biri miydi emin değildim ama bu an, kesinlikle o anlardan biriymiş gibi geliyordu.

Ellerim sıkı sıkıya bacaklarımı tutarken çenemi sıkarak Han’a bakmayı sürdürdüm. *Artık şu aptal soruya cevap ver. Hayatında biri var mı yok mu? Yağmur kim? Beni hiç mi çekici bulmuyorsun? Senin derdin ne? Asıl soru, sen kimsin?*

“Bu çok özel bir soru,” dedi Han. Zihnimdeki soru işaretleri birer toz bulutuna dönüşerek dağıldılar.

“Hadi ama... Sadece sevgilinin olup olmadığını söyleyeceksin, hem yoksa-”

“Elisa Hanım,” diyerek Taçmin’in sözünü kesti Han. “Başka bir şey yoksa ben işime dönebilir miyim? Magazin kapıda mı diye bi’ kontrol etmek istiyorum.”

“Tabii,” dedim kekelercesine. Bu tavrı en az kızlar kadar beni de şaşırtmıştı. Hatta belki de beni, kızları şaşırttığından bile daha çok şaşırtmış olabilirdi.

Han oturduğu yerden yavaşça kalkıp bize arkasını dönerek çıkışa doğru ilerlemeye başladı. “Bu adam benim olmalı,” dedi Taçmin, beş adım sonra. Han’a hayran kalmış gibi görünüyordu.

“Seninle savaşılmaya hazırım,” dedi Alâ, altıncı adımda. Han’la ilgili söylediği çirkin sözleri unutmuşa benziyordu.

“Ben oyumu Tarık Arıca’dan yana kullanıyorum,” dedi Verda.

Sıla sessizliğini korurken gözlerimi Han’dan ayırıp kızlara çevirdim. “Abarttınız gerçekten.”

“Abartmak mı? Sen nasıl bir şeye sahip olduğunun farkında değil misin gerçekten?”

“Sahip olmak mı?” diye sordum dehşete kapılmış bir şekilde. “Han benim sadece özel korumam.”

“O halde lütfen onu bana ver,” dedi Alâ dudaklarını bükerek.

“Ya da ben onu alırken karşıma çıkma,” dedi Taçmin.

“Siz iyice delirdiniz.” Hızlıca telefonumu çantamın içine attım. “Sınırlarınızı hatırladığınızda beni ararsınız.” Ayağa kalkarak sandalyemi geriye ittiğimde hepsi şaşkındı.

“Elisa, dur!” Onlara sırtımı döndüm.

“Yanlış anladın.” Çıkışa doğru bir adım attım.

“Neden bu kadar büyüttü ki?” Bir adım daha.

“Yoksa ondan hoşlanıyor mu?” Duraksadım.

Kapının ardında beni bekleyen, mavi gözlerini üzerime dikmiş olan adama baktım. Belirsiz kimliğine rağmen bana güven veren Han’a doğru adım atmaya devam ettim.

Hayır, ondan hoşlanmıyordum. Ve yine hayır, böyle bir şey kesinlikle söz konusu dahi olamazdı.

“Gidelim mi?”

Dışarı çıktığımızda küçük bir hayran tutulmasına yakalandım. Etrafımı saran topluluk beni Han’dan uzaklaştırırken gü-

leç suratım telefon kameralarına poz vermekle meşguldü. Kim-
senin bilmediği şey, o harika gülümsemenin arkasında gergin
bir ruh halinin saklı oluşuydu. Otel odasındaki takıntılı hayran
gibi biriyle karşılaşmaktan korkuyordum. Han buradaydı, bi-
liyordum ama göremiyordum ki şimdi onu. Neden insanların
etrafımı çevrelemesine izin vermişti?

“Han...”

“Bir fotoğraf daha çekilebilir miyiz?”

“Tabii.” Bir yandan da gözlerim Han’ı arıyordu. Yanımdaki
genç, telefonunu selfie moduna ayarlayıp fotoğrafımızı çekti.
Ekranına bakıp yüzünü buruşturduktan sonra bir fotoğraf daha
çekmek istediğini söyledi. Kabul ettim, efekt seçti, tekrar çekti
fotoğrafımızı. Beğenmediği kendisi miydi ben miydim bilmi-
yorum ama yanımda dururken benimle üç kez fotoğraf çek-
mesine rağmen yüzüme sadece bir kez bakmış olması kalbimi
kırmıştı. Yanında olduğum halde neden dönüp bana bakmıyor,
benimle sohbet etmiyordu? İnsan birine hayran olunca onu ta-
nımak da istemez miydi? Bu insanlar neden benimle sadece
fotoğraf çektirip daha sonra benden koşarak uzaklaşıyorlardı?

Kalabalığı dağıtan Han, zihnimdeki karmaşayı da bir anlığı-
na çözdü. Ardımızda bıraktığımız topluluğa el salladım. Vale,
arabanın anahtarını Han’a verirken Han da kapımı açtı. Kafam-
da dönen tilkilerle arabaya bindim. Han saniyeler sonra şoför
koltuğundaki yerini aldı, kemerini takıp motoru çalıştırdıktan
sonra bizi kalabalık caddeden uzaklaştırdı.

“Beni neden yalnız bıraktın?”

“Ne yapacağınızı görmek için.”

“Anlamadım?”

“Daha önce hep arkadaşlarının yanındayken nasıl bir Elisa
olduğunu görmüştüm. Bu kez hayranlarının yanındayken nasıl
bir Elisa olduğunu görmek istedim.”

“Hım,” dedim hoşnut bir gülümsemeyle. “Nasılmış?” diye
sorarken cevabı biliyordum. Şimdi bana artık gerçekten ünlü

olduğuma inandığını söyleyecekti. Belki de hayranlarımın bana karşı olan bakışlarından ve sözlerinden etkilenmiş olabilirdi. Beni tanımadığını söylerkenki tavrı için benden özür bile dileyebilirdi. Aslında hiçbirini yapmasına gerek yoktu, sevilen ve sayılan biri olduğuma şahitlik etmiş olması yeterliydi.

“Yalnızmış.”

“Anlamadım.” derken onu yanlış duyduğuma inanmak istiyordum.

“Elisa, kız arkadaşlarının yanındayken de hayranlarının yanındayken de çok yalnızmış.”

“Saçmalık!” diye tısladım. “Onlar beni seviyor.”

“Onlar Elisa Tanyeli’yi seviyor.”

“Elisa Tanyeli benim!”

“Ve buna rağmen çok yalnızsın.”

Nasıl böyle düşünürdü? Bana nasıl bu sözleri söylerdi? Ne sanıyordu kendini? Beni sadece bir haftadır tanıyorken hakkımda böyle ağır bir ithamda bulunamazdı. Ben yalnız değildim. Can vardı bir kere. İpek vardı. Emir vardı. Öykü vardı. Kızlar vardı, pek sevmezdik birbirimizi ama varlardı sonuçta. Bir sürü arkadaşım ve çalışanım vardı benim. Aradığımda telefonumu açmayacak kimse yoktu. Mesaj attığımda herkes gelirdi yanıma. Severlerdi beni. Ben de onları severdim. Yalnız değildim ben. Kimse yoksa bile çiçeklerim vardı. Onlar bütün boşluğu doldurabilecek güçteydi. Annem öyle öğretmişti bana.

“Beni evime götür!” *Beni çiçeklerime götür.*

“Nasıl isterseniz Elisa Hanım.”

Arabanın içini dolduran yabancı müzik kafamdaki düşünceleri bastıramamış olsa da beni eve gidene kadar bir nebze rahatlatmıştı. Yoldayken Can’a mesaj atmış, hemen bana gelmesi gerektiğini yazmıştım. Önümüzdeki zorlu süreci iyi planlamalıydık ve bunu Han’la yapacak halim yoktu. O sadece bir korumaydı. *Sadece bir koruma...* Sınırını aşan, haddini bilmeyen bir koruma.

“Geldik.” diye duyurdu Han. Emniyet kemerini çözdükten sonra arabadan indi, kapımı açmak için yanıma geldi. Uzattığı eline bakarken zihnimde yol boyu tekrarlanan o soru bir kez daha duyuldu.

Yoksa ondan hoşlanıyor mu?

“Daha neler!” dedim gülerek.

“Anlamadım?”

Sesli konuştuğumu fark ederek dilimi ısırđım. Bu aralar çok fazla pot kırıyordum. Kendimi bildim bileli hayatımdaki insanların da kendimi de kontrol edebiliyor, her şeyin istediğimi gibi ilerlemesini sağlayabiliyordum. Ama son zamanlarda değışen bir şey vardı.

Kusursuz bir şekilde dizdiğim domino taşlarından biri devrilmek üzereydi sanki ya da çoktan devrilmişti de benim habirim yoktu. Bir şeyler değışiyordu. *Ben* değışiyordum. Ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. İpleri tekrar elime almalıyđım. Bu hayatta ne istediğimi ya da hissettiğimi bir tek ben bilmeliyđim. Han gibi hayatıma güvenliğimi sağlamak için girmiş kişiler değil. Neydi o öyle, ben etrafıma bakınırken garsonu aradığımı anlayıp garsonu bana yönlendirmesi falan? Beni çok kısa zamanda bu kadar iyi tanıyamazdı. Benim dengelerimi bozamazdı. Nasıl ki benim onu kıskanma hakkım yoksa onun da benim dengelerimi bozma hakkı yoktu.

Elini havada bırakarak arabadan indim. Ona sinirlendiğimi anlamıştı, peşimden geldi. Ne yaptığını merak ediyordu. Ama bir açıklamam yoktu. Dengemi bozuyorsun, bu yüzden sana kızgınım, diyemezdim. Karşıma geçip ukala bir cevap vererek asabımı daha çok bozabilirdi.

“Yanlış bir şey mi yaptım? Arabada da hiç konuşmadınız.” Peşimden gelmeye devam etti. Kapının önünde durup şifreyi girdim. “Yalnız olduğunuzu söylediğim için mi kızdınız?”

Eşikten geçtikten sonra ona baktım. “Can gelecek, bu akşam onunla idare edebilirim. Yarın sabah gelirsin.”

“Gitmemi mi istiyorsunuz?”

İstemek mi? İstiyor muydum gerçekten? Nereye giderdi ki acaba? Yağmur’un yanına mı? Hem çok özlediğini söylüyordu. Kesin ona giderdi. Acaba benim için çalışmaya başlamadan önce nerede yaşıyordu? Benim için çalışmaktan memnun olduğuna göre yaşadığı yer o kadar da iyi bir yer değildi. Özlediği Yağmur’a rağmen benimle çalışmayı ve müştemilatımda kalmayı tercih ettiğine göre burası daha iyi bir yerdi.

“Gitmemi isteniyorsun.” Yine bir anda sen diline geçiş yapmıştı. Ve yine kendi kendine benim hislerimle ilgili bir çıkarımda bulunmuştu.

Üzerine gitmek yerine buzdağının arkasına saklanmış gibi konuşmayı sürdürdüm. “Sabah sekizde kapıda ol. Tanık Arıca’yla görüşeceğim.”

“Sabahın köründe neden o adamla görüşüyorsun?”

Can’ın henüz gelmemiş olmasını fırsat bilerek kaşlarımı dilediğimce çatırdı. “Pardon? Sabahın körü derken? Sekiz dedim sana, dört ya da beş değil.”

“Yok bir de dört olsaydı...”

“Ayrıca o adam dediğin kişi benim yeni partnerim. Bundan sonra onu sık sık yanımda göreceksin, kendini şimdiden bu gerçeğe alıştırsan iyi olur.”

“Peki, Elisa Hanım.” Kelimeler ağzından çıkarken sanki dişlerini sıkmış da kendini başka bir şey söylememek için zorluyormuş gibi bir ses tonu vardı.

“İyi akşamlar.” Kapıyı kapattıktan sonra derin bir nefes aldım. Böylesi daha iyiydi. Yıllardır ellerimde tuttuğum, bu uğurda avuç içlerimin bile kanamasına göz yumduğum ipleri öyle kolayca bırakamazdım.

Kapının açılma sesini duyduğumda Han’ın beni bırakıp gitmek yerine kalmayı seçtiğini zannederek hızla arkamı döndüm. Ritmi değişen kalbim, Can’ı görünce hayal kırıklığına uğradı. Aklım öfkeyle kalbimi bastırmaya çalıştı. Gittiği için

hayal kırıklığına mı uğramıştım gerçekten? Ona gitmesini söyleyen bendim, gitmeyip de ne yapacaktı ki?

“Selam bal prensesi,” diyerek bana doğru büyük birkaç adımda geldi Can. Elinden tutup onu salonuma doğru çektim. Büyük L koltuğuma kurulduğumuzda onu ne için çağırdığımı merak ediyordu.

“Bana çok sıkı bir program yapmamız gerekiyor.”

“Ne programı?”

“Diyet ve spor.”

Kahve gözler irileşti. “Bana kilo aldığını söyleme sakın.”

“Öykü’yle Emir’e söylesem daha iyi olur zaten.”

“Ah, Elisa! Ah!” Sızlanışı uzun sürmedi. “Yine başladı değil mi cips krizlerin?” diye sorarak bana kuşkulu gözlerle baktı.

“Yo.”

“Elisa...”

“İnanmıyorsan Han’a sor.” Küçük sırtımızı ifşa etmeyeceğini umarak söylemiştim bunu ama şimdi düşününce, bana acımasızca yalnız biri olduğumu söyleyen adam Can’a da gizli gizli cips yediğimi ispiyonlayabilirdi. Keşke onu suç ortağım yapmasaydım. Fıstıklı Cheetos yiyen birinden suç ortağı mı olurdu hem?

“Yahu o nereden bilsin senin cips yiyip yemediğini? Koruman o senin, arkadaşın değil ki.”

Doğru ya. Han benim arkadaşım bile değil.

“Neyse konuyu dağıtma. Bir an önce Öykü ve Emir’le konuşup aldığım şu iki kilo yüz gramı geri vermeliyiz.”

“Ne?” diye çılgılık attı. Beklediğim tepki bu olduğu için hiç oralı olmadım. “İki kilo yüz gram mı? Bu yüz gramın başında iki kilo da mı var?”

“İnsanım ben insan!” diye hayıflandım. Ne bekliyorlardı gerçekten? Hep aynı kiloda kalmamı mı? İmkânsızdı bu. Nasıl yapabiliyordim ki bunu?

“Taçmın de insan ama o hiç kilo almıyor. Kız hep aynı kiloda.”

“Nereden biliyorsun, tartılırken gidip baktın mı?”

“Neyse. kilo işi kolay. Onu hallederiz. Sen şimdi asıl konumuza odaklan.” Dosya çantasından bir tomar kâğıt çıkardı. Bu görüntüye alışkındım. Ne olduğunu anlamış olsam da sordum. “Gelirken senaryoyu da yanımda getirdim. Okuma provası öncesi tek başına prova yaparsan iyi olur. Bakalım iddia ettiğin kadar tutkulu bir âşık mısın?”

“Kime?”

“Ne?”

Gözlerimi yumup dilimi sertçe ısırđım. Tekrar açtığımđa, “Ver şu senaryoyu,” dedim sadece.

Beni yakalamış olmasına rağmen tuhaf bir şekilde üstüme gelmedi, senaryoyu aramızdaki boşluğa bıraktı. “Yardımcı olmamı ister misin?”

“Hallederim.”

“O halde gidiyorum?”

Ayaklarımı sürüye sürüye onunla kapıya kadar yürüdüm. Açtığım kapının pervazına bedenimi yaslarđen gözlerim müştemilata doğru kaydđ, açık camdan dışarı yansıyan ışık içeride birinin olduğunu gösteriyordu. Yani gitmemiş miydi? Burada mıydı?

“Yarın sabah görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Birbirimize sulu öpücükler verdikten sonra Can’ın bahçe kapısından çıkışını izledim. İçimdeki kurt müştemilatı gidip kontrol etmemi söylese de onu dinlemedim ve kapıyı sertçe kapattım. Koltuğun üzerine bıraktığım senaryoyu da yanıma alarak asansöre yöneldim.

İpler benim elimde olmalıydı. Dengem bozulmamalıydı. Kaybetmemeliydim. Tırmanmaya devam edebilmeliydim. En iyisi çalışmaktı. Daha çok çalışmak. Daha sıkı çalışmak.

Asansörün kapıları kapanırken aynada kendime şöyle bir baktım. İşte yeniden başlıyorduk. Az sonra en sevdiğim kom-

binlerimden birini giyerek çalışma odama gidecek ve kendimi yeni bir dünyanın içine hapsedecektim.

•

Elimde senaryo kâğıtları, ayaklarımda lila rengindeki topuklu terliklerle odanın içinde gezinmeye devam ediyordum. Ezberimin iyi olması oyunculukta beni bir adım öne geçirmişti. Çalışmaya başlayalı henüz bir saat olsa da prova için gereğinden fazla replik ezberlemiştim.

“Hepsi bir oyun değildi ama her şey bir yalanla başladı.” Çenem titremiş, gözlerimde akmaya hazır yaşlar birikmişti bile. “Söylediğim yalanlar için üzgünüm. Ama seni kaybetmek için bunu yapmak zorundaydım. Seni seviyorum Hakan.”

Durup aynadaki yansıma baktım. “Hadi ama... Bu saçmalık daha ne kadar devam edecek? İnsan neden sevdiğini kaybetmemek için yalan söylemesi gerektiğini düşünür ki? Asıl yalan söyleyerek onu kaybedeceği belliyken...” Başımı onaylamaz bir halde iki yana salladım. Kendi yansımanla konuşmayı keserek elimdeki kâğıda döndüm. “Acaba senaristle konuşup şu erkek başkarakterin adını değiştirmesini mi rica etsem?”

Düşünceli adımlarla çalışma odamın içinde gezinmeye devam ettim. Hakan ismi her romantik repliğin içinde vardı ve kendimi garip hissetmeme neden oluyordu. Telaffuz ederken bazen harflerden biri kayıp düşüyordu ve bu prova günü yaşanacak olursa mahvolurdum. Çünkü prova esnasında yanımda sadece Can olmayacaktı. Han da olacaktı.

“Elisa Hanım!”

Yakalanmış gibi hissederek irkildim. Kapattığım aynalı kapıyı açıp koridora çıktığımda Han’ı koridor boyunca yürürken buldum. “Han?” Onu görür görmez yumuşadığımı hissetmek içimde bir öfke kıvılcımının daha parlamasına neden oldu.

“Ben sana git demedim mi, neden gitmedin?”

“Gidecek başka bir yerim yoktu.”

Bir süre ne söyleyeceğimi bilemedim. sessizlik uzayarak aramızda elektrik yüklü bir gerilime neden olduğunda “İşine olan sadakatini beğendim.” diye saçmaladım.

“Umarım bunu da beğenirsiniz.” diyerek arkasında gizlediği bir buket çiçeği bana uzattı.

Kaşlarını çatıldı. “Bu ne?” diye sordum, buketin içindeki mor sümbüllere bakarak. Nerden çıkmıştı bu çiçek? Bu çiçeğin neyi temsil ettiğini biliyor muydu? Bilerek mi almıştı yoksa?

“Kendimi affettirmek için daha iyi bir yol bulamadım.”

Biliyordu. Mor sümbüllerin özür dilemek için kullanılabileceğini biliyordu.

Hissettiklerime tezat bir sesle “Bu çiçekler seni affetmem için yeterli olacak mı sence?” diye sordum.

“Ne kusur işlediğimi bilmediğimden bu soruya yanıt vermem doğru olmaz.”

Afallayarak baktım ona. “Nasıl yani, sen bu çiçekleri bana karşı bir hatan olduğunu düşünerek ama o hatanın ne olduğunu bilmeden mi aldın?”

“Evet. Arabadan indikten sonra siz öyle...”

“Ne?” diyerek gülmeye başladım. “Ciddi misin sen?”

“Komik olan nedir?” diye sorarken bozulmuştu.

“Hatan var mı yok mu bilmeden kabullenmen ve affedilmek için gidip bana çiçek alman...” dedim gülmeye devam ederken.

“Halk arasında biz buna karşındakine değer vermek diyoruz,” deyince bu defa ben bozuldum.

“Hım,” dedim boğazımı temizleyerek. “Neyse, çiçeklerin güzelliği hatırına özrünü kabul ediyorum.”

“Peki, hatam neydi? Söyleyin ki tekrarlamayayım.”

“Yoktu.”

“Derken?”

Omuz silktilim. “Öfkem sana değildi. Kızlara sinirlenmiştim. hıncımı senden çıkarmış oldum.”

“Öyle mi?” dedi tek kaşını kaldırarak. “O halde özrümü geri alıyorum, tabii çiçeğimi de.”

Elindeki buketi kapıp arkama sakladım. “Yok ya,” dedim ben de onun gibi tek kaşımı kaldırarak. “Bu çiçek artık benim. Alamazsın.”

“Alınm.”

“Alamazsın.”

“Alırsan seni kovarım.”

Neredeyse gülecek gibi oldu. “Böyle mi tehdit ediyorsun beni?”

“Alıp ne yapacaksın ki? Yoksa vermek istediğin başka biri mi var?” diye sorduğumda kendimle gurur duyuyordum. Çok iyi bir noktaya parmak basmıştım ve aklımı kurcalayan o sorunun cevabını nihayet alacaktım. *Evet Han, söyle bakalım, hayatında biri var mı?*

“Bu seni ilgilendirmez.”

Kendimi çılgılık atmamak için zor tutuyordum. Bunun yerine, “İlgilendirir,” diyerek bastırdım.

“Nasıl ki ben senin özel hayatınla ilgili sana soru sormuyorsam Elisa, sen de bana sormazsın.”

“Yanlış. Ben sorabilirim.”

“Neden?”

“Çünkü ben senin patronunum?”

Gülerek başını iki yana salladı. Bu hallerim onu gerçekten eğlendiriyormuş gibi görünüyordu. Ben kesinlikle eğlenmiyordum.

“Ee, var mı yok mu?” diye sabırsızlıkla sormam da bu yüzden. Artık bir cevap istiyordum. *Hayatında biri var mı yok mu?*

“Çiçek sende kalabilir.”

“Var mı yok mu?”

“İyi geceler Elisa.”

Oskeyle kaşlarımı çattım. Nasıl bir soruydu ki bu saatlerdir cevabını alamıyordum! “Hanım!” dedim dişlerimin arasından.

Bıyık altından güldü. “İyi geceler Elisa Hanım.”

13. BÖLÜM

“AŞK ÖLDÜRÜR”

Bugün nasıl hissediyordum? Hım... Depresif bir modda olmadığım kesindi. Karanlık tonlar tercih etmeyecek, aydınlığın beni parlatmasına izin verecektim.

Çok sevdiğim mor ve pembe tonlarını geride bırakarak yemeğe uygun olacağını düşündüğüm rengi seçtim. Önünde durduğum dolabın içinde beyaz elbiseler, beyaz üstler ve altlar vardı. Elimi kıyafetlerin üzerinde gezdirmeye başladım. Daha önce hiç giymediğim ama kendi tasarımı olan bir elbiseyi gözüme kestirdim. Sırt bölümü dekolteli olan elbisenin etekleri pileliydi. Kumaşı o kadar yumuşaktı ki içindeyken kendimi inanılmaz rahat hissediyordum. Bu sabahki kahvaltıya bir elbiseyle gidilecekse en iyisi bu olurdu. Ama tabii bu bir randevu değildi, geçen akşamki yemeği telafi etmek üzere kahvaltı yapacaktık sadece. Bu nedenle her zamanki yok gibi görünen günlük makyajımın üstüne pembe tonlarında far sürmeyi yeterli buldum.

Kapılar otomatik bir şekilde iki yana açıldığında gördüğüm ilk şey, aldığım ödülleri büyük bir hayranlıkla izleyen Han oldu. Bakışları gülümsememe neden oldu. Biliyordum işte, o da tanıdığım her insan kadar bana hayrandı. Kanıt, kanlı canlı bir şekilde karşımda duruyordu. Ödüllere öyle hayranlıkla ba-

kıyordu ki gören de onu yıllardır beni tanıyor. geldiğim nokta için benimle gurur duyuyor sanırdı.

İnce topuklularımın zemine vurarak çıkardığı sesle dikkatini hemen bana verdi. Hızla bana döndüğünde onu yakaladığım bu an için bir yalana başvurur sanmıştım ama o beni şaşırtacak bir şey yaptı.

Beni görünce afalladı.

Beni baştan aşağı hiç çekinmeden süzdü.

Ve dudaklarını aralayıp, "Tarık Arıca'yla kahvaltıya gitmek yerine nikâh dairesine gitmeye karar verdin galiba!" dedi öfkeyle.

Evet, öfkeyle. Ve evet, *sen* diliyle.

"Pardon?"

"Kusura bakma ama o çok önemsedığın film galalarına bile bu kadar ihtişamlı giyinerek katılmamıştın."

Beni ihtişamlı mı buluyordu gerçekten? Onun penceresinden nasıl göründüğümü bilmek neden bu kadar hoşuma gitmişti ki?

"Benim galalarda ne giydiğimi sen nereden biliyorsun ki?" diye çıkıştım birden. Beni nasıl gördüğü umurumda bile olmamalıydı. O kimdi ki, benim neyimdi ki beni nasıl gördüğüyle ilgilenecektim? "Birlikte bir galaya katıldığımızı hatırlamıyorum?"

"Ne?" dedi duraksayarak. Ona çatık kaşlarla baktığımı ve ondan bir cevap beklediğimi gördü. "Araştırdım ya, oradan biliyorum."

"Hım," dedim şüpheli bakışlarla. "Oteldeki galada beni gerçekten görmemiştin yani."

"Bana hâlâ güvenmiyorsunuz," diyerek bir anda aramıza mesafe koymuş oldu. Yine *siz* diline geçmişti.

"Ben kimseye güvenmem."

Ama içimde bir yerlerde sana karşı güven hissiyatı var. Beni hayal kırıklığına uğratacağını bilmeme rağmen... Kalbi-

mi kıracağını çok iyi bilmeme rağmen... Yine de en çok senin yanındayken kendimi güvende hissediyorum. Çünkü sen sadece güvenliğimi değil, beni de önemsiyorsun. Ve ben, Han... Ben artık senin tarafından önemsenmekten hoşlandığımı kabul ediyorum.

"Böyle yaşamak zor olmalı," dedi halime üzülür gibi.

"Sandığın kadar değil. Hatta daha kolay olduğunu bile söyleyebilirim."

"Nasıl?"

"Kimseye güvenmiyorum. Böylelikle hayal kırıklığına da uğramamış oluyorum."

"O halde sen yaşıyorsun."

Kelimeler gittikçe ağırlaşarak ruhumu zedeledi. Hep mi bu kadar kolay yaralanırdım yoksa o mu beni kolay yaralayandı? Her halükârda bu bir sorundu ve bir an önce bu konuya bir çözüm bulmalıydım. Tetiklenmiş gibi hissederken, "Kendimi korumak istemem suç mu?" diyerek savunmaya geçtim.

Dilini şaklattı, bana doğru bir adım daha attı. Kirli sakalında gezdirdiği eline baktım, işaretparmağına taktığı yüzüğü daha önce de görmüştüm. Onun için bir önemi var mıydı yoksa aksesuar olarak mı kullanıyordu merak ediyordum doğrusu.

"Sen kendini korumuyorsun. Sen kaçırıyorsun."

Doğruydum, kaçırıyordum ben. Fakat acaba o, neyden kaçtığını mı sanıyordu? "Neyden?" diye sordum artık bu karmaşaya bir açıklık getirmek için.

"Biriyle bağ kurmaktan kaçırıyorsun. Sevgiden. Aşkta."

"Aşk öldürür."

"Aşk yaşatır."

"Hiçbir şey bilmiyorsun sen."

"O halde öğret bana."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdığımda ne söylediğinin farkına vararak geri adım attı. Bana bir açıklama borçlu olduğunu biliyordu. Ama söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi bakıyordu.

Onu yanlış anlamış olamazdım. Benden, ona aşkın ne olduğunu öğretmemi istemişti. Kaçtığımı, deli gibi korktuğum şu kahrolası duyguyu ona benim öğretmemi istemişti. Ama neden? Bunu benim için mi istemişti? Yine bana ders vermek miydi amacı? Aşkın aslında sandığım kadar korkutucu olmadığını mı göstermek istiyordu? Beni öldürmeyeceğini anlatmak mı istiyordu? Yoksa bunu kendisi için mi istemişti? Bana karşı duyguları olabilir miydi? Diğerleri gibi kaçıp gitmemesinin nedeni bu muydu? Onu çok zorlamıştım, benden bıksın ve çekip gitsin diye uğraşmıştım ama o hâlâ benimleydi. Yoksa bu yüzden mi? Han'ın bana karşı romantik duyguları mı vardı?

Çok daha önemlisi, bu ihtimal benim kalbimi neden bu kadar hızlandırıyordu?

"Geç kalıyoruz," dedim aceleyle. Çünkü hayır, buna izin veremezdim. Çünkü hayır, Han'ın bana karşı romantik duygularının olması ihtimaline bile heyecan duymaya hakkım yoktu. Aksi takdirde ne olacağını biliyordum. Onun ilgisi beni heyecanlandırırdıkça benim de ona karşı ilgim oluşacaktı.

Sanki yokmuş gibi...

Onu merak ettikçe tanımaya çalışacaktım, tanıdıkça ona kapılacaktım. Ve o, beni üzecekti. Çünkü herkes giderdi; ya gitmek için ilk adımını atardı ya da son nefesini verirdi; herkes öyle ya da böyle giderdi. Birini çok severdiniz, hayatınızın merkezine koyardınız aşkınızı ama yetmezdi, o yine de giderdi. Ve kalbinizde büyük bir yara açılırdı. Bu yüzden en iyisi kimseyi çok sevmemektir. En iyisi hiç âşık olmamaktır. O zaman kalbiniz hiç kanamazdı.

Bir yerde aşk varsa orada sadece mutluluk yoktu; nefret, gözyaşı ve hayal kırıklığı da beraberinde geliyordu. Aşk, gerçek ve korkunç bir duyguydu.

Han gibi... Mavi gözler üzerimdeyken kendimi hiç olmadığım kadar farklı hissediyordum. Sanki bütün hayatım boyunca

bana bakan insanların gördüğünden daha farklı bir şey görüyormuş gibi bakıyordu. Han bana bakarken beni görüyormuş gibi bakıyordu. Elisa Tanyeli'yi değil. Elisa'yı değil. *Gerçek beni*. Onu korkutucu kılan da buydu.

"Nasıl isterseniz," dedi bir anda, yine resmi dile geçiş yaparak.

Ardından kapıya doğru ilerlemeye başladı. Benden uzaklaştığı her yeni adımda daha rahat nefes alabilirken kendime toparlanmak için on beş saniye verdim. Az sonra kapıdan çıkıp gidecek, benim için çalıştırdığı arabaya binecektim. Tarık Anca'yla güzel bir kahvaltı yapacaktım. Olması gereken şeyler tam olarak bunlardı. Aşk değil, sevgi değil, gözyaşı değil, başıyandı ihtiyacım olan. Diğer tüm projelerimde yaptığım gibi bu yeni projemde de sıkı çalışıp beklentilerin üstünde bir performans sergileyecektim. Çünkü Elisa Tanyeli bunu yapardı. Gerçek Elisa kimin umurundaydı ki?

Adımlarımı topuklarımı yere sağlam basacak şekilde atarak evden ayrıldım. Han çoktan arabayı garajdan çıkarıp evin önüne gelmişti bile. Biraz önce olanlar hiç yaşanmamış gibi geniş bir gülümsemeyle arabamın yanına vardım. Han'ın benim için kapıyı açmasını bekledim. Kapıyı açtığında vakit kaybetmeden arabaya bindim, o da hızlıca şoför koltuğundaki yerini aldı. Benim müzik çalmasını istememe kalmadan arabanın içini tanıdık bir melodi doldurdu. Yolculuğu birbirimizle hiç konuşmadan, daha da önemlisi atışmadan geçirdik. Olması gerektiği gibi. Bir patron-çalışan ilişkisinde olması gerektiği gibi...

Araba durduğunda ve Han, inmem için kapımı açtığında magazin varlığını hesaba katarak suratıma beş numaralı gülümsememi davet edip ayağımı dışarı attım. Han'ın uzattığı eli tutmamış olmam dikkatinden kaçmazken beni gören kameralar flaşlarını patlatmaya başlamıştı bile.

"İkinci Şans için neler hissediyorsunuz?"

“Çok heyecanlıyım,” diyerek dürüst davrandım. “İlk kez romantik komedi türünde bir projede yer alacağım. Karakterim bana ya da daha önce oynadığım diğer karakterlerime hiç benzemiyor. Bakalım sevenlerim neler düşünecek...”

“Partnerinizin Tanık Arıca olacağını öğrendiğinizde ne düşündünüz?”

“Elbette çok sevindim. Tanık çok yetenekli bir oyuncu. Ayrıca çok profesyonel. Onunla çalışacağım için şanslı hissediyorum, bana katacağı birçok şey olduğundan da eminim.”

“Aranızdaki aşk dedikoduları hakkında ne söyleyeceksiniz?”

“Yok artık,” dedim gülerek. Planlanmış, üzerinde çalışılmış bir kahkahaydı bu. “Daha şimdiden bu tarz dedikodular mı çıktı? Yapmayın arkadaşlar... Tanık da ben de sadece işimize odaklıyız. Aramızda arkadaşlık dışında bir şey yok.”

“Peki, son bir soru soralım. Vural Köse’nin oyunculuğuna dair söylemleri hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Yine mi o adam? Attığım her adımda bir şekilde karşıma çıkan ama beni hiçbir şekilde yanında istemeyen o adam, öyle mi? Yaptığı işlere hayran kaldığım ama kendisinden nefret ettiğim o adamın hakkımda söyledikleri için ne mi düşünüyorum? “Beni izlemeye devam etmesini öneriyorum.”

Han’a kaçamak bir bakış attığımda magazin ekiplerine teşekkür edip yolu açmalarını sağladı. Birlikte Tanık Arıca’yla kahvaltı yapacağımız mekânın girişine doğru ilerledik. Diyetime uygun beslenmeyeceğim için canım ne kadar sıkın olsa da bunu her zaman yaşamadığımı biliyordum. Bu yüzden az sonra oturacağım masa donatıldığında dilediğimce yiyecektim. Telifisini illaki yapardım.

“Sizi nerede beklememi istersiniz?”

Bir adım önünde yürüdüğüm Han’ın sorusuyla duraksadım. yavaşça ona döndüm. “Aç mısınız?”

Kaşlarını çattı. “Anlayamadım.”

“Kahvaltı yaptın mı diyorum.”

"Hayır yapmadım."

"O halde beni görebileceğin bir masaya oturup bir şeyler yiyebilirsin."

Başını hızlıca iki yana salladı. "Gerek yok. Aç kalabilirim."

"Ne diyorsam onu yapar mısın lütfen?" diye sordum sabırsızca.

"Neden aç olup olmamamla ilgileniyorsunuz anlamadım ki. Benim görevim sizi korumak. İş başındayken kendi karnımı doyurmak değil."

Haklıydı. Yine de aç kalmasını istemiyordum işte. Onun gibi açlığa tahammül edemeyen birinin de şimdi bu konuda neden ıratçılık ettiğini anlayamamıştım doğrusu. "Açlıktan düşüp kılacaksn," diye söylenmeye başladım. "Beni koruyabilmen için yanımda olman gerekiyor, hasta yatağında yatman değil."

"Ben seni her yerde ve her ne olursa olsun korurum Elisa."

"Her ne olursa olsun mu?" diye tekrarladım.

Başını salladı. "Her ne olursa olsun. Nerede olursam olayım. Ne halde olursam olayım. Sen beni istesen de istemesen de ben senin yanında kalırım ve seni korurum."

"Neden?" dedim birden. Evet, o benim korumamdı. Ama hiçbir özel koruma, bu kadar istekli bir şekilde görevini yapmazdı.

Dudakları cevap vermek üzere aralanmıştı ki, "Elisa Hanım?" dediğini duydum birinin. Omuzumun üstünden dönüp baktığımda seslenen kişinin mekânın sahibi olduğunu gördüm. "Ne kadar güzel görünüyorsunuz."

"Ah, çok nazıksınız," dedim beş numaralı gülümsememin yardımıyla.

"Türk Bey sizi teras bölümümüzde bekliyordu. Eşlik etmemi ister misiniz?"

"Tabii, lütfen."

Mekânın sahibi Enver Bey ve ben yan yana, terasa doğru ilerlerken Han da peşimizden geliyordu. Ona dönüp yalnızca dudaklarını oynatarak yemek yemesini söyledim.

Tarık'ı rezervasyon yaptırdığı masada otururken bulduğumda Enver Bey'e gerisini halledeceğimi söyledim. Han'ı bıraktığım yerden Tarık'a doğru yürümeye başladığımdaysa çok geçmeden fark edildim. Üzerinde lacivert bir takım elbise vardı. Ceketinin içine beyaz spor bir tişört giymeyi tercih etmişti. Bu görüşme için kendine özenli davranmış olması hoşuma gitmişti. Çünkü bu bir bakıma bana verdiği değeri de gösteriyordu.

Dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrılırken sandalyesini geriye doğru itti. Ayağa kalktığı sırada bakışları beni baştan aşağı süzüyordu. Oturacağım sandalyeyi çekmek üzere beni bekledi. Birkaç büyük adımdan sonra karşısında durup ona elimi uzattım. "Çok güzel görünüyorsun," dedi uzattığım elimi tutarken.

"Teşekkür ederim, sen de çok şık olmuşsun."

Dudaklarına yaklaştırdığı elimin üstünü öptüğünde gülümser gibi oldum. Ve bir anlığına, çok kısa bir anlığına bakışlarım Han'ın olduğu tarafa kaydı. Oradaydı. Beni her yerde ve her ne olursa olsun korumak üzere bekliyordu. Ama yüzündeki ifade bir şeylerden hoşnut olmadığını gösteriyordu. Tekrar Tarık'a baktığımda gülümsedim. Elimini bıraktıktan sonra benim için sandalyeyi çekti. Teşekkür ederek oturup onun da karşıma geçmesini bekledim. Yakışıklı suratıyla karşı karşıya geldiğimizde hemen sipariş vermek isteyip istemediğimi sordu.

"Olur, acıktım zaten."

Garsonla iletişim kurma işini tamamen ona bırakıp gözlerimi yanımdaki açık cama çevirdim. Dışarıdaki manzarayı izlerken aklım yine Han'a gitti. Acaba ne yapmıştı, o da sipariş vermiş miydi yoksa gözlerini dikmiş hâlâ bizi mi izliyordu? Onu kontrol etmeli miydim yoksa Tarık Arıca'yla kahvaltı yapmanın tadını mı çıkarmalıydim?

Aniden ne düşündüğümün farkına vararak irkildim. Türkiye'nin en ünlü erkek oyuncularından biri olan Tarık Arıca'yla lüks bir restoranda yemekteydim. Manzaram saatlerce izlemek isteyeceğim kadar güzeldi. Ama ben Han'ı düşü-

nüyordum öyle mi? Özel korumamın aç olup olmadığını mı merak ediyordum? Derdim neydi benim böyle...

“Elisa?”

Tanık'ın adımı seslenmesiyle ona döndüm. “Hı?”

“Önceki yemeğimiz için tekrar özür dilemek istedim senden. Sanırım Erdal Bey alkolü biraz fazla kaçırmıştı.”

Hayır, aslında bu onun normal haliydi, demek istesem de gülümsemekle yetindim. “Sorun değil. Telafisini daha çok sevdim.”

“Kahvaltıya geldiğimiz için mi, baş başa olduğumuz için mi?”

Tanık'ın suratındaki gülümseme bir sırtışa dönüşürken onu bozmamak için ben de gülümsedim. “Baş başa olduğumuz için,” diye yalan söyledim. Tatmin olmuş gibi gülümsedi. Kim bilir o, bu gülümseme için ne kadar çalışmıştı...

Daha sonra garson siparişlerimizi getirene kadar Tanık'la eski projelerimiz üzerine konuştuk. Bu sektöre nasıl atıldık, ne zorluklar yaşayarak bugünlere geldik falan... O kendi zorluklarını anlatırken sektörde bana yapılan haksızlıkları hatırlayarak bu dünyadan biraz daha nefret ettim. Kadın olmak, her şeyde olduğu gibi bu sektörde de haksızlık yaşamamanıza neden oluyordu.

Birinin yanımda belirmediğini hissedince Tanık'ın da bakmaya başladığı yöne, sol omzuma doğru döndüm. Yanı başımda dikilen Han'ı gördüğümde şaşırmadan edemedim. “Han? Bir sorun mu var?”

“Şimdilik yok ama her an çıkabilir.”

Onu anlamadığımı belirten bir bakış atsam da açıklama yapma gereği duymadı. Bir kaşımı kaldırdığımda gözucuyla Tanık'a baktı. Böylece benimle yalnız konuşmak istediğini anlamış olup oturduğum yerden kalkmıştı.

“İzninle.”

Tanık anlayışla başını sallarken Han'a peşimden gelmesini söyleyerek mekânın başka bir bölümüne geçmek üzere yürümeye başladım. Bir adım arkamda yürüyor, sessizliğini koruyordu. Adımlarımı gözden uzak bir yerde durdurduktan sonra kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. “Evet, sorun nedir?”

“Çok samimi görünüyorsunuz.”

Ona şok olmuş gözlerle baktım. “Pardon?”

“Dışarıdan bakıldığında diyorum, çok yakın görünüyorsunuz.”

“Bunun neresi kötü, anlamadım.”

“Hakkınızda zaten dedikodular var. Böyle yaparak ekmeklerine yağ sürüyorsunuz, farkında değilsiniz.”

Ofladım. “Abartıyorsun.”

“Daha yeni tanıştınız ve çekimler başlamadı bile ama siz baş başa kahvaltı etmeye geldiniz.”

Vurgular gibi söylediği kısım, bir anda beynimde şimşeklerin çakmasına neden oldu. “Sen kıskanıyor musun yoksa bana mı öyle geliyor?”

“Kıskanmak mı? Ne haddime!”

Neden suçüstü yakalanmış gibi bakıyordu? Ve bu benim neden bu kadar çok hoşuma gitmişti?

“Değil mi? Sen benim özel korumamsın,” diyerek biraz daha üzerine gittim. “O ise yeni projemdeki partnerim. Biriyle kahvaltı yapmak için dışarı çıkacak olursam bu kişi Tarık olur. Sen değil.”

“Böyle bir arzum olduğunu söylemedim, belirtmenize gerek yoktu. Elisa Hanım.”

“Ben yine de söylemiş olayım da.”

“Merak etmeyin, ben haddimi gayet iyi biliyorum. Nerede nasıl konuşacağımı ve bulunacağımı da.”

“Güzel,” dedim soğuk bir gülücükle.

“Güzel,” dedi dudakları kasvetli bir çizgi halini almışken.

“O halde ben Tarık’ın yanına döneyim.”

“Koşun bekletmeyin. Ayıp olur sonra.”

“Çok komiksin.”

“Sadece sizinleyken.”

Gözlerimi devirerek ona arkamı döndüm. Ve dudaklarım anlamsız bir gülümsemeye kıvrıldı.

Beni kıskanmıştı. Tarık’la baş başa yemek yediğim için onunla keyifli bir sohbeta daldığım için beni gerçekten çok kı-

kanmıştı. O delirmiş gibi bakan gözlerinin de burnundan solu-
yarak yanımda belirmesinin de tek nedeni buydu. O halde beni
heyecanlandıran şey, sadece bir ihtimal değildi. Artık Han'ın
bana karşı duyguları olabilir diye değil, Han'ın bana karşı duy-
guları var diye düşünmeliydim.

Tekrar masaya döndüğümde Tarık meraklı bakışlarla bana
bakıyordu. Ona bir açıklama yapmam gerektiğini düşünerek
bir yalan aradım. "Doktor randevum vardı da. Tamamen aklı-
mızdan çıkmış."

"Hemen mi gitmen gerekiyor?"

"Maalesef."

Omuzlarını düşürerek başım salladı. "Peki o halde." Ayağa
kalkıp önden yürümem için işaret verdi. Yavaş adımlarla çıkı-
şa doğru ilerlemeye başladım. Han'ın suratındaki gerilim ona
doğru yaklaştığımızı gördüğünde gözle görülür biçimde azaldı.

Dışarı çıktığımızda Han, valeden arabayı istedi. Tarık ise
kendi şoförünü aramakla meşguldü. "Nasıl ya?" dedi birden.
"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Öfkeli ses tonu şaşımama
neden oldu. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.
"Tamam. Eve geçiyorum ben, halledip gelirsin sen de."

Telefonu kapattığını anlayınca "Bir sorun mu var?" diye
sordum.

"Bizim şoför kaza yapmış."

"Durumu iyi mi?" diye sordum endişeyle.

"Bilmiyorum, servise götürmüş bekliyormuş."

"Arabayı sormamıştım."

"Neyi sordun o halde?"

"Acaba?" dedi Han küçümseyici bir tavırla.

"Şoförün durumunu sormuştum, hani kazayı o yaptı ya..."

Bunu hiç düşünmemiş, aklına bile gelmemiş gibi kaşlarını
kaldırdı. "Bilmem ki sormudum." Ardından hafifçe omuz silkti.

"Neyse, iyidir herhalde, arabayı servise götürebildiğine göre..."

"Umarım," dedi Han.

Düşüncesizliği beni dehşete düşürmüş olsa da her zaman böyle bir insan olmadığına kendimi inandırmak istedim. Sadece şok etkisiyle böyle davrandığını umarak, "Nasıl geçeceksin eve? İstersen biz bırakalım seni," diye Han'ı kızdıracak bir teklifte bulundum.

"Ama doktor randevun..."

"Sorun değil, biraz geç kalmaktan zarar gelmez."

"O zaman geleyim, taksilerle falan uğraşmayayım şimdi."

Han'ın hiç hoşnut olmadığını görsem de Tarık'ın arabaya geçmesini bekledim. Ardından Han'ın benim için açtığı kapıdan geçip arabaya bindim. Yol boyu Tarık'la sohbet ettik, o kadar keyif almamış olsam da abartılı kahkahalarla içinde bulunduğum durumdan mutlu olduğumu gösterdim. Ama bunu Tarık'la iyi bir uyum yakalamak için mi yapıyordum yoksa Han'ı biraz daha kıskırtmak için mi, emin değildim.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Han sert bir şekilde arabayı durdurdu. Tarık da ben de bedenlerimizin öne doğru savrulmasına engel olamadık.

"Ne yapıyorsun ya?" dedi Tarık öfkelenerek. Tavrında haklıydı çünkü Han frene öyle bir basmıştı ki emniyet kemerim olmasaydı belki de başım ön koltuğa çarpacaktı. Tarık dilini şaklatıp bana döndü. "Neyse. İneyim ben, teşekkür ederim bırakacağınız için. Ve tabii yemek için de..."

"Ne demek." dedim gülümseyerek.

Tarık arabadan indiğinde sahte bir öksürükle dikiz aynasındaki mavi gözlere baktım. "Kapı."

"Anlamadım."

"Kapımı açar mısın?"

"Neden?"

"Tarık'la vedalaşacağım."

"Az önce size veda ettiğini duyduğumu sanıyorum."

Gözlerimi devirerek kapının koluna uzandım, kolu çekmemle ön taraftan bir ses duyuldu. Elbette peşimden arabadan

inecek ve Tarık'a nasıl veda edeceğimi kontrol edecekti. Aksi mümkün olur muydu ki...

Alaycı bir şekilde gülerek arabadan indim. Han da peşimden koşarcasına yanıma geldi. O yanı başımda dururken Tarık'la karşı karşıyaydık. "Çok güzel bir yemektir, teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim, telafi etmeme izin verdiğin ve seni tanımak için bana şans verdiğin için."

"O halde okuma provasında görüşürüz."

"Son tatil gününün tadını çıkar," diyerek göz kırptı. Bir adım yaklaştı, dudakları elmacıklığıma dokundu. Geri çekildiğinde suratında garip bir ifade vardı.

"Ne oldu?" dedim merakla.

"Parfümün," dedi, sesi zorlu bir bulmacayı çözmeye çalışıyor gibi çıkmıştı.

"Evet?" diye heyecanlandım. Yoksa o da mı kokulara karşı ilgiliydi? Han'la girdiğimiz iddia sebebiyle bugün daha önce hiç kullanmadığım bir parfümü sıkmıştım. Tarık bilebilir miydi ki notalarını? Limon, bergamot ve adaçayı vardı notalarında. Bunu iyi koku alıyorsa, yoğun bir şekilde duyulan bu üç esanstan birini söyleyebilirdi.

Kirpiklerimi kırıpıştırarak ondan bir nota bekliyordum ki "Vanilyalı mı?" diyerek omuzlarımin hayal kırıklığıyla düşmesine neden oldu.

Yanı başımdan bir kahkaha sesi geldi. Alaycılıkla gülen Han'ın karın boşluğuna dirseğimi geçirdim.

"Evet," diye yalan söyledim Tarık'a. "Nasıl bildin?"

Bir anda göğsü kabardı. "Kokularla aram iyidir. Özellikle güzel kadınların kokularıyla..."

İlûfat ettiğini zannederek söylediği bu söz, içimde öğürme hissi oluştururken ona altı numaralı gülümsememle bakıp, "Çok nazıksın," dedim.

"Sen de çok güzel."

"Geç kalıyoruz Elisa Hanım," dedi Han tehditkâr bir ses tonuyla.

“Ah, doğru,” dedi Tarık, aslında ne hissettiğimi gerçekten de anlamamıştı. “Randevun vardı. Lütfen sonuçlardan beni de haberdar et.”

“Etmez olur muyuz hiç,” dedi Han.

Fazla uzatmayıp Tarık’a el sallayarak Han’ın açtığı kapıdan arabaya bindim. O da şoför koltuğuna geçtiğinde Tarık’ı iğnelercesine konuşmaya başlar sanmıştım ama öyle olmadı. Aksine yol boyunca sessizliğini korudu. Bana müzik bile açmadı.

Evimin önüne geldiğimizdeyse bahçe kapısından içeri girip taşlı yolda durdu. Yine aynı sessizlikle arabadan inip kapımı açmak için yanıma geldi. Elini uzattığında kendini sadece işini yapmak üzere programladığını anladım. Ancak bir anda, arabadan inmek üzere ayaklarımı yere koyduğum o anda, yanıldığımı göstererek beni kendine doğru çekti.

Beklenmedik şekilde bir kez daha Han’ın kollarındaydım. “Han?” dedim şaşkınlıkla.

Bir eli, elimi tutmaya devam ederken diğeriyle belime sarılmış vaziyetteydi. Başını hafifçe eğdi, aramızdaki mesafe gitükçe azalırken kalbim ağzımda atıyordu. Gözbebeklerinin etrafını kaplayan mavilerine hiç bu kadar yakından bakmamıştım. İçinde küçük siyah noktalar barındırıyordu. Bu, gözlerinin neden bazı anlarda daha koyu görüldüğünü açıklar nitelikteydi. Ve dudakları, ah, onu gördüğüm ilk andan itibaren tadını delice merak ettiğim dudakları sadece birkaç santim uzağımdaydı.

Ne yapsam, o beni öpene kadar ben parmak uçlarımda yükselip onu öpsem mi?

Ama böyle de dünden hevesli gibi görünmez miydim?

Ama dünden hevesliydim ki... Hatta dünden çok daha önceden beri hevesliydim.

Peki onu öptükten sonra ne söyleyecektim? Benden bir açıklama bekleyecekti. Onun beni öpmek istemesinin nedeni belliydi, bana karşı romantik duyguları vardı. Benimki neydi, ne diyecektim ona? Canım bir anlığına seni çekti, desem olur

muydu ki? Yok, böyle de biraz kaba oluyordu. Peki şey nasıldı, dudakların çok tatlı görünüyordu, tadına varmak istedim falan?

İhm, hayır... En iyisi hiçbir açıklama yapmamaktı. Onu öptüğüm ve hiçbir açıklama yapmadığım için beni suçlayacak ya da bana kızacak olursa da yolları ayırırdık. Evet evet, en iyisi buydu. Onu öpecek, bunu neden yaptığımla ilgili hiçbir şekilde açıklama yapmayacak ve benden gitmesini sağlayacaktım. Bir taşla resmen iki kuş vurmaktı bu. İlk kuş onu öpmekti. İkincisi ise gitmesiydi ki bu işkence daha fazla devam etmesin. Çünkü kalırsa, ben onu öptükten sonra bile kalırsa ne yaparım, ne *hissederim* bilmiyordum. Beni asıl korkutan şey ise ne hissedeceğimi *bilememekti*.

Dudaklarını, onun için araladığım dudaklarımla birleştirmek yerine saçlarıma gömmesiyle donup kaldım. Ne yani, bana yaklaşmasının nedeni beni öpmek değil de koklamak mıydı?

Bu gerçek miydi? Han, beni öpmemiş miydi? Onu öpmek üzere dudaklarını aralayan Elisa Tanyeli'yi geri çevirmişti, öyle mi? Ben onu öpmeyi düşlerken o nasıl bunu düşünmez, aklıma bile getirmez, beni sadece koklamak isterdi?

"Vanilyaymış," dedi tükürür gibi. Ardından dilini şaklattı.

Acaba dilinin... Sus Elisa, sus...

"Limon, bergamot ve..." Başını biraz daha eğerek yüzünü boyun girintime yaklaştırdı, "adaçayı." Artık kalbim sadece ağzımda atmıyordu; midemde ama en çok da bacaklarımla arasında... Ben, daha bu hisle nasıl baş edeceğimi bilemezken, "Ama bir nota daha var ki... O en derinde," diye fısıldadı, burnunu yavaşça boynuma sürüttü. "Portakal."

Ve bir anda hızla geri çekilerek bana baktı. Yıllarca etrafını buzla kapladığım kalbimin çözölmeye başladığını gören bana baktı. Dengesini tamamen kaybetmiş, kalp çarpıntısı ve sızısıyla karşısında dikilen bana, *eseriyle* gurur duyuyormuş gibi baktı.

14. BÖLÜM

“CAN’I KURTARMAK”

Dünyanın benim etrafımda döndüğünü zannettiğim anlar olmuştu. Biraz daha abarttığım, dünyanın *ben varım diye* döndüğünü düşündüğüm zamanlar bile olmuştu. Ancak hiçbir gerçeğe dönüşmemişti, sadece kafamın içindeydi. Ta ki bugüne dek...

Han’ın parfümüme dair yaptığı yorumdan sonra benden bir adım uzaklaşarak beni tam anlamıyla dumura uğratmasından sonra dünya bir anda benim etrafımda dönmeye başladı. Derinlerdeki öz için *portakal çiçeği* demişti. Ve onu solumak için o kusursuz burnunu boynuma sürtmüştü. En kötüsü de onu bekleyen dudaklarımın ya da nefesiyle iz bıraktığı boynumun tadına bakmadan benden uzaklaşmasıydı.

Evet. Beni öpmesi için yanıp tutuştuğum özel korumam, aramızdaki koku oyununa kendini o kadar kaptırmıştı ki şimdi ona nasıl baktığımı görmüyordu bile.

Ya da onun için araladığım dudaklarımı...

“Bildim, değil mi?” diye sordu ukala gülümsemesiyle.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Öfkeli gözlerim onu baştan aşağı süzdü. Sıradan bir siyah tişört ve pantolonun içindeyken bile bu kadar seksi görünmesi haksızlıktı. Onca çekiciliğine rağmen ukala gülümsemesinden hiç hoşlanmıyordum. Bir kez dilimi şaklattığımda kaşları hafifçe çatıldı. “Bilemedin.”

“Bildim.” dedi, itiraz istemez bir ses tonuyla. “O kokuda portakal çiçeği de var.”

“Hayır, yoktu.” diyerek yalan söylemeyi sürdürdüm. Bu oyun böyle sürecekti. Han burnunun ne kadar iyi koku aldığını ve aldığı her kokuyu tanıdığını bana her seferinde kanıtlasa dahi ben inkâr etmeye devam edecektim.

Çünkü son bulsun istemiyorum.

Bildiğini söylersem kazandığını kabul etmiş olurdum ve oyun biterdi. Biraz daha devam etmek istiyordum. Biraz daha söylediklerini yalanlamamın kime ne zararı olabilirdi ki?

“Elisa.” Bir kaşımı kaldırdığımda, “*Hanım*,” diye kendi kendine ekledi.

“Günün geri kalanını evimde geçireceğim.”

Çabuk pes ederek, “Benim ne yapmamı istersiniz?” diye sordu. Oysaki ben bildiği koku için biraz daha ısrarcı olmasını bekliyordum. Belki tekrar kontrol etmesini...

Omuz silktim. “Takıl kafana göre.”

“Akşam yemeğinde görüşürüz.”

Kafamı iki yana salladım. “Kendim halledebilirim.”

“Yine de yardıma ihtiyacınız olursa müştemilattayım.”

“Teşekkür ederim ama sanmıyorum. Halledebilirim.” Arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım. Kapı şifresini tuşlayıp içeri girdim ve dönüp ona bir daha bakmadım.

İçeri girdiğimde yaptığım ilk şey telefona sarılmak oldu. Fakat aradığım kişiye ulaşamadım. Ve bu, onu tanıdığımdan beri ilk kez başıma geliyordu. Adımlarımı L koltuğuma yönlendirmişken hemen pes etmek ya da endişelenmek yerine bir kez daha aramaya bastım. Can yine aramamı cevaplandırmadı.

“Neler oluyor?” diye söylendim kendi kendime. Endişelenmem gereken zaman şu an mıydı? Beklemem gerekiyorsa ne kadar beklemeliydim? Beş dakika? On dakika? Bir saat? İki saat? Bir gün? Daha neler... Beş dakika bekleyecek, cevap almazsam harekete geçecektim.

İlk dakikayı telefonun ekranına bakarak tamamladım. Sonrakı dakikalar için salonda volta atarak kendimi yordum. Beşinci dakikada Can'ı bir kez daha aradım. Ve ona yine ulaşamadım.

Sonunda çantamı orta sehpanın üzerinden aldım ve kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Açtığım kapının hemen ardında Han'ı bulmayı beklemediğim için onu görünce olduğum yerde sıçradım.

"Korkuttum mu?" diye sordu endişeyle.

"Ne işin var senin kapımda?"

"Yardıma ihtiyacınız olursa diye..."

"Müştemilatta bekleyebilirdin," diyerek sözünü kestim. Kendini bu kadar işine vermesi hoşuma gitse de bir yandan beni huzursuz ediyordu. Bazen benimkini korumak isterken kendisinin de bir hayatı olduğunu unutuyordu. Kendi hayatıyla ilgilenirken de beni koruyabileceğini biliyordum, bu nedenle ondan bunu bekliyordum. Ama o, ısrarla ilgisini sadece beni korumakla sınırlı tutuyordu. En azından benim görüp bildiğim kadarıyla öyleydi.

"Hava güzel."

Bir an düşüncelerimi onunla da paylaşmak ve bu duruma bir son vermek istesem de dışarı neden çıktığımı anımsadım. "Neyse seninle laf dalaşma giremeyeceğim şu an. Daha önemli bir işimiz var."

"Dinliyorum."

"A3'ü çıkarır mısın, Can'ı kurtarmaya gitmeliyiz."

"Kurtarmaya?"

Onaylayıcı bir mırıltı çıkardım. "Başına bir iş geldiğini düşünüyorum."

"Bunu düşünmenize sebep olacak ne oldu?"

"Telefonumu açmadı."

"Ve?"

"Bu kadar."

Bana dehşete kapılmış gibi baktı. "Telefonunu açmadığı için başına bir şey geldiğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturup ona üstten bir bakış attım. "Onu yıllardır tanıyorum. İki eli kanda bile olsa yine de telefonumu açardı."

"Belki de sadece dinleniyordur."

"Yine de telefonumu açardı."

"Belki de onu yoran sensindir."

"Ben mi?" Kollarım iki yanıma düşerken kaşlarım alınımı kırıştıracak kadar yukarı kalkmıştı. "Ne yaparak?"

"Ne mi yaparak?" dedikten sonra çarpık bir gülümsemeyle dudaklarının kıvrılmasına izin verdi. Alaycı gülüşü bana kendimi küçük düşmüş gibi hissettirirken öfkelenmeye başlamıştım.

"Can'la aramızdaki bağı sen anlayamazsın. Onu yormuyorum. O da dinlenmek için benden kaçmıyor. Kesin başına bir şey geldi, bu yüzden telefonuma cevap veremiyor. Yoksa ne yapar eder açıp konuşurdu."

Başını onaylamayan bir tavırla iki yana sallarken, "Peki Elisa Hanım," dedi, tekrar resmiyete bürünerek, "Gidelim de kurtaralım şu *Can'ınızı*."

Önden ilerlemeye başladım. Evden çıkıp bahçede onu beklerken birkaç kez daha Can'ı aradım. A3'ü garajdan çıkıp benim için arka kapısını açtığı anda telefon kulağımda arabaya bindim. Benim ardından Han da arabaya bindi ve vakit kaybetmeden motoru çalıştırdı.

"Oyun boyunca hile yapmaya devam edecek misiniz?" diye sorduğunda başta neden bahsettiğini anlayamadım.

"Pardon?"

"Şu koku bilme oyununu diyorum. Her tahminimde beni reddedecekseniz işimiz var sizinle."

"Doğru tahminde bulunursan neden reddedeyim ki seni?"

Mavi gözler dikiz aynasından bana baktı. "İkimiz de doğru tahminde bulunduğumu biliyoruz."

"Anlıyorum, yenilmek ağır geldi. Ama maalesef..."

“Öyle olsun,” dedi daha fazla uzatmak yerine. Ardından bizi önce evimin bahçesinden sonra sokağından çıkardı. Can’a gidene dek Han’ın sözlerini düşündüm durdum.

Can gerçekten de artık yorulmuş olabilir miydi? Diğerleri gibi bana tahammül edemiyor muydu artık? Kaçıyor muydu benden? Yoksa... Yoksa bir gün o da mı gidecekti tamamen? Can’ın müstakil evinin önünde durana dek bu tarz sorularla kendi kendimi zehirledim. Durduğumuzda Han’ın arabadan inip kapımı açmasını beklemeden kendim indim. Demir bahçe kapısına doğru hızla ilerleyip yumruk yaptığım elimle kapıya vururken içeride birilerinin olmasını umuyordum.

“Dur, elini acıtacaksın,” dedi Han yanıma geldiğinde. Kapıyı yumruklayan elimi nazik bir şekilde tutup indirdikten sonra benim yerime kapıyı çalmaya devam etti.

Elimi tutan eline baktım bir an, dikkatimi dağıtmasına izin verdiğim için kendime kızdığım sırada kapı açıldı. Anında elimi Han’ın elinden çektim.

İçeri girdiğimde en güzel çağlarından birini yaşadığından bihaber olan liseli kız, “Elisa Abla?” diye sordu.

“Cemre,” dedim gülümseyerek. “Nasılsın?”

“Çok iyiyim, sen nasılsın? Uzun zaman oldu seni görmeyeli.”

“Evet, biraz öyle oldu,” dedim yanaklarımdan içini ısıtırken. Bir an önce konuya girmek ve aklımdaki sorunun cevabını almak istiyordum. Ama Cemre’nin beni ne kadar çok sevdiğini, bundan ziyade bana ne kadar çok hayran olduğunu bildiğim için bunu yaparken onu görmezden gelmiş gibi olmak istemiyordum.

“İçeri gelmek ister misin?” diye sorarak eliyle evin içini gösterdi.

Cemre’nin Han’ı sorgulayan bakışlarını göz ardı ederek, “Ben aslında abin için gelmiştim,” dedim.

“Kim gelmiş Cemre?”

Ah, işte yaşanmasını hiç istemediğim o an... Kapı aralığında bekleyen Cemre, başını çevirerek arkasına baktı. “Elisa Abla gelmiş,” dedi benden hiç hazzetmeyen annesine.

“Niye gelmiş?” diye sorarken benim duymadığımı düşünüyormuş olmalıydı ya da duyduğumu bilerek de bunu söylemiş olabilirdi. Ne de olsa kalbimi kırmış mı, bana ayıp etmiş mi hiç umurunda değildi.

“Abim için.”

“Bi’ bırakmadı oğlumun peşini!”

Han’ın bakışlarının bana çevrildiğini hissetsem de dönüp ona bakmadım. Çenem dik, duyduklarımın dolayı gocunmaz ve utanmaz bir şekilde Cemre’ye bakmaya devam ettim. Çünkü ben gocunacak ya da utanacak bir şey yapmamıştım. Can’ı seviyor olmam, onunla olan arkadaşlığımı ya da iş ilişkimi bitirmek istememem suç değildi. Ama Esmâ Teyze’ye göre bu benim kabahatimdi.

“Anne!”

“Ay, ne var...” derken kapıya geldi ve beni görünce dudaklarına buz gibi bir gülümseme dokundu. “Hoş geldin Elisa kızım. İçeri girmez misin?”

“Yok, rahatsızlık vermeyelim biz.”

“Esağfurullah, ne rahatsızlığı...” derken gerçeği bilmeyen biri için ne kadar da samimi görünüyordu.

“Ben sadece Can’ı sormaya gelmişim. Telefonlarımı açmayınca başına bir şey geldiğini düşünerek endişelendim.”

Şuh bir kahkaha attı. Kesinlikle alaycı. Ve küçümser tınıda. “İlahi kızım,” dedi gülmeye devam ederken. “Ne başına bir iş gelmesi, içerde uyuyor dana.”

Başımın aşağı kaynar suyun döküldüğünü ama bu suyun beni yakmak yerine buz kestirdiğini hissettim. Öylece donup kalmıştım. Yıllardır her anımda, istesem de istemesem de her koşulda yanımda olan Can sadece uyuduğu için son yarım saat-tir telefonlarıma yanıt vermemişti öyle mi? Ve bana bu gerçeği söyleyen kişi annesi mi olmak zorundaydı? Benden hiç hazzetmeyen, oğlunun benden uzaklaştığını biraz olsun hissettiğinde kalkıp göbek atacak kadar kafayı benimle bozmuş olan bu kadının suratına gülerek bu gerçeği söylemek zorunda mıydı?

“Uyandırabilir misiniz?” diye sordu Han, sessizliğimi kendince yorumlayarak.

“Kaldırırım kaldırmasına da... Sen kimsin bey oğlum?” Bir anda gözlerini bana çevirdi. “Nişanlın mı yoksa kız?”

Öksürmeye başladım. “Ne?”

Han da öksürmeye başladı.

“Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Nişanlım değil Esmâ Teyze.”

“Neyin o zaman?”

“Korumasıyım.”

Olaçakları bildiğimden hemen bir yalan aramaya başladım. “Ne?” diye bağırdı Esmâ Teyze. “Koruma mı? Yoksa başın belada mı? Oğlumun da başını belaya soktun mu? Anlat çabuk, ne oldu?”

“Esmâ Teyze,” dedim sabır dilenerek. “Lütfen sakın ol.”

“Neden koruman var senin?” O kadar evhamlı bir kadındı ki bu tavrını öngördüğümüz için önceki korumalarımın da bahsetmemiştik ona. Han da bunu bilmediğinden gerçeği açık etmiş ve an itibarıyla bizi zor durumda bırakmıştı.

“Başı belada değil,” diyerek toparlamaya çalıştı. Ona işleri daha da mahvetmemesini söyleyen gözlerle baktım. “Belki oğlunuz anlatmıştır, Elisa Hanım yeni bir projeye dahil oldu. Bir dizi projesi.”

“Ee?”

“Eesi projenin yapımcısı Elisa Hanım’ın koruması olmam için beni tahsis etti. Bu durumu bir PR malzemesi olarak kullanmayı düşünüyor.”

Han’a şok olmuş gözlerle bakıyordum. Nasıl bu kadar kısa zamanda böyle güzel bir yalan uydurabilmişti? Üstelik bu yalanı söylerken yüzü hiç kızarmamış, sesi hiç titrememiş, bakışlarını karşısındaki kadından bir an olsun kaçırmamıştı.

“PR ne demek, bilemedim ben.”

“Reklam demek anne,” dedi Cemre. Bakışları bana çevrildi. “Ben abimi uyandırıp geleyim.”

“Çok iyi olur,” diyebildim sadece.

Cemre kapı eşiğinden uzaklaşıp içeri girerken annesi Han'ı süzmeye başlamıştı. Aslında başlarda böyle değildi. Onunla ilk tanıştığımız günü dün gibi hatırlıyordum. Yas sürecimi canlı-
raş bir şekilde atlatmaya çalışırken Can beni bu eve getirmişti. Esmâ Teyze perişan haldeki beni gördüğünde sıkıntılı bir şekilde nefesini vermiş. “Ah, benim güzel kızım,” demişti. Bir anne sıcaklığıyla bana sarılırken nasıl da unutulmaz bir an yaşadığımı bilmiyordu. Zaten bu nedenle zamanla Can'ın bana karşı olan yaklaşımını gördükçe beni hayatlarında istememesine rağmen ben ona hiç kızmadım. Belki kırıldım ama ona hiç kızmadım. Sırf bana dokuz saniye bile olsa anne sıcaklığını tattırdı diye...

“Elisa?”

Kapı aralığında dikilen annesinin önüne geçen Can, öfke patlaması yaşadığımı görmeyi beklerken ona sıkıca sarılmanla şaşkına döndü. Aslında bu hareketim, en az onun kadar beni de şaşırtmıştı. Çünkü buraya gelmeden önce onu bulduğumda mahvedeceğime dair bazı kararlar almıştım. Ona öfkeliydim. Nasıl olur da benim telefonumu açmazdı? Ya o yokken başıma bir şey gelseydi? Anlık bir sinirle Han'ı kovsaydım ve korumasız kal-saydım mesela? O an yanımda Can'ın olması ve beni sakinleş-tirerek Han'ı tekrar işe alması gerekirdi. Ya da bir yere gitmek isteseydim ve rezervasyonum olmadığı için beni içeri almasa-lardı? Rezil olurdum ve Can'ın yanımda olarak bunu halletmesi gerekirdi. Ya da yemeğim, nasıl atlardı bunu, bana yeni listeyi göndermemişti. Ona daha uzun süre ulaşamazsam aç kalırdım. Zaten kuş kadar yiyorken hiç yiyememek beni delirtirdi.

Fakat öte yandan, düşünüyordum da... Bu saydıklarımın tamamını ben de halledebilirdim veya Han'dan isterdim ve benim için yapardı. Yoksa Can bunu bildiği için mi benden uzaklaşmıştı? Artık ona ihtiyacım olmadığını bildiği için mi eskisi gibi değildik?

Çok daha önemlisi, ortalıklardan kaybolduğu için öfkelenmem gerekirken öfkelenmekten daha ziyade endişelenmiş ve onu bulduğumda rahat bir nefes alarak ona sarılmış olmamın nedeni neydi? Evet, o benim tek *gerçek* arkadaşımdı ama bu, geçen onca yıldan sonra ilk kez başımıza geliyordu.

Öyle ki, “İyi misin sen?” diye soran Can’ın bakışları beni garipsediğini belli ediyordu.

Yoksa bu kalp, etrafını buzlarla ördüğüm bu taştan kalp, korktuğum şeyi yaşıyor ve değişmeye mi başlıyordu? Önce Han için hızla çarpmış, şimdi de Can’ı güvende bulduğu için sıcaık mı olmuştu?

“İyiyim tabii,” dedim geri çekilerek. Han’ın bana gururlu bir gülümsemeyle baktığını gördüm ama bu hiç hoşuma gitmedi.

İstemiyordum ki ben. Kalbimin Han yüzünden ritmini değiştirmesini istemiyordum. Kalbimin Can için sıcaık olmasını istemiyordum. Birine karşı yoğun duygusal hisler beslemek istemiyordum. Han’ı beğeniyor muydum? Evet, bu yeterliydi. Hoşlanmak da neyin nesiydi? Hele ki aşk... Daha neler! Can’ı arkadaşım olarak çok seviyor muydum? Evet, bu yeterliydi. Başına bir şey geldi diye düşünüp onun için endişelenmek de neyin nesiydi?

Ne kadar az duygusallık, o kadar çok mutluluk demekti. Duyguların ne kadar yoğun olursa hata yapmaya bir adım daha yaklaşmış olursun. Ben hata yapmak istemiyordum. Ben üzölmek istemiyordum. Ben annem gibi mutsuz olmak istemiyordum.

“Sarılmak pek sana göre değil de...” derken kafası karışmış görünüyordu.

“Doğru, değil.”

“Ama bana sarıldın.” Bir anda sırtıttı. “Yoksa...”

“Neredeydin sen?” diye sorarak aklındaki düşünce her neyse onu bir kenara atmasını sağladım. “Kaç defa aradım seni haberin var mı? Neden açılmıyor o telefon? Aradığımda sana ulaşamayacaksam neden menajerimsin sen? Her şeyden önce

arkadaşlar birbirine bir telefon kadar uzaktadır diyen sen değil miydin? Ne bu şimdi? Üstelik uyuyormuşsun!”

“Evet, Elisa,” diyerek sözümü kesti. Nefes nefese kalmış olan benim aksime oldukça sakın görünüyordu. “Uyuyordum. Fazlasıyla insani bir ihtiyaç olan uyumak eylemini gerçekleştiriyordum.”

“Telefonun neredeydi?”

“Şarjda.”

“Sesi?”

“Kapatmıştım.”

“Neden?”

“Rahatsız edilmek istemedim.”

Bir ses duydum gibi oldu, başka kimsenin duymadığından emin olduğum bir sestti bu. Bir kapının sertçe kapatıldığı an çıkardığı ses gibiydi. can acıtan, hayal kırıklığına uğratan, bir şeylerin koptuğunu hissettiren bir sestti bu. Kırpiklerimi kırptırırken kaşlarım yavaşça yukarı doğru hareket etti. “Yani ben seni rahatsız ediyorum.”

“Böyle söylemedim.”

“Nasıl söyledin o halde?”

“Açıkçası bana ihtiyacın olacağını düşünmedim.”

“Sen deli misin?” diye kızmaya devam ettim. “Nereye hangi saatte gideceğimi, kiminle nasıl görüşeceğimi hatta abartıp ne zaman ne yiyeceğimi bile sen belirliyorsun. Ne demek sana ihtiyacım olmayacak!”

“Artık Han var,” dedi tam da tahmin ettiğim gibi. “Bütün bunları artık onunla halletmiyor musunuz?”

“Can,” dedim dişlerimin arasından. “Biraz dışarı gelir misin? Yalnız konuşsak iyi olacak.”

“Yalnız?” Omzumun üstünden arkamdaki Han’a baktı.

“Yalnız,” dedim güvence veren bir ses tonuyla.

Bahçenin diğer köşesine çekildiğimizde Han’ı Esmâ Teyze’yle baş başa bıraktığım için huzursuz hissediyordum.

Kim bilir şimdi onu nasıl bir sorguya çekecekti, neler sorarak kafasını bulandıracaktı...

"Evet," dedi Can, karşıma geçtiğinde kollarını göğsünün önünde birleştirirken.

"Han'ı mı kıskanıyorsun?"

"Han mı?" dedi alay edercesine gülerek. "O lavuğun nesini kıskanacağım ben!"

Kullandığı kelime hoşuma gitmemiş olsa da üzerinde durmayıp "Ee?" dedim.

"Seni kıskanıyorum, seni, aptal kadın!" Kollarını çözüp omuzlarını düşürdü. "Arkadaşımı kaybetmiş gibi hissediyorum."

"Saçmalıyorsun."

"Hiç de bile." Omuz silkti, başı eğikken gözlerini bana dikti. "Han geldiğinden beri hep onunlasın. Dışarı onunla çıkıyorsun. Ev partülerini onunla veriyorsun. Tarık Arıca'yla kahvaltuya bile onunla gittin. Yetmezmiş gibi artık diyet şirketinden yemek istemiyorsun. Beyefendinin sana yemek hazırlamasına izin veriyorsun. Bunu ben de teklif etmiştim sana ama kabul etmemiştin!"

"Sen basbayağı Han'ı kıskanıyorsun," dedim sırtarak.

"Evet, seni Han'dan kıskanıyorum çünkü sen benim en yakın arkadaşımydın, bana aittin, ben de sana... Ama bir süredir öyle hissettirmiyorsun." Açıklama bekler gibi bakmaya devam ettim. "Aramızdaki ilişki seni besliyordu. Benim sana olan sevgim, her ne olursa olsun senden kaçıp gitmemem, verdiğim ilgi ve destek... Bunlar seni besleyen, büyüten şeylerdi. Beni en yakınında tutmanın nedeni seni en çok besleyen kişi olmamdı. Haksız mıyım?"

Söyledikleri kulağa hiç hoş gelmiyordu. Ama ona haksızsın da diyemiyordum.

"Han geldikten sonra fark ettin ki onun da her ne olursa olsun yanında kalmaya devam etmesi, sana verdiği ilgi ve destek seni besliyor. İstedin ki bundan sonra seni sadece o beslesin, o büyutsun."

“Neyim ben bebek mi?” diye böldüm konuşmasını. “Beslemek, büyötmek falan... Ne biçim tabirler böyle? Ayrıca Han beni sevmiyor.”

Başını iki yana sallayıp gayriihtiyari bir şekilde gülümse-di. “Elisa.” dedi küçük bir çocuğa önemli bir gerçekten bahse-decekmiş gibi sakın bir tınıyla. “Sen zor birisin. Tahmin dahi edemeyeceğin kadar zorsun. Seni sevmeyen birinin yanında kalmak istemesi imkânsız.”

“İyi bir şey mi söyledin şimdi yoksa kötü mü, anlamadım.”

“Bence anlamaya çalışman gereken şey, neden Han geldik-ten sonra *beni hile* bir kenara atabildiğin olmalı. Yoksa onu kalbinin en özel köşesinde mi tutuyorsun?”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım.

“Aşk, içinde birçok farklı bağı barındırır. Aile, dost, düşman... Birine âşık olduğunda zaman zaman o kişide aileni de görürsün dostunu da düşmanımı da. Unuttun mu, bu sözleri bana söyleyen sendin. Şimdi düşün bakalım. Yoksa sen, Han’a âşık oldun da ar-uk onda dostluğu da mı görüyorsun? Bizim aramızdaki bu özel bağı, sen Han’da da bulduğun için mi benden kopuyorsun?”

“Sen iyice kafayı yedin.”

“Lütfen düşün.”

“Düşünmeye gerek yok. Han’a âşık değilim. Ama diyelim ki oldu, Han ya da değil, bir gün birine âşık olsam dahi senin-le kurduğumuz bağı kimseyle kuramam.” Bunu söylediklerini inkâr etmek ya da bir şeylerden kaçmak için söylemiyordum, gerçekten öyle olacağını bildiğimden söylüyordum. Can’ın yeri bende çok ayrıydı, her zaman da öyle kalacaktı.

“Emin misin?”

“Eminim. Lütfen bir daha böyle aptalca düşüncelere kapılıp beni kendinden mahrum etme. Han iyi biri. İşini iyi yapıyor ama benim herkesten önce sana ihtiyacım var. Ve bu cümleyi kurmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Sana ihtiyacım var mı dedin sen?” dedi gülerek, beni sinir etmek için.

AŞIK OLMA KORKUSU

“Neyse ne. Bir daha o telefon ben aradığımda açılmazsa işte o zaman kendine ölümlerden ölüm beğenirsin.”

“Varsın ölümüm sizin elinizden olsun Elisa Hanım! Bu bana yalnızca mutluluk verir.”

“Şapşal.”

Sırıttı. “Seviyorsun beni kabul et.”

“Seviyorum galiba,” dedim her zamanki gibi. Ona hiçbir zaman net bir şekilde sevgimi ifade etmemiştim ama o her zaman gerçeği biliyordu. Yine emin olarak kollarını bana uzattı ve belimden sıkıca tutup beni kendine çekti.

Bir an Han’la göz göze geldik. İlk kez bana olan bakışlarında kaçıp gitme isteğini gördüm. Ama bu beni üzmedi çünkü mucize şu ki sebebi ben değildim. Esmâ Teyze onu nasıl zorlamışsa dayanacak gücü kalmamış gibi duruyordu.

Can’dan ayrılıp geniş bir gülümsemeyle, “Eh, ben gideyim o halde,” dedim.

“Seninle gelmemi ister misin? Boşum, biliyorsun.”

“Gerek yok,” dedim başımı hızlıca iki yana sallayarak. “Bütün gün prova yapacağım zaten. Malum yarın ilk okuma günü.”

“Aferin bal prensesime. Hep böyle çalışkan bir bebek ol tamam mı?”

Kıkırdadım. “Yarın sabah elinde çiçeklerle kapımda bekliyorum seni.”

“Aksi mümkün değil.”

İkimizin de yüzünde gülücükler açarken gergin ortama geri döndük. Esmâ Teyze nihayet gideceğim için rahatlamışa benziyordu. Cemre kalıp onunla vakit geçiremediğim için üzülmüştü. “Başka sefere artık...” Han’a dönüp gidebileceğimizi söyledim.

“Ben arabayı çalıştırayım.” Kapı eşiğindeki aileye döndü. “Size iyi günler.” Ve kaçır gibi arabaya doğru ilerlemeye başladı.

Meraklı bakışlarımı Cemre’ye çevirdim. “Bir şey mi oldu?”

“Ne olacak canım,” diye cevap verdi Esmâ Teyze. “Halini halını sordum sadece.”

“Ailesinin halini hatırını sordun anne. Adam ailesiyle ilgili konuşmak istemediğini söylediği halde nerede olduklarını, ne iş yaptıklarını falan sordun. Çok ayıp ettin.”

“Sen sus. Anneye ayıp ettin denilmez.”

“Biri size konuşmak istemediğini söylüyorsa konuşmak istemiyordur. Sınırı aşmaya çalışmak hadsizliktir,” dediğimde Esmâ Teyze’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sadece onun da değil. Cemre ve Can da en az anneleri kadar şaşkıındı çünkü şimdiye dek Esmâ Teyze bana pek çok kez kötü davranmıştı ama ben hiçbirinde kalkıp da ona ters bir laf söylememiştim. Şimdi Han için, Han’a karşı yapıdığı bu saygısız davranışa yönelik bu şekilde konuşmuş olmam hepsini şaşırtmıştı.

“Her neyse. İyi olmana sevindim Can. Kendinize iyi bakın.”

Arkamı dönüp hızlı adımlarla bahçeden çıktım, demir kapıyı ardımdan kapadıktan sonra beni şoför koltuğunda oturarak bekleyen Han’a doğru ilerledim. Her zaman oturduğum arka koltuğa geçmek yerine ön yolcu koltuğuna oturduğumda varlığını fark etmedi.

“Han?”

Mavi gözler direksiyonu tutan ellere bakıyordu. Zihni şimdi her neredeyse beni algılamıyordu, transa geçmiş gibiydi. Duyuyor, görmüyor, fark edemiyordu.

Direksiyonu kavrayan ellerine baktım. Kendini o kadar sıkırmıştı ki parmaklarının boğumları kireç gibiydi. Ellerinin üstündeki damarlar belirginleşmişken çatdığı kaşları da hangi duygunun etkisi altında olduğunu gösteriyordu. Öfkenin. Esmâ Teyze ailesini sorarak Han’ı öfkelendirmişti.

Onunla ilgili yolunda olmayan bir şeyler olduğunu hep seziyordum. Bunun ailevi sorunlar olabileceğini hiç düşünmesem de şimdi bu öfkenin altında çok büyük bir acı olduğunu hissedebiliyordum. Benimkine benzer bir acı olmamasını diledim.

Bir an için sanki elini tutarsam, beni fark ederse, daha önce de olduğu gibi yine benim sayemde sakinleşir ve belki de bu

defa çektiği acının bir kısmını da olsa söküp atar sandım. Elime şefkatle dokunduğumda irkilerek bana döndü. Önce nerede ve kiminle olduğunu bilmiyormuş gibi baktı bana. Elini tutan kadının kim olduğunu fark ettiğinde direksiyondaki eli anında gevşedi.

“Elisa?” dedi kaşlarının arasındaki o derin çizgi yok olurken. “Ne işin var senin burada?”

“Kendi arabamda ne işim olduğunu mu soruyorsun?” diye sordum şakacı bir tavırla. Bunun ona iyi hissettireceğini ummuştum.

“Evet. Hayır. Yani burada derken ön koltukta ne işin var demek istemiştin.”

Ona, Esmâ Teyze’nin yaptığı saygısızlıktan sonra nasıl hissettiğini merak ettiğimi ve oyunculuk hayatım boyunca ilk kez ön yolcu koltuğuna sırf ona daha yakından bakabilmek için oturduğumu elbette söylemeyecektim. Bu yüzden aklıma gelen ilk yalana başvurdum. “Yolu buradan izlemek daha keyifli. Arka koltukta oturunca başını yan çevirmen gerekiyor, sonra boynum tutuluyor.” En kötü yalana...

“Boynun tutuluyor?” diye tekrarladı beni.

“Ben hassas bir kıyım. Mesela çok konuştuğum günlerde de boğazım ağrıyor.”

“Yani her gün...”

Gözlerimi büyüttüm. “Ne?”

“Şaka yaptım.”

“Hiç komik değildi.” Önüme dönerek kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Biliyorum. Komik biri değilim zaten.”

Ona yandan bir bakış attım. “Bir de sadece benim yanımda komik biri olduğunu söylüyordun. Yalan ağzına yuva yapmış senin.”

“Kıncı oluyorsunuz Elisa Hanım.”

“Asıl kıncı olan sensin!” diye bir anda yükselerek ona döndüm. “Ne yaptın, iyi yalan söyleme dersleri falan mı aldın? Nasıl hiç duraksamadan durmadan yalan söyleyebiliyorsun?”

“Esmâ Hanım’a yaptığımı açıklamadan mı bahsediyorsunuz?” Hızlıca başımı salladım. “Tehlikede olduğunuzu öğrenirse oğlunun da tehlikede olabileceğini düşünüp sizden daha çok nefret edebilirdi.”

“Esmâ Teyze’nin benden nefret ettiğini nereden çıkardın?”

Bana *hadi ama* dercesine baktı. “Elinde olsa bir kaşık suda boğacaktı seni.”

“O kadar mı ya?” dedim gerilerek. Oğlunu elinden aldığımı sandığı için benden hoşlanmadığını düşünüyordum sadece. Han’ın söyledikleri doğruysa benim bir zamanlar anne sıcaklığı hissettiğim bu kadın şimdi benden nefret ediyordu öyle mi? Ne acı...

“Daha fazla bile olabilir.”

“Neyse ki sen işini iyi yapan bir korumasın.”

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Fakat işini benden çok daha iyi yapan korumalar da var. Bu konuda çeşitli eğitimlere katılan...”

“Daha önce onlardan birkaçıyla çalıştım. Ama senin tarzını daha çok beğeniyorum.”

“Hım,” dedi oturduğu şoför koltuğunda bana doğru eğilerek. “Neymiş benim tarzım?”

“Haddini aşmayacak kadar flörtözsün.”

“Ve bu... Bu hoşuna mı gitti?” diye sordu tekleyerek. Evet, teklemişti.

Kaşları şaşkınlıkla yukarı doğru hareket ettiğinde ona doğru yaklaştım. Aramızdaki mesafe azalırken beni süzdü, dudaklarına takılan gözleri tekrar gözlerime bakmadan önce sertçe yutkunması gerekmişti.

Dudaklarımda kışkırtıcı bir gülümseme oluştu. Demek o da bana karşı bir çekim hissediyordu. Ama işte, öyle kolay değildi. Önce bana yaşattığı ikilemleri yaşamalıydı. “Eve gidebiliriz,” dediğimde hayal kırıklığına uğramalı ve biraz önce aklından geçirdikleri yüzünden kendinden utanmalıydı. Çünkü bana öyle olmuştu.

15. BÖLÜM

“AŞKIN KİMYASI”

Dört duvarı aynalarla çevrili odanın içinde saatlerdir senaryo okuyordum. Fakat bir sorun vardı. Aklım daima başka şeylere kayıp duruyordu ki bu daha önce hiç başıma gelmeyen bir şeydi.

Elime senaryoyu aldığımda akan sular durmalı ve dünya yanıp kül olsa dahi dikkatimi senaryodan başka bir şeye vermemeliydim. Olması gereken buydu ama bugün sinir bozucu bir şekilde abuk sabuk şeyler düşünüp duruyordum.

En basitinden sayfa 119'da aşkın kimyasından bahsedilen sahneyi okurken neden aklıma Han geliyordu? Yani evet, Han'ın asıl mesleği kimyagerlik olduğu için kimya kelimesi zihnimde bana onu çağrıştırmış olabilirdi. İster istemez aklıma gelmiş ve burada yazılanları onun da bilip bilmediğini düşünmüş olabilirdim. Yine de özellikle arabada olanlardan sonra onu böyle bir anda bile düşünüyor olmak sinirlerimi bozuyordu.

Senaryoda yazdığına göre aşkın kimyasının üç evresi vardı.

1.Evre: Aşkta Büyülenme Evresi.

2.Evre: Aşkta Duygusal Bağ Kurma Evresi.

3.Evre: Aşkta Güven, Bütünleşme ve Bağlanma Evresi.

Ve yine yazıldığına göre bu üç evrede yaşananlar beyinde salgılanan hormonlar doğrultusunda gerçekleşiyordu. Beyin

sırasıyla feniletilamin, norepinefrin, dopamin, endorfin, oksitosin, östrojen, testosteron ve vasopressin hormonlarını salgıladığında kişi aşkı tatmış oluyordu.

Ne şanslıyım ki benim beynim o hormonları sırasıyla salgılayacak kadar aptal değil.

Bana dopamin ve endorfin yeterliydi. Zevk almak, ağrı hissetmemek, mutlu olmak istiyordum ben. Âşık olmak değil.

Öte yandan senaryoda yazan aşkın kimyasından sonra aşkın fizyolojik belirtilerine aklım takılmıyor değildi. Hayır, tabii ki bu belirtiler bende var mı diye merak etmiyordum. Bu belirtiler Han'da var mı diye merak ediyordum.

“Test etsem mi şunu?” Hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı dudaklarım. Onu yanıma çağırıp senaryoyu çalışırken bana yardım etmesini talep edebilirdim. Beni reddedemezdi, ne de olsa korumamdı. İş hayatımdaki başarıyı korumak da görevlerinden biri sayılabilirdi.

Elimdeki senaryoyu oturduğum yatağa bırakıp ayağa kalktım. Masanın üzerine bıraktığım telefonumu alıp acil aramalar-daki Han'ın ismine dokundum. Telefonu açtuğunda konuşma-sına fırsat vermeden, “Han,” dedim. “Yanıma gelebilir misin? Müsait misin?”

“Her zaman.”

“Bekliyorum.”

Aramayı sonlandırmak üzereydim ki, “Kapıdayım,” dedi.

“Yok artık, uçtun mu ne yaptın?”

Kısık sesle güldüğünü duyunca ben de gülümsedim. “Hava almak için bahçeye çıkmıştım.”

“Kapı şifresini biliyorsun. Ben çalışma odasındayım.”

“Tamamdır.”

Aynalara dönüp yansıma-ma bakum. İyi görünüyordum, sa-atlerdir bir odaya kapanıp ezber yapan birine göre gerçekten çok iyi görünüyordum. Kül rengini kaybetmek üzere olduğunu haykırmasına rağmen saçlarım ışıldıyordu, sürdüğüm yağlar

ve yaptığımı maskelerin saçlarımın her teline nüfuz ettiği belliydi. Senaryo okurken giydiğim siyah penye tulumum o kadar şık görünüyordu ki bu kombinle kızlarla kahve içmeye bile gidebilirdim. Can'ın evine giderken giydiğim kıyafetlerimi değiştirdiğimde makyajımı da tazelemiştim. Han bana baktığında suratımda hiç makyaj olmadığını, doğal halimle bile ne kadar güzel göründüğümü düşünecekti. Ki aslında öyleydi. Fakat biraz renkten kime ne zarar gelirdi ki?

Dakikalar sonra odanın dışından adımın seslenildiğini duyunca bir yüzü aynayla kaplı olan kapıyı açtım. Han gelirken yanında getirdiği kupaları işaret etti. "Kahve molası?"

"O kadar iyi olur ki!" dedim sevincimi gizleyemeyerek. Bir elindeki kupayı kapıp odaya geri döndüm. "Gelsene."

Bekletmeden peşimden geldi ve odanın içini incelemeye başladı. Daha önce hiç bu odaya girmediği, etrafına gönderdiği uhaf bakışlardan belliydi. İçeride bulunan tek kişilik yatağın bir ucuna oturduğumda Han elindeki kupayla ayakta dikilmeye devam ediyordu.

"Kendini sevdiğini biliyordum," dedi olduğu yerde yavaş bir şekilde tam tur dönerek. "Ama bu kadarını ben bile beklemezdim," derken dört bir yanını saran aynalı duvarlardan gözlerini alamıyordu.

Kıkırdadım. "Aynalar daha iyi çalışabilmem için."

"Hım..." Mırıltısı bana inanmadığını söyler tondaydı.

Kahvemden koca bir yudum aldım. "Gerçekten! Ezber yaparken jest ve mimiklerime de çalışıyorum, Can da kendimi her açıdan görmem için böyle bir şey tasarladı."

"Can'ın fikriydi yani."

"Benim için her zaman en iyisini düşünür."

"Eşyalar ne için peki? Masa, yatak, koltuk?"

"Sahneye göre pozisyon değiştiriyorum." Kuru bir öksürükle boğazını temizledi. Çatık kaşlarla ona baktım.

“Her neyse. Beni ne için çağırmıştınız?”

“Yardım etmen için.”

“Dinliyorum.”

“Bazen senaryoya çalışırken Can da bana eşlik ederci. Ama Can bugün biraz rahatsız, biliyorsun. Bu yüzden onun görevini sana devrettim.”

Bilgiç bir tebessüm yolladı. “Önce koruma, sonra şoför, şimdi de menajer mi? Sırada ne var?”

Ayağa kalkarak ona doğru bir adım attım. “Sen söyle.”

Beklediğim gibi anında bir adım geriledi. “Şey, ben...”

“Kahvelerimizi içerken de çalışabiliriz,” dedikten sonra onun elindeki kupayı alıp masanın üzerine bıraktım, kendi kupamı da bıraktıktan sonra yatağın üzerindeki senaryoyu alıp ona uzattım. “Sayfa 119’u çalışacağız.”

Bir kaşını kaldırarak senaryoda yazılanları okudu. Ve dudaklarının bir kenarı alaycılıkla kıvrıldı.

Alaycılıkla mı?

“Komik olan nedir?”

“Yardım etmemi istediğin sahne.” dedi aynı gülümsemeyle. “Çok manidar.”

“Nesi varmış?”

“Aşktan kaçırıyorsun ve *benimle* aşkın kimyasını konuşmak istiyorsun.”

“Üzerine alınma,” dedim bir elimi havada sallarken. “Sadece o sayfada kaldım, o kadar.”

“Öyle diyorsan...”

“Öyle diyorum,” dedim dişlerimi sıkarak. “Şimdi Hakan karakterinin repliklerini okumaya başlayabilirsin. Oyuncu olmadığın için ses tonunu ayarlamana, jest ya da mimik yapmana gerek yok.”

“Teşekkür ederim. Ama sen nereden okuyacaksın?” Bu kez alaycılıkla gülümseyen bendim. Anlayışla başını salladı. “Çoktan ezberledin.”

“Aferin,” dedim göz kırparak. “Beni tanımaya başladın.”

Başını gülerek iki yana salladıktan sonra senaryoya döndü. Okuyacağımız sahnede Hakan karakteri ödül almak için bir davete katılıyordu. Ödül töreninden sonra küçük bir kokteyl ile gece sonlanacaktı. Ve nereden çıkıp geldiği belli olmayan Duru karakteriyle dans edecekti. Açıkçası çok saçmaydı ama senarist böyle bir sahne yazmıştı.

“Sence aşk nedir?” diye başlıyordu Duru.

“Hormonların gücü.”

Kaşlarını çatıyordu Duru. “Bu kadar mı?”

Hakan’ın omuz silkmesi gerekirken Han elbette bunu yapmadı. Elindeki senaryoya baktı. “Evet, bu kadar. Üç evreden oluşan, kimyasal bir formülü bile bulunan bir duygu.”

“Üç evre mi?”

Hakan gibi Han da başını salladı, gözleri senaryo kağıdıyla benim gözlerim arasında gidip geliyordu. “Birinci evre, büyülenme evresi. Feniletilamin, norepinefrin ve dopamin hormonlarının artışıyla gerçekleşiyor. Aptal âşık gibi hissetmemize neden olan hormonun adı, feniletilamin. Onun salgılanmasıyla bulutlar üzerinde yürüyor gibi hissediyoruz, dalıp dalıp gidiyoruz. Kalp atışlarını hızlandıran hormonun adı norepinefrin. Bizi heyecanlı hissettiriyor. Kıskançlıklar ve ilgi görme isteğinin sebebi ise dopamin hormonu. Bu hormonun normalden fazla salgılanmasıyla daha coşkulu ve sekse karşı daha istekli oluyoruz.”

Han duraksayarak bana baktı. “Bu adam bilimadamı falan mı? Neden böyle bilgiler veriyor bu kıza?”

Sitem etmekte çok haklıydı, ben de onun gibi düşünüyordum ama şu an daha önemli bir sorunum vardı. “Bölmeden devam eder misin lütfen? Rolden çıkarma beni.”

“Peki Duru,” dedi kinayeli bir şekilde. Tekrar senaryoya döndü. “İkinci evre, aşкта duygusal bağ kurma evresi. Bu, ge-

nellikle ilişkinin ilk birkaç ayından sonra gerçekleşiyor. İlk evredeki hormonların yerini endorfin hormonu alıyor. Hani şu bağışıklık sisteminde ağır kesici görevi gören hormon var ya, işte o. Fakat buradaki görevi, insanın kendini iyi hissetmesi. Aşkta bağlanmamızın sebeplerinden biri bu hormon. Salgılandıkça bize huzur, şefkat ve güven gibi duyguları tattırıyor. Bu da bizi aşka bağlıyor.”

“Üçüncü evre ne peki?”

“O, ulaşılması en zor olan evre. Güven, bütünleşme ve bağlanma evresi. Çoğu aşk, bu evreye gelmeden bitiyor. Bu evreye gelebilenler ise oksitosin hormonuyla gerçek huzuru yakalıyor. Peki bu hormon nasıl salgılanıyor? Biz el ele tutuştukça, sarıldıkça...” Han duraksayarak bana baktı. “Bu kısımda Duru’yu belinden tutup kendine çeker yazıyor.”

Tek omzumu silktim. “Öyle yap o zaman.”

Yutkundum. Senaryo kâğıdı sol elindeyken sağ elini belime yerleştirip beni hızla kendine doğru çekti. Şimdi bedenim tamamen ona yapışmış durumdaydı. Duru karakterinin yaptığı gibi kirpiklerimi kırptırarak şaşırmış gibi yaptım.

“Öpüştükçe...” Gözleri dudaklarıma kaydı, tekrar gözlerime baktı, gözlerini hızla kaçırarak senaryoya döndü. “Ama özellikle cinsel ilişki sırasında bolca salgılanıyor.”

Sıra bendeydi ama bilinçli olarak sustum. Beklediği şekilde karşılık vermedim ki kaçırdığı o gözleri tekrar bana çevirmek zorunda kalsın. Öyle de oldu. Eli hâlâ belimdeyken gözlerini senaryodan ayırarak bana çevirdi. Aramızdaki mesafenin ne kadar azaldığını fark etti. “Ne oldu?” diye sordu merakla. Devamını unutup unutmadığımı soruyordu.

“Peki bu evreleri yaşadığımızı nasıl anlıyoruz?” diye sordum senaryoya dönerek.

Başını hafifçe salladıktan sonra elindeki kâğıda baktı. “İlk evre olan büyülenme evresinde vücudumuzun gösterdiği bazı fizyolojik belirtiler var.”

“Nedir?”

“Kalp atışlarında hızlanma. Dinle kalbini, seni öldürecek kadar hızlı atıyor mu?”

Öyle yakınımıdaydı ki muhtemelen kalbimin sesini şimdi o da duyuyordu. “Başka?”

“Avuç içlerinde terleme. Ellerin bir başkasının ellerini tutmak için yanıp tutuşuyor mu?”

Belimdeki elini hareket ettirdi, parmakları tenimi okşar gibi üzerimde dans ediyordu. Sesimi bulmak için yutkunmam gerekti. “Başka?”

“Gözbebeklerinde büyüme. Kime baktığında o güzel gözlerin titriyor?”

Bakışlarını kâğıttan ayırıp gözlerime dikti. Safir gözleri benim yeşil gözlerimi esir almış, bir ömür bırakmayacağını söyler gibi bakıyordu şimdi. “Başka?”

“Öfori. Var mı aşırı neşeli olma halinin sorumlusu olan biri?”

“Başka?”

“Yüzde kızarma. O öpülesi yanaklarının al al parlamasının nedeni ne?”

“Başka?”

“Karnında ağrı. Uçuşuyor mu karnında kelebekler?”

Hayır Elisa, karın ağrısı değil bu. Saatlerdir hiçbir şey yemediğin için miden bulanıyor sadece. Hayır, kelebek yok içinde. Basit bir mide bulantısı.

“Başka?”

“Taklit etme. Farkında bile olmadan dönüştüğün kişi kim?”

“Sensin,” dedim titrek bir nefes alarak. “Beni kendine dönüştürdün.”

Hakan karakterinin içten bir gülümsemeye dudaklarını kıvrması gerekirken beni belimden tutmaya devam eden Han, bana düz bir ifadeyle bakıyordu. Bu itirafın karşısında Hakan'ın gözlerinde bir parlama olmalıydı, Han'ın suratında

en ufak bir mimik dahi yoktu. Bu sözlere ve pozisyonumuza rağmen bana karşı hâlâ soğuk ve mesafeli olması sinirlerimi bozarken ilk kez duygularıma yenik düştüm.

Düşüncesizce davranarak hafifçe parmak uçlarımda yükseldim. “Beni kendine dönüştürüyorsun ve inan bana, bu hiç hoşuma gitmiyor.” diye senaryoda olmayan sözleri fısıldadıktan sonra dudağının kenarına küçük bir öpücük bıraktım.

Bir dakika, ne, dudağının kenarına küçük bir öpücük mü bıraktım?

16. BÖLÜM

“İLK ÖPÜCÜK”

Ona kirpiklerimi kırpıştırarak uzun bir süre baktım. Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırmış, gözlerini kapatmıştı. Dudakları hafif de olsa aralıktı. Onu dudaklarından öpmemi istediği için mi bunu yapmıştı yoksa şaşkınlığını böyle mi gösteriyordu emin olamıyordum.

Gözlerini açsın ve bir şey söylesin diye bekledim. Ya da bir şey yapsın... Ama o, gözkapaklarını yavaşça araladıktan sonra bana sadece bakmakla yetindi. Afallamış görünüyordu. Bu öpücüğü hiç beklemiyormuş gibi duruyordu. Sanki daha önce hiç hayalini kurmamış değil de *kuramamış* gibi. O kadar beklenmedik. O kadar gerçekleşmesi imkânsız.

Ya da sadece istememişti. Hayalini kuramamış değil, hayalini kurmamıştı bile çünkü beni *istemiyordu*.

Safir mavisi irislerle uzun uzun baktım. Orada ne arıyordum bilmiyordum ama cevabı bana konuşarak değil de bakarak vereceğini anlamıştım. Ne var ki o duygusuz gözler, senaryoda yazdığının aksine gözbebeği hiç büyümeyen gözler, bana istediğim cevabı vermedi.

Ben Han'ı öpmüştüm ve Han'da aşkın fizyolojik belirtilerinden hiçbirini yoktu.

Ben Han'ı öpmüştüm ama o, beni uzun uzun öpmek istiyormuş gibi bakmıyordu.

Ben Han'ı öpmüştüm ve bu, onun hiç de hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu.

Ben güvenliğimi sağlaması için işe aldığım özel korumamı öpmüştüm ama o, beni istemiyordu.

“Pardon,” dedim elindeki senaryoyu çekip alırken. “Bir an kendimi role kaptırdım.”

“Sorun değil.”

Sorun değil mi demişti o? Onu öpmüştüm ve bana bunu sorun etmeyeceğini mi söylüyordu! Elisa Tanyeli onu öpmüştü ve o da ağzının kenarıyla bunu sorun etmeyeceğini mi söylüyordu? Yerde olmak isteyen kaç erkek vardı haberi var mıydı bu adamın?

“Teşekkür ederim yardımın için. Gerisini kendim hallederim.”

“O halde iyi geceler size.” Ve sonra gitti. Tekrar arkasını dönüp bakmadı bana yahut gitmeden önce onu öptüğümde nasıl hissettiğine dair en ufak bir şey bile söylemedi. Bir anlamı yokmuş, bu olan şey bile işinin bir parçasıymış gibi adeta bir robota dönüşerek çıkıp gitti.

“Can öğrenirse beni öldürecek,” dedim odanın içinde volta atmaya başladığımda. Aklıma başka düşünceler getirmeyi deniyordum ama nafileydi.

Kalp atışlarım çok hızlıydı. Han'ı dudağının kenarından öptüğüm ilk andan beri kalp atışlarım hızlanmıştı.

Başımı şiddetle iki yana salladım. “Hayır hayır. Bu sadece ona içten içe çok kızdığım için olan bir şey. Öfkelendiğim için kalbim hızlandı. Heyecan değil. Mutluluk hiç değil. Hayır.”

Elimi kalbime götürdüm. Göğüs kafesimin içindeki varlığını bile unuttuğum kalbime... Oradaydı, atıyordu, öyle ki sanki avucumun içine alsam sığmaz taşardı.

“Eh, yoruldum tabii. Çok çalıştım bugün.” Senaryoyu yatağın ayak ucuna bırakıp odadan çıkmak üzere yürümeye başladım. Kendi yatak odama girene kadar elim kalbimin üzerindeydi.

O gece uzun zaman sonra ilk kez kalbimi susturmak için yumruk yaptığım elimi göğüskafesime bastırdım. *Lütfen*, dedim kalbime. *Lütfen onun için atma. Çünkü biliyorsun, aşk öldürür.*

•

Kaçanı kovalar, uykunu kaçırandan saklanırsın. Biri ne kadar gitmek isterse senden, onu o kadar yakınında tutmak istersin ya da ondan önce sen gidersin. Uykuların onun yüzünden seni terk ederse, kendini ondan korumaya çalışırsın. İşte son günlerde başıma gelen şey tam olarak buydu.

Han kaçtıkça onu kovalamış, sonunda yakalayıp onu öpmüştüm bile. Ve şimdilerde uykumu kaçırarak kadar zihnimi meşgul ettiği için ondan kaçıp saklanan bendim. Uyuyor, uyanıyor, gecenin bitmediğini görüyor, zor da olsa tekrar uykuya dalıyor ve kâbuslarla tekrar uyanıyordum. Bölünmüş uykularla geçirdiğim geceler sadece aklımı değil bedenimi de yoruyordu.

Okuma provaları, ekiple tanışma ve kaynaşma yemeği derken kendimi biraz olsun başka şeylerle meşgul edebilmiş olsam da günün sonunda yine Han'ın hayali beni yakalıyordu. Onu gün içinde görmek sorun değildi. Çünkü hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Hem de hiçbir şey. Birlikte aşkın kimyası ve evreleri üzerine konuşmamışız gibi. Daha önce hiç beni koklamamış gibi. Onu hiç öpmemişim gibi...

Umursamazlığı sandığımın aksine beni rahatlatıyordu. Çünkü onu öpmemden rahatsız olup benden kaçsaydı ya da bundan boşlanıp bana yaklaşıyorsa hiç iyi olmazdı. Birinci ihtimalde kendimi çok kötü hissederdim. Birinin varlığımdan rahatsızlık duyması, ona karşı olan bir hareketimden dolayı benden uzaklaşması beni çok kötü etkilerdi. İkinci ihtimaldeyse ne yapacağımı bilmiyordum. Ya o da en az benim kadar etkilendiyse ve bunu belli etmemeye çalışıyorsa? O da olacaklardan korkuyor ve bunun önüne geçmek istiyorsa? Bu ve türevi sorular aklımı

kurcalasa da hiçbirine cevap istemiyordum. Han'a onu öptüğüm anı yok saydığı ve yoluna hiçbir şey olmamış gibi devam ettiği için minnettardım.

Öte yandan onu gün içinde görmek, nazımı çekmesini gülümseyerek izlemek, onunla sohbet etmek, hazırladığı o leziz yemekleri tatmak, birlikte müzik eşliğinde kısa yolculuklar yapmak, kariyerimi daha ileriye taşımak için Can kadar hevesli olduğunu anlamak hoşuma gitse de ne zamanki güneş batıyor, ben günün sonunda tek başıma kalıyorum, işler değişiyordu.

Ne zaman gözkapaklarımı uyumak için kapatsam, onun mavi gözlerini görüyordum. Hani şu sadece bana baktığında parlayan, safir gözlerini... Sanki bütün gün yeterince görmemişim gibi...

Uykularımı bölen rüyalar değil kâbuslardı çünkü her gece uykumda onu yeniden öpüyordum ve o her seferinde farklı bir şekilde beni kendinden uzaklaştırıyordu. Beni istemediğini açıkça belli ediyor, onu nasıl öpebildiğime dair bana hesap soruyor, ona âşık olup olmadığını sorarak benimle alay ediyor, ona olan hislerimi küçümsüyor, her ne olursa olsun benimle olmayacağını söyleyip gidiyordu. Benim olmayacağını bile değil, benimle olmayacağını söyleyerek kalbimi kırıyordu.

Çünkü biliyordum, bilinçaltım benden çok daha iyi biliyordu. Aşk uyku kaçırırdı, aşk acıtırdı, aşk ağlatırdı ama her şeyden önemlisi aşk öldürtürdü. Han'ın aşka dair bildiği en ufak bir şey bile yoktu.

Ve neyse ki Can'ın da son olaylara dair bir bilgisi yoktu. Aksi takdirde ölümüm aşktan değil, Can'ın elinden olurdu. Başımda dakikalardır, "Elisa Tanyeli!" diye bağırان biricik arkadaşımın elinden...

"Uyandım!" diye bağırdım gözlerimi henüz açmamış olma-
ma rağmen.

"Hiç iyi bir yalancı değilsin tatlı Elisa!" İnce örtü bir anda çekildi, gardını düşürmüş gibi hissettim.

“Can!” Gözlerimi açarak yattığım yerde doğruldum. Sinirle ona baktığımda karşılığında aldığım şey bir çığlıktı.

“Ne?” dedim korkarak. “Ne oldu?”

Attığı tiz çığlığı sürdürdü. Bende ya da arkamda her ne gördüyse onu fena halde korkutmuşa benziyordu. Endişeyle dönüp arkama baktım, yatak başlığım her zamanki gibi görünüyordu. Tekrar önüme döndüğümde Can'ın o kulakları sağır eden çığlığına zıplayarak devam ettiğini gördüm. Yanımdaki içi kuş tüyü dolu yastığı kaptığım gibi ona fırlattım. Talihsiz yastık Can'ın kafasına çarparak yere düştü. Beklediğim kadar büyük bir etki yaratmamış olsa da artık kulaklarım acımıyordu.

“Neden bağırıyorsun, iyi misin?”

“Asıl sen iyi misin, bu halin de neyin nesi?”

“Ne varmış halimde?”

“Saçın başın darmadağın, yüzün solgun, dudakların bile kurumuş sanki. Ama en önemlisi... En önemlisi...” İşaretparmagını bana doğrulttu. Eli titriyordu, bu dramının nereye bağlanacağını merak ediyordum doğrusu.

Bikkın bikkın iç geçirdim. “En önemlisi?”

“Göz altların!”

“Göz altlarım mı?” diye bağırdım. Saç baş düzeltilirdi, yüze renk getirmek için birçok yöntem biliyordum, aynı şekilde dudakları nemlendirmek de çok zor değildi. Ama göz altlarım sağlıklı bir hale getirmek... İşte bunun için gerçek bir mucize gerekirdi.

“Berbat durumdalar, berbat! Sadece iki buçuk gündür görüşmüyoruz, ne yaptın böyle kendine?”

Yann setin ilk günüydü ve son üç günümüz bize bırakılmıştı, ben de son zamanlarımı hep iş peşinde koşturarak geçirdiğim için bu üç gün evde pineklemek istemiştim. Bu masum isteğimin bedelinin bu kadar ağır olacağını nereden bilebilirdim ki...

“Elisa!”

Duyduğum ses Han'a aitti. Hiç düşünmeden kendimi yatakları aşağı attım.

“N’apıyorsun?” dedi Can yüzünü buruşturarak. Ona göre sadece yatağından çıkmak isterken tuhaf bir şekilde yere yapışmaktan son anda kurtulan biriydim. Oysa gerçek çok başkaydı.

“Banyoyu kullanmam lazım!” dedim hızla oraya doğru ilerlerken. Han gelmeden önce bu yatak odasından çıkmalıyım.

“Kullan tabii kullan. Gitmişken aynaya da baksan iyi edersin.”

Can neyse ki hiçbir şeyin farkında değildi. Umursadığı tek şey sağlığını kaybettiğini düşündüğü göz altlarımdı. Başımı gülerek iki yana sallarken banyoya girmiş, Can’ın durumunu komik bulmaktan ziyade Han’a yakalanmamış olmanın verdiği keyfi yaşıyordum.

Zafer kazanmış bir edayla gülümsemeye devam ederken lavabonun önüne geçtim. Musluğu açıp soğuk suyun ellerimle buluşmasını sağlarken gözlerim sabit aynayı buldu. Ve bir çığlık da benden koptu.

“Elisa! İyi misin?” diye seslendi Han, endişeli sesi kapının öteki tarafından geliyordu. Nefes nefese kaldığına göre çığlıkları duyar duymaz koşmaya başlamıştı.

Can gibi durumu abartmak yerine çığlık atmaya kestim ve Han’ın sorusunu “Değilim! Doktor çağırın lütfen!” diye cevapladım. Tamam, ben de biraz abartmış olabilirdim ama göz altılarım Can’ın söylediği kadar berbat durumdaydı.

Işık dolgusuyla iyileştirilmiş kadar sağlıklı duran göz altılarım şimdi çökmüş, morarmıştı. Aydınlik cildimin üzerindeki bu morartı son zamanlarda hayatın benimle bir derdi olduğunu kanıtlar nitelikteydi.

“N’oldu, neyin var?”

“Abartma yahu,” dedi Can. “İlgın’dan fikir alsak yeterli olur.”

İlgın dediği kişi benim estetisyenimdi. Can, ihtiyacım olmadığı halde bu alanda en uzman kişilerden biri olan İlgın’ı bulmuş ve beni onunla tanıştırmıştı. Bir gün ihtiyacım olursa diye... Ve korkarım ki işte o gün bugündür.

“İlgın kim? Elisa’nın nesi var?”

Han korkmaya devam ederken Can'ın ona en ufak bir açıklama yaptığı yoktu. Sanki bile isteye adamı merakta bırakıyordu. Bu ufak oyunlarını sadece ben görebilirdim ama şimdi ben de amacını anlayamıyordum.

“Neden çığlık attınız dedim Can.”

Han'ın sinirlenmeye başladığını ses tonundan anlamıştım. Onun aksine Can çok rahat olmalıydı ki hâlâ bir yanıt vermiyordu. Dışarı çıkıp durumu toparlaması gereken bendim sanırım ama Han'ın beni bu halimle görmesini de istemiyordum.

Bir anda kaşlarımı çattım. Evet, iki kaşımın ortasında derin bir çizginin oluşmasına izin verdim.

Neden Han'dan çekiniyordum ki? Daha doğrusu neden Han'ın moranıp çökmüş göz altlarını görmesinden çekiniyordum? Sonra beni beğenmez diye mi? Birincisi, Han'ın beni beğendiğine dair elimde somut bir kanıt yoktu. İkincisi, Han beni beğeniyorsa göz altlarımin morardığı halimle de beğenmeliydi. Üçüncüsü ve hepsinden daha önemlisi, Han beni göz altlarımin morardığı haliyle de beğenmezse kendi bilirdi. Beni her halimle beğenmeyen biriyle işim olacak değildi ya!

Önce kaşlarımı düzelttim, sonra hızlı davranarak açık suyu avuç içlerime doldurarak yüzümü yıkadım. Pudra rengi yüz havlumu da ıslaklıktan kurtulduktan sonra kilitlediğim kapıyı açtım.

Karşılıklı durmuş, birbirlerine öfkeyle bakan Can ve Han'ı görünce gözlerimi devirdim. Bazen gerçekten de çocuk gibi oluyorlardı. “Hey.” Aynı anda dönüp bana baktılar. İkisinin de bakışlarında farklı anlamlar vardı. Biri benim için üzülüyordu. Diğerinin gözleri beni iyi durumda bulduğu için parlamıştı.

Çatık kaşlarla, “Neden öyle bakıyorsun?” diye sordum.

“İyi görünüyorsun,” dedi hafifçe gülümseyerek.

“İyi mi görünüyorum?” Başını salladı. İşaret ve ortaparmakşımı gözlerimin altına gösterdim. “Bunlar da iyi görünüyor mu sence?”

“Kız resmen çökmüş çökmüş!” dedi Can beni destekleyerek.

“Doktoru bu yüzden istemiş olamazsın,” dedi Han gülerek. Sonra ciddiyetimi fark etti, dönüp Can’a baktı ve onun benden daha vahim bir durumda olduğunu anlayınca cıkcıkلامaya başladı. “Siz kafayı yemişsiniz.”

“Terbiyesiz!” diye bağırdı Can. “Elisa Tanyeli’yle konuştuğunun farkında mısın sen?”

“Böyle bir anı yaşamama ancak o sebep olurdu. Yani evet, gayet farkındayım.”

“Üzerine gitme Can,” dedim elimi havada sallayarak. “Ünlü camiasıyla ilgili hiçbir şey bilmiyor diye onu suçlayacak değiliz.”

“Ama bu da çok cahil çıktı yahu. Bu gözlerle insan içine çıkamayacağını anlamış olmalıydı.”

Biz Can’la Han’ın dedikodusunu yaparken Han’ın kısık sesle güldüğünü duyduk. İkimiz de çatık kaşlarla ona dönünce, “Pardon,” diyerek parmaklarıyla bir fermuarı çekiyormuş gibi dudaklarını kapattı.

“Komik olan nedir?” dedi Can.

“Dertleriniz,” dedi Han hiç duraksamadan. Ben şaşkınlıkla ona bakarken Can öfkeyle kızarmaya başlamıştı. Han ise hiç geri adım atmadı. “Kusura bakmayın ama çığlıkları müştemi-lattan duyup da geldim. İnsan o acı çığlıkları duyunca sanıyor ki evinize yabancı biri girdi ya da düştünüz yahut bir sağlık sorunuz var, yani başınız belada, tehlikeyesiniz, *gerçek anlamda* derdiniz var. Ama siz birkaç saat ya da güne geçebilecek basit bir göz altı morluğunu dert ediyormuşsunuz.”

“Bu kız yarın sete çıkacak.”

“O halde kapatıcı mıdır nedir, ondan sürersiniz göz altlan-na, olur biter. Çığlık atmalara, kendini banyoya kapatıp doktor talep etmelere gerek var mı gerçekten?”

Can, bu öneriyi mantıklı bulmuş olmalıydı ki, “Haklı aslında. Bir süre kapatıcıyla idare edebiliriz. Baktık ki geçmiyor. Ilgın’dan destek isteriz olur biter,” diyerek kendisi için konuyu kapattı.

Fakat ben konuyu kapatmak yerine bölmeyi seçtim. “Bir dakika,” dedim tek kaşımı kaldırırken. “Sen kapatıcıyı nerden biliyorsun?”

“Ne?”

“Başka bildiğin makyaj malzemeleri de var mı? Highlighter ne işe yarıyor mesela?”

Can bana benden utanıyormuş gibi bakarken Han, “İngilizce biliyorum,” dedi. *Yani* dercesine baktım. “Daha önce birinde görüp de ona bunun ne işe yaradığını sormadım. Ama isminden anladığım kadarıyla aydınlatmaya yarıyor. Elmacık-kemiklerinin biraz üstü ve burnunun ucu bazen yüzünün diğer bölgelerine göre daha aydınlık oluyor. O kısımlara highlighter dediğin malzemeden uyguluyor olabilirsin.”

Hem yalancı hem zeki... Hem de cildimin ışıldayan noktalarını fark edecek kadar dikkatli.

“Tam olarak bilemedin,” diye ben de yalan söyledim. “Bir ara hatırlat da sana makyaj malzemelerini ve ne işe yaradıklarını öğreteyim.”

“Olur.”

“Olur mu?” diye şaşırdı Can. “Nedenini sorgulamayacak mısın?”

Dilini şaklattı. “Elisa’nın istemesi yeterli bir sebep.”

Bir anda karnıma bir ağrı girdi. Mide bulantısı ve ağrısından daha farklı bir şeydi bu. Çok farklı bir şey. “*Karında ağrı. Uçuşuyor mu karnında kelebekler?*” Han’ın birkaç gün önce sorduğu soru zihnimin içinde yankılanırken ağrı biraz daha hissedilir hale geldi. Ellerimden biri istemsizce karnımı tuttu.

“İyi misin?” diye sordu Can. Buruşturduğum suratımı görmüştü.

“Evet,” diye yalan söyledim. Bu aralar ne çok yalan söyler olmuşum. Oysaki ben her zaman dürüstlükten yanaydım. Oyunculuk yaptığım anlar dışında her zaman gerçekliğin peşindeydim. Ama son zamanlarda kendimi hep gerekli ya da gerek-

siz yalanların içine atar olmuştum. Öyle ki söylediğim yalanlar üzerine hiç düşünmüyordum bile. Aniden çıkıyordu ağzımdan, hiç durmadan, duraksamadan uyduruyordum bir şeyler.

Han gibi... Hem yalancı hem de zeki olan Han gibi... *"Taklit etme. Farkında bile olmadan dönüştüğün kişi kim?"*

"Yok artık," dedim kendi kendime gülerken. Adam baştan aşağı iyi özelliklerle donatılmıştı ve ben taklit ede ede onun yalan söyleme huyunu mu taklit etmeye başlamıştım? Bu saçmalıktı. Daha da saçma olan şey onu taklit etme düşüncesi idi. Onu taklit falan etmiyordum. Bu sadece bir tesadüftü. Elisa Tanyeli kimseyi taklit etmezdi, birileri Elisa Tanyeli'yi taklit ederek yaşatmaya devam ederdi.

"Yok, iyi değilsin sen," dedi Can.

"Of, iyiyim dedim. Biraz yalnız kalıp son tatil günümde dinlenmek istiyorum sadece."

"İki gündür zaten dinleniyorsunuz Elisa Hanım," dedi Han. Onunla bu son iki günde sadece yemek saatlerinde görüşmüştük. Bu cümlesi bana biraz imalı geldi. Sanki bugün sadece yemek saatlerinde görüşmek istemiyordu. Sanki bugün beni biraz daha fazla görmek istiyordu.

Ya da sadece ben öyle olmasını arzuluyordum. Tabii onunla ilgili arzuladığım daha birçok şeyin yanında...

"Bugün de dinlenmesinde bir sakınca mı var?" diye sordu Can, ters bir sesle.

"Elbette yok. Lakin bütün gününü yatakta geçirmek yerine daha faydalı işler yapabilir."

"Mesela?" dedim. İlgimi çekmişti, önerilerini merak ediyordum.

"Bir süredir çiçek odanıza uğramadığınızı fark ettim. Belki çiçeklerle aynı havayı solumak size iyi gelebilir veya senaryo üzerine çalışırken izlediğiniz romantik dizi ya da filmlere biraz daha vakit ayırabilirsiniz. Sizin için son beş yılın en popüler dizilerinin en sevilen sahnelerini araştırıp buldum. Belki o sahneleri izlerseniz rolünüz için katkısı olur."

Han'ın bu özverili davranışı Can'ı da beni de şok etmişti. Kariyerim için, hayır hayır, benim için Can'dan bile daha düşünceli davrandığım kanıtladığı bu an içimi sıcacık etmişti.

Ama neden yapıyordu ki bunu? Korumam olduğu için mi? Hadi ama, korumam olduğu için kariyerimdeki başarıyı da korumak istemeliydi diye düşünen ve bu bahaneyi kullanarak onu güzelleyen sadece ben olabilirdim. Bu çok saçmaydı. O sadece can güvenliğimden sorumluydu. Çiçek odama gidip gitmediğim ya da rolüme hazırlanırken yeterince iyi çalışıp çalışmadığım umurunda olmamalıydı.

Beni seviyor olabilir miydi? Onu öpmüştüm ama o hiç tepki vermemişti. Demek ki benden hoşlanmıyordu, beni o anlamda sevmiyordu. Belki de Can haklıydı. Benimle olmak çok zordu, birinin yanımda durması için beni seviyor olması gerekirdi ve Han da beni arkadaş olarak sevmişti.

Arkadaş olarak mı...

"Güzel fikir," dedim buruk bir şekilde. "Teşekkür ederim, son günümü bu şekilde değerlendireceğim."

Dudakları geniş bir şekilde kıvrıldı.

"O halde ben gidiyorum?" dedi Can, bir kaşı havada beklerken sorduğu ikinci soru, onu yanımda isteyip istemediğimdi.

Başımı hızlıca salladım. "Kahvaltıda görüşürüz."

Uzanıp yanaklarıma öpücükler bıraktıktan sonra kısık gözlerle Han'a baktı. "Çiçeğime iyi bak, solan her yaprağının hesabını senden sorarım ona göre."

Han cevap vermek yerine gözlerini devirdi.

Kollarımı göğsümde birleştirerek Can'ın gitmesini bekledim. Tabii onun ardından da Han'ın... Ama o gitmek yerine bana bakmaya devam ediyordu. "Evet?"

"İstersen sana eşlik edebilirim."

"Ne yaparken?"

"Ne istersen."

Kaçlanımı kaldırdım. "Ne istersem mi?" Başını salladı. "Her şey kabul mü?"

“Kabul.”

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

“Hım...” dedim düşünürmüş gibi yaparken. “O halde bizim için ortamı hazırlamakla işe başlayabilirsin.”

“Cips istiyorsun yani.”

“Bir de kola.” dedim fısıldayarak.

Kaşlarını kaldırdı. “Sen ve kola?”

Sessiz olması için onu uyardıktan sonra, “Sadece bugün için.” diyerek omuz silktim. “Aramızda sır.”

“Sır.” diyerek başını salladı. Bir yandan da yine o soluk kesen çarpık gülüşüyle içimde bir şeylerin hareketlenmesine neden oldu.

•

L koltuğun uzun kenarına geçip oturduğumda dev ekran plazmanın tam karşısındaydım. İzleyeceğim film ya da diziye odaklanmak istediğim zaman hep bunu yapardım. Ama TV karşısında uyuklamayı planlıyorsam koltuğun kısa olan tarafına geçer, ayaklarımı da uzatarak mayıştırdım.

Uzun olan tarafta bağdaş kurarak oturduğum için, Han'ın koltuğun kısa tarafına geçmesi gerekecekti. Belki bacaklarını uzatmak isterdi ama sığabileceğini sanmıyordum. Ayaklarının dışarıda kalacağını düşününce gülesim geldi.

“Henüz diziye başlatmadık.” diye arkamdan bir ses geldi. Han'ın eve girdiğini duymamıştım.

“Farkındayım.”

“Umarın kendi kendine güldüğünün de farkındasındır.”

Omzumun üstünden dönerek ona baktım. “Cips aldın mı?”

Elindeki market poşetlerini havaya kaldırdı. “Cips. Kola. Ve çikolata.”

Çatık kaşlarla “Çikolata mı?” diye sorguladım. “Umarım kendin için almışsındır.”

Ada tezgâha doğru ilerlerken dilini şaklattı. “Senin için aldım ”

Oturduğum yerden hızla kalkarak ona doğru ilerlemeye başladım. "Senden çikolata isteyen oldu mu? Ne kadar kalorili bir şey o, biliyor musun sen!"

"Cips ve kolayı ne sanıyorsun acaba..."

"İyi ama..."

"Gerginsin Elisa. Birkaç parça çikolata sana iyi hissettirmek dışında bir şey yapmaz. Hem kalori hesabı yapacağını bildiğim için bitter aldım."

"Hım," dedim durularak. "Bitter aldıysan birkaç parça yiyebilirim."

"Yersin tabii," dedi dudağının kenarıyla gülümseyerek.

"Ama söz ver bana. Yarından itibaren dizi bitene kadar çikolata yok. Kola da yok. Hatta çok üzülerek söylüyorum ki cips bile yok. Seni kovmakla tehdit etsem dahi cips yemek istediğimde bana engel olacaksın tamam mı?"

"İradesiz bir insan değilsin. Buna gerek olacağını sanmıyorum."

Ah, işte bu konuda yanılıyordu. Ve bilmediği bir şey daha vardı ki benim iradesiz davrandığım tek konu cips çikolata gibi bağımlılık yapan yiyecekler değildi. Onunla ilgili düşüncelerime de sahip çıkamıyordum. İradem bir anda beni terk ediyor ve onu öpüveriyordum mesela. Ama o, sanki onu hiç öpmemişim gibi davranacak kadar umursamayabiliyordu beni.

"Neden kaşlarını çattın?"

Bu adam benim oyunculuk yeteneğimin körelmesine mi neden oluyordu yoksa bana mı öyle geliyordu? Han'dan önce duygu ve düşüncelerimi farkında olarak ya da olmayarak hep içimde yaşayan ben, şimdilerde olur olmadık zamanlarda hislenmi yüzüme yansıtıyordum. Bu hiç iyi değildi. Hem de hiç.

"Sosu ne zaman hazırlayacaksın diye bekliyorum."

"Çok sabırsızsın."

Omuz silkip buzdolabına yönelmesini bekledim. Daha önce birlikte aldığımız baharatları ve birkaç gün önce getirdiği yo-

ğurdu çıkarıp sosu hazırlamaya başladı. Öğrenmek isteyip istemediğimi sordu. onu yakından izleyerek yoğurda hangi baharattan ne kadar kattığını görebilirdim ama uzakta kalmayı tercih ettim.

“Acı sevmediğin için pul biberi az atıyorum.”

“Acı sevmediğimi nereden biliyorsun?”

“Akşam yemeklerini ben hazırlıyorum,” diye hatırlattı.

“Doğru,” diyerek başımı salladım. “Bugün ne yiyorum?”

“Tavuklu salata,” dedi memnuniyetsiz bir sesle. Bana eşlik etmeye devam ediyordu.

“Başka bir şey yiyebileceğini biliyorsun.”

Elindeki küçük sos tabağıyla bana döndü. “Eşlik etmek hoşuma gidiyor.”

“O halde sorun ne?”

“Bu kadar denetim altında yaşamam hoşuma gitmiyor.”

“Biz sadece beni korumaya çalışıyoruz.”

“Yaşamana izin vermiyorlar Elisa.”

“Yok artık,” diyerek güldüm. “Ekmek yemiyorum diye yaşamıyor sayılmamalıyım.”

“Konu sadece ekmek yememen değil ki.” Bir yandan da cipsi koymak için büyükçe bir kap çıkarmakla meşguldü. “Uyanacağıın saat, uyuyacağıın saat, neyi ne zaman yiyeceğın, nereye ne zaman gideceğın, nerede nasıl davranacağıın, içinde hiç rahat hissetmediğın halde giydiğın o abartılı kıyafetler... Hepsi çok planlı ve aşırı. Kendin gibi davranmana izin vermiyorlar. Elisa Tanyeli bir projeymiş de sen bu projeyi hayata geçiriyor-muş gibisin. Hayattasın ama yaşamıyorsun. Bir rol biçmişler sana, kameralar olmadığında bile o rolden çıkamıyorsun.”

“Böyle iyiyim ben,” diye yalan söyledim.

“Demek kaçtuğın tek şey aşk değilmiş.”

“Sahip olduklarımı bu hayata borçluyum ben. Senin deyi-minle bu role.”

“Peki gerçekten mutlu musun? Bir çikolata parçasını bile yemeden önce kendinle savaş vermek zorunda kaldığın bu hayat, seni gerçekten mutlu ediyor mu?”

“Neden bunu bu kadar sorun ettiğini anlamıyorum.”

“Çünkü mutlu olmanı istiyorum. Çünkü sadece mutlu hissettiğinde gerçek gülümsemeni görebiliyorum.”

Bir numaralı gülümseme. Herkesten sakladığımı... Onu görmüş müydü? Ama nasıl? Ne zaman?

“Bu konuşma biraz daha uzayacak olursa bana karşı hissetmemen gereken birtakım duyguların olduğunu düşüneceğim,” dedim şakayla karışık bir şekilde uyarır tonda.

“Hissetmemem gereken birtakım duygular...” diye tekrar etti. Bir an heyecanlandığımı hissettim. Nabzım hızlandı. Aklım ve kalbim karşı karşıya geldi. Kalbim devam etmesini söyledi, *üzgünüm ama hissediyorum* desin istedi, aklım şiddetle karşı çıktı ona.

“Başlayalım mı artık?” diye sorduğumda akıl yine kalbi yenmişti.

“Hı hı,” diye mırıldandı. “Başlayalım.” Tam arkamı dönüyordum ki, “Ah, bu arada,” diyerek beni durdurdu. “Çok güzel olmuşsun.”

Ona şaşkın şaşkın baktım çünkü bana ilk kez beni güzel bulduğunu söylemişti. Ve bunu, üzerimde yetişkinler için olan tulum pijamalarımın biri varken yapmıştı. Mor bir Telatabi’ydim sadece ama beni güzel bulmuştu.

“İşte şimdi gerçek Elisa’yı görüyorum. Doğal, içinden geldiği gibi konuşan ve hareket eden, öfkesini de sevincini de yüz ifadesine yansıtmaktan çekinmeyen...”

Anlattığı kızı tanıyordum. Ama ben o kızı en son dört yıl önce görmüştüm. Oyunculuk yapmaya başlamadan bir süre önce.

“Teşekkür ederim,” derken sıcakladığımı hissetmiştim. Fakat hayır, bu kez içim sıcacık olmamıştı. Bu kez ateş suratımdaydı.

Yüzde kızarma. O öpülesi yanaklarının al al parlamasının nedeni ne?”

En son ne zaman yüzümün kızardığını dahi hatırlamayan ben, şimdi domatese döndüğümünden emindim. Utançla ona arkamı döndüm. Duygu ve düşüncelerimi kontrol edebilme yeteneğime de ne olmuştu böyle...

Neyse ki beni daha fazla zorlamadı da sessiz kalarak peşime takıldı, birlikte salona doğru ilerledik. Yine ekranın tam karşısına, koltuğun uzun kenarına geçip oturdum. Elindeki cips kabıyla sos tabağını bana uzattı. Mutfığa dönüp ikimiz için de kola getirdi. Her iki yanımda da boş yer olmasına rağmen beni sıkıştırmak istememiş olmalı ki kısa kenara geçip oturdu.

“İstersen ayaklarını uzatabilirsin,” dediğimde bu anı bekliyormuş gibi bacaklarını koltuk boyunca uzattı ve tam da tahmin ettiğim gibi ayakları koltuğun dışında kaldı.

Kıkırdadığımı duyunca bana yandan bir bakış attı. “Ne var, komik...”

Laf yetiştirmek yerine orta sehpanın üzerindeki kumandaya uzandı. “Başlatıyorum.”

“Kendin için cips almadın mı?” Cevap olarak dilini şaklatmakla yetindi. “Ne yani, tek başıma mı günaha gireceğim?”

“Günaha girmek mi?” dedi gülerek. “Günah anlayışın cips yemekse çok işimiz var seninle, çok...”

İma ettiği şeyi yanlış anladığımı düşünerek üzerinde durmadım. “Bana eşlik edeceğini söylemiştin. Sadece izlemekle olmaz.”

“Peki, alırım birkaç tane.”

“Aynı tabaktan mı yiyeceğiz?”

“Pardon.” dedi bacaklarını kendine çekerek. “Bir an Elisa Tanyeli olduğunu unutmuşum.”

“Şaka yaptım şaka,” dedim beceriksizce gülümseyerek. “Gül diye...” Kararsız bir şekilde bana baktı. “Cidden şakaydı.”

“Hiç iyi bir yalancı değilsin ama hadi neyse...” diyerek tekrar koltukta yayılır gibi oturdu. Kumandanın tuşuna basarak ekranın açılmasını sağladı. Bir tuşa daha bastı ve romantik komedi seansımız başlamış oldu.

Neyse ki dizideki başrol erkek fazlasıyla yakışıklıydı da sahneler izlenebilir hale geliyordu. Han tam olarak neyi izliyor ve neye dikkat kesiliyordu bilmiyordum ama benim odaklandığım tek şey başrol erkekti.

“Mimiklerine dikkat ediyor musun?”

“Evet, çok çekici değil mi?”

“Bilmem, şu an daha çok şapşal bir yüz ifadesi var sanki.”

“Kızdan mı bahsediyorsun sen?”

“Sen kimden bahsediyorsun?” diyerek bana döndü. Tekrar ekrana döndü ve çatık kaşlarla konuşmakta olan adamı gördü. “Ciddi olamazsın.”

“Ama çok yakışıklı. Dikkatim dağılıyor.”

“Bu mu yakışıklı?” diyerek ekrandaki adamı işaret etti. “Ondan daha yakışıklı görünen birçok erkek gösterebilirim sana.”

“Mesela?”

İşaretparmağını kendine doğrulttu. “Ben?”

Ah, evet, bu doğruyd.

“Aynaya daha dikkatli bakmanı öneririm,” diye inkâr ettim yine de.

“Ben de sana göz muayenesi öneriyorum.”

Anışmaya devam etmek yerine, “Kadın peki? Güzel mi sen-ce?” diye sordum.

“Hangi kadın?”

“Soruma soruyla karşılık verme. Madem gözlerinin benimkinden daha iyi olduğunu iddia ediyorsun, söyle bakalım. Kadının güzel mi değil mi?”

“Dikkat etmedim.”

“Yalancı. Daha az önce suratında şapşal bir ifade olduğunu söylemiştin!”

“İfadelere dikkat ettim ben, kızın güzelliğine değil.”

“İyi, şimdi bakıp söyle o zaman.”

Sabır dilenerek ekrana döndü. Adamdan sonra ekranda boy gösteren kadına şöyle bir baktı. Uzun, dalgalı kızıl saç-

ları ve beyaz teniyle fazlasıyla güzel bir kadındı. Bunu inkâr edemezdim.

Ama Han, "Güzel," deyince kaşlarını çatıttım.

"Bu kadar mı?"

Başını salladı. "Benim tipim değil."

"Neymiş senin tipin?" diye sorarken burun kıvrır gibi yapmıştım. İlgilendiğimi düşünüp havaya girsin istemiyordum.

Fakat tabii ki öyle düşündü. "Merak mı ettin?" dedi sınıtarak.

"Yo, sadece laf olsun diye sordum."

"O halde diziye dönelim mi?"

"Of, tamam," diye pes ettim hemen. "Merak ettim, peki."

Çarpık bir gülüşle baktı bana. "Kızılardan hoşlanmıyorum," dedi anladığım üzere. "Esmerlerden de hoşlanmıyorum." Heyecanla bekledim.

"Başka?"

"Kumrallardan da hoşlanmıyorum."

"Başka?" diye heyecanlandım.

"Bu kadar," dediğinde ister istemez gülümsedim. Sarışınlarından hoşlanmıyorum dememişti.

"İyi, en azından zevkli olduğun bir konu varmış," diyerek konuyu kapadım. Elimi uzatıp ikimizin arasındaki boşlukta duran cips kabından bir tane cips alıp sosa batırarak yedim.

Gözlerim ekranda, daha doğrusu başrol erkekteyken bir cips daha yedim, üçüncüyü sosa batırmadım, dördüncüyle beşinciye birlikte ağzıma attım, altıncı için yine sosa başvurdum. Ancak yedinciye alacağım anda korktuğum başıma geldi.

Han'la aynı anda aynı cipsi almaya çalıştık, ellerimiz çarpıştı ve o an ekrandaki yakışıklıyı bile gözüm görmez oldu. Dikkatim ne kadar dağılmış olsa da hiçbir şey olmamış gibi davranarak başka bir cipsi attım ağzıma. Ekrandan gözlerimi bir an olsun ayırmıyordum. Biraz bekleyip tekrar elimi cips kabına uzattım. Sonra tekrar. Ve üçüncü sefer de Han'la ellerimiz yine çarpıştı. Fakat bu kez ne ben elimi çektim ne de o. Elle-

nimiz birbirine temas ederken öylece bekledi, dayanamayarak gözlerimi Han'a çevirdim.

O *zaten* bana bakıyordu.

"Bilerek mi yapıyorsun?"

"Ben de tam bunu sormak üzereydim."

"Ay ne münasebet!" diye elimi çektim. Orta sehpaye uzanarak üzerindeki ıslak mendil kutusundan bir mendil çıkardım, elimi silerken, "Ne işim olur benim senin elinle?" diye söyleniyordum.

Ancak elimi tamamen temizledikten sonra tekrar ekrana baktığım ve yakışıklıya odaklanmaya çalıştığım uzun bir sürenin sonunda ellerimdeki ıslaklığın geçmediğini fark edince işin rengi değişti. Önce ıslak mendil yüzünden ellerimin kurumadığını düşündüm. Ama sonra, gözlerim bir anlığına bana fazlasıyla utanç verici gelen romantik sahneyi seyreden Han'ın ellerine kayınca durumu anladım.

"Avuç içlerinde terleme. Ellerin bir başkasının ellerini tutmak için yanıp tutuşuyor mu?"

Derisini kazıp atmak istiyormuşum gibi ellerimi üzerime silmeye başladım. Bu kadarı da fazlaydı ama. Önce kalp çarpıntısı. Sonra midede garip hareketler. En kötü huyunu taklit etmeye başlamışım gibi davranmak. Yüz kızarması ve şimdi de bu. Oldu olacak az sonra gözbebeklerim de büyüseydi de tam olsaydı! "Bu kadarı yeter."

"Anlamadım."

"Sonra devam edelim."

"Ama sadece üç sahne seyrettik."

Ve bana bu kadarı bile fazla geldi...

"Çiçeklerimin ve tabii ki benim biraz bakıma ihtiyacımız var."

Üzülmüş gibi görünürken başını salladı. "Nasıl istersen." Bacaklarımı çözüp yere bastım. O da benim gibi toparlanıp ayağa kalktı. "O halde ben buraları toparlayıp akşam yemeğini hazırlayayım."

Bir anda yine siz diline geçiş yapmıştı ama sorun değildi. Boylesti daha iyiydi. "Olur."

“Yemekte size eşlik etmemi ister misiniz?”

“Biraz yalnız kalsam iyi olacak.”

“Peki.”

Han mutfaka doğru yol alırken ben asansöre yöneldim. Asansör zaten bulunduğum katta olduğu için çağırma tuşuna bastıktan çok kısa süre sonra kabinin içindeydim. Gözbebeklerimde herhangi bir değişim olup olmadığını görmek için dönüp aynada kendime baktım.

“Oh be.” En azından bu belirti gerçekleşmemiştir, bu da başka bir sorunla karşı karşıya olduğumu gösteriyor olabilirdi. Asansör çiçek odamın bulunduğu katta durduğunda hızla içinden çıktım. koridor boyu yürürken bir yandan da telefonumla uğraşıyordum. Şu an bana iyi gelebilecek tek bir isim vardı.

Esila Karayel. Çok sevgili psikiyatristim.

Aramayı üçüncü çalışta. “Elisa?” diye açtı.

Çiçek odasının kapısını açıp içeri girdim, bakışlarım bir süredir ihmal ettiğim çiçeklerimin üzerinde dolaşırken, “Esila,” dedim yardım ister bir tonda. “Çok kötü şeyler oluyor. En kısa zamanda seni görmem gerek. Mesela şimdi.”

“Üzgünüm, şehir dışındayım.”

“Ne zaman dönüyorsun?” dedim isyan ederek. “Ya da nerede olduğunu söyle, ben geleyim. Ben hiç iyi değilim. Ya seninle görüşeceğim ya da en yakın hastaneye gitmem gerekecek.”

“Neler oluyor Elisa?” derken sesi kaygılı çıkmıştı. Daha önce hiç ona karşı bu kadar ısrarcı davranmadığının farkındaydı.

“Kalbim hiç iyi değil. Olur olmadık zamanlarda ritim bozukluğu yaşıyor. Kalp doktoruna gitmeyi düşünüyorum. Ama karnım da ağrıyor bazen. Midemde sorun olduğunu zannetmiyorum, yediğim her şey uzmanlar tarafından belirleniyor. Ayrıca bir kez de yüzüm kızardı. Az önce de ellerim terledi. Ki ben hiç terlemem. Ama hepsinden daha önemlisi sanırım ben rol yapmakla kafayı o kadar bozdum ki bu sıralar birini taklit ediyorum, sanki oymuşum gibi davranıyorum.”

Kıkırdadı. "Şimdi anlaşıldı."

"Evet, nedir sorunum? Panik atak? Anksiyete? Kişilik bozukluğum mu var yoksa? Ay, travmalarım sonunda beni gerçekten delirtti mi? Ne zaman yatışım gerçekleşecek?"

"Elisaaa," dedi son harfi uzatarak. "Lütfen sakın ol."

"Sakin olamam. Yarın setim var benim. Ya kamera karşısında da kızarırsam, ellerim titrerse?"

"Olur mu sence? Öyle herkesin yanında mı yaşıyorsun bu belirtileri?"

"Ne demek bu?"

"Düşünelim mi biraz? Ellerin mesela kimlerin yanındayken terliyor ya da karnın ne zaman ağrıyor?"

Aşkın kimyasını hatırlayarak başımı iki yana salladım. "Nereye varmak istediğini anladım ama hayır, yok öyle bir şey."

Derin bir nefes verdi. "İnkâr ettiğin sürece iyileşme olmayacak biliyorsun değil mi?"

"İyileşmek istediğimi kim söyledi ki?"

"Yani sen de kabul ediyorsun bütün bunlara sebep olan tek bir kişinin olduğunu."

Tek bir kişi... Han... Kim olduğunu tam olarak bilmediğim, özel korumam Han...

Kapı aralığındaki beliren varlığı, Esila Karayel'e karşılık vermeme engel oldu. Bir süre Han'la birbirimize bakakaldık. Eşikte öylece durmuş, anlam veremediğim bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Ona gitmesini söylemiştim ama o buradaydı. Her zamanki gibi...

Beni bırakmıyordu. Ona ne yaparsam yapayım diğer insanların aksine Han beni terk etmiyordu.

"Çok mu korkuyorsun ona âşık olacaksın diye?" diye sordu telefonun diğer ucundaki doktorum.

"Çok," dedim kapı eşiğinde beni bekleyen Han'ın gözlerine bakarak.

"Ya çoktan âşık olduysan?"

Yutkundum.

Kaçmak istedim birden ama bunu nasıl yapacağımı artık bilmiyordum. Telefonu kapatabilir, Han'a gitmesini söyleyebilirdim. Ama içimdeki ateşi nasıl söndüreceğimi bilmiyordum. Onu sadece dudağının kenarından öpmüştüm ve bu kadarıyla bile her şey daha da kötü bir hal almıştı. En kötüsü de ben bu kadar kötü hissederken o hiçbir şey yaşanmamış gibi sadece görevini yapmaya devam edebiliyordu.

Aramayı sonlandırarak "Çok mu seviyorsun işini?" diye sayıp dökmeye başladım. Han'a doğru öfkeli bir adım attım. "Ne iyi bir korumasın sen ya, bravo sana." Alkışlamaya başladım. "Etik değerler falan çok dikkat ediyorsun, tebrik ediyorum."

"Anlamıyorum seni. Daha açık konuş."

"Diyorum ki ben seni öptüm. Farkında mısın bunun? Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabilirsin? Bu kadar mı önemsizdi senin için?"

Dudakları gülümser gibi kıvrıldı. "Sence böyle bir şeyin farkında olmamak mümkün mü?"

"O halde neden günlerdir hiçbir şey olmamış gibi davranarak bana kendimi bok gibi hissettiriyorsun?"

"Neden diye mi soruyorsun?" Suratındaki ifade kararırken bana yaklaştı.

Yine o kalp çarpıntısı.

Karında ağrı.

Ellerde terleme.

Yüzde kızarma.

Ve bu kez gözbebeklerimin bile büyüdüğüne emindim. "Evet," dedim güçlükle. "Neden seni hiç öpmemişim gibi davranıyorsun?"

"Çünkü öyle öpülmez böyle öpülür," dedikten sonra beni kendine çekerek tutkuyla öpmeye başladı.

17. BÖLÜM

“AŞK ALEVİ”

Han'ın çok uzun zamandır hayalini kurduğum dudakları benimkileri aralamaya çalışırken donup kalmıştım. Ne yapmak istediğimi biliyor ama ne yapmam gerektiğinden emin olamıyordum.

Aralasam dudaklarımı, dilimi ağzının içine itsem, güzel dudaklarının birini dişlerimin arasında ezsem ne olurdu ki?

En fazla yanardık... Alev alev...

Peki ben gerçekten yanmak istiyor muydum? Han için?

Sanırım artık ne yapmam gerektiğiyle değil, ne yapmak istediğimle ilgilenmeliydim. Daha önce hiç öpüşmemişim gibi büyük bir iştahla onu öpmeye başladım. Dudaklarımı en az onun kadar istekli bir şekilde araladım; dilinin ucu onun da çok uzun zamandır bu anı beklediğini kanıtlar nitelikte ağzımın içinde tutkuyla hareket etti. Ellerim benden habersiz bir şekilde Han'ın kısacık saçlarını bulduğunda onu uyuttuğum gece saçlarını okşadığımı hatırladım. Şimdi parmaklarımın arasından geçirdiğim saçlarını okşamıyor, çekiştiriyordum. Biraz daha hızlı olmasını, biraz daha sert davranmasını istercesine...

Han'ın da elleri boşlukta sallanmayı keserek belimle kavuştuğunda aklıma senaryoyu çalışırken yaptığı o hareket geldi. Usulca belimi okşamıştı, şimdiyse büyük elleri ince belimi yanlarından kavramış beni kendine bastırıyordu.

İçimde yükselen ateşin nerede olduğunu bilmiyordum. Daha önce birçok kez birçok farklı adamla öpüşmüş olsam da bu tarz bir sıcaklık ilk kez bedenimi sarmıştı. Yüzümde, boyumda, göğüs kafesimin içinde, karnımda ama en çok da bacaklarımin arasında hissediyordum varlığını.

Han'ı istiyordum. Onu istediğim apaçık belliydi ama korkuyordum. Ona âşık olmaktan da ona bağlanmaktan da onunla olmaktan da çok korkuyordum. Yine de onu öpmeye devam ettim. Bir daha hiç öpemeyecekmişim gibi. Bir daha hiç beni öpemeyecekmiş gibi.

Altıdudağını dişlediğimde ağzının içinde küçük bir inilti koptu. Duyduğum ses gülümser gibi olmama sebep olurken Han'ın ellerinden biri aşağı doğru kaydı. Kalçalarıma doğru...

"Elisa Hanım!"

Uzaklardan gelen cılız bir ses beni kendime getirdi. Han, beni öpmeye devam etmek istiyor gibi görünse de benim önce ellerim sonra dudaklarım ondan ayrıldı. Ama Han beni bırakmadı. Beni hiçbir zaman bırakmıyordu.

"Han..." dedim nefes nefese kalmış bir halde.

"Elisa..."

Böyle bir anın içine hiç yakışmayan o üçüncü kişi, bize hızla yaklaşırken Han beni belimden tutarak kaçmama engel olmaya çalışıyordu. Her iki elimi de göğsüne koydum, onu hafifçe iterken nefes alışverişlerim daha iyi durumdaydı.

"Yapamam," dedim başımı iki yana sallarken.

"Neden?" diye sordu çaresizce.

"Elisa Hanım, çiçek odasında mısınız?" diye bağırdı İpek. koridorda ilerlerken.

Ellerim Han'ı göğsünden daha sert bir şekilde itince zorluk çıkarmadı ve belimdeki ellerini çekti. Kapı eşiğine doğru ilerleyeceğim esnada adımları seslendi. Ama onu duymazlıktan gelerek odadan çıktım.

Koridorda karşıma çıkan İpek, suratımda artık nasıl bir ifade görmüşse “Elisa? İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim iyi,” diye geçiştirdim onu. Han’ın ardından çıkabileceğini düşünerek İpek’in koluna girdim, onu asansöre doğru sürüklemeye başladım. “Bugün geleceğini bilmiyordum.”

“Yarın sette olacağınız için bugün gelmemi istemiştiniz. Birlikte kahve içecektik.”

“Öyle mi? Kusura bakma tamamen aklımdan çıkmış.”

“Estağfurullah. Başka planınız varsa isterseniz ben yarın geleyim.”

“Hayır hayır, lütfen kal.”

İpek’le kahve içmeyi kızlarla herhangi bir şey yapmaya her zaman yeğlerdim. İpek o kadar içten ve samimi biriydi ki onunla sohbet ederken kendimi rol yapıyormuş gibi hissetmiyordum. Elisa Tanyeli değilmişim gibi... Elisa’ymışım gibi... Han’ın istediği kadar Elisa’ymışım gibi...

Asansör zaten bu katta olduğu için tuşa basar basmaz kapılar açıldı. İpek’e geçmesi için işaret verdim, bekletmeden kabine girdi. Onun peşinden ben de kabine girmeden önce sol omzuma doğru çevirdim başımı, çiçek odamın önünde bekleyen Han’a bakum. O güzel mavi gözler şimdi tutkuyla parlamıyordu, hayal kinklığıyla kararmıştı. Bunu görmek beni çok daha fazla üzse de hiçbir şey söylemeden, suratıma daha farklı bir ifade bile yerleştirmeden tekrar önüme dönerek asansöre bindim.

“Gerçekten iyi misiniz?” diye sordu İpek, kapılar kapanınca.

“Evet, neden ki?”

“Suratınızın rengi gitmiş. Korkmuş görünüyorsunuz.”

Çünkü korkuyorum. Çünkü gerçekten çok korkuyorum.

18. BÖLÜM

“ROMANTİK KOMEDİ EVRENİNE İLK ADIM”

“Elisa Hanım’ı hazırlığa alalım!”

Elindeki dosyayla birlikte acele adımlarla önümde yürümeye başlayan genç kıızı takip ettim. Can da hemen yanımda yürüyordu. “İlk bölümde giyeceğin kostümleri bana mail atmalarını söylemiştim. Neyse ki hepsi senin seveceğin tarzda.”

“Emin misin?” diye tereddütlerle sordum. Sonuncu proje için de bunu söylemişti ama kıyafetler tam bir fiyasko çıkmıştı.

“Evet evet.”

“Neyse canım,” dedim tek omzumu silkerek. “Tarz önemli değil. Benim bedenime uygun seçilmiş olmaları yeterli, gerisi zaten hallolur.”

“Değil mi?” diye bana katıldı her zamanki gibi. “Sen Elisa Tanyeli’sin. Çöp poşeti bile giysen üzerinde dünyanın en güzel elbisesiymiş gibi durur.”

Kıkırdadım. “Can ve Abartma Sanatları. Hoş geldiniz, ben de tam nerede kaldınız diye merak ediyordum.”

“Az bile söylüyorum balım, çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

Karavanın önüne geldiğimizde kavruk tenli çıtı pıtı kız, “İşte burası,” dedi. “Bu karavan size özel olarak tahsis edildi. Makyaj ve kostüm hazırlıklarınız burada yapılacak. Buraya si-

zin dışınızda kimse giremeyecek. Ah, tabii menajerciniz, makyaj artistlerimiz ve stil danışmalarımız dışında.”

“Han var bir de,” diye araya girdim.

Kaşlarını çattı. “Han?”

Can beni engelleyecek gibi olsa da, “Özel korumam,” diye tanıttım Han’ı. “Kendisi güvenliğimden sorumludur. Bu karavan dahil setteki her yere girip çıkacaktır.”

Anlayışla başını sallayarak elindeki dosyaya not aldı. “Tamamdır, bu bilgiyi ekipteki arkadaşlarla da paylaşacağım. Ah, bu arada ben Sevgi. Beni kişisel asistanınız olarak düşünebilirsiniz. dizi çekimleri boyunca ihtiyacınız olan her konuda bana ulaşabilirsiniz. Sizinle çalışacağım için çok heyecanlıyım. Umarım siz de benimle çalışmaktan memnun kalırsınız.”

“Öyle olacağını umuyorum,” dedim gülümseyerek. Çalışkan birine benziyordu.

“Hazırsanız başlayalım mı?” Başımı hızlıca salladım.

Romantik komedi türündeki bir yaz dizisinde başrol olduğunu söylemeden göster demişler de onlar da buna uygun bir makyaj yapmışlar gibi oldu. Aynadaki yansımama baktıkça kı kırdayıp duruyordum. Can bu halime kızsada da dudaklarımdaki parlatici ve beni şaşkın gösteren pembe allıklarımla kendime gülmekten başka bir çarem yoktu.

“Hazır mısın?”

Karavanda Can’la benden başka kimse yoktu. İlk sahnenin çekimine beş dakikadan daha kısa bir süre kalmıştı ama benim aklım başka bir yerdeydi. “Han’ı gördün mü? Sabah ekip bizi aldığı için çok sorgulamadım ama bu saat oldu ses seda çıkmadı.”

“Sen makyajdayken konuştuk biz. Sabah acil bir işi çıkmış, gitmiş.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bana sormadan?”

“Acil işi çıkmış,” diye tekrarladi. “Hem ben varım yanında. Korkma, ben yanındayken kimsecikler bir şey yapamaz.”

“Ne zaman gelecekmiş peki?”

“Set bitmeden gelirmiş. Çıkalım mı? Bizi bekliyorlar.” Can karavanın kapısını açıp basamakları zıplayarak atladıktan sonra elini bana uzattı. Onun gibi yapmadım elbette, oldukça sakın ve temkinli davranarak karavandan inip gözlerimle etrafı taram. Belki kıyıda köşede bir yerlerde Han’ı görürüm umuduydu... Ama yoktu.

Acaba bana küstüğü için mi çekip gitmişti? O gün onunla öpüştük ve tıpkı onun bana yaptığı gibi ben de bu öpücüğü yok saymıştım. Ne aynı gün ne de bugün duruma dair hiçbir şey söylememiş, söylemek bir kenara tepki dahi vermemiştim. Evet evet, muhtemelen buna fena halde bozulmuştu ve ben sette işimi yaparken o da biraz nefes almak istemişti.

“Al bakalım, tabii bu mümkünse.” Çünkü benim için bu hiç mümkün olmamıştı.

“Efendim?” deyince Can, düşüncelerimin bir kısmını yüksek sesle söylediğimi anlamış oldum.

“Hiç. Hiçbir şey.”

Sevgi’nin yönlendirmesiyle ilk sahnenin çekileceği alana doğru ilerlerken sandalyesinin arkasında Tarık Arıca yazan partnerimi gördüm. Onun bana arkası dönüktü ama yanında oturan genç kızın yüzünü sol profilden görebiliyordum. Kahkahalarla gülüyor, elini Tarık’ın omzuna vurup geri çekiyordu. Tarık’ın o kadar da komik biri olmadığını bildiğimden kızın kendi kendine güldüğünü anlayarak gözlerimi devirdim.

“Bu kız kim? Tanıyor muyuz?” diye sordum Can’a. Ben elbette tanı mıyordum. Ama Can’ın tanıdığından emindim. O bu setteki kameramandan ışıkçısına, oyuncusundan figüranına herkesi tanıyordu.

“Erdal Sakin’in kızı, bahsetmiştim ya.”

“Hatırlayamadım.”

“Oyunculuk eğitimi almış ama pek yetenekli biri değil. Babasının projelerinde ufak tefek roller alıyor. Ama bundan ziyade başrol erkekleri ağına düşürmesiyle meşhur biri.”

Yarım ağızla güldüm. “Ve daha ilk günden bizimkinin yanında yerini almış.”

“Aynen öyle. Düşman kesilecek sana da. Haberin olsun.”

“O nedenmiş?”

“Rakip olarak göreceksin.” Can’a yandan bir bakış attım. “Tabii rakibin bile olamayacak biri ama o, öyle göreceksin.”

“İşime engel olmasın da nerede nasıl oynarsa oynasın.”

“Yok yok, derdi sadece yakışıklı erkekler. İş umurunda bile değil.”

“Eh, bir sorun yok o halde.”

Tarık ve yapımcının kızının yanında durduğumuzda, “Ah, Elisa!” diyerek oturduğu yerden kalktı partnerim. O benim yanaklarımdan öperken yanındaki kız oturduğu yerden gözlerini bana dikmekle meşguldü.

“Nasılsın?” diye sordum.

“Heyecanlı. Ya sen?”

Başımı sallayarak onu onayladıktan sonra kıza döndüm. Tarık ne yapması gerektiğini anlayarak hemen bizi tanıştırdı. “Elisa Tanyeli, biricik partnerim,” diyerek beni gösterdi, sayesinde kızın daha ilk dakikadan nefretini kazanmış oldum. “Pelin Sakin. Çok sevgili yapımcımız Erdal Bey’in kızı.”

Adının Pelin olduğunu öğrendiğim, benden yaşça küçük olduğunu tahmin ettiğim kız yavaşça ayağa kalktı. Üzerindeki kıyafetler yaşına hiç uygun olmayan türdendi. Haset bir bakış atarak elini bana uzattı. “Merhaba.”

Uzattığı elini parmak uçlarımla tutarak sıktıktan sonra, “Memnun oldum,” diyerek tekrar Tarık’a döndüm. Kızın nefretini kazanmamak için kendim olmaktan ödün veremezdim. İçimden nasıl geliyorsa öyle davranmaya devam edecektim. Kim bana karşı nasıl hissediyorsa hissedebilirdi, umurumda değildi.

Gerçi bana karşı olan duygularını önemsemediğim biri vardı ama o da şimdi burada değildi ya, neyse...

“Ben de,” dedi Pelin yarım ağızla. Ardından hemen Tarık’a dönüp elini onun omzuna koydu.

Tarık içinde bulunduğu durumdan cpey rahatsız olduğunu belli ederken Can’ın getirdiği sandalyeme kuruldu ve çekimin başlamasını bekledim.

Az sonra yanımıza sanat yönetmenimiz geldi. Bize sahne için gerekli bilgileri verdikten sonra elindeki dosyayla tekrar yerine geçti. Çekime başlayacağımızı zannederken PR ekibinin gelmesiyle tekrar durmamız gerekti.

“Çekim başlamadan önce sizden bir selfie rica edebilir miyiz?”

“Ya da sanki set arasındaymışsınız gibi gizlice fotoğrafınızı çekebiliriz. Çok yorulmuşsunuz da uyuyormuşsunuz mesela.”

İnsanları bu denli aldatma taraftarı olmadığım için, “Selfie daha cazip geldi bana,” dedim.

“Bence de. Daha samimi,” diyerek bana katıldı Tarık.

“Peki madem,” dedi dahiyane fikri ortaya atan adam. “Daha sonra da benim dediğimi yaparız.”

Tarık telefonunu çıkarıp kamerasını ayarladıktan sonra yanıma yaklaştı. Ekrana gülümseyerek bakıyorduk ki davetsiz misafirimizi gördük.

“Pelin,” dedi Tarık.

“Hı?” dedi Pelin, istifini bozmadan. Sırtarak kameraya bakmaya devam ediyordu.

“Bu fotoğrafı birbiriyle iyi anlaşılan iki partner olduğumuzu göstermek için çekiyoruz.”

“Ee?” diyerek başını Tarık’a çevirdi.

“Yani fotoğraf karesinde sadece ikisinin görünmesi daha uygun olacaktır,” dedi Can.

“Neden yahu, ben görününce kötü anlaştıklarını mı düşünecekler?”

“Pelin Hanım,” dedi PR ekibinden biri. “İzin verin önce birlikte çekilsinler, sonra sizinle de çektirirler.”

“Of, peki.” diyerek istemeye istemeye kareden çıktı.

Tarik sabır dilenerek tekrar ekrana döndü. Dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrılırken çocukça davrandım ve sırf Pelin'e inat olsun diye Tarık'ı fotoğrafı çekeceği anda yanağından öptüm. Tarık'ın bile şok olduğu bu an, PR ekibinin epey hoşuna gitmişken Can bana kaş göz işareti yapıyordu. Pelin ise beni bakışlarıyla öldürdüğünü sanıyor olmalıydı.

"Bakayım, nasıl çıkmış," diyerek Tarık'ın elinden telefonunu aldım. Fotoğrafı açtığımda onu içtenlikle gülümserken kendimi de gözlerimi kapatmış bir halde onu yanağından öperken buldum. "Çok güzel çıkmışız. Atsana bana. Ben de paylaşayım."

"Olur," dedi Tarık kekeleyerek. Üzerindeki şaşkınlığı henüz atamamıştı.

Erkekler üzerinde böyle bir etkim vardı. Onu sadece yanağından öpmüştüm ve binlerce genç kızın hayallerini süsleyen Tarık Anca olmasına rağmen eli ayağına dolaşmıştı. Ama Han öyle miydi? Onu öptüğümde beni hiç umursamamış, günler sonra öyle öpülmez böyle öpülür diyerek beni deli gibi öpmüş ve ertesi gün ortalıktan kaybolmuştu.

Bütün gözler üzerimdeyken daldığım düşüncelerle tekrar yerime oturdum. Han çekimler başlayana kadar gelse iyi olurdu yoksa elimden çekeceği vardı.

•

İlk set gününü keyifle tamamlamıştık. Bazı sahnelerde birçok kez tekrar yapmanız gerekse de genel olarak iyiydi. Henüz romantik sahnelere geçiş yapmadığımız için de kendimi rahat hissederek oynamıştım.

Karavanıma geçip üzerimdekilere kurtulduktan sonra makyajıma şöyle bir bakım. Değiştirilmesini talep edebilirdim ya da tazelenmesini ama aynadaki görüntümü beğenmiştim. Bu yüzden sadece kendi kıyafetlerimi tekrar giyinmiş bir şekilde karavandan ayrıldım. Can beni kapıda bekliyordu. Han yine ortalıklarda yoktu.

“Nerede bu adam?” diye söylenmeye başladım. Artık gerçekten kızıyordum.

“Konuştum, beş dakikaya burada olacaktı.”

“Zahmet etmeseymiş ya, neredeyse söyleseymiş biz giderdik yanına.”

“Ne?” dedi şaşırarak. Söylediğime gerçekten inandığı için gözlerimi devirmem gerekti. “Ha, evet...”

“Burada mı bekleyeceğiz beyefendiyi? Dikkat çekiyoruz.”

“Otoparka doğru yürüyelim.”

Çok yorulduğumu ve ince topukluların üzerinde yürümenin beni zorlayacağını bilerek kolunu uzattı. Nazlanmadan koluna girdim, desteğiyle otoparka doğru yürümeye başladım.

Otoparka geldiğimizde arabasını bekleyen sadece biz değildik. Tarık, Pelin ve Tarık’ın menajeri de bir köşeye geçmiş bekliyorlardı. Yanlarında durduğumuzda Tarık hemen Pelin’le ilgilenmeyi keserek bana döndü. “Nasılsın, çok yoruldun mu?”

“Biraz,” dedim gülümseyerek. “Ya sen?”

“Eh işte. Bu tekrar sahneleri olmasa işimiz daha kolay ama ne yapalım...”

“Çok haklısın.”

“Elisa biraz daha kendini verirse aslında bu kadar tekrara gerek kalmaz,” dedi Pelin.

Gözlerimi yavaşça ona kaydırdım. “Anlamadım?”

“Sahnelerde diyorum, çok duygu veremiyorsun. Senaryoda yazan replikleri ezbere okuyorsun sadece. Eh, böyle olunca da tekrar tekrar oynaman gerekiyor. Çünkü *oynayamıyorsun*.”

“Elisa Tanyeli’yle konuşuyorsun. Laflarına dikkat et.”

Can’ın bir adım öne çıkıp beni savunmasına hep alışkındım. Ancak bu kez seyirci kalmayacaktım. “İstediğin hiçbir projede rol alamıyorsun çünkü kendini geliştirmek yerine rol sahibi kadınlarla düşman olmayı tercih ediyorsun. Yeteneksizliğin seni başrol erkek avcısına dönüştürmüş, farkında değilsin.”

Kirpiklerini kırptıstırdı. dudakları şaşkınlıkla aralandı. Bir bana bir Tank'a baktı. Neredeyse gülmek üzere olan Tank'a... Çatık kaşlarıyla "Peki ya sen farkında mısın." diye sordu. "bundan sonra benim en büyük düşmanımı olduğunu!"

Abartılı bir şekilde tepki gösterdim. "Çok korktum!"

Ellerini yumruk yaparak olduğu yerde zıpladı. Buradan bakıldığında tam bir çocuk gibi görünüyordu. Ki bunca zaman yaptığı hareketler düşünülecek olursa kesinlikle öyleydi.

"Hanımlar hanımlar," diyerek araya girdi Tarık. "Lütfen sakin olun. Hadi gelin de güzel bir yemek yiyelim."

"Ben onunla hayatta yemek yemem!" dedi Pelin.

Onun gibi tepki vermek yerine. "Benim başkasına sözüm vardı," diye yalan söyledim.

"Ama bugün bizim ilk set günümüz. Kutlamalıydık."

"Haklısın ama..." diye geveledim. Can da bir yandan belimi çimdikliyordu.

"Böyle önemli bir günde partnerinle yemek yemeyip kiminle yiyeceksin acaba?" diye sordu Pelin, kollarını göğsünde birleştirerek.

O sırada otoparka bir araba girdi. Benim arabam.

"Evet, Elisa... Kimmiş o bana tercih ettiğin şanslı kişi?"

Bakışlarım arabamın şoför koltuğundan inen Han'ın üzerindeyken dudaklarımın arasından istemsiz bir şekilde onun adı çıktı. "Han."

"Han mı?" diye şaşırdı Tarık. "Han kimdi ya?"

Can da aynı şaşkınlıkla tekrarlarlarken işaretparmağıyla bize doğru gelen Han'ı işaret etti. Attığı her adımda nasıl oluyor da kalbimi biraz daha hızlandırabiliyordu, aklım almıyordu. Ona öfkeliydim, bütün gün yanımda olmak yerine ortalıktan kaybolduğu için ona çok kızgındım. Ama onu görür görmes hissettiğim bütün negatif duygular yok olmuştu. Şimdi istediğim tek şey yanıma gelmesi ve bana tatlı tatlı gülümsemesiydi.

"Bir şoför parçası mı?" diye sordu Tarık, tiksindirici gibi.

Han için söylediği söz bakışlarımı hızla ona çevirmeme sebep oldu. "Onun hakkında konuşurken sözlerine dikkat et."

"Ama Tarık haklı değil mi? O sadece bir şoför. Ve sen Tarık gibi biriyle yemeğe çıkmak yerine şoförünü mü tercih ediyorsun?" Anlaşılan Pelin arabozuculukta bir numaraydı.

"O sadece bir şoför değil," dedim, birkaç adım sonra yanımda olacak Han için.

"Öyle mi?" diye sordu Tarık imalı bir sesle. "Ne o zaman?"

Han yanıma geldiğinde diğerlerine başıyla selam verip bana elini uzattı. Kimseye cevap verme ya da veda etme gereği duymadan Han'ın uzattığı eli tuttum. Arabaya doğru ilerlerken elim olması gereken yere, benim için açtığı koluna dolandı.

Can'ın arkamızdan, "Koruması yahu, neyi olacak," diyerek koşturduğunu duysam da dönüp arkama bakmadım.

Çünkü hayır, Can da yanıliyordu. Han sadece bir şoför değildi. Han sadece bir koruma da değildi. Ama ne olduğunu ben de bilmiyordum.

Açtığı kapıdan içeri girip arka koltuğa yerleştiğimde Can da yanımdaki yerini almak için kapıyı açmıştı. Han arabanın etrafını dolaşırken, "O neydi öyle?" diye sordu Can.

"Ne neydi?" diye bilmezlikten geldim.

"Akşam sana geliyorum ve bu Han işini konuşuyoruz. Nokta."

İtiraz istemeyen sesine karşılık sadece başımı sallamakla yetindim. Anlatsam iyi olurdu. Bana kızacağını biliyordum, hem de çok kızacaktı ama ondan başka kimsem yoktu ve birine anlatmam gerekiyordu. Esila'yla görüşmemize daha vardı ve o zamana kadar bekleyemeyecek gibi hissediyordum.

Han arabaya bindiğinde dikiz aynasından bana baktı. "Eve mi gidiyoruz?"

"Evet," diye benim yerime cevapladı Can. "Ama beni metroya bırakabilirsen daha iyi olur."

"Bana gelmeyecek miydin?" diye şaşırarak sordum.

"Akşam geleceğim. Önce kardeşimle buluşmam gerek."

Anlayışla başımı salladım. Han rotayı öğrenmiş bir şekilde motoru çalıştırdı. Tüm gün nerede olduğuna dair en ufak bir açıklama dahi yapmadan arabayı sürmeye başladı.

Can'ı on ya da on beş dakika sonra en yakın metro durağına bıraktık. Han tekrar arabayı çalıştırdığında sessizlik can sıkıcı olmaya başlamıştı. İlk kez bu sessizliği öldürmek için müzik talep etmedim. Bunun yerine onunla sohbet etmek istedim.

“Sormadın bugün ne yaptığımı.”

“Ne zamandan beri bu tarz sohbetler ediyoruz?”

Tek omzumu silktim. “Sonuçta bugün ilk set günümdü. Merak etmen gerekirdi.”

“Etim.”

“O halde neden yanımda değildin?” diye sordum birden. Kendimi tutamamıştım.

“İşlerim vardı.”

Alayı bir şekilde güldüm. “Ne zamandan beri benim dışımda başka bir işle uğraşır oldun?”

“Seni iş olarak görmediğimden beri.” diyerek bana nefes almayı unutturdu.

Tekrar nefes alabildiğimde, “Neyse,” dedim geçiştirir gibi. “Bugün yaptığın hiç hoş değildi. Haber vermeden çekip gittin resmen. Ya sen yokken takınlı bir hayranım çıksaydı karşıma, bana zarar vermeye çalışsaydı? Ne yapardım hiç düşündün mü?”

“Düşündüm. Bu yüzden yanında Can vardı.”

“Can benim menajerim, korumam değil. Beni korumakla görevli olan sensin, her zaman yanımda olmak zorundasın. Öyle kafana estiği gibi çekip gidemezsin.”

“Beni hep yanında istemenin nedeni gerçekten de seni korumakla görevli olmam mı, bunu bir düşün istersen.”

“Tabii ki öyle. Başka ne olabilir ki?”

“Bilmem, ne olabilir ki?”

Beni zorluyordu. Ofladım. “Açımı ben. Yemek yemeye gidelim.”

“İkimiz mi?”

“İstemiyorsan?”

“Hayır hayır isterim,” dedi aceleyle.

“Güzel. Ne tarz şeyler sevdiğimi biliyorsun. Mekân seçimini sana bırakıyorum.”

“O halde buna bayılacaksın.”

Sohbetimizin bittiğini anlamış olmalı ki uzanıp dokunmatik ekrana dokundu. Üç dokunuşun ardından arabanın içini hoş bir melodi doldurdu. Daha önce dinlemediğim bir müzikti bu. Hangi dil olduğundan bile emin değildim. Ama insanı sakinleştirdiği de bir gerçektir.

“Garip birisin,” dedim başka bir şarkı çalmaya başladığında. Müziğin sesini kısıtı. “Neden?”

“Müzik listen çorba gibi. Ferdi Tayfur’dan geldiğimiz yere bak.” Samimiyetle güldüm.

“Her ikisini de beğenmediğini söyleyemezsin.”

“Yani,” dedim kararsız bir şekilde. “Çok beğendiğimi de söyleyemem.”

“Peki Elisa Hanım,” dedi gülerek.

Bakışlarımı kaçırdım. “Hanıma gerek yok,” diye ağzımın içinde geveleyerek konuştum. Beni duyduğundan bile emin değildim.

“Anlamadım?”

“Resmiyete gerek yok diyorum.”

“Neden?”

“Zaten kafana göre kullanıyorsun. Hiç söyleme daha iyi.”

Kahkaha attı. “Sebebi bu yani.”

İma ettiği şey dün geceydi.

“Elbette bu. Bir bakıyorum sen diyorsun üstten üstten konuşuyorsun benimle, bir bakıyorum siz diyorsun gayet saygılı ve boş bir üslubun var. Kafam karışıyor benim de.”

“Kafan karışıyor?”

“Evet. İkisinin ortasında buluşalım. Bana sen diyebilirsin ama benimle konuşurken üstten konuşma.”

“Altta olmayı sevmiyorsun anlaşılan.”

Öksürmeye başladım.

Gülerek yanındaki cam su şişesini uzattı bana. “Al iç.”

“İstemez,” diyerek elini havada bıraktım. Omuz silkerek şişenin kapağını açtı, iki büyük yudum aldı. Şişeyi tekrar yanındaki boş koltuğa bıraktıktan sonra iki eli de yeniden direksiyondaydı. “Anlaştığımızı düşünüyorum,” dedim konuya dönerek.

“Anlaştık anlaştık,” dedi başım sallayarak. Direksiyonu sola çevirdi ve sahil kenarına park etmek üzere hareket aldı.

“Daha önce hiç buraya gelmemiştim,” dedim camın ardından caddeyi incelerken. Kalabalık göz korkutucu görünse de insanlar kendi hayat telaşlarına dalmışa benziyordu. Hepsi bir yere yetismeye çalışıyordu. Adımları hızlı, bazılarının kulağında telefon, hayatı yakalamaya çalışıyorlardı. Sadece seyirci olmuştum bu manzaraya, daha önce hiç o telaşın içinde olmamıştım. Daha önce hiç o telaşın içinde olan bir karakteri bile canlandırmamıştım. Onları anlamam zordu ama deniyordum. Yüzlerine baktığımda, jest ve mimiklerini okurken onları biraz olsun anlayabildiğimi hissediyordum. Keşke hepsine yardım edebilseydim. Ya da keşke hiçbiri bu hayat telaşını yaşamak zorunda kalmasaydı. Hiçbirine kimsenin yardım etmesi gerekmeseydi, herkes eşit şartlar altında yaşasaydı da bu ve benzeri manzaralar hiç görülmeseydi.

“Elisa?”

“Hı?” Şoför koltuğunda bedenini bana doğru çevirmiş olan Han’a irkilerek döndüm.

“Dalmışsın. Geldik.”

Başımı sallayarak dağıttığım eşyalarımı topladım. O da çabucak arabadan inerek kapımı açmak üzere yanıma geldi. Küçük çantam ve telefonumu sol elime alarak sağ elimi boşta bıraktım ki Han’ın uzattığı eli tutabileyim.

Kapıyı açtıktan sonra beklediğim gibi elini uzattı, hafifçe gülümseyerek elini tuttum. Arabayı kilitledikten sonra benimle kaldırım boyunca yürüdü. Kalabalığı biraz olsun aramızda bıraktık ama hâlâ sahil kenarında yürümeye devam ediyorduk. Nereye gideceğimizi çok merak ediyordum çünkü sonuçta bu, Han'la ilk baş başa yemeğimizdi. Beni özel bir yere getirmiş olmalıydı.

Yolun karşısındaki binalara bakarken beni hangi restorana götüreceğini tahmin etmeye çalışıyordum. Derken bir anda durduk. Karşısında durduğumuz restoran bir Çin restoranıydı. Hafifçe başımı salladım. Bana uyardı, daha önce de Çin restoranına gitmiştim. Yemeklerinden birkaçını gerçekten çok sevmiştim. Ayrıca Han'ın böyle bir seçim yapması da hoşuma gitmişti. Çünkü yolculuk boyunca bir an, çok kısa bir an da olsa beni ocakbaşına falan götüreceğini düşünmüştüm. Beni bir kez daha kendisi hakkında yanıltmıştı.

"Karşıya geçiyoruz değil mi?" diyerek koluna girdim.

"Aslında hayır," dedi gülümseyerek. "Mekân burası."

Etrafıma bakındım. Sahil kenarındaydık ve burada herhangi bir restoran yoktu. Bir kafe bile yoktu. Sadece birkaç metre uzağımızda köfte yapan bir seyyar araba vardı. Neden bahsettiğini anlayarak gözlerimi büyüttüm. "Yok artık!"

"Bayılacağını söylemiştim," dedi sırtarak.

"Ya, evet," dedim arabanın içindeki köftelere dehşet içinde bakarak. "Düşüp bayılacağım diye çok korkuyorum."

"Korkma, bayılırsan ben seni tutarım. Bu kollar bunun için var."

"Beni düşmekten kurtarmak için mi?"

"Seni bütün kötülüklerden korumak için."

"Aferin aferin," dedim şımarık bir tavırla. "İşini iyi yapıyorsun."

"İş olduğu için yapmıyorum ama..."

Ne için yaptığını sorsaydım konu uzayacak ve derinleşecekti. Ve ben de bunu istemiyordum. Tekrar koluna girip, "Ee, köfte ekmek mi yiyeceğiz yani?" diye sordum.

"Evet."

"Ekmek yemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Öyle her yerde yapılan köfteleri de yemem ben. İçine nasıl etler kattıkları belli değil."

"Bunu da biliyorum."

"O zaman neden beni buraya getirdin? Aç kalayım diye mi!"

"Benim için bir defaya mahsus ekmek yiyebilirsin diye düşündüm. Ayrıca Ömer Usta'nın köftelerinin üstüne tanımam."

"Pardon?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Neden senin için ekmek yiyecekmişim? Kimsin ki sen? Ne ayrıcalığın var?" Bana yandan bir bakış attı. *Gerçekten kim miyim ben*, dercesine... "Neyse canım, alırım birkaç ısırik. Ama sadece aç olduğum için yiyeceğim. Başka bir şey düşünme sakın."

"Tabii tabii."

"Han!"

"Hadi gel de doyuralım senin o güzel kamını."

Çatık kaşlarım anında düzelirken istemsizce gülümsedim. Arabanın önüne kadar yürümemize kalmadan Han'ın Ömer Usta diye bahsettiği kel adam bizi fark etti. Han'ı görür görmez suratında kocaman bir sırıuş belirdi. Ağzını bir şey söylemek için açmıştı ki Han beni bırakıp adama doğru büyük iki adım attı, ona kocaman sarıldı. Birbirlerini yıllardır görmüyorlar olmalılardı ki sarılışları biraz uzun sürdü. Han geri çekildiğinde adam anlayışla başını sallayarak eliyle Han'ın omzuna iki kez vurdu. Birlikte bana döndüklerinde, "Gel bakalım hanım kızım," dedi adam. Bana mı diyor yoksa herhangi bir müşterisine mi enün olamadım, etrafıma bakındım. "Sana diyorum sana," dediğinde benimle konuştuğunu anlayarak onlara doğru ilerledim.

Üç numaralı gülümseme. Ne çok samimi ne de çok resmi. Ama kesinlikle gerçek değil.

"Merhaba," diyerek adama elimi uzattım. Şaşkın bir halde elimi tutup sıktı. Neye şaşırdığını merak etsem de sorgulamayıp, "Elisa ben," dedim. "Elisa Tanyeli."

"Biliyorum biliyorum," dedi gülümseyerek. "Tanıyorum seni."

Belki de uzun zamandır görüşmüyor değillerdi. Han buraya sık sık geliyordu ve bu adama benden bahsetmişti. Ancak tabii ki bir romantik komedi filminde olsaydık bu böyle olurdu. Biz gerçek dünyadaydık ve Han daha önce bu adama da bir başkasına da benden bahsetmemişti.

"Dizilerden değil mi?" dedim cevabı bilmeme rağmen.

"Tabii dizilerden. Bizim kız seni çok seviyor."

Mütevazı bir şekilde başımı sallayarak teşekkür ettim. Konuşmanın artık burada sonlanması ve benim bir an önce yemek yemem gerekiyordu. Karnım şişmesin, çekimlerde devamlılık bozulmasın diye bütün gün hiçbir şey yememiştim. Han'ın kahvaltı bile yapmadığımdan haberi yoktu çünkü bugün kendim halledeceğimi söyleyerek onu reddetmişim.

"Kerata bayağıdır da uğramıyordu yanıma. Demek ki seni getireceği varmış."

"Aslında ben köfte ekmek pek yemiyorum. Ama Han çok övdü sizin köftelerinizi, merak etmedim değil."

"Sağ olsun," diyerek tekrar Han'ın omzuna vurdu. "Çocukluktan beri köftelerimin tutkunudur. Okulda öğle aralarında koşup gelirdi. Herkes yarım ekmek yiyordu, bizimki tam ekmek."

Kıkırdadım. "Zor doyan biri kendisi, evet."

"Bu arada bizim oğlan da ilk kez yanında bir kız arkadaşını getiriyor. Ne yalan söyleyeyim, şaşırmadım desem yalan olur."

"Ya," dedim bir anda bütün açlığımı unutarak. İşte bu konuyu uzatabilirdik.

"Bize yarım ekmek atsana usta," diye araya girdi Han. En heyecanlı yerinde... "İki de ayran."

Ömer Usta da durumu anlamış gibi güldü. Başını sallayarak tezgâhın başına geçti. "Atalım bakalım. Soğanlı mı olsun soğansız mı?"

Han "İkisi de soğansız olsun," diyerek benim ycrime de cevap vermiş oldu.

"Ee, nereye oturuyoruz?"

Eliyle küçük tabureleri gösterdi. Her şey bir film sahnesi gibiydi. Han'ın daha önce hiç o taburelere oturmadığını bilmesi gerekirdi, bilmiyorsa bile bakışlarımdan anladı. Gülüp sabırla cebinden ıslak mendil çıkardı. Ne yapacağını merakla bekledim. Eğilip taburelerden birinin üstünü sildi. Ardından eliyle işaret etti. "Bence artık oturabilirsin."

Beni yanlış anladığını fark ederek elimi iki yana salladım. "Ondan değil. Yani o da bir sorun tabii ama tabureler genel olarak çok alçak. Ayağımdaki topuklularla otururken zorlanabilirim diye düşünmüştüm."

"Ben buradayım, yardımcı olurum." Kolumdan tutarak beni yavaşça tabureye oturttu. Geçip karşıma oturacağını sansam da tezgâha geri döndü. Muhtemelen ekmeklerimizi alıp gelecekti.

O gelene kadar ben de etrafımdaki insanları seyrettim. Tuhaf bir şekilde kimse beni tanımamıştı ya da tanımış ama umursamamıştı. Daha önce hiç halka açık bir yerde bu kadar rahat oturduğumu hatırlamıyordum. Kimsenin gözü benim üzerimde değildi, benden imza isteyen birileri yoktu etrafımda ama hepsinden önemlisi kimse gizlice fotoğrafımı çekmiyordu. En son sahil kenarında özgürce gezdiğim zaman dört ya da beş yıl öncesine ait olmalıydı.

"Köfteler geldi!" diyerek aramızdaki küçük masaya ekmekleri ve ayranları bıraktı. Karşıma geçip oturdu. Alçak taburenin üstünde uzun bacakları o kadar komik görünüyordu ki gülmeden edemedim.

Onun kadar hevesli görünmeye çalışarak masanın üzerindeki yarım ekmeği elime aldım. Han kendi ekmeğinden koca bir

ısınk aldıktan sonra ağzındakini çiğnerken gözlerini bana dikti. Beklentisini boşa çıkarmayıp ekmekten küçük bir ısırık aldım. Ağzıma gelen ekmeğin tadını en son ne zaman aldığımı hatırlamıyordum. Köftenin iyi olup olmadığını anlamam için bir kez daha ısırmam gerekti. Ve sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Aldın değil mi o eşsiz tadı?” dedi Han, sanki köfteleri o yapmış gibi büyük bir gururla.

“Bu nasıl bir şey?” dedim şaşkınlıkla. Bir ısırık daha aldım ama bu seferki daha büyüktü. “Çok iyi.”

Küçük ısırıkları geride bırakarak kocaman bir ısırık daha aldım. çiğnerken ona baktım. Beni gülerek izliyordu. Gördüğü şeyden dolayı gerçekten mutlu olmuş gibi görünüyordu. Onu mutlu etmiştim. Benim için seçtiği köfteyi beğenerek onu mutlu etmiştim.

Demek ki birilerini mutlu etmek için ya da biriyle bağ kurabilmek istediğimde onlara pahalı hediyeler almak zorunda değildim. Anladım ki bazen sadece sıcak bir gülümseme, doğal bir tepki bile karşıdaki insanı mutlu etmeye yetebiliyormuş. Han beğeneceğimi düşünerek beni bu köfteciye getirmişti. Başta mırın kırın etsem de köftenin tadına gerçekten bayılmış ve bunu belli etmekten çekinmemiştim. Sonunda gördüğüm şey içten bir gülümsemeydi. Hem de Han’ın gülümsemesi...

“Yediğim en güzel şey olabilir,” dedim lokmamı yuttuktan sonra.

“Şimdilik,” dedi sırtıtmaya devam ederken.

“Anlamadım.”

“Benimle olduğun sürece diyorum, daha birçok güzel şey yiyeceksin.”

“Ama böyle giderse yüz kilo olurum ben,” diyerek dudaklarımı büküldüm.

Dilini üç kez şaklattı. “Ben sizin özel korumanız değil miyim Elisa Hanım? Görev tanımımın içinde kilonuzu da korumak olmalı. Lütfen...”

Kahkaha attım. O da benim gibi gülüp masanın üzerindeki ayranına uzandı, çalkalayıp açtıktan sonra bana uzattı. Teşekkür ederek aldıktan sonra yudumlamaya başladım.

“Hop hop hop,” diyerek beni durdurdu.

“Ne, ne oldu?”

“Ekmeğinin son ısırığıyla ayranının son yudumunu denk getirmeyecek misin?”

Bu söylediğini ilk kez duyuyordum. Onu garipsemiş bir şekilde kaşlarımı çatıttım. “Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Çünkü olayı bu. Zevkini ancak böyle çıkarabilirsin.”

Ona inanmadığım halde başımı salladım, ayranı tekrar masaya bıraktım. “Umarım haklı çıkarsın.”

Bana göz kırptıktan sonra tekrar ekmeğine yumuldu ve sadece birkaç lokma sonra ekmeğini bitirdi. Söylediği gibi de ekmeğinin son ısırığını aldıktan sonra ayranının son yudumunu içti. Çöplerini masaya bıraktıktan sonra tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi.

“Ben senin kadar hızlı yiyemem. Biraz beklemen gerekecek.”

“Seni sonsuza kadar bekleyebilirim.”

Ağzımdaki lokma boğazımda kalınca öksürmeye başladım. Bu kez söylediği laf beni kuru öksürük yağmuruna tutmamış, ekmeğin boğazıma takılmasına sebep olmuştu. Masadaki ayranı uzanıp koca bir yudum içtiğim sırada Han endişeyle yanıma gelip sırtıma vurdu. Ayranın etkisinden mi, Han’ın sırtıma vurduğu darbeden midir bilinmez takılan parça kolayca gitti. Birkaç kez daha öksürdükten sonra, “Öküz müsün?” diye sordum Han’a. “Düşmanın mıyım ben senin, o nasıl vurmak öyle!”

“Kusura bakma, telaşlandım bir an.”

“İnsan telaşlanır da bu kadar olmaz. Kesin sırtım moraracak ya, of...”

“Abartma Elisa.”

“Abartırım. Canım acıdı.”

“Kendimi sana nasıl affettirebilirim? Bir buket affet beni çiçeği? Ya da acım geçer diyorsan öpebilirim de.” Sırıttı.

“Sadece sus,” dedim dişlerimin arasından. Böyle bir konuyu bu şekilde dile getirmesi çok sinir bozucuydu. Alay ediyordu resmen.

Ellerini teslim olur gibi kaldırıp, “Peki,” dedi.

“Demek buraya getirdiğin ilk kız arkadaşın benim,” dedim onu utandırmak için. Hep o beni utandıracak ya da sinirlendirecek değildi ya...

“Yani,” dedi kararsız şekilde. “Gerçi sen de kız arkadaşım sayılmazsın.”

“Haklısın, patronunum ben senin,” dedim sinirle. *Öpüştüğün patronun.*

“Ama daha önce karşı cinsten biriyle buraya gelmediğim doğru.”

“Hım, randevuların için daha şık mekânlar tercih ettiğin için mi?”

Başını iki yana salladı. “Kimseyi buraya getirecek kadar özel görmediğim için.”

İşte yine aynısını yapıyordu. Yine kafa karıştırıyordu. Beni özel gördüğü için mi buraya getirmişti yoksa sadece bir anlık tutkuyla öpmek istediği patronu muydum, emin olamıyordum.

“Neden bu kadar önemli burası? Öğle aralarında seni doyurdu diye değildir herhalde.”

“Köftesinden ziyade Ömer Usta daha kıymetlidir benim için. Babam gibidir o.”

Omzumun üstünden dönüp kel adama baktım. Onu bekleyen liseli gençlere ekmek arası yapmakla meşguldü. “Baban gibi demek...” Tekrar Han’a doğru dönüp ekmeğimden bir ısırık daha aldım. “Peki ya baban? O nasıl biri?”

Bir anda surat ifadesi değişti, dişlerini sıkıldığını belli edercesine çenesi kasıldı. O güzel biçimli kaşlar çatılırken mavi göz-

lerin karardığını fark ettim. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Ama sanki sadece öfkeli de değildi, o bakışların içinde hayal kırıklığı da vardı. Ve bu defa benim için değildi. Babası içindi.

“Kalkalım mı?” diye sordu, soruma cevap vermek yerine.

“Ekmeğim henüz bitmedi,” dedim elimdekini göstererek.

“Bitir öyleyse,” dedi sert bir şekilde. “Ben hesabı ödeyip geliyorum.” Ayağa kalkıp tezgâha doğru ilerlediğinde bana yalan söylediğini anlamadığımı sanıyordu. Hesabı ödemeye gitmiyordu, daha önce ödediğini zaten görmüştüm. Ama bu kez bana yalan söyledi diye ona kızmadım. İnsan konuşmak istemediği bir konu olduğunda kaçmak için her türlü yolu denerdi. Han da şimdi bunu yapmıştı. Anlatmak istememişti bana babasını, babasıyla arasındaki ilişkisini ama sorun değildi. Belki başka zaman anlatmak isterdi.

Ekmeğin son ısırığını onun istediği gibi ayranın son yudumuyla denk getirdiğimde zannettiğim kadar ekstrem bir şey hissetmedim. Yine de eğlenceli gelmişti. Han tekrar yanıma geldiğinde ona bunu söylemek istesem de suratı hâlâ asık olduğu için susmaya karar verdim.

“Gidelim mi?” diye sorarak bana elini uzattı. Bu sinirli haline rağmen tabureden kalkarken zorlanabileceğim gerçeğini unutmamıştı. Uzattığı eli tutarak bana yardımcı olmasına izin verdim. Ve ben de ona yardımcı olarak onu sıkmamak için yol boyunca hiç konuşmadım, onu kendi düşünceleriyle baş başa bıraktım.

Eve geldiğimizde Can'ı bahçemde yalnız başına otururken bulduk. “Neredesin sen?” diye sordu beni görür görmez.

“Han'la yemekteydik.”

“Ne yemeği?” *Dünyanın en güzel yemeği...*

“Köfte ekmek,” dedi Han araya girerek, hâlâ gergindi. “Sever misin?”

“Köfte ekmek mi?” diye yüzünü buruşturdu Can. “Konuşmalıyız, hem de hemen.”

“Evde konuşalım.”

Han bir ihtiyacım olursa müstemilatta olacağını söyleyerek yanımdan ayrılırken Can’la eve girdik. “Evet, dökül bakalım. Nedir bu Han meselesi?”

Onu arkamda bırakarak asansöre doğru ilerledim, peşimden geldi tabii. Birlikte kabine girip üst kata doğru çıkarken, “Anlamadım,” dedim sadece.

“Han diyorum, ikiniz diyorum, ne yaşıyorsunuz?”

“Ne yaşayacağız canım, patron-çalışan ilişkisi işte.”

Asansörden inip giyinme odama doğru yürümeye başladım. “Daha önce hangi çalışanınla köfte ekmek yemeye gittin Elisa?”

“Yanlış soru. Daha önce hiç köfte ekmek yemeye gittin mi diye sormalıydın.”

Bir anda çılgılık atıp kendi saçlarını yolmaya başladı. “Bu kız beni delirtecek!” diye söyleniyordu ben giyinme odama girip üzerimdekilerden kurtulmak için paravanın arkasına geçerken.

“Abartma Can, alt tarafı bir yemek...”

“Yahu sen İpek’le abla kardeş gibisin ama onunla bile köfte ekmek yemeye gitmezsin. Sence burada bir tuhaflık yok mu?”

“Ne demeye çalışıyorsun?” dedim üzerimde sadece iç çamaşırlarım kalmışken.

“Han’a karşı bir şeyler hissediyor olabilir misin?”

“Sanmıyorum.”

“Kesin ondan hoşlanmaya başladın.”

“Of, bi’ köfte ekmek yedik diye ondan hoşlandığımı düşünüyorsan öpüştüğümüzü bilsen kim bilir ne düşünürsün.”

“Ne?” diye bağırarak paravanı geçip karşıma dikildi. “Öpüştünüz mü?”

Karşısında yarı çıplak durmamı ikimiz de hiç sorun etmesek de. “Can! Çıplağım!” diye bağırdım.

“Daha önce görmediğim şeyler değil. Konuya geri dön. Öpüştünüz mü?”

“Evet,” dedikten sonra onu iterek yanından geçtim. Han’ın beni içinde görünce beğendiği tulumumu üzerime geçirirken Can’ın sesi soluğu çıkmıyordu. Tulumu üzerime tamamen giydikten ve saçlarımı tepede şöyle bir topladıktan sonra tekrar paravanın olduğu köşeye geçtim. Can öylece donup kalmıştı. Omzuna dokunarak. “İyi misin?” diye sordum.

“Hiç iyi değilim.”

“Neden?”

“Sonunda âşık oluyorsun. İzin ver de buna biraz şaşırayım.”

“Aşk falan yok.” diye kestirip attım. “Biz sadece öpüşüyoruz.”

Yüzünü buruşturdu. “O ne demek öyle ya?”

“Han da benden hoşlanmıyor. Öyle olsa şimdiye kadar söylediler değil mi? Aramızdaki şeyi duygusal bir bağdan ziyade cinsel bir çekim gibi düşünebilirsin.”

“Devam edeceksin yani.”

“Neden olmasın?”

“Her şeyden önce o senin çalışanın Elisa. Sırf ona karşı çekim duyuyorsun diye onu öpemezsin. Bu hiç etik değil.”

“Ama karşılıklı. O da beni öpmek istiyor. Belki daha fazlasını da istiyordur.” diyerek sıırıttım. Can da bu lafımın üzerine güler sanmıştım ama kaşları daha da çatıldı.

“Bu yine de uygun değil. Duyulduğunu düşünsene, hakkında neler yazar söylerler...” İşte bu konuda haklıydı. O benim hem arkadaşım hem de menajerimdi. Ve an itibarıyla her iki konuda da beni korumaya çalışıyordu.

“Sadece üçümüz bilirse başka kimse duyamaz.”

“Kariyerin için bu çok tehlikeli Elisa. Bunu yapmana izin veremem.”

“Yani sorun sadece Han’ın benim çalışanım olması mı?”

“Evet.”

“O halde onu kovarım.”

“Ne?”

“Duydun işte. Han’ı kovuyorum.” Onunla dilediğimi yaşamam için yapmamı gereken buysa o halde bunu yapardım. Ama sorun şuydu ki onunla ilgili ne dilediğimi ben bile henüz bilmiyordum.

“Hayır bunu yapamazsın.”

Bir elimi belime koydum, gözlerim kısıktı. “Nedenmiş?”

“Çünkü bu çok bencilce!”

“İyi de sadece kendimi düşünmüyorum ki,” dedim hemen savunmaya geçerek. “Han da beni istiyor. Yani duygusal olarak olmasa da... İstiyor işte.”

Bıkkın bıkkın iç geçirdi. “Aklı başında olan her erkek zaten seni ister.” Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle başımı salladığımda işaretparmağını bana doğrulttu. “Benim dışımda.” Gözlerimi devirdim. “Ama hayatın gerçekleri diye de bir şey var.”

“Neymiş o gerçekler?” Anında gözlerini kaçırarak benden uzaklaştı. “Bir şey mi biliyorsun sen?”

“Şey...”

“Can,” diyerek koluna sarıldım hemen. Bana bakması için onu zorlarken şüpheli tavırları artmıştı. “Ne biliyorsan çabuk söyle.”

Pes ederek başını eğdi. “Han aslında sana söylememi istemişti. Ama madem işler bu noktaya geldi...”

“Ee?” dedim sabırsız bir tavırla. Lafı ağzında geveleyip duruyordu. Bunun beni ne kadar çıldırtacağını bilmesine rağmen!

Elimden tutup beni giyinme odamdaki küçük koltuğa çekti. Bir kenarına beni oturtup diğer tarafına kendi oturduktan sonra elimi sıkıca tuttu. “Han’ı araştırdığımı dönem kendisi gelip bana her şeyi anlattı. Neden bu işe girdiğini, yaptığın onca şeye rağmen neden gitmediğini...”

Garip bir şekilde heyecanlandığımı hissettim. Ama bu heyecan korkudan mı kaynaklıydı yoksa içimde bir yerlerde

birtakımı umutlar mı yeşeriyordu, işte bunu kestiremiyordum. “Nedenmiş?” diye sordum heyecanımı dizginlemeye çalışırken. “Neden bir türlü gitmiyormuş?”

Çünkü çok uğraşmışım. Diğer insanlara davranmadığım kadar kötü davranmışım ona. Bana tahammül edemeyerek hayatımdan çıkıp gidecek mi diye onu çok zorlamışım. Ama o bir türlü gitmemişti. *Beni bırakmamıştı.*

“Paraya ihtiyacı varmış.”

“Ne?” dedim kirpiklerimi kırpıştırarak. “Paraya mı ihtiyacı varmış? Paraya ihtiyacı olduğu için mi benden gitmiyormuş?” Beni bu yüzden mi bırakmıyormuş?

Bu yüzden miydi yani? Beni o otel odasında gördüğü ilk andan beri koruyup kollamak istemesi, kırıncı sözlerime ve şımarık davranışlarıma rağmen beni bırakıp gitmemesinin nedeni para mıydı? Han, bu işe ihtiyacı olduğu için mi yanımdaydı sadece?

Ama o, benim dizlerimde uyumuştı; kâbus gördüğünde ben onun saçlarını okşamışım.

Biz romantik komedi türünde bir dizi bile izlemiştik. Bana hoşlandığı kız tipinden bahsetmişti. Hoşlandığı kız tipi bendim.

Bana çiçek almıştı. Onu affetmemi istediği için bana çiçek almıştı.

Bütün bunları bu işe ihtiyacı olduğu için mi yapmıştı gerçekten? Peki ya... Peki ya, beni öpmesi? Yani tamam, onu ilk ben öpünüştüm ama sonra o da beni öpmüştü. Sadece bu işe ihtiyacı olduğu için beni öpmüş olamazdı. Bütün bunları yapmaktaki amacı bu olamazdı. Han böyle biri değildi.

“Sana katlanıyor,” diye düzeltti Can beni.

Kaşlarım şaşkınlıkla hareketlendi. “Bana katlanıyor?” diye tekrarladım yılgın bir sesle.

Doğru ya. Bana herkes katlanırdı. Tahammül etmeye çalışırdı. Ta ki günün birinde sınırlarını aştığımda çekip gitmelerine dek...

Başını hızlıca salladı. “Meğer adam hasta annesi için para topluyormuş, bu işe de o yüzden girmiş.”

“Ne?”

“Ya...” dedi üzüntüyle başını sallayarak. “Anlayacağın babilim, kendi arzuların ve hırsına yenik düşerek onu bu işten çıkaramazsın.”

“Anladım,” dedim omuzlarımı düşürerek. Aklım söylediği ilk cümledeydi. Han’ın babasıyla arasının iyi olmadığını biliyordum. Ama annesi... Demek hastaydı ve Han benim gibi birine *katlanacak* kadar annesini çok seviyordu.

“Ne oldu, suratın asıldı.”

“Annesine üzüldüm.”

“Seni küçük yalancı,” diyerek iki parmağının arasına aldığı burnumu kıstırdı. “Han’ı işten çıkarma dedim diye astın o güzel suratını değil mi?”

“Hayır, gerçekten annesi için üzüldüm. Hatta biz ne yapalım biliyor musun, annesinin tedavi masraflarını karşılayalım.”

Elimi bırakarak geriye yaslandı. “Olmaz.”

“Yahu, neden?”

“Ne diyeceğiz Han’a?”

“Tedavi masraflarını karşılamak istediğimizi.”

“Kabul eder mi sanıyorsun?”

Etmezdi tabii. Ama etmesinin bir yolunu bulabilirdik. “O zaman maaşına zam yapalım.”

“Yok artık,” dedi gözlerini büyüterek.

“Annesi hastaymış Can,” dedim hüznle. “Benim gibi birine *katlanıyor*, sırf annesi için. Karşılığında benim de bir şeyler yapmam gerekmez mi?”

“Durduk yere maaşına zam yapmanı nasıl açıklayacağız peki?”

Elimi çeneme koyarak düşünmeye başladım. Sonra aslında Han’a zaten hak ettiğini vermediğimizi fark ettim. “Bu adam *sadece* korumalığımı yapmıyor ki. Farkında mısın bilmiyorum ~~ama~~ hem bana yemek hazırlıyor hem de arabamı kullanıyor.”

“Zaten bu yüzden ona hem şoför hem de özel koruma görevi için maaş veriyorduk.”

“Öyle mi?” diye şaşırdım. “Bundan haberim yoktu.”

Kısık sesle güldü. “Senin neyden haberin var ki...”

“Neyse neyse,” diye geçiştirdim hızlıca. “O halde yemeklerimi hazırladığı için zam yaptığımızı söyleyebiliriz.”

“Ne kadar peki?”

Hafifçe omuz silktim. “Ona sen karar ver. Benim kafam o kadar basmıyor bu işlere.”

“Tamamdır ama bir şartım var.”

“Nedir?”

“Han’a bu durumdan haberdar olduğunu belli etmeyeceksin.”

“Tamam,” diyerek başımı salladım.

19. BÖLÜM

“KOKU BİLMECE OYUNU”

Sabahın ilk ışıklarında uyandığımda heyecanlıydım. Çalışmak her zaman bana iyi gelmişti. İnsan sevdiği işi yapınca çalışırken kendini her daim iyi hissediyordu ya da benim için geçerli olan buydu.

Can gelmeden yataktan çıkıp banyonun yolunu tuttuğum için şanslıydım. Yine onun şaşkınlık nidalarını duymak istemiyordum. Çünkü onu biraz olsun tanıyorsam, Han’la öpüşmemize o kadar şaşırmıştı ki gece boyu gözüne uyku girmemişti. Bunun bedelini de elbette bana ödetmek isterdi.

Ilık bir duş ve rutin işlerin ardından banyodan çıktım. Oda- ma doğru ilerlerken karşıma Han’ın çıkmasını beklemiyordum. Onu bir anda karşımda bulunca bilinçsiz bir şekilde bormozuma daha sıkı sarıldım.

“Pardon,” dedi hemen gözlerini kaçırarak. “Kahvaltı hazırlamıştım.” Elini kaldırıp parmaklarını gergin bir şekilde ense-esindeki saçların üzerinde gezdirdi. “Aradım açmadın, seslendim ama cevap gelmeyince merak ettim.”

“Duştaydım.”

“Onu gördüm,” dedi gözleri çıplak ayaklarıma sabitlendiğinde. Islak saçlarımdan akıp yere düşen su damlacıkları ayaklarıminin etrafını gölgede çevirmişti. Akan her yeni damla-

nın çıkardığı ses bizim için yazılmış bir şarkının melodisiydi sanki.

İkimiz de suskunluğa bürünmüşken birden ne söylediğini fark etti. Bakışları tekrar yüzüme döndü. "Yani seni düşünürken izlemedim." Daha da batırdığını fark ederek yüzünü buruşturdu. "Görmedim yani. Sadece anladım. Üzerinde bormoz var, bir de saçların ıslak..."

"Anladım," diyerek kestim sözünü. Bu utangaç ve ne söyleyeceğini hilemez haliyle bir an için gözüme çok tatlı gelmişti.

"Ben aşağı ineyim en iyisi."

"Olur."

Tam arkasını dönüp gidecekken içi rahat etmemiş olmalı ki tekrar bana döndü. "Evinde halı yok denecek kadar azken çıplak ayaklarla dolaşman hiç iyi değil. Özellikle ıslakken."

Aslında her zaman ayakkabı ya da terlik giyerdim. Ama bugün Can'a yakalanmadan duşa gireceğim diye öyle acele etmişim ki unutmuştum. Banyodan çıkmadan önce ayaklarımı kurulamış da olsam, şimdi vücudumdan ve özellikle saçlarımdan süzülen su damlacıkları yolumu kayganlaştırabilirdi. Bu da Han'ın da söylediği gibi hiç iyi olmazdı.

"Hım," dedim düşünür gibi yaparken. Sınırları zorlamayı her zaman sevmiştim. "O halde işini yap ve koru beni."

"Nasıl?" dedi anlamayarak. "Ha sen terlik istiyorsun." Başını sallayarak etrafına bakınmaya başladı. Duvarlarında tablolar olan, aydınlatmalar dışında başka hiçbir nesneyi barındırmayan koridorunda terlik aradı. "Nerede bulabilirim, odanda mı?"

Dilimi şaklattım. "İstediğim şey terlik değil." Hafifçe gülmüşedim. "Kollarını istiyorum. Taşı beni."

"Af buyur?"

Güldüm ama ciddiyetimi korumam gerektiğini bildiğim için kıkırdamam kısa sürdü. Biraz önce gözlerini alamadığı ayaklarımdan birini diğerinin üzerine bastım. Olduğum yerde kıvranır gibi yaparken, "Üşümeye başladım," diye nazlandım.

“Bu sıcak yaz gününde...”

“Buz gibi soğuk suyla duş alırsan sen de üşürsün!” diye kızdım hemen. Oysaki yalandı, hiçbir zaman soğuk suyla duş almazdım. “Beni odama kadar taşıyacak mısın yoksa ıslak ıslak yürümeye devam mı etmeliyim?” Dudaklarımı melûl bir ifadeyle büktüm. “Kayıp düşmeme izin mi vereceksin?”

Onu biraz daha utandırırım sanıyordum ki çok çabuk ikna oldu ve bana doğru iki büyük adım attı; güçlü kollarından biri belime sarıldı ve ayaklarım yerden kesildi. Evet, tam olarak şimdi bana sadece tek koluyla sarılmış bir şekilde beni yatak odama taşıyordu.

“Ne yapıyorsun!” diye bağırdım adeta çarpınarak ona vurmaya çalışırken. “Karpuz mu taşıyorsun, sana diyorum, hey!”

“Kıpırdanıp durma, bak bir kaza çıkacak.” Neden bahsettiğini başımı eğdiğimde anladım. Han her ne kadar sadece önüne bakıyor olsa da – ki bunun için çok büyük bir savaş veriyormuş gibi duruyordu – yüzünü bana çevirdiğinde karşılaşacağı şey gözlerim değil göğüslerim olacaktı.

Evet, bormozun üst kısmı yersiz çarpınışlarım sonucunda dekolte denilmeyecek kadar çok açılmıştı. Ve Han bunu fark ettiğinden bana bakmamak için kendiyle savaşıyordu.

Önümü kapattıktan sonra o beni yere indirene kadar bir daha hiç hareket etmedim. Odama geldiğimizde beni yatağımın ayakucuna kadar götürüp yavaşça yere bıraktı. Gözleri hâlâ benden kaçıyordu. Sanki bir kez değse bana, hiç iyi şeyler gelmeyecekti başımıza. Fakat belki de bize iyi gelecek olan şey buydu.

Aklımdan geçenlerin aksine mesafeli bir şekilde, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Rica ederim. Başka bir şey yoksa ben aşağı ineyim.”

“İn in. Ben de giyinip geliyorum hemen.”

Bana tekrar bakmadan hızlı adımlarla odamdan ayrıldı. Elim o çıkar çıkmaz kalbimi buldu. Avuç içimdeki yerini bul-

mak istiyormuş gibi atıyordu. Acaba Han'ın kalbi de böyle atıyor muydu? O da odamdan çıkar çıkmaz elini kalbine götürmüş müydü mesela? Ya da zaman zaman onun benim nefesimi kestiği gibi ben de onun nefesini kesiyor muydum?

Söz konusu başka bir erkek olsaydı, zihnimi bu ve benzeri sorularla meşgul etmezdi beni. Ama işte, Han'dı bu. O derin mavi gözler, beni tanımadığını söylemişti. Benimle tanıştıktan sonra bile diğer her erkek gibi bana kapılmak yerine benimle ters düşmeyi tercih etmişti. Bana sürekli ders vermek istiyormuş gibi davranıyor, benimle bir derdi varmış gibi bana alttan alttan laf sokuyordu. Beni eğitmeye çalışıyordu sanki veya değiştirmeye. Belki de dönüştürmeye... Kendine dönüştürmeye... Bilmiyordum. Onunla ilgili her şey çok kafa karıştırıcıydı ve sanırım beni ona çeken en büyük şey de buydu.

•

Aşağı indiğimde ada tezgâhın üzerinde bowl buldum. Han bu sabahki kahvaltıyı beğenmemiş olacak ki bana eşlik etmek istemeyerek dışarı çıkmıştı.

Ya da aklı hâlâ başka yerlerdeydi.

Muzip bir şekilde gülerek kahvaltımın başına oturdum. Neyse ki yoğurdu oldum olası çok seviyordum da sabah sabah bu tarz kanşımalar iştah açıcı olabiliyordu. Kâsenin yanındaki tatlı kaşığı elime alırken altındaki notta yazılanları okudum.

"Fırından simit almaya gidiyorum. Bu yediğin kahvaltı değil, bilgin olsun."

Katıla katıla gülmeye başladım. Günlerdir sabah ve akşam yemeklerimi hazırlıyordu ama hâlâ beslenme tarzıma alışamamıştı. Yediklerimin doyuruculuğunu sorgulamaya devam ediyordu. Ve simit mi? Evet, tadı enfesti ama onu en son ne zaman yediğimi hatırlamıyordum bile. Köfte ekmek kaçamağından sonra böyle bir şeyi kendime yapmayacaktım.

Han elinde simitlerle kapıda belirmeden önce hızlı hızlı yoğurduyu kaşıkladım. Üzerindeki çilekleri her ağzıma attığımda aklımdan geçen şey, bu çileklerin yoğurtla değil de çikolatayla kaplı olduğuydu. İrademe ne kadar sahip çıkarsam çikayım insan hayal gücüne dur diyemiyordu işte.

Kahvaltı yaparken Can'la konuşup bugün için beni ekmek zorunda kalacağını öğrendiğim sırada kapı açıldı. Han beklediğimden de erken gelmişti. "İşte şimdi sana mükellef bir kahvaltı sofrası hazırlayabilirim."

"Sofrası bir de..." diyerek dalga geçtim.

"Parmaklarını yerken konuşuruz bunu."

"O kadar iddialısın yani."

"Hem de nasıl. Şu diyetisyeni bıraksan seni nasıl doyuracağım bir bilsen."

"Beni doyurmak mı istiyorsun sen?" diye sordum gülümseyerek.

"Yani," dedi sabahki gibi geveleyerek. Yine gözlerini kaçırmıştı. "Mutfakta."

"Olur," dedim sırtarak. "O da olur."

"Bana tutamayacağın sözler verme," diye uyarırken poşetleri tezgâha bırakmış, yanıma gelmişti. Gözleri önce dudaklarına, sonra V yaka elbisemin dekoltesine kaydı. "Bana gerçekleştiremeyeceğin şeylerin hayalini kurdurtma."

"Ya gerçekleştirmek istiyorsam?" diye sordum flörtöz bir sesle.

"İstediyini zaten biliyorum," dedi tekrar gözlerime bakarak. "Yapamayacağını bildiğim gibi."

"Demek yapamayacağımı düşünüyorsun, yapmayacağımı bile değil." Mırıltılı bir sesle beni onayladı. "Neden?"

"Çünkü aynı hayali paylaşıyoruz seninle."

Oylece kalakaldım. Ne söylediğini, ne söylemek istediğini zerre kadar anlamamıştım. Konunun ne olduğunu dahi unuttum birden. Ne demişti? Bana gerçekleştiremeyeceğin şeylerin

hayalini kurdurtma mı? Bunu önce dudaklarıma sonra göğüslerime bakarak söylediğine göre onun da hayali benimle birlikte olmak değil miydi? O da beni öpmüştü. Buna devam etmek istemiyor muydu? Nasıl oluyor da aynı hayali paylaşmıyorduk? Yoksa benimle ilgili istediği başka şeyler de mi vardı?

“Ben arabadayım.”

Bir anda yine bana karşı gardını almıştı. Silkelenerek kendi me geldim. “Ama kahvaltı? Hazırlayacaktın bir şeyler?”

Omzunun üstünden bana baktı. “Akşam hazırlarım.”

Kapıdan çıkıp gittiğinde mutfak camından onu izledim. Tekrar dönüp arkasına bakmadan bahçedeki arabaya bindi. Kablosuz kulaklığını takıp bir telefon görüşmesi yaptı. Sıratı asık olmaktan ziyade gergin duruyordu. Anlaşılan yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Ama onun hayatında mı yolunda gitmeyen şeyler vardı yoksa benim hayatımda mı, bilmiyordum.

Merakıma yenik düşerek toparlanıp evden çıkmak üzere hareketlendim. Çantamdan parfümümü çıkarp birkaç fıs sıkmayı unutmadım elbette. “Bakalım Han Bey bugün de parfümümüzdeki notaları bilebilecek mi?”

Evden çıkıp arabaya doğru yürürken Han beni fark etti. Kapımı açmak için yanıma geldiğinde arabaya hemen binmedim. Ona doğru biraz daha yaklaşıp beklemeyi tercih ettim. Bekledim ki yeni sıkıttığım parfümümün kokusunu iyice soluyabilsin.

“Bir şey mi istiyorsun?” diye sorunca çatık kaşlarla ona baktım. “Arabayı beğenmediysen değiştirebilirim.”

Öfkeyle nefesimi verip arabaya bindim. Koku bilmece oyunumuza ne olmuştu? Hemen sıkılmış mıydı? Yoksa bu adam her şeyden böyle çabuk mu sıkılırdı?

Kapımı kapattıktan sonra kendi yerine geçtiğinde dikiz aynasından bana baktı. Arabayı önce bahçemden sonra evimin olduğu sokaktan çıkarırken de ara ara bana bakmaya devam etti.

“Bir sorun mu var?” diye sordum en sonunda.

“Yo, hayır.”

“Telefonla konuştuğunu gördüm. Canın sıkılmış gibiydi.”

“Sorun yok.”

“Varsa canını sıkan bir şey ya da biri, anlatabilirsin bana.” Karşılık alamayınca biraz daha üzerine gittim. “Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, bak herhangi bir şey diyorum, hiç çekinmeden bana gelebilirsin.”

Beklenti dolu gözlerle ona bakmaya devam ettim. Bana kendinden, benden önceki hayatından bahseder diye bekledim. Hiçbir şey anlatmak istemiyorsa bile bu işe paraya ihtiyacı olduğu için girdiğini, bana katlanmasının tek sebebinin bu olduğunu söylemesini bekledim. Aslında bana karşı hiçbir şekilde yakınlık hissetmediğini, beni sadece çıkarlarını kolladığı için korumak istediğini söylesin istedim. Çünkü o zaman daha kolay olurdu. Çünkü o zaman ondan kolayca vazgeçebilirdim.

“Niye?” diye sordu dikiz aynasından tekrar bana bakarken.

“Ne demek niye?”

“Bir şeye ihtiyacım olduğunda neden sana geleyim ya da canımı sıkan şeyi neden sana anlatayım?” Kaşları çatıldı. “Kimsin ki sen, neyimsin?”

Telefondaki her kimse ondan nefret ediyordum. Başkasına olan sinirini şimdi resmen benden çıkanyordu. Kötü adam!

“Ben sadece yardım etmek istedim,” derken çıkan sesim o kadar cılız bir tondaydı ki bir an kendime şaşırmadan edemedim.

“Bu maaş mevzusu senin başının altından mı çıktı?”

“Ne maaşı?” diye sorarak bilmezlikten geldim.

“Can maaşıma zam yapılacağını söyledi.”

“Hı, sen onunla mı konuştun az önce? İyi de buna neden sinirleniyorsun ki?”

“Onunla konuşmadım Elisa. Şimdi soruma cevap ver lütfen. Maaşıma neden zam yapıldı?”

“Ne bileyim ben. Oradan bakınca bu tarz işlerle ilgileniyor gibi mi duruyorum?”

Bir anda direksiyonu kırarak arabayı sağa çekti. Oturduğu şoför koltuğunda bedenini bana çevirip gözlerimin içine baktı. "Buradan bakıldığında konu ben olunca ilgilendiğin çok şey varmış gibi duruyor."

Kırıştırdığım kirpiklerimle birlikte gözlerim büyüdü. Dudaklarımı aralansa da ona söyleyecek kelime bulamıyordum. Beni dumura uğratmıştı resmen!

Bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı dudaklarının. Yetmiyormuş gibi karşıma geçip bir de gülüyor muydu?

"Sen iyice hadsiz olmaya başladın."

"Sınırı geçenler sağ olsun." Onu dudağının kenarından öptüğüm andan bahsediyor olmalıydı. Bunu yaparak sınırı ilk ben geçmiştim.

"Zamdan falan haberim yok benim," diye yalan söyledim. "Sadece telefonla konuşurken suratının asıldığını gördüm ve merak ettim, bu kadar. Bana derdini anlatmak istemiyorsan da ihtiyacın olduğunda kapımı çalmayacaksan da sen bilirsin."

"Evet, ben bilirim," diyerek önüne döndü.

"Sonuçta ben senin sadece patronunum değil mi? Bana neden derdini anlataşın ki!" Başımı yan çevirerek camdan dışarı baktım.

"Aynen öyle Elisa Hanım."

Oflayarak tekrar ona döndüm. "N'olur başlama yine hanım demelere."

"Bunu sen istemiştin."

Keskin bir nefes aldım. "O eskidendi."

"Değişen ne oldu?"

"Sete geç kalıyorum."

"Öpüştüğümüz için mi?"

Gözlerimi kaçırıp kucağında birleştirdiğim ellerime diktim. Bir ara tımaklarıma bakım yaptırısam iyi olacaktı. Bugün makyaj ekibiyle görüşmeliydim. Ama tabii önce halletmem gereken başka bir şey vardı. Han'dan kaçmak mesela.

“Bu senin için bir anlık bir şey miydi?” diye sorunca gözle-
rim tekrar onu buldu.

“Bir anlık değildi.” diyerek dürüst davrandım.

“İçinde duygu barındırıyordu yani,” dedi sorarcasına. Yine bana doğru dönmüş ve tek kaşını havaya kaldırmış bir şekilde cevabımı bekliyordu.

“Arzunun da bir duygu olduğunu varsayarak...” Kaçamak cevaplar her zaman kurtarıcı olurdu.

“Arzu,” diye tekrarladı dediğimi. Önüne dönüp yola baktı.
“Arzu.”

“Sadece arzu,” dedim kararlılıkla. “Peki ya sen? Bir anlık mıydı?”

“Bir anlık mı,” dedi gülerek. Başını iki yana salladı, dikiz aynasından gördüğüm kadarıyla yüzünde hayal kırıklığı vardı.

“Yani sadece arzu muydu diye sormak istedim.” Beni yanlış anlamış olmalıydı ki şimdi suratı telefon konuşması yaparken asıldığından bile daha çok asıktı.

“Sen öyle bil Elisa,” dedikten sonra tekrar arabayı çalıştırdı.

Yine tam bir duvara dönüşmüştü. Bu duvarı kırmaya da elime alıp başka bir şekle dönüştürmeye de niyetim yoktu. Zihnimde sorular olmasına rağmen omuz silkerek telefonumla ilgilenmeye başladım. Sosyal medya hesabıma girerek paylaştığım son gönderinin altına yapılan yorumlara göz attım. Hiç tanımadığım insanlar tarafından yazılmış iyi ya da kötü binlerce yorum vardı. Can bu yorumları okumamı da yorumlara cevap vermemi de yasaklamış olsa da zaman zaman bazı yaramazlıklar yapabiliyordum.

İnsanların hakkımda ne düşündüğü benim kim olduğumu belirlemezdi. Yine de ne düşündüklerini merak edebiliyordum. Ve bazen, nadiren de olsa hakkımda yanıldığımı gördüğüm insanlara kendimi kanıtlamaya çalışıyordum. Onlar beni kesinlikle anlamıyor ve anlamak istemiyor olsa bile ben yine de onlara kendimi açıklamayı deniyordum. Psikiyatristim Esi-

la Karayel'in bu konuya dair çıkarımları elbette vardı. Fakat açıkçası onun çıkarımları çoğu zaman umurumda olmuyordu.

Han arabayı durdurduğunda sete geldiğimizi anlayarak telefonumu çantama attım. Bir şey söylemeden indi ve kapımı açmak üzere yanıma geldi. Uzattığı eli tutup bir ayağımla zemine bastım. Elimi tutmaya devam ederken beni yavaşça kendine çekerek arabadan inmemi sağladı.

"Zambak," diye fısıldadı. Elimi tutan elini bileğime kaydırdı, incecik bileğim onun güzel parmakları tarafından sarılmışken yine aynı şey oldu. Nefesim kesildi. "Sandal ağacı." Diğer elini kaldırıp tatlı yaz rüzgârıyla yüzümü kapatan saçlarımı geriye doğru itirdi. "Ve şeftali. Bildim değil mi?"

Dilimi şaklattım. "Bilemedin."

Bileğimi daha güçlü kavradı. Ona bu konuda iyi olmadığını ima ettiğim her seferinde çok öfkeleniyordu. Bu çok saçmaydı. O sadece bir özel korumaydı. Daha önce kimya üzerinde eğitim almış olsa bile bir parfümün içindeki *bütûn notaları* bilmesi imkânsızdı. Tabii benim kadar çiçeklere ve kokulara takıntılı biri değilse ya da daha önce bir parfüm fabrikasında veya bir şirkette çalışmadıysa... Aklımın bir köşesinde tuttuğum o bilgiyi hatırlayarak, "Yalın Soysal'ın babasının yanında çalışmıştın bir süre, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

"Hım, sen bu yüzden mi parfüm konusunda iyi olduğunu sanıyorsun? Kısa bir süre parfümcülük yaptın diye?"

"Sanmıyorum," diyerek başım iki yana salladı. "Biliyorum."

Kahkaha attım. "Tabii ben de zaten oyuncu değil, senarist falanım."

"Denesen olursun aslında. İyi kuruyorsun."

Öskeyle kaşlarımı çatıttım. "Ama sen, söz konusu kokular olduğunda çok kötüsün!"

"Elisa," dedi dişlerini sıkarak. "O otel odasında seni gördüğüm ilk andan beri tam altı farklı parfüm kullandın ve ben hep-

sinin notalarını sana şimdi bile ezbere sayabilirim. Kullandığın şampuanın da duş jellerinin de aromalarını biliyorum.”

“Nesin sen K9 köpeği falan mı?” diye sordum kendimi tutamamaya.

Öyle bir kahkaha attı ki bize dışarıdan bakacak olan üçüncü bir göz, ona dünyanın en komik esprisini yaptığımı zannedebildi. Kendini toparlayarak sahte bir öksürükle boğazını temizledi. “Sadece burnum iyi koku alıyor.”

Yani tamam, benim de burnum çok iyi koku alırdı. Annemin ilgi alanı olması sebebiyle çiçekler ve kokular içinde büyümüştüm. Birçok kokuyu tanır, çoğu çiçeği bilirdim. Ama Han'ın durumu çok başka bir boyuta evrilmişti. “Bence bu işin içinde başka bir iş var ama neyse. Uzatmayacağım. İşimin başına geçmem gerekiyor.”

“Ben ne yapacağım peki sen işini yaparken?”

“Kendi işini elbette.”

“Seni koruyacağım.”

Göz kırptım. “Aferin aferin. Zekisin.”

Başını iki yana sallayarak güldü.

•

Bir buçuk saat kadar sonra set başladığında kameraların odağındayken Tarık elini belime attı. Hakan karakterinin yapması gerektiği gibi gözlerime hasretle baktı. Duru karakterini o kadar çok özlemişti ki bakışları onsuz geçen yıllarda ne çok zorlandığını açıkça anlatıyordu. Kirpiklerimi kırıştıtırarak ona alttan bir bakış attım. “Hakan...”

Bir elini kaldırıp başparmağını dudaklarıma bastırdı. “Şşt.” dedi parmağını alt dudacağımın üzerinde gezdirirken. Diğer eli belimi sıkıca kavramış beni kendine çekiyordu.

Senaryoda yazdığı gibi anlık bir şekilde gözlerimi kaçırdım. Baktığım yerde yönetmen koltuğu vardı. Ama beklemediğim

şey, yönetmen koltuğunun yanında oturan Han'dı. Dikkatimi dağıtmasına izin vermeden tekrar Tarık'a döndüm. Han'ın bende yarattığı anlık öfkeyi neyse ki yüz ifademe taşımamıştım. Duru karakteri beni esir almıştı. "Bunu yapmamalıyız," dedim kaygıyla.

"Belki de çok daha öncesinden yapmalıydık," dedi Tarık, kararlı bir şekilde. Başparmağı dudaklarımın üzerinden çekilerek çeneme doğru kaydı. Eliyle çenemi tutarak yüzümü kendine doğru yaklaştırmaya başladı.

Suratında gayriihliyan bir gülümseme oluştu. Numaralandırmadığım bir gülümseme. Sadece kameralar çekerken kullandığım o gülümseme.

"Kestik!"

Beklenmedik uyarı ikimizin de şaşkına dönerek yönetmene bakmasına sebep oldu. "Beğenmediğiniz bir kısım mı oldu hocam, sorun nedir?" diye sordu Tarık.

Yönetmenimiz Aysel Hanım oturduğu yerden kalkarak bize doğru ilerlemeye başladı. Ben gözlerimi kısmış bir şekilde, dünya yansa umurunda olmaz oturuşuyla beni izlemekte olan Han'a bakıyordum.

"Sorun nedir Aysel Hanım?" diye sordum karşımızda dikildiğinde.

"Uyumunuz harika, duygu da geçiyor aslında ama..."

"Ama?"

"Romantik komedi tutkunu birinden aldığım tavsiyeye göre senaryoda değişikliğe gideceğiz. Kendileri diyor ki neden bütün yaz dizilerinde daha ilk bölümden öpüşme sahnesi izliyoruz biz? Bu artık seyircinin zaten beklediği ve izlerken o kadar da heyecanlanmadığı bir sahneymiş."

"Kimmiş bu romantik komedi tutkunu?" diye sordu Tarık.

Aysel Hanım'ın işaretparmağı bize bıyık altından gülerek bakan adamı gösterdi. "Han mı romantik komedi tutkunuymuş?" dedim şaşkınlık içinde.

“Hem de nasıl. Reytingleri artırmaya yönelik verdiği fikirler dâhice.”

“Öpüşme sahnesini birkaç bölüm öteleyerek reytingleri artırmayı mı düşünüyormuş beyefendi?” diye sordu Tank.

“Aynen öyle. Seyirci için büyük sürpriz olacağını düşünüyoruz.”

“Seyirciyi bilmem ama bizim için büyük sürpriz olduğu kesin,” dedim Han’a bakmaya devam ederken.

Utanmadan yaptığıyla övünür gibi bana göz kırptı. Sınırle gözlerimi ondan ayırdım.

“Aysel Hanım, lütfen bana bir şoför parçasının sözüne uyarak senaryoda değişiklik yapma kararınızın şaka olduğunu söyleyin.”

“Hayır Tanıkçığım, gayet ciddiylim.”

“Ayrıca onun bir adı var. Bir şoför parçası değil.”

“Özel koruma, anladık,” dedi beni tersleyerek. “Adama nasıl yüz vermişsen işimize burnunu sokma cüretinde bulunuyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Aranızda diyorum, bir şey mi var ki bu kadar çok koruyorsun sen bu adamı? Hayır yani, onun seni koruması gerekirken bakıyorum da hep sen onu koruyorsun.”

“Gerçekten saçmalıyorsun.”

“Değil mi? Sen de farkındasın onun *basit* bir çalışan olduğunu.”

“Kapa çeneni!” dedim onu omuzlarından geriye doğru iterken. Beklenmedik bu hareketim olduğu yerde bir adım sendelemesine neden oldu. “Sana onun hakkında konuşurken laflarına dikkat etmeni söyledim!”

Tanık’a doğru bir adım daha atacağım sırada Aysel Hanım araya girmeye çalıştı. Bizi farklı yönlere itmeye çalışıyordu. Tanık çoktan kendine gelmişken geride durmayacağını kanıtlarcasına üzerime yürümeye çalıştı. Aramızdaki gerginliğin farkına varan set çalışanları etrafımızı sarmaya, kendi aralarında konuşmaya başlamışken belimde hissettiğim kol elbette Han’a aitti.

“Elisa Hanım,” dedi beni geriye çekmeye çalışırken.

“Bırak beni. Henüz söyleyeceklerim bitmedi.”

“Bu adam yüzünden beni karşına mı alıyorsun gerçekten?” diye sordu Tanık, suratını buruşturarak.

“Seni mi?” dedim gülercesine. “Kimsin ki sen?”

Kalabalığın içindeki sesler giderek artarken bir anda ne yaptığının farkına vardım. Dört yıllık oyunculuk hayatımda ilk kez tam bir amatör gibi davranmış; öfkeme yenik düşerek partnerime cephe almıştım. Hem de bütün set ekibinin gözleri önünde...

Bakışlarım belimi tutmaya devam eden Han’a döndü. Mavi gözler hep yanımda olacağını fısıldar gibi bakıyordu bana. Ama işte, beni asıl korkutan da sanırım buydu. Ben bu adamın yanındayken başka birine dönüşüyordum. Elisa Tanyeli bu gözlere baktığında kayboluyor, yerine Elisa geliyordu. Duygular beni ele geçiriyor ve ses tonumu da yüz ifademle de kontrol altında tutamıyordum. Asla yapmayacağım şeyler yapıyor, sahte arkadaşlarıma, partnerime ya da menajerliğimi yapan en yakın arkadaşşıma bile cephe alıyordum. Kim için... Bu mavi gözler için. Beni, olmak için çok uğraştığım bu kimlikten koparan bu gözler için...

“Han,” dedim korku dolu bir sesle.

“Gidelim mi?” diye sordu sadece.

Hayır, şu an gidemezdim. Burada kalmalı ve seti böldüğüm için ekipten özür dilemeliydim. Burada kalmalı ve Tanık’a çıktığım için haksız olduğumu söyleyerek geri adım almalıyım. Burada kalmalı ve duyguları kapının dışında bırakarak işimi yapmalıyım. Öpüşmeyse öpüşme, vuslatsa vuslat, senaryoda her ne yazıyorsa onu gerektiği gibi oynamalıyım.

Ama yapamadım. “Götür beni,” dedim Han’a.

Belime daha sıkı sarılarak beni oradan uzaklaştırmaya başladı. Tanık’ın arkamdan bağırıp çağırdığını duyabiliyordum. Geri dönmemi söyleyen tek kişi o da değildi. Sevgi yanımda

koşuyor, yapmaması gerektiği halde benden özürler dileyerek sete geri dönmem için yalvanyordu. Ama ben hiçbirini durup dinleyecek halde değildim. Han'ın kolları arasında arabaya kadar yürüldüm, benim için açtığı kapıdan geçip arabaya bindikten sonra da başımı geriye atarak gözlerimi yumdum.

Derin bir nefes al Elisa. Ve kim olduğunu hatırla. Kim olmak istediğini hatırla. Bu noktaya ne zorluklarla geldiğini ve buradan geri dönemeyeceğini hatırla.

Aşk yok. Sevgi yok. Duygular yok. Çalış. Daha çok çalış. Kanıtla kendini. Göster herkese. Onlar seni sevsin ama sen hiç kimseyi sevme. Lütfen.

Lütfen Han'ı sevme.

"İyi misin?"

"Eve gidebilir miyiz?" diye sordum gözlerim kapalıyken.

"İyi misin?" diye tekrarladı.

Gözkapaklarımı ağır bir şekilde açtum. "Nasıl görünüyorum?"

"Pekâlâ," diyerek önüne döndü. Motoru çalıştırdı, direksiyonu çevirirken, "Sana neyin iyi geleceğini biliyorum," dedi.

Başka zaman olsa bunu merak eder ve cevabın peşine düşerdim ama şimdi o kadar karmaşık hissediyordum ki bunu yapmadım. Gözlerim bir anlığına camın ardına kaydı ve terk ettiğim set ortamına baktım. Oyuncular, yapımcılar, yönetmenler ve birlikte çalıştığım bütün set çalışanları benim nasıl da disiplinli ve profesyonel hareket eden biri olduğumu biliyordu. Beni hepsi böyle tanımış ve sevip saymıştı. Oysaki bugün, onlara göre yoktan bir sebepten partnerimle tartışmış ve seti bırakıp gitmiştim. Onca insanın emeğine saygısızlık etmiş, her birini maddi ya da manevi zarara uğratmışım.

Tekrar önüne döndüğümde ne yapacağımı düşünüyordum. Bunu nasıl halledecektim? Geri adım attım diyelim, unutuldu gitti diye düşünelim, bitecek miydi? Bu son muydu ki? Bir daha hiç Han için ya da Han yüzünden, hiç fark etmez, ben, ben olmaktan çıkmayacak mıydım?

Melodik ses dikkatimi dağıtırken Han kablosuz kulaklığının tekni kulağına taktı. "Evet," dedi aramayı cevaplandırdığında "Konuşacak durumda değil, bana söyle." Muhtemelen Can'la konuşuyordu. Hızlıca çantanın içindeki telefonuma baktım, çekime girmeden önce sessize almıştım ve Can'dan tam yedi cevapsız arama vardı.

"Bağırmadan konuş," dedi Han sinirle. "İyi değildi. Eve götürmeyip de ne yapacaktım?" Can'ın sözlerini duyar gibiydim. *Orada kalmalı, herkesten Elisa yerine özür dilemeli ve sahneye devam etmesini sağlamalıydın* vs. vs. "Ben onu korumak için görevliyim Can. Ve şimdi tam olarak bunu yapıyorum." Kulaklığını çıkarıp sinirle kenara attı.

Öfkesini kendi içinde yaşar sanıyordum ki, "Bu hep böyle midir?" diye sordu bana. "İyi olmadığını söylüyorum, sahneye devam etmen için seni ikna etmem gerektiğini söylüyor bana. Arkadaş değil miydiniz siz?"

"Arkadaşız," dedim kuru bir sesle. "Arkadaş olduğumuz için yapıyor bunu."

"Ne biçim arkadaşlık bu?" dedi hayret edercesine.

"İşime burnunu soktuğun yetmedi şimdi de sıra arkadaşlık ilişkilerime mi geldi?" diye çıkışım. Bir yandan kendimi sakinleştirmek için bir elimin tımağıyla diğer elimin etini kazıyordum.

"Anlamadım."

"Lütfen sadece eve gidelim."

"Peki," dedi durularak. O, arabanın içini dolduracak bir müzik açarken ben telefonumdan Can'a mesaj yazdım. Gece bana gelmeli ve çok uzun zamandır yapmamız gerekeni yapmalıydık.

Araba evimin bahçesinde durduğunda Han'ı beklemeden kapımı açtım, arabadan inerken üzerimdekilerin sahne kostümü olduğunu yeni fark ediyordum. Elbisem karavanda kalmıştı. Yarı ilk işim, bu kıyafetleri kostüm ekibine teslim etmek olacaktı.

“Neden beni beklemedin?” diye sorarak hızlı adımlarla arkamdan geldi.

Cevap vermeden eve doğru ilerlemeye devam ettim. Kendimi hasta gibi hissediyordum. Ansızın bir yorgunluk, bitkinlik çökmüştü üzerime ve bunun psikolojik olduğundan çok emindim.

İşaretparmağım kapı şifresini girmek için tuşlar üzerinde gezinmeye başladı. Dört sayının ardından kapı otomatik bir şekilde açıldığında içeri girdim. Han'ın da peşimden girmek üzere olduğunu fark edince onu durdurdum. “Yalnız kalmak istiyorum.”

“Olmaz,” diyerek reddetti beni, içeri girmek için bir hamle daha yaptı.

“Yalnız kalabilir miyim diye sormadım Han.”

“İzin vermiyorum, yanında olacağım.”

“İstemiyorum.”

“Neyi istemiyorsun?” dedi sesini yükselterek. “Böyle bir anda yanında olmamı mı?”

Başımı iki yana salladım. “Seni,” dedim güçlkle. “Seni istemiyorum.”

Dudaklarımdan çıkan bu iki kelime benim için ne kadar ağırsa Han için de o kadar ağır olmalıydı ki afallayarak bir adım geri attı. Beklemeden kapıyı suratına kapattım. Çünkü bana bunu yapmasına izin veremezdim. En azından daha fazlasına seyirci kalamazdım.

Kapıya sırtımı dönerek asansöre doğru ilerledim. Bir an önce üzerimdeki Duru'yu çıkarmalı ve kendim olmalıydım. Duru değil, Elisa hiç değil, Elisa Tanyeli olmalıydım.

Düzenleme

Ny.ozlem

20. BÖLÜM

“KALPLİ PİZZA”

Can'ın gelmesine henüz üç saat vardı. Günün ilk öğünü çok erken saatlerde yediğim için mi yoksa hissettiğim duygusal açlıktan mıdır bilinmez, midemin içinde kara bir delik vardı sanki. Az sonra karnım guruldamaya başlasa hiç şaşırırmazdım.

Topuklu sandaletlerimi sürüye sürüye mutfağa doğru yol aldım. Han'ı arasam ve gelip bana akşam yemeği hazırlamasını istesem olurdu aslında. Ne de olsa bunun için de görevlendirilmişti, yani böyle bir istekte bulunmaya hakkım vardı. Ama yapmamam gerektiğini hissediyordum. Bir süre ondan uzak kalmaya ihtiyacım vardı. Biraz nefes almaya...

Buzdolabını açıp içinde neler olduğuna bakacağım sırada ada tezgâhın üzerindeki çiçek dikkatimi çekti. Çatık kaşlarla tezgâha doğru yürüdüm, saksıyı kendime doğru çekerken daha şimdiden çiçeğin büyüüne kapılmıştım. Krizantemi oldum olası çok sevmiştim. Diğer bir adıyla kasımpatılar hüznün ve üzüntünün çiçeği olarak bilinirdi. Ama baktığım bu kasımpatı pembeydi. Anlamı şefkatti. Bugün olanlar için Han'ın bana karşı hissettiği duygu demek ki buydu.

Eğilip kokladım, sana neyin iyi geleceğini biliyorum derken bahsettiği bu olabilir miydi? Çünkü gerçekten iyi gelmişti.

Kendimi gülümserken bulduğumda parmaklarım saksının kenarına iliştilmiş olan notta idi.

Kâğıdı açıp üzerinde yazan notu okudum. *"Bugün olan her şey için özür dilerim. Bu yaptıklarını onlara ödeteceğim."*

Gülerek başımı iki yana salladım. Kâğıdı arka cebime atıp saksıyı kucakladım, salona doğru ilerlemeye başladım. Birkaç akşam orta sehpanın üzerinde durarak manzaramı güzelleştirebilir. sonraki akşamlar için çiçek odamdaki yerini alarak büyümeye devam edebilirdi. Mest olmuş bir şekilde saksıyı sehpanın üzerine bıraktım, ellerimi bir kez çırparak tekrar mutfığa döndüm. İşte şimdi karnımı güzelce doyurabilirdim.

"Bir de seni mutlu etmek zor derler," dedim kendi kendime. "Al işte, bir çiçekle nasıl da gitti günün siniri stresi."

Buzdolabının kapağını açtığımda haftalar öncesinin aksine beni malzemeler karşıladı. Ama bunlarla ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Liste direkt olarak Can'a ve ondan da Han'a iletildiği için bu akşamın menüsünden haberim yoktu. Daha önce yediğim yemeklerden bir şeyler yapmam gerekecekti.

"Hım." Sebze bölümüne gözlerimi diktim. Doyurucu bir salatayla günü kapatabilirdim aslında.

Elim domatesleri ararken duyduğum ses irkilmeme neden oldu. Kapım açılmıştı. Omzumun üstünden dönerek içeri giren Han'a baktım. Ellerinde market poşetleriyle bana doğru geliyordu. Buzdolabının önünde dikilmeye devam ederken ona şaşkın şaşkın bakakaldım.

"Aslında pazara gitmeyi düşünüyordum ama bu saatte pek ürün kalmazmış. Ben de markete gittim ve şansa bak ki aldığım bütün sebzeler taze çıktı." Poşetleri tezgâhın üzerine bıraktı. Önce bahsettiği sebzeleri çıkarmaya başladı, sonra ketçap ve mayonezi, en sonunda da unu.

"Un mu?" diye sordum dehşet içinde. "Unun benim evimde ne işi var?"

“Ben de şuradaki hamur yapma makinesini gördüğümde benzer bir soru sormuştum kendi kendime.”

İşaret ettiği yöne dönerek kahve makinesiyle set olarak aldığı hamur yapma makinesine baktım. “Güzel görünüyordu,” dedim dürüst bir şekilde. Onu elbette hamur yapmak için satın almıştım. Rengi lilaydı ve mutfağıma yakışacağını düşünmüştüm.

Gülerek başını salladı. “Neyse ki şimdi güzel görünmek dışında da bir işe yarayacak.”

“Neden, ne yapacaksın ki?”

Bir an için bana ekmek yapacağını falan düşünmüş olsam da beni şaşırtarak, “Pizza,” dedi gülümseyerek. “İyi bir pizza'nın çözemeyeceği sorun yoktur.”

Masum bir yiyecek olmadığı halde omuz silkerek bunu yapması için izin verdim. Onu pizza yaparken izlemek keyifli olacaktı. “Yap bakalım, iyi bir pizza.”

“Ben yapmayacağım,” dedi hamur yapma makinesinin sağını solunu kontrol ederken. Sanırım nasıl çalıştıracağını çözmeye çalışıyordu.

“Sen yapmayacaksan kim yapacak?” diye sordum merakla. Aniden aklıma gelen fikirle kaşlarımı çattım. “Yoksa İpek'i mi çağırdın? Onu bu saatlerde çalıştırmıyoruz, kızıyla ilgileniyor. Arayıp gelmemesini söyle lütfen.”

Olduğu yerde dönüp bana baktı. “Aklına gerçekten de sadece İpek mi geldi?”

“Can mı yoksa?” dedim düşünceli bir sesle. Kısık sesle güldüm. “Beceremez ki o. Mutfakta berbattır, yumurta bile kıramaz.”

“Senin gibi mi?”

Gözlerimi kıstım. “Ben yemek yapmayı biliyorum, sadece yapmayı tercih etmiyorum. Yani hayır, benim gibi değil.”

“O halde kanıtlı.”

“Pardon?”

“Benimle pizza yap. Bakalım gerçekten de yemek yapabiliyor musun yoksa bir yumurtayı bile kıramıyor musun?”

“Anlaştık.” Tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi ama bilmediği şey şuydu ki kesinlikle son gülen ben olacaktım.

•

Han hamuru makine aracılığıyla yaptıktan sonra yıkadığı sebzeleri doğramak için bıçak arayışına geçti. Açtığı ilk çekmecedен aldığı bıçakla bana döndü. “Ne zaman işe koyulacaksın?”

Bacaklarımı sallamaya devam ettim. “Sana nasıl yardım edebileceğimi düşündüm ve buna karar verdim.”

“Orada öylece oturmaya mı?” dedi ada tezgâhın üstünde oturmuş, onu seyreden bana bakarak.

“Hı hı,” dedim sırtarak.

“Ama bu şekilde birlikte yapmış olmuyoruz. Ben yapıyorum, sen de beni izliyorsun.”

“Bu harika değil mi? Sana benim tarafımdan izlenilme şansını tanıyorum,” dedim şımarık bir edayla. Ayaklarımı bir ileri bir geri sallayarak bütün bunların benim için bir oyundan ibaret olduğunu göstermeye çalışıyordum. Ne hayatı ne de içinde bulunduğumuz durumu onun kadar ciddiye almak istiyordum.

“Demek öyle,” diyerek elindeki bıçağı tezgâha bıraktı. Bana dönerek iki büyük adım attı. “O zaman gel de buradan izle beni,” dedikten sonra elleri belimin iki yanından tutarak bedenimi havaya kaldırdı. Ve bir anda ada tezgâhın üstünden alınarak mutfak tezgâhının üstüne bırakıldım.

Ben mi çok hafıftım yoksa o mu çok güçlüydü bilmiyordum. Ama beni bir çiçeği taşır gibi kolayca taşımış, hiç zorlanmadan yerimi değiştirmişti. Olduğum yerden memnun olduğunu gösterircesine gülümsedi ve tekrar sebzelere döndü. Mantarları soymaya başladığında onu dikkatle izlemeye başladım. Bu yöntemi bilmiyordum. Ben mantarlar suda güzelce yıkanır ve doğranır sanıyordum. Oysaki Han onları büyük bir

ritizlikle soymakla meşguldü. Bir tabağa soyduğu mantarları koydu, başka birine kapy a biberlerini, diğ erine brokoliyi ve sonuncusuna da havuçları ekleyerek bana döndü. “İzle ve öğren.”

Bıçağı eline alıp mantarları doğramaya başladı. Eli bu iş e hiç yatkın durmuyordu ama yine de uğraşıyordu. Geçen zaman onu terletti, benim de uykumu getirdi. Hevesini kırmak istemesem de kendimi tutamadım. “Yalnız böyle giderse o pizzayı ben ancak kahvaltıda yiyebilirim.”

“Kusura bakmayın Elisa Hanım, tek başıma elimden bu kadar gelebiliyor,” dedi imalı bir sesle.

“Hım,” dedim düşünür gibi yaparak. “Eh, eşlik edeyim madem.”

“Pizzayı bir an önce yemek için mi?”

“Tabii o yüzden. Başka neden olabilir ki?”

Ellerimle tezgâhın iki yanına tutunarak yere indim. Han'ı izlemeye başlamadan önce zaten ellerimi yıkadığım için tekerrana gerek duymayarak bıçağı istedim. Bana hiç güvenmediğini bakışlarına yansıtmış bir şekilde bıçağı elime verdi. Mantarlardan birini tuttum, bıçağı üzerine koyduktan sonra Han'a yandan bir bakış attım. İlk bıçak darbesinden sonra bir an olsun durmadan tabaktaki bütün mantarları dört eşit parçaya böldüm. Onun tek mantarı parçalara ayırdığı sürede ben bütün mantarları doğramıştım.

Bıçak elimdeyken gözlerim tekrar onu buldu. “İzlemesi ve öğrenmesi gereken kimmiş?”

“Benmişim,” dedi tabaktaki mantarlara bakmaya devam ederken. “Ama nasıl?”

Mağrur bir ifadeyle güldüm. “Elisa Tanyeli olduğumu unutmuş galiba.”

“Zaten bu yüzden şaşkınım,” dedi benimle hâlâ göz teması kuramazken.

“Oynadığım bir dizide rol için mutfağa girmem gerekmişti. Eh, biliyorsun ki ben de iş ini en iyi şekilde yapmayı seven

tiplerdenim. Can bana bir kurs ayarladı. O güne kadar senin tabirle yumurta bile kırmayı bilmeyen ben, sırf o kısacık sahne için bıçak nasıl tutulur, tanelere ayrılan pilavı nasıl yaparım, eü nasıl marine ederim gibi konularda bilgi sahibi oldum."

"Etin nasıl marine edildiğini mi öğrendin gerçekten?" diye sordu şok içinde.

"Şey, o kısımda biraz abartmış olabilirim. Ama diğer söylediklerim doğrudu."

Gülümsedi. "Kim bilir hakkında bilmediğim daha ne çok şey vardır."

"Bu seni mutlu mu etti?" Aynı gülümsemeyele başını salladı. "Neden?"

"Seni keşfetmek hoşuma gidiyor. Birlikte gerçek Elisa'yı açığa çıkarıyoruz."

Bu söylediğı beni yine bir saat öncesine götürünce durgunlaşıp önüme döndüm, kapyı biberleri kesme tahtasına aldım. Biberleri de el çabukluğuyla eşit parçalara ayırırken, "Neden geldin, sana seni istemediğimi söylememiş miydim ben?" diye sordum.

"Evet, söyledin."

"O halde neden geldin?"

"Unuttun mu, yemeklerini ben hazırlıyorum. Akşam yemeğiy vakti yaklaşıyordu, ben de geldim."

"Bugünkü listede pizza olduğunu sanmıyorum," dedim biberleri bir köşeye bıraktıktan sonra havuçlara geçerek. Önce soyacakla havuçları kabuğundan ayırdım, sonra her bir dilimi ince olacak şekilde kesmeye başladım.

"Listende hamurışı olmadığını ben de biliyorum Elisa. Bugün üzülmüştün, ben de birlikte yemek yapmamızın seni eğlendirebileceğini düşündüm."

"Anladım," dedim başımı sallayarak. Brokolileri çiçeklerine ayırırken salonda duran çiçekleri hatırladım. Zaten çiçek alarak beni mutlu etmeye çalışmıştı, yemeğe ne gerek vardı ki?

Bu aklımı karıştırmış olsa da sessiz kalıp brokolileri çiçeklerine ayırmaya devam ettim.

“İleri mi gittim?” diye sordu başını eğerek yüzüme bakmaya çalışırken. Sağ elini kaldırıp yüzümü kapatan ince bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Dokunuşuyla dikkatimi dağıtmış olsa da kendimi toparlamam uzun sürmedi. “Ne konuda?”

“Sana sormadan listede değişiklik yaptım. Hamurişi de sevmiyorsun zaten pek. Kızdın mı?”

Mahcup çıkan ses tonu beni şaşırtırken elimdekileri bırakarak ona döndüm. Gerçekten de böyle bir konu yüzünden ona kızdığımı düşünüyor olmalıydı ki şimdi bakışları tedirgindi. Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyor gibi bakıyordu.

“Kızmadım elbette,” dedim hızlıca, ona böyle bir konuda işkence çektirecek değildim. “Ama gerek yoktu. Aldığın çiçek beni yeterince mutlu etmişti.”

“Nasıl yani?”

Hafifçe omuz silktim. “Birlikte yemek yapmak eğlenceli, bu konuda haklısın ama çiçeklere zaafım olduğunu biliyorsun. O çiçeğin kokusunu almak bile bana yetti.” Minnetle gülümse-dim. “Teşekkür ederim.”

“Elisa,” diyerek sözümü kesti. “Ben sana çiçek almadım.”

21. BÖLÜM

“KIRMIZI ELBİSE”

Gözlerim bir sehpanın üzerinde duran çiçeğe, bir de Han’ın navi harelerine bakarken, “Ne?” diye sordum. “Ama ben odadan çıktım, makyajımı tazeledim, kıyafetlerimi değiştirdim. Sonra buraya geldim, masanın üstündeydi. Oradaydı. Ben üstüme attayken eve girmiş, mutfağıma bırakılmıştı. Üzerinde bir not vardı.”

“Ne notu?”

“Sadece bugün olanları bilen birinin yazabileceği bir not.”

“Görebilir miyim notu?”

Başımı hızlıca sallayarak elimi pantolonumun arka cebime götürdüm. Çıkardığım notu alıp kâğıda uzun bir süre baktım. Kaşları daha da çatıldı, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama konuşmadı. Muhtemelen yazılanları tekrar ve tekrar okuyor, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Her zaman kendinden emin, korkusuz bulduğum Han’ın bile şimdi karşımda ne yapacağını kestiremez halde olması beni daha da tedirgin ediyordu.

“Sen yazmadın mı bu notu şimdi?”

Kâğıdı tek elinin içinde buruştururken dişlerini nasıl sıkıttığını çene kasları gerildi. “Ben değildim.”

Ürperdiğimi hissettim. O güzel çiçeği evimin mutfağına bırakan Han değildi. Bir yabancıydı. Evime bir yabancı girmişti.

Han'ın dışarı çıktığı anı fırsat bilmiş, ben evdeyken içeri girmişti. O çiçeği evime bırakırken not yazıp gitmek yerine kalabilirdi. Ben giyinme odamda kombin denemeleri yaparken yanıma gelebilirdi. Ya da yatak odamdayken veya banyodayken. Bana bir şey yapabilirdi. Ama yapmamıştı, çiçeği bırakmış ve gitmişti. İyi de neden? Amacı neydi bu yabancının? Çok daha önemlisi, kimdi bu? Bir dost? Bir hayran? Belki de otel odasındaki davetsiz misafir gibi takıntılı hayranlarımdan biriydi.

"Korkmalı mıyım?" diye sorsam da çoktan korkmaya başlamıştım bile. Elbette korkmalıydım. Evimin adresi bir kez daha deşifre olmuştu ve bu defa sadece bahçemde değil, dört duvarın arasında bile güvende değildim. Kim bilir bir sonraki ziyaretinde bana ne getirecekti? Ya da ne yapacaktı...

"Ben yanıdayım," dedi, bir eliyle isimsiz notu avucunun içinde gizlerken diğer eliyle kolumu tutarak. Elini şefkatle omzuma koydu. "Ben yanıdayken korkmana gerek yok."

"Belki Can'dır," dedim bir ihtimale tutunmak isteyerek. Ada tezgâhın üzerine bıraktığım telefonumu aldım ve acil aramalardaki ismine dokundum.

"Elisa..." dese de Han, başımı iki yana sallayarak onu susturdum.

Can, aramayı üçüncü çalışta açtı. "Balım?"

"Sen gönderdin değil mi?" diye sordum aceleyle.

"Neyi?" diye sorduğunda tutunabileceğim tek ihtimali de kaybetmiş oldum.

Gözlerim sıkıca yumuldu. Derin bir nefes aldım. "Evimde bir çiçek var." Tekrar gözlerimi açtığımda Han'ı kendi telefonuyla uğraşırken buldum.

"Senin evinde yüzlerce çiçek var Elisa."

"Mutfağımdaydı Can. İsimsiz notla bırakılmıştı."

"Han'ın işi olmasın?"

Dilimi şaklattım. "O değilmiş."

"Hemen geliyorum."

Aramayı sonlandırdığında umutsuz bakışlarımı Han'a çevirdim. "Can da değilmiş."

Derin mavi gözler tek bir noktaya odaklanmış şekilde düşünüyordu şimdi. Kafasındaki tilkileri merak etsem de onu düşünceleriyle yalnız bırakarak salonuma doğru yürümeye başladım. Koltuğa geçip oturduğumda pembe çiçekler tam karşımdaydı. Hüzün çiçekleri, bana bir yabancından armağanken aklım bu yabancının kim olduğunu sorguluyordu.

Adım seslerini duyduğumda düşüncelerime ket vurmaya çalıştım. Hiç çekinmeden yanıma oturdu. Orta sehpanın üzerindeki çiçeği kendine çekerek incelemeye başladı. Ne aradığını bilmiyordum. iyiliğimi düşündüğünden emindim ama hoyrat dokunuşlarıyla yapraklarına zarar veriyor olması canımı sıkıyordu. "Yapma," dedim en sonunda dayanamayarak.

"Neyi?" diye sorarken duraksamıştı, elleri yaprakların üzerinden çekilmemiş olsa da havada asılı duruyordu şimdi.

"Böyle yaparak onu öldürüyorsun. O kadar sert davranma."

Bana yandan bir bakış attı. "Kimden geldiği belli bile olmayan bir çiçeğe nasıl davranmam gerektiğini mi söyledin sen biraz önce, yoksa ben mi yanlış anladım?"

Omuz silktim. "Yine de o bir canlı. Bu kötülüğü hak etmiyor."

"Çok üzgünüm ama bu hassasiyetini başka zaman, başka bir şeye karşı göstermeni isteyeceğim." Bir anda çiçeği dallarından tutarak saksısından ayırdı. Attığım küçük çığlık hiçbir şekilde umurunda olmazken çiçeği sehpanın üzerine koydu ve toprağını dağıtmaya başladı. Bir türlü kapatamadığım ağzımı elimle örtmüş, Han'a dehşet içinde bakıyordum. Dağıttığı toprağın arasında bir şey arıyor gibiydi. Yarattığı bu enkaz, burnumun ucunun sızlamasına sebep olurken Han aradığını bulamayınca geri çekildi. Arkasında ölü bir çiçek bırakarak...

"Bunu neden yaptın?" diye sordum titreyen bir sesle. Gözlerimi artık yaşamayan o güzel çiçekten alanıyordum.

“İçinde gizli bir kamera ya da dinleme cihazı olabilirdi. Kontrol etmeliydim.”

“Bunu neden yaptın?” diye tekrarladım.

Dönüp bana baktı, gözyaşlarımla karşılaştığında bir süre şaşkınlıktan konuşamadı. “Seni korumak içindi.”

“Onu öldürdün,” dedim çaresizce. Elimden hiçbir şey gelmemişti, engel olamamıştım, öylece izlemiştim. Çocukluğumda olduğu gibi sadece izlemiştim.

Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözyaşlarını silerken, “Eli-sa,” dedi. “Değil bir çiçek, karşımdaki bir insan bile olsa, seni korumak için onu öldürürüm.”

“Öldürür müsün?”

Başını bir kez aşağı ve yukarı salladı. O kadar kendinden emin duruyordu ki bunu benim için gerçekten yapacağını anladım. “Seni korumak için her şeyi yaparım.” Ürperdiğimi hissettim fakat bu defa sebebi beni korkutan yabancı değil, gözünü karartmış olan Han’dı. “Bir çiçeği dalından koparmam mı gerekiyor? Bir an olsun düşünmem. Bir insanı çekip vurmam mı gerekiyor? Gözümü bile kırpmam.”

“Ama o sadece bir çiçektir,” derken çenem titriyordu. Kendime engel olamıyordum. Benim de zaafım buydu işte. Çiçekler...

“Bu yine de onun senin için tehlike arz etmediği anlamına gelmez. Çok güzel yaprakları var, biliyorum, ama köklerinde sana zarar vermek isteyen bir şey olabilirdi.” Gözlerimden yanaklarına doğru birer gözyaşı damlası daha süzüldü. Onları da şefkatle sildi. “Hem neden öldüğünü düşünüyorsun ki?”

“Toprağından ayırdın onu,” dedim düşmanca bir tavırla.

Yine de beni alttan almaya devam etti. “Ama köklerini koparmadım değil mi?”

Durup düşündüm, hayır, öyle bir an hatırlamıyordum. Emin olmak isteyerek “Koparmadın mı?” diye sordum.

Hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. “Koparmadım. O hâlâ yaşıyor.”

Han'ın elleri yüzümün her iki yanındaki varlığını korurken başımı hafifçe sehpanın üzerinde dağılmış vaziyette duran çiçeğe çevirdim. Onu görür görmez yüzümü buruşturup hıçkırarak ağlamaya başladım. “Ama çok kötü görünüyor!”

Kahkaha attı. “Ah, sen ve şu güzellik algın...”

Kendimi geri çekerek yanaklarımdaki ellerinden kurtuldum. “Onu mahvettin ve gülüyor musun!” Başını iki yana sallayarak gülmeye devam ederken ayağa kalktı. “Şimdi de gidiyor musun? Bizi bu halde bırakarak!”

Hiçbir şey söylemeden gitti. Kapıyı aralık bırakarak evden ayrıldığı için geri döneceğini anlamıştım. O gelene kadar kendimi toparlamaya çalışsam da önümdeki enkazı gördüğüm her yeni anda içim yeniden sızlıyordu.

“Geldim.” Başımı sol omzuma doğru çevirerek kapıdan içeri giren Han'a baktım. Elinde küçük bir torba ve kutu vardı. Mutfaktan bir bardak su alarak bana doğru yürümeye başladı. Artık ağlamadığımı görünce gülümsedi. Yanıma geldiğinde yine bana yakın olacak şekilde koltuğa oturdu ve torbayı ayaklarımızın dibine, kutuyu da masanın üzerine bıraktı.

“Bunlar ne?”

“Toprak ve vitaminler.”

Kaşlarımı kaldırırken ne yapmak istediğini anlamıştım, yine de sordum. “Onu yeniden mi dikeceğiz?”

“Hı hı,” dedi başını sallayarak. Orta sehpayla aramızda neredeyse bir metrelik mesafe olduğu için, “Hadi,” dedikten sonra yere oturdu. O uzun bacaklar bağdaş kurmakta zorluk çekse de benim için uyuşmaya razı görünüyordu. Heyecanlanarak yerimden kalkıp yanına oturdum.

Masanın üzerindeki saksının içinde kalan toprağı tamamen boşalttı. Yanında getirdiği torbadaki topraktan saksıya döktü. “Bu kadar yeterli mi?” diye sorduğunda böyle bir şeyi daha önce hiç yapmadığını anlamış oldum.

Benim için yapıyordu. Ben üzüldüm diye çiçek dikiyordu. Üstelik bu çiçeği kendisi bile almamıştı, kimden geldiği belli değildi ama bunu da sorun etmiyordu, sırf üzüldüm diye o çiçeği yeniden hayata döndürmek istiyordu. “Elisa?”

İrkilerek kendime geldim, düşüncelerime nasıl daldıysam dudaklarım aptal bir gülümsemeyle kıvrılmış ve suratına bakakalmıştım. “Evet evet,” dedim, ne sorduğunu bile unutmuşken.

“Onları sen yerleştirmek ister misin?”

Başımı salladım ve yapraklarına dokunmamaya özen göstererek dallarını tuttum, saksıya özenle yerleştirdim. Han çabuk davranarak saksıya biraz daha toprak dökerek dalların oturmasını sağladı. Eskisinden daha güzel görünmüyordu belki ama artık bir enkaza benzemediği apaçık ortadaydı.

“İlaç vakti,” dediğinde ses tonu o kadar yumuşaktı ki sanki baktığı şey bir çiçek değil de bebektir. İçinde gizli kamera ya da dinleme cihazı olduğunu düşünürken hoyrat dokunuşlarla ona zarar veren kendisi değilmiş gibi şimdi onu iyileştirmeye çalışıyordu. Yanında getirdiği suyun içine vitamin hapını attı, tablet kısa sürede çözündü. Hata yapmaktan korkar gibi vitaminli suyu toprağına döktü. “Başka bir ihtiyacı var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Şimdilik bu kadarı yeterli.”

Ellerinden biri yine şefkatle yüzüme dokundu. Biraz önce benim için çiçek diken eli, çok sevdiğim toprak kokusuyla yanağımdaydı şimdi. Elmacıkkemiğimin üzerinde gezdirdiği başparmağı bu kez gözyaşlarımı silmiyor, yüzümü ezberlemeye çalışıyordu sanki. “Ağlamadığına göre artık güzel görünüyor olmalı,” dedi gülümserken.

Dudaklarına baktım. Belki de daha önce hiç bu kadar dikkatli bakmak istememiştim. Onu öpmek istediğim anlarda da onu dudağının kenarından öptükten sonra da beni öpmesinden sonra da hiç bu kadar uzun bakmak istememiştim. O güzel, dolgun dudakları kıvrılırken kenarlarında oluşan küçük çukurları saydım. Her bir çukura tek tek dokunmak, her birini tek tek

öpmek istiyordum. Hissetmek. Daha önce hiç bu kadar güzel bir dudak gamzesi görmemiştim.

“Çok güzel.” dedim Han çiçekten bahsettiğimi zannederken.

Yanağımı okşayan elinin üstüne elimi koydum, bastırarak benimdeki dokunuşunu biraz daha hissedilir hale getirdim. Bu hareketim onu şaşırtsa da geri çekilmedi ya da gülümsemesi değişmedi. Ve ben de bundan cesaret alarak belki de daha sonra çok pişman olacağım bir şey yaptım.

Han'a sarıldım.

Kollarım bir anda Han'ın boynuna dolandı. Karanfil çiçeğinden elde edilen o eşsiz koku, çok sevdiğim toprak kokusunu bile geride bıraktı. Artık en sevdiğim koku, bu kokuydu; Han'ın kokusu.

Ona öyle sıkı sarılmışımtım, etrafımı saran bu enfes kokuyu solumakla öyle meşguldüm ki onun bana sarılmadığını çok geç fark ettim. Kollarını benden uzakta tuttuğunu anladığımda ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerimi açtım. Dünya bir anda yeniden dönmeye başladı. Kalbim yeniden korkunun esiri oldu. Hata yaptığımı düşünmeye başladım. Mantıkla değil, duygularımla hareket ettiğimi fark ettim. Ona karşı hissetmemem gereken birtakım duygularımın olduğunu fark ettim. Kaşlarım bunu inkâr edercesine çatıldı.

Her zaman yaptığımı yapmaya karar verdim. Kaçmak üzeriydim ancak bir anda güçlü kollar incecik belime sarıldı. Dünyaya yeniden durdu. Ona doğru çekilirken kalbimdeki korku yerini yeniden heyecana bıraktı. Bana sarılmakta neden bu kadar geciktiğini merak etsem de sormak yerine anın tadını çıkarmak istedim. Kendimi yeniden kokusunun büyüüne bırakmak isteyerek gözlerimi kapatacaktım ki ikimizin de ne anlama geldiğini çok iyi bildiği o ses duyuldu. O kısa, melodik ses. Ardından kapı yavaşça açıldı ve Can'ı gördüm.

Onu görür görmez Han'ı itercesine kendimden uzaklaştırdım ve hızla yerimden kalktım. “Can! Nereden çıktın sen?”

Ağız bir karış açılmış bir şekilde bir bana bir de Han'a bakarak kapının önünde dikiliyordu.

Benim ardından Han da ayaklandı ama peşimden gelmek yerine ortalığı toparlamaya başladı. Yakalanmamızı da Can'ı da o kadar umursamıyordu ki şimdi yaptığı tek şey masanın üzerindeki toprak kalıntılarını temizlemektir. Keşke onun gibi olabilseydim. Keşke bu kadar korkmasaydım.

"Yanlış bir zamanda mı geldim?" diye sordu Can, konuşabilmesi için onu dürtmem gerektiğinde.

"Yok canım," dedim gülerek. "Ee, neden geldin sen? Bir sorun mu var?"

Kaşlarını çatarak dikkatini tamamen bana verdi. "Elisa, iyi misin?"

"Çok iyiyim, sen?"

"Evimde yabancı birinden gelen çiçek var dedin ya güzelim, hani yanında isimsiz bir de not varmış, ben de hemen geliyorum dedim sana," diye hatırlatmaya çalışınca olanları hatırladım. Han dünyanın ayarlarıyla oynarken hafızamla da oynamıştı belli ki.

"Ay, evet!" dedim yeniden korkmaya başlarken. Elimle biraz önce Han'la yeniden diktiğimiz çiçeği işaret ettim. "Bak, orada."

Meraklı adımlarla çiçeğin yanına gitti. Tıpkı Han gibi çiçeğin sağını solunu incelemeye başladı ama neyse ki dokunmadı. "Kontrol ettin mi?" diye sorarken çiçeğe bakıyor olsa da muhatabı Han'dı.

"Evet, temiz," dedi Han.

"Kameralar?"

"Devre dışı bırakılmış."

Can, pembe çiçeklerden gözlerini alarak Han'a dikti. Ben henüz kameraların devre dışı bırakılmış olduğu gerçeğini hazmedememişken Can'ın aklına takılan başka bir şey vardı. "Çok daha önemli bir sorum var."

“Yolla gelsin.”

“Bu çiçekler, son teknoloji güvenlik sistemine sahip bu eve gizlice girilip bırakılırken sen neredeydin?”

Han, rahat bir tavırla düşünür gibi yaptı. “Sanırım tam o sırada sebze bölümünden çıkmış, un anyordum.”

“Ne diyor bu?” diyerek bana döndü Can.

“Uzun hikâye.”

Başını sallayarak koltuğa geçip oturdu. “Neyse ki vaktim bol.”

“Notu bırakan kişi bugün sete gelmiş. Dikkatini çeken herhangi biri oldu mu?” diye sordu Han. O an fark ettim ki Han istemediği sürece ağzından hiçbir şekilde laf alamıyor, yine o istemediği sürece ona hiçbir şey yaptıramıyordunuz. Bu da bana söylediği bütün lafların ve benim için yaptığı her şeyin içinden geldiğini gösteriyordu.

Aptal aptal sırtıtmak için çok yanlış bir zamandı, kendimi sonrası için durdurdum.

“Hayır da sen sete geldiğini nereden çıkardın?” diye sordu Can.

Buruşturulmuş kâğıdı Can’a verip biz de geçip koltuğa oturduk. Ben çiçeğin tanı karşısına oturduğunda Can sağ yanımda, Han ise sol yanımdaydı. Oturma düzenimizin bir anlam ifade etmediğini, düşünmem gereken çok daha önemli konular olduğunu söyledim kendime. Alt tarafı Can sağımdaydı, Han da solumda...

“Okuma yazmada güçlük çekiyorsan yardımcı olayım,” deyince Han, uzun bir sessizliği böldüğünü anlayarak başımı sağ omzuma doğru çevirdim.

Can, yazan notu okumuştü çünkü yüzünde beti benzi attı denilecek kadar gözle görülür bir değişiklik vardı. Tekrar bana döndüğünde durumun ciddiyetini daha da kavramış gibiydi. Ve şimdi çok daha öfkeli görünüyordu. “Onu nasıl yalnız bırakırsın!” diye bağırdı birden.

“Gitmesini ben istedim,” diye araya girsem de Can’ın bana baktığı da beni duyduğu da yoktu.

“Ya başına bir şey gelseydi? Çok mu gerekliydi market alış-verişin?”

“Evet, gerekliydi,” dedi Han, artık o da sinirlenmişe benziyordu. “Ne olduğunu konuşmak yerine bundan sonra ne olacağını konuşmaya geçelim mi artık?”

“Olur, geçelim,” dedi Can hiddetle. “Mesela senin bir an önce pılını pırtını toplayıp gitmen gerektiğini konuşabiliriz. Kovuldun!”

Büyüttüğüm gözlerimi Can’a çevirdim. “Can!”

“Hayır, Elisa. İtiraz istemiyorum.”

“Ben sadece Elisa isterse giderim,” dedi Han. “Belki o zaman bile gitmem,” diye eklediğinde bu söylediği bana aptalca bir biçimde romantik geldi. Uçmak için fırsat kollayan kelebekler karnımdaki yerini almıştı bile.

“Elisa,” diyerek bana döndü Can. “Lütfen bir kez olsun tanıdığım Elisa Tanyeli ol ve sadece kendini düşün. Belki de şimdi hayatın tehlikede, peşinde kimin olduğunu da amacının ne olduğunu da bilmiyoruz. Risk alamazsın, ona seni koruyabileceğine dair güvenemeyiz. Ayrıca bu adam gerçek bir koruma bile değil, daha önce hiç böyle bir iş yapmamış, bunu biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedim Han’a dönerek. “Ona güvendiğimi bildiğim gibi.”

Han’ın dudaklarının kenarlarındaki çukurlar yeniden belirginleşirken ben de gülümsedim. Ama Can beni kolumdan tutarak sarsmaya başlayınca bu çok kısa sürdü. “Kafayı mı yedin sen? Bu adam bir kimyager! Seni gerçek kötülerden koruyamaz!”

“O kadar emin olma,” dedi Han.

“Ne o?” diye kafa tuttu Can. “Ne yapacaksın? Çiçeğin sahibi Elisa’nın karşısına çıkarsa ve ona zarar vermek isterse yaptığın sabunlarla mı döveceksin onu?”

Han’ın suratındaki ifade karardı. “İstediğin şey, Elisa’nın yanındayken silah taşımamısa bunu yapabilirim,” derken şaka yaptığını düşünmek istiyordum ama hiç öyle görünmüyordu.

“Madem bunu yapabiliyordun neden şimdiye kadar yapmadın?”

“Onu korkutmak istemedim.”

Şaşkınlıkla Han’a döndüm. “Anlamadım, senin silahın mı var?”

“Evet,” dedi rahat bir tavırla.

“Bir kimyagerin neden silahı olur ki?” diye sorduğumda çok önemli bir konuya parmak bastığımı düşünüyordum ama ikisi de oralı olmadı.

“O halde sana son bir şans veriyorum,” dedi Can. Bu, Han’ın alaycılıkla gülmesine neden olsa da Can bozuntuya vermeden devam etti. “Bu saatten sonra Elisa’nın yanından bir an olsun ayrılmıyorsun ve onunla olduğun her an yanında silah taşıyorsun.”

“Silah işi gerçekten gerekli mi?” diye sordum, ilk şartı benim için makuldü ama ikincisi abartılı gelmişti.

“Ne ile karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz,” dedi Can. “Tedbiri elden bırakmamak gerek.”

“Bu yüzden öncelikle durumu polise haber verelim. Evdeki kameralar devre dışı bırakılmış olsa da çevredekilere bakılabilir, parmak izi kontrolü de sağlanmalı.”

“Şimdiye kadar aklın neredeydi?” diye sordu Can.

“Elisa’da.”

Öksürmeye başladım. “Yani, şey,” dedim geveleyerek. “Çiçeği kontrol ederken toprağını dağıtmıştı, ben de bu yüzden ağlayınca benimle ilgilenmek zorunda kaldı, polisi falan unuttuk hep.”

“Ağlattı mı seni?” Harika. Takılacağı ve yeniden öfkelenmesine sebep olan başka bir konu daha bulmuştu.

“Ben polis çağırayım,” diyerek yanımdan ayrıldı Han. mutfığa doğru yürümeye başladı. Bizden uzaklaştığından emin olduğumda Can’ın koluna sarıldını.

“Can,” dedim fısıltıyla. “Neden bunu yaptığını çok iyi anlıyorum ama lütfen yapma.”

“Ne demek istediğini anlamadım,” dedi kısık sesle.

“Ona sarıldığımı gördüğün için yanlış anladın. Ve bunun önüne geçmek istediğin için onu hayatımızdan uzaklaştırmak istiyorsun. Ama hayır, onunla duygusal bir ilişkim yok ve olmayacak da.”

“Emin misin?” Başımı sallasam da bana inanmadı. “Ama ona sarılıyordun. Sen kimseye sarılmazsın ki.”

“Benim için çiçek dikti. Mutlu oldum, sarılmak geldi içimden.”

“Yine de onun senin çalışanın olduğunu, onunla hiçbir şekilde ilişki yaşamanızın uygun olmayacağını tekrar ve tekrar aklından geçirmende fayda var. Ne cinsel ne duygusal.”

“Merak etme,” dedim ona güven veren bir sesle. Ama aynı ses bana hiç güven vermiyordu.

•

Han ve polisler evi terk ettiğinde Can’la baş başa kalmış olduk. Rutinimizi gerçekleştirmek üzere mutfığa geçti.

“Kalp mi civciv mi?”

“Civciv.”

Sırtımı koltuğa yaslayarak başımı da geriye attım. Gözlerimi kapatarak yorucu günü düşünmeye başladım. Sette kavga çıkarmıştım, yetmemiş partnerime saldırmaya kalkıp seti terk etmiş-tim. Daha kötü ne yaşayabilirim ki derken bir yabancından hediye almıştım. Evime gizlice giren bir yabancından... Polisler olayı araştırmaya başlamış olsa da yakın zamanda bir sonuç alabileceğimizi sanmıyordum. Bu evden de taşınıp yeni bir eve geçmem gerekiyordu belki de ama artık gerçekten çok yorulmuştum.

“İksirler geldi!” diye heyecanlanarak yanıma oturdu Can. Bana uzattığı kupanın üzerinde elinde bıçak tutan sarı bir civciv vardı. İksir dediği içecek ise sıcak çikolataydı.

Çikolatadan küçük bir yudum aldım, lezzeti mırılutlu bir ses çıkarınama sebep olurken, “Neyse ki çok sık bunu yapmamıza

gerek kalmıyor da kilo almıyorum,” diyerek vicdanımı rahatlatmaya çalıştım.

“Cipsleri yerken de kalori hesabı yapsan keşke.”

“O benim zaafım.” Tabii çiçeklerden sonra...

“Fakat anlaşılan tek zaafın o değil.”

Kaşlarımı çattım. “Anlamadım?”

Benimki gibi küçük bir yudum yerine koca bir yudum aldı içeceğinden, çikolata bulaşınca dudaklarını diliyle temizledi. Ardından ciddi bir konuşma yapacağını anlamama sebep olacak şekilde bardağını masaya bırakarak oturduğu yerde tamamen bana döndü. “Han’a âşık mısın?” Sessizliğimi bir cevap olarak almak yerine, “Soruyu biraz değiştiriyorum,” dedikten sonra gergin bir şekilde sıkıttığım ellerimi tuttu. “Birine âşık olmak zorunda olsaydın, bu kişi Han olsun ister miydin?”

“Evet,” dedim hiç düşünmeden.

Sırtıttığında ne söylediğimin farkına vardım. Evet mi demiştim gerçekten? Han’a âşık olmak ister miydim?

“Yani,” diye gevelemeye başladım. “Sonuçta çok düşünceli biri. Benim mutluluğumu ve rahatımı düşünüyor her zaman.”

“İşi bu olduğu için olabilir mi?”

Dilimi şaklattım. “Bunu içinden gelerek yapıyor. Hissedebiliyorum.”

“Hım,” dedi eğlenerek. “Başka ne hissedebiliyorsun bakalım?” Omzuna vurduğumda kahkaha attı.

“Düşünceli, kibar ve çok zeki bir adam. Ayrıca inkâr edemeyeceğimiz kadar yakışıklı.”

“Hakkında ne düşünüyorsun diye sormadım, ne hissediyorsun?”

Gözlerimi kısarak uzaklara baktım. Aslında çok düşünmem gerek yoktu. “Onun yanındayken kendimi güvende hissediyorum ve bunun onun benim korumam olmasıyla ilgisi yok.”

Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Ve hâlâ âşık değilim diyorsun.”

“Aşk yok.”

Israrcı olursa sinirleneceğimi bildiğinden başını salladı. "Neyse, bu kadar Han'dan konuşmak yeterli. Gelelim asıl meseleye..."

"Tarık Anca," diyerek gözlerimi devirdim.

"Bana kafayı yediğini ve bugünkü rezilliği bu yüzden çıkardığını söyle ki seni hoş görebileyim."

"Maalesef."

"Ne yapı seni bu noktaya getirecek?"

"Kızmak yok ama..." Başını sallayarak devam etmemi bekledi. "Söz ver."

"Söz Elisa, söz. Hadi, söyle bakalım. Neden partnerinle kavga ettin?"

"Han'la ilgili hiç hoş olmayan sözler söyledi."

"Bu mu?" dedi şaşkınlıkla. Cevap vermediğimi gördüğünde, "Bu kadar mı?" diye bağırdı. "Han için Tarık'la kavga ettin öyle mi?"

"Tam olarak Han için sayılmaz. Benim hayatımdaki biri için..." Gözlerini büyüüttüğünü görünce hemen toparladım. "Benim çalışanım olan biri hakkında öyle konuşamazdı."

"Ya, bırak Allah aşkına..." Ayağa kalkıp volta atmaya başladı. "Adam çıkıp benim anama sövse gıkın çıkmaz, oyununa devam ederdin. Kalkmış Han'a birkaç kelam etmiş diye seti terk ediyorsun."

"Haklısın," diyerek başımı eğdim.

Durup bana baktı. "Ne yani, Tarık benim anneme küfreitse gıkını çıkarmaz mısın?"

"Kızmakta haklısın demek istemiştim."

Oflayarak ve söylenmeye devam ederek volta atmaya devam etti. Sonra bir anda durdu. "Başka çare yok, PR ekibinin planını uygulayacağız."

•

Bu yaşıma dek birçok davete katılmışıtm. Lansman, parti, gala, iş yemeği, toplantılar... Ama hiçbirini için ne giymem gerektiğine dair bu kadar kararsız kalmamıştım. Karanlık tonlarda bir elbise giymek istediğimden emindim ama tam olarak hangi rengi ve modeli seçmem gerektiğini bilmiyordum. Ve zaman aleyhime işliyordu.

“Elisa!”

Beklenmedik bu ses beni dolapların önünden ayırırken giyinme odamın kapısına doğru yürüdüm. “Buradayım!”

Han, koridordaki adımlarını hızlandırırken orta noktada buluştuk. Kapının bir tarafında ben, diğer tarafında elinde bardak tutan o vardı. Uzun cam bardağın içindeki sıvı yeşildi. “Sebze suyu hazırladım senin için,” diyerek bardağı bana uzattı.

“Neden?”

“Akşam yemeğini dışarıda yiyeceksin. Nasıl bir restorana gideceğin belli değil, yemeklerini sevmezsen aç kalabilirsin. Bu seni biraz olsun doyurur.”

Karşımdaki varlığın gerçekliğinden şüphe etmeme ramak kalmıştı. Bir insan bu kadar düşünceli olamazdı. Olmamalıydı. Bunu hiç karşılık beklemeden sadece içinden gelerek yapıyor olması inanılmazdı.

“İçmeyecek misin?” diye sordu çenesiyle hâlâ elinde tutmakta olduğu bardağı işaret ederek.

“Olur,” dedim başımı sallayarak. Bardağı alırken ellerimiz birbirine değdi. Bu, onun sadece gülümsemesine neden olurken ben gözlerimi kaçırarak ona arkamı döndüm. Odanın içindeki koltuğa doğru ilerlerken kapıda beklemesini istemediğimden, “Gelsene,” diye seslendim.

“Yardıma mı ihtiyacın var?” diye sordu içeri girerek.

Bir ona baktım, bir de dolapların içindeki kıyafetlere. Onun benim için nasıl bir elbise seçeceğini merak ettiğimi fark edince başımı salladım.

“Ne yapabilirim senin için?”

“Bu akşam giyeceğim elbiseyi sen seçer misin?”

“Akşam yemeği için mi? Hani şu çok önemli bir iş yemeği olan?” Hızlıca başımı salladım. Mırıltılı bir ses çıkararak dolapların önünde gezinmeye başladı. Her dolabın içinde tek bir rengin tonları vardı. Beyazı eledi. Yeşili pas geçti. Maviye bakmadı bile. Ama kırmızının önüne geldiğinde durdu. Dolabın cam kapaklarını araladı ve kırmızı tonlarındaki elbiselerin üzerinde elini gezdirmeye başladı. Askısından tutup dolaptan çıkardığı elbisenin rengi bordoydu.

İnce askıları olan saten elbiseyi göstererek, “Bu uygun olur mu?” diye sordu. Elbisenin sevdiğim tek yanı bacak dekoltesi idi, sol yanındaki derin yırtmacıyla dikkat çekiyordu.

“Sevdin mi?” diye şaşırdım. Han’ın zevkinin bu kadar iyi olacağını hiç düşünmemiştim.

“Sana çok yakışacak. Kırmızının tonları sana her zaman yakışıyor.”

Teşekkür edercesine gülümseyip benim için hazırladığı sebze suyunu tek dikişte içip bitirdim. “Nefis,” dedim sevinçle. “Eline sağlık. Şimdi hazırlanma vakti.” Ayağa kalktım, ben ona boş bardağı uzatırken o da bana benim için seçtiği elbiseyi uzattı.

“Aşağıda bekliyorum.” diyerek odadan ayrıldığında hiç vakit kaybetmeden hazırlanmaya başladım. Makyajımı ve saçlarımı öncesinde yaptığım ve Han’ın seçtiği elbiseye de uyum sağladığı için şanslıydım. Elbiseyi üzerime geçirdikten sonra ona uygun siyah ince topuklu ayakkabılarımdan birini aldım ve yine siyah çantamla birlikte odadan ayrıldım.

Asansöre doğru yürürken bir elimde çantam, diğerinde içine konulmayı bekleyen parfüm şişesi duruyordu. Muzip bir gülümsemeyle şişenin kapağını açtım, özellikle saçlarıma da sinecek şekilde üzerime parfüm sıktım. Asansörün kapıları açılırken şişeyi çantama tıkıştırmakla meşguldüm. Kabindeki aynada kendime son kez baktım, hafif bir dalga vererek açık

bıraktığım saçlarım ıslıl ıslıl parlıyordu. Her ne kadar son zamanlarda kendime pek iyi bakamamış olsam da gerçek karşımdaydı işte. Ben Elisa Tanyeli'ydim.

Kapılar açılırken aynadan beni salonda bekleyen Han'ı gördüm. Topuklarımın üzerinde dönerek asansör kabiniinden çıktım, ona doğru yürümeye başladım. Beni görür görmez gözleri bana kilitlenmişti. Beni baştan aşağı süzemeyecek kadar şaşkın görünüyordu. Elbisenin bana yakışacağını düşünmüş ama bu kadar yakışacağını tahmin etmemiş olmalıydı.

O da üzerindeki kıyafetleri değiştirmişti. Her zamanki gibi spor ama şık giyinmeyi tercih etmişti; vücuduna oturan siyah bir tişört ve aynı renkteki kumaş pantolon. Onu hiç gömlek giyerken görmemiştım, özellikle beyaz gömleğin içinde nasıl görüneceğini merak etsem de bu tişörtlerle de çok çekiciydi.

Asansörden indikten sonra düz zemin üzerinde birkaç adım atmak ve salona ulaşmak için üç basamak inmek gerekiyordu. Basamaklara yaklaştığımda Han silkelenerek kendine geldi ve bana yöneldi. İlk basamağı inmeme kalmadan bana elini uzattı.

Uzattığı eline şaşkınlık dolu bir gülümsemeyle baktım. Ona benim için çalışmaya başladığı ilk günlerde gelip elimi tutması gerektiğini, düşüp bir yerimi kırabileceğimi söylediğimde beni terslemişti. "Alt tarafı üç basamak," demişti. Ama şimdi ben talep etmediğim halde o yanıma gelerek elimi tutmak istiyordu.

Avuç içimin terlemeye başladığını hissettiğimden, elini parmak uçlarımla tuttum ve üç basamağı inmek için bana yardımcı olmasına izin verdim. Üçüncü basamaktan sonra tam karşısında durduğumda ona bakmak için yeniden başımı kaldırmam gerekmişti. Bu adam gerçekten çok uzundu.

"Koku oyununa bir son verelim mi?" diye sorduğunda şaşırdım. Bunu hiç beklemiyordum işte. Sıkılmış mıydı, neden aruk oynamak istemiyordu ki? Ama ona bunu soramazdım, teklifini kabul edemeyeceğim gibi...

“Bu kez gerçekten bilersen neden olmasın?” diye sordum. İşte bu, bir kez daha oyunbozanlık yapacağımın kanıtıydı. Onu reddetmemiştim ama kabul etmeyeceğimi de anlamıştı.

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Kokla bakalım,” dedim meydan okurcasına.

“Imm,” dedi düşünceli bir sesle, bana yaklaşımadan yanım adım ötemde durarak tahminde bulundu. “Vanilya.”

Kahkaha attım. “Bu çok kolaydı. İçeriğinde vanilya özü olmayan parfüm yok denecek kadar az.”

Benim gibi yüksek sesle gülmek yerine sadece dişlerini göstererek gülüp bana doğru eğildi. Dakikalar önce saçlarımla buluşan parfümümü kokladı. “Greyfurt.” Elini kaldırıp omuzlarımı kapatan saçlarımı geriye doğru attı. Diğer eliyle de beklemediğim şekilde beni belimden tutarak kendine çekti. “Frenk üzümü.”

“Derinlerde?” diye sordum, boğuk çıkan sesimle. O his yenden gelmişti. Bir ateşti, ilk kıvılcım nereye atılmıştı, nereden çıkmıştı belli değildi ama etrafımızı sardığı su götürmez bir gerçektir. Üstelik kül olmaya da hiç niyeti yoktu.

Saçlarımı geriye attığında açığa çıkan boynuma doğru biraz daha yaklaştı. Kokuyu soluyacağını sandım çünkü oynadığımız oyun koku bilmek üzerineydi. Bunu yapmak için yapman gereken tek şey koklamaktır. Ama o, bu kez öyle yapmadı.

“Çok derinlerde,” dedikten sonra dilini aşağıdan yukarı doğru boynumun üzerinde gezdirdi. “Mmm,” dedi geri çekildikten sonra. “Portakal çiçeği.”

Beni tam olarak şimdi belimden tutarak kendine bastırmıyor olsaydı, dengemi kaybederek yere düşebilirdim. Çünkü bu fazlaydı. Onunla öpüşmekten daha fazlaydı. Öpüşmek eylemi dudakların ritmik bir şekilde hareket etmesi olarak ifade edilebilecekken bu yaptığını anlatmaya yetecek kelime lügatimde yoktu. O eşsiz karanfil kokusu üzerindeyken önce bana sarılmış, sonra kendi kokusu benimkiyle karışacak şekilde bana yaklaşmış ve dilini boynumda gezdirmişti. Dilini. Teninle. Buluşturmuştu.

“Bildin,” dedim büyülenmiş bir şekilde.

Tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. “Her zamanki gibi.”

Boynumdaki ıslaklığı parmağının ucuyla sildikten sonra belimi de yavaşça bıraktı. Geri adım atarak beni baştan aşağı süzdü. Dağıttığı beni... “Yakışacağını söylemiştim,” dedi yanım ağız gülümserken.

“Gidelim mi?” diye sordum sadece, kalbim patlamak üzereydi. Başım o kadar dönüyordu ki bir köşeye çekilmeli ve sakinleşmeliydim.

“Nasil istersen,” dedi anlayışla ve önden ilerlemem için işaret etti.

Onu arkamda bırakarak evden çıkmak üzere yürümeye başladım. Dışarı çıktığımda ani hava değişikliği bile beni kendime getirmede. Arabaya bindiğimde yol boyu sessiz kaldım. Han’a üzerimde bu kadar etkisi olduğunu belli etmek istemesem de elimde değildi. Karşısında büyülenip kalıyordum, hareket etmek imkânsız hale geliyordu. Bırak hareket etmeyi, konuşmak hatta düşünmek bile olanaksızdı.

“Geldik,” dediğinde yemeğe geçmeden kendime gelmem için sadece iki dakikamın olduğunu fark ettim.

Arabadan inip kapımı açmak için yanıma gelene dek derin nefesler alıp verdim. Kapıyı açtığında ilk kez elini tutmadan arabadan indim. Bu onu şaşırtsa da üzerinde durmadı. “Her zamanki gibi seni görebileceğim bir masada beklememi mi istersin?”

Başımı iki yana salladım. “Arabada bekleyebilirsin.” Nedenini biraz önce olanlara yormuş olabilirdi ama hayır, bu değildi. Sebebi çok başkaydı.

“Peki,” dedi bozuntuya vermemeye çalışarak. Ama beni yanlış anlamıştı ve evdeyken yaptığından hoşlanmadığımı, ondan bu yüzden uzak durmaya çalıştığımı sanıyordu. Bu yanlış anlaşılmanın önüne geçmem gerekirdi belki ama şimdi bunun için zamanım yoktu.

“Bir saat sonra görüşürüz,” diyerek yanından ayrıldım. Attığım adımlar bir iş yemeği için değildi. Han’a yalan söylemiştim. Ve onun aksine, ben bu konuda o kadar iyiydim ki Han ona yalan söylediğimi anlamamıştı bile.

Öyle ki tam bir saat sonra akşam yemeğinde bana eşlik eden kişiyle restorandan ayrıldığımızı gören magazin ekipleri kameralarını bize doğrultmuşken yolun sonundaki Han donup kaldı. Bu yemeği kiminle yiyeceğimden de PR ekibinin planından da Han’ın haberi yoktu. Çünkü ona söyleyememiştim. Can’ın günü kurtaracağını düşünerek anlattığı bu plandan Han’a bahsetmemiştim. Bilseydi hoşuna gitmez, onaylamaz ve beni bu yemeğe getirmezdi. Ama kariyerim için bunu yapmam gerekiyordu. Han beni her ne kadar gerçek Elisa’ya dönüştürmek istese de benim sevdiğim kişi Elisa Tanyeli’ydi. Bu yüzden Han henüz ilk şaşkınlığı üzerinden atamamışken ona ikinci darbeyi vurdum.

“Evet,” dedim flaşlar gözümü alırken. “Dedikodular doğru, Tark Arıca’yla sevgiliyiz.” Ve daha dün sabah Han için kavga ettiğim partnerim Tark’ın, Han’ın gözleri önünde elimi tutmasına izin verdim. Han’ın bana hayal kırıklığıyla bakan gözlerinin önünde...

22. BÖLÜM

“KURTARICIM, AŞK”

Küçük bir not daha. Üzerinde sadece iki kelime yazan... Afıyet olsun. Bu kadar. Başka bir söz yok. Bir bakış da yok. Han hiç yok. Onun bıraktığım bildiğim on yedinci ‘afıyet olsun’ notu, diğerlerinin yanındaki yerini alırken ada tezgâha geçip oturdum.

Han’sız yiyeceğim on yedinci öğünümdü bu. Han’ın benden uzaklaşmasına sebep olan gecenin ardından tam sekiz gün geçmişti. Bugün dokuzuncu gündü, artık bir şeylerin değişmesini umuyordum. Hiç olmazsa bana kendimi açıklamam için bir fırsat tanınmalıydı.

O gece magazin ekipleri boy boy fotoğraflarımızı çekükten sonra kendi arabama binmek yerine elini tuttuğum Tarık’la gitmek zorunda kalmıştım. Hayır, onunla başka bir mekâna geçmemiştik. Bu sadece oynadığımız oyunun bir parçasıydı. Tarık beni evime bırakmış, bir sonraki set gününde görüşmeyi dileyerek gitmişti. O gecenin sabahını tek başıma etmiş ama daha sonra ne yapmışsam da Han’la konuşamamıştım. Beni görür görmez kaçıyor, kahvaltımı ve akşam yemeğimi hazırladıktan sonra ortalıklardan kayboluyor, beni bir yere bırakırken müziğin sesini kulaklarımı sağır edecek şekilde açıyordu. Can her ne kadar kariyerim için en iyi yolun bu olduğunu söylese de Han’ın bu tavırları beni şüpheye sürük-

luyor ve Tarık'la oynadığımız bu aşk oyunundan her geçen gün biraz daha nefret ediyordum.

Neyse ki bana ne kadar kızmış ya da kırılmış olursa olsun, Han işini gerçekten iyi yapan bir korumaydı da isimsiz notlar gönderen hayranım tarafından henüz zarar görmemiştim. Ama evet, yeni bir not daha vardı. Bıraktığı yeni notu tam dönün önce karavanımda bulmuştum. Dinlenmek için karavanıma geçtiğimde masada duruyordu. Bu seferki bir papatyaydı. Han beni yeniden ağlatmak istemediğinden bu kez çiçeği kontrol ederken ona zarar vermemeye çalıştı. İçinde kamera ya da dinleme cihazı yoktu. O sadece bir çiçektir, bana Tarık'la olan aşk oyununu bir an önce sona erdirmem gerektiğini söyleyen... Daha doğrusu beni bu konuda tehdit eden. Han bu çiçeği de polise teslim etmiş, set ekibinin de sorgulanmasını talep etmişti. Sonuç başarısızdı. Kimse karavanıma yabancı birinin girdiğini görmemişti. Peşimde birinin olması ve bu kişinin bir türlü bulunamaması benden çok Han'ı deli ediyordu. Bana çaktırmamaya çalışsa da bu konuda ne kadar endişelendiğini görebiliyordum çünkü bir süredir hiç yapmadığı şekilde beni her anlamda kontrol etmeye başlamıştı. Gideceğim yerleri, görüşeceğim insanları, konuşacağım lafları bile ona sormamı istiyordu. Han'ın güvenilir bulmadığı hiçbir yere gidemiyor, kimseyle görüşemiyor, tek kelam edemiyordum. Bütün bu süreçte Han yanımdaydı ama varlığını sadece hissedebiliyordum, göremiyordum.

Tatlı kaşığını elime alarak kâsedeki yulaflı karışımı yemeye başladım. Bir yandan da Can'ın dün sabah bilgisini verdiği reklam çekimini düşünüyordum. Markayla çalışmayı ne zaman kabul ettiğimi bile hatırlamıyordum ama filmin çekimi yandı. Bir mücevher markasıydı. Sanırım son koleksiyonlarındaki parçayı çok beğenmiş ve sadece o kolyenin hatırına markanın reklam filminde oynamayı kabul etmiştim. Ya da sadece kaşesi iyiydi, bu da olasıydı. Can'ın işbirliklerimi bana son anda

haber vermek gibi kötü bir özelliği olduğu için bu sabah çok önemli bir dergiye kapak pozu vermek üzere fotoğraf çekimine gideceğimi de dün gece öğrenmiştim. Dergide yer alacak olan röportajı neyse ki daha sonra yazılı olarak iletecektik. Son kaşıktan sonra kâseyi itip ayağa kalktım. Bizden sonra İpek'in gelip hem mutfağı hem de tüm evi elden geçireceğini biliyordum. Onunla bir süredir hiç karşılaşmamıştık, kızının sınav sonuçlarını merak ediyordum doğrusu. Fırsat bulduğum ilk anda onu köşeye çeksem iyi olurdu. Tabii ondan önce köşeye çekmem gereken başka biri vardı. Sanki benimle konuşacakmış gibi...

Kol çantamı ve telefonumu da yanıma alarak evden ayrılmak için kapıyı açtım. Han tam karşımdaydı. Şimdilerde de böyle bir huy edinmişti kendine. Bana kahvaltı ve akşam yemeği hazırladıktan sonra evi terk ediyor ama kapının önünden ayrılmıyordu. Sanırım takipçimden beni bu şekilde korumaya çalışıyordu.

"Günaydın," dedim gergin bir gülümsemeyle.

"Günaydın," diye karşılık verse de suratı asıktı. Ama bu haliyle bile çok çekiciydi. Farklı bir aurası vardı. Bazı insanların çekici olabilmesi için enerjilerinin yüksek olması gerekirdi. Onları hep mutluyken görmeliydiniz, sevecen ve şefkatli halleriyle sizi kendilerine çekerlerdi. Han öyle değildi. Ona her baktığında nasıl bir ruh halinde olursa olsun kendini uçuyormuş gibi hissediyordun. İki kürekkemiğinden dışarı fırlayan o muhteşem kanatlar seni havalandırıyor. Hafifliyor, yaşadığın bütün sinir stres ve üzüntüyü unutuyor, ayakların yerden kesilirken bu hissi bir çift mavi göze borçlu olduğunu biliyordun. Ya da tüm bunları sadece ben yaşıyordum.

"Nasılsın?" diye sordum, topuklarımın üzerine bastığımdan emin olmaya çalışırken.

"Fotoğraf çekimin var bugün," diye hatırlattı. "Önce Nilin'in stüdyosuna gideceğiz, bir saatini ayırabileceğini söyledi Can. Daha sonra bir gündüz sahnesi var, ona yetişmemiz lazım."

“Nasılsın diye sordum.”

“Setten sonra nereye gidileceğine dair bir bilgim yok. Can bu akşam boş olduğunu söyledi. Doğru mu?”

“Han.” Dişlerimin arasından söylediğim ismine tepki vermedi. “Yeter artık. Benimle konuşman gerek.”

“Konuşuyoruz.” dedi donuk bir sesle. Robot gibiydi. Ne sesinde ne de yüz ifadesinde en ufak bir duygu kırıntısı vardı.

“O gece olanlarla ilgili konuşmalıyız.”

“İlgilenmiyorum.”

“Yalancı!” dedim kısık gözlerle.

“Yalnız değilmişim.”

“Ne yalan söylediğimi gördün sana?”

“İş yemeği?”

“Yalan değildi, iş yemeği işte. Tarık’la olan birlikteliğim gerçek mi sanıyorsun? Sadece iş için. Setteki tartışma, projeyi baltalayabilirdi. Dizinin daha ilk bölümü bile yayınlanmadı.” PR ekibi kendiyle gurur duyuyordu. Bu aşk oyunu onların planıydı ve hayata geçirdiğimiz için Tarık’a da bana da minnettarlardı. Bu işten herkes kârlı çıkmıştı ve memnundu. Bir kişi hariç.

“Birlikteliğim deme.”

“Ne?”

“Tarık’la olan birlikteliğim lafını kullanma.”

Ofladım. “Tamam, aşk oyunu işte.”

“Onu hiç söyleme. O adamla aşk kelimesini yan yana getirme.”

“Sen iyice delirdin.”

“Beni delirten sensin!” diye bağırdı birden. Nihayet konuşmaya başlamıştı. Verandada ayakta dikilmiş bir basamak aşağıdaki Han’a bakıyordum. Yine de gözlerine bakabilmek için başımı kaldırmam gerekmişti. “Bana dahiyane planınızdan bahsetmedin. Bir iş yemeği dedin sadece. O mekândan çıktığında yanında o herifin olacağını bilmiyordum ben. Onun elini tutacağını da... Bana bunun olacağını söyleseydin...”

“Engel olurdun. Oraya götürmezdin beni.”

“Tabii götürmezdim. Bu saçmalık! Onu sevmiyorsun, ondan hoşlanmıyorsun bile.” Duraksadı, kaşları hafiften çatıldı. “Hoşlanmıyorsun değil mi?” dedi kuşkuyla.

“Ondan hoşlanmıyorum,” dedim, hoşlandığım başka biri var dercesine.

“Sadece proje baltalanmasın diye bunu kabul ettiğine inanmıyorum. Anlıyorum, Elisa Tanyeli olmayı seviyorsun, tamam, o hayatı seviyorsun. Ama bu kadar fazla değil mi? Kendin bile bir rolden ibaretken hayatına aldığın insanları da oyun arkadaşın yapıyorsun. Gerçekliğini tamamen yitirmek üzzerisin, farkında değilsin.”

“Derdin bu muydu?” diye şaşırdım. Oysaki ben çok başka şeyler düşünmüştüm. Beni Tarık’la öyle gördüğünde kışkırdığını, bana bu yüzden kırılıp kızdığını sanmıştım.

“Elbette bu,” dedi beklemeden. “O geceye kadar hep umudum vardı, bir gün o güzel gülüşünde görüp tanıdığım gerçek Elisa’yı açığa çıkaracağımıza dair umudum vardı. O gece anladım ki gerçek Elisa öyle derinlerde ki onu bir daha görmek imkânsız.”

“Gerçek Elisa derken tam olarak neyden bahsettiğini bilmiyorum ama ben Elisa Tanyeli’yi seviyorum. Böyle daha güzelim ben, güçlüyüm, seviliyorum, çok seviliyorum.”

“Sadece Elisa Tanyeli olmak zorunda değilsin.”

“O ne demek?”

“Aynı anda hem Elisa Tanyeli hem de gerçek Elisa olabilirsin.”

“Bu imkânsız.”

Bana üstten bir bakış attı. Hayır, bu benden daha uzun olduğu için aluğu bir bakış değildi. Bilgiç bir tebessümle kıvrıldı dudakları. “Sen sanıyor musun ki ben sadece Han’dan ibaretim?”

“Değil misin?” diye şaşırdım. Bunu hiç düşünmemiştim. Han. Han’dı işte. Başka bir yüzü yoktu, başka bir gülüşü yok-

tu, başka bir yolu yoktu. Böyle sanıyordum ben, hissettirdiği buydu çünkü.

“Değilim. Nasıl ki senin gerçek benliğin varken bir de rolüne çok iyi çalıştığın başka bir sen varsa benim de var. Han’dan daha güçlü, daha saygın, daha ulaşılmaz.”

“Hangi sen daha çekici peki? Benim tanıdığım mı yoksa diğeri mi?” Esprili bir dille sorduğum bu soruyla ortamdaki gerginliği azaltmaya çalışmışım.

“Buna diğeri de tanıdıktan sonra kendin karar vermeye ne dersin?”

“Hım,” dedim gülümseyerek. “Nasıl olacak o?”

“Zamanla,” dedi kıskırtıcı bir gülümsemeyle. “Biraz sabır,” dedikten sonra göz kırptı.

Biraz sabır, dedi zihnimdeki bir ses. Bu benim sesimdi, geçmişe aitti. *Biraz sabır*, diyordu. *Belki biraz yıldızçiçeği*, diye ekleyerek gülümsüyordu. İçten bir şekilde, samimiyetle. Bir numaralı gülümseme. “Yoksa?” dedim bir anda. Olabilir miydi? Gözlerim Han’ı baştan aşağı süzdü. Zihnim geçmişle şimdi arasında gidip gelirken onu tartıyordum. Beklediğim, *istediğim* gerçekten o muydu?

“Gidelim mi artık?”

Onu sorgulayan gözlerle incelemeye devam ederken başımı salladım. Öyle olsaydı, bunu bilirdim. Han gerçekten de o olsaydı, bana bunu söylerdi. *O adam* böyle bir gerçeği benden saklamazdı.

•

Han beni sadece yirmi dakika içinde Nilin’in stüdyosuna ulaştırdı. Birkaç poz demiş olsak da Nilin’in işi beklediğimizden daha uzun sürdü. Neyse ki giyinip soyunmaya o kadar alışkındım ki kulise dönmek ve kendi kıyafetlerimi giymek sadece yedi dakikanı almıştı. Tabii sete yine de yarım saat kadar gecikecektik. Bu yüzden yola çıktığımızda ben fotoğraf çekimin-

deyken yanımıza gelen Can'a dönüp, "Ekibe geç kalacağımızı haber verir misin?" diye sordum.

"Gerek yok bence."

Han'ın bakışları dikiz aynasından bizi bulurken kaşlarımı çatarak yanımda oturan Can'a baktım. "Anlamadım?"

"Elisa Tanyeli'sin sen. Bu dizinin başrolüsün, yarım saatlik bir gecikmeyi sorun edecek halleri yok."

"Onların bu gecikmeyi sorun etmeyecek olmaları bunun bir sorun olmadığı anlamına gelmiyor," diyerek araya girdi Han.

"Bu kadar çok önemsiyorsan o fotoğraf çekimine daha erken getirecektin Elisa'yı."

"Ya da sen bu çekimi, setin olmadığı bir güne alacaktın."

"Dizi setinin olmadığı bir gün yok, bunu sen de biliyorsun." Doğruydum, neredeyse her gün setteydim. Bazı günler on saat sürdüğü bile oluyordu. Ve bunun daha iyi günler olduğundan Han'ın haberi yoktu.

"Ekibe sen mi haber veriyorsun yoksa Sevgi'yi aramalı mıyım?" İtiraz istemeyen bir ses kullanmıştı. Direksiyondaki eller de en az ses tonu kadar gergin hissettiğini gösteriyordu.

Can bana yandan bir bakış attı. Han'ı başımı sallayarak desteklediğimde Can ofladı. "Arıyorum, tamam." Ekibi arayıp gecikeceğimizi bildirmesi sadece on saniye sürdü, oraya varmamız ise yirmi yedi dakikamızı aldı.

Alclacele arabadan indik ve bana ait olan karavana doğru koşturmaya başladık. Han solumda, Can sağımda yürürken Sevgi de çoktan yanımdaki yerini almıştı. Can'ın biraz ilerisinde bana bakarak geri geri yürüyordu. "Günaydın Elisa Hanım, hazırlanırken ne içmek istersiniz?"

"Su," dedim her zamankinin aksine. Daha önce hep kahve istemiştim; sütsüz ve şekersiz.

Sevgi başını sallayarak kulağındaki kulaklığa fısıldadı, tekrar bana döndü. "İlk sahne Tarık Bey'le olacak. Sonra kısa bir ara vereceğiz."

Başımı sallayarak birinin benim için karavanın kapısını açmasını bekledim. Han, Can'dan önce davranarak kapıyı açtı ve karavana bindi. İçeriye kontrol ettikten sonra dönüp bana elini uzattı. Verdiği bu güven hissini seviyordum. Sevgi bana bir şeyler anlatmaya devam ederken ben onu dinlemeyi çoktan bırakmış, Han'ın elini tutarak beyaz karavana binmiştim.

İlk sahne için üzerime mini bir etek ile kolsuz bir bluz giydirildi. Saçlarım yine dalgalandırılarak omuzlarımdan sarkıtıldı. Makyajım da elbette tam bir romantik komedi kahramanına yakışacak şekilde yumuşak tonlardaydı. Hazırlık bittiğinde Sevgi'yle dışarı çıktık ve Duru karakterinin sahibi olduğu restoranın önünde kurulan sete girdik. Kamera ve ışık ekibi beni selamlarken yönetmen koltuğunun boş olduğunu gördüm. Hiç olmazsa ondan önce gelmiştim, bu iyiydi. Tarık Arıca ise her zamanki gibi Pelin'le baş başaydı. Bu kız gerçek bir avcıydı.

Tarık'ın yanında yer alan, sırt kısmında gümüş yaldızlarla isminin yazılı olduğu sandalyeye oturdum. Han başımda dikilirken elinde tuttuğu karton bardağı bana uzattı. Bu yoğun çalışma tempomda Han'ın da bana yardımcı olmak için kendi kendine geliştirdiği bazı yöntemleri vardı. Ve bunlardan en iyisi ben karavanda hazırlanırken aldığı kahveydi. Sevgi'nin bana getirdiği kahvelerden farklı olarak Han'ınkinin içinde süt ve şeker vardı. Listemde yer almayan iki besindi bunlar ama Han ısrarla ihtiyacım olduğunu söylüyordu. Günde üç kez kahve içiyordum ve en azından birinin doyurucu olması gerektiğini düşünüyordu. Bana verdiği bardağın içinde ne olduğunu Can bile bilmediği için sorun etmeden uzattığı bardağı alıyor ve şekerli kahvemi afiyetle yudumluyordum.

Tarık, "Ne o. güzellik uykundan uyanamadın mı?" diye sorunca kahvemi sandalyemin bardak koyma yerine bırakarak dikkatimi ona verdim.

"Oradan bakınca güzellik uykusuna ihtiyacım varmış gibi mi duruyor?" Evet, ne yazık ki oynadığımız bu aşk oyunu yalnızca magazini büyülemişti. Aramızdaki sorunların biraz olsun

azaldığı yoktu. Birbirimize bulduğumuz ilk fırsatta laf soku-
yor, tabiri caizse kedi köpek gibi didişiyorduk. Fakat ikimiz
de işini iyi yapan profesyoneller olmalıydık ki aramızdaki bu
gerginliği kameralara yansıtmıyorduk.

“Ay şuna bakın hem suçlu hem güçlü!” Kaşlarını çatarak bu
sözü söylemişti Pelin.

“Bahsettiğin şey geç kalmamızsa eğer...”

“Evet, elbette bundan bahsediyorum. Bu insanlar eşek başı
mı sabahın köründe buraya gelip set kuruyorlar? Ya Tarık? O
vaktinde gelirken sen neden gecikiyorsun?”

“İsteyerek gecikmedim.”

“Bırak Allah aşkına. Biz bilmiyor muyuz sanki seni? Elisa
Tanyeli’yim ben demişsindir kesin. Bekleyecekler beni tabii,
işleri ne falan da demişsindir.”

“Boş ver Pelin,” dedi Tarık. “Elisa bu. Ne dersen de kendini
haklı bulur, ne yaparsan yap sadece kendini önemser.”

“Sadece kendimi değil,” diyerek reddettim.

“Ah, doğru,” dedi başını sallayarak. “Bir de *çalışanlarını*.”

İçimde yeniden bir öfke kıvılcımı parladı. “Derdin ne senin?”

“Bütün ekipten özür diledin, gönüllerini almak için onlara
yemek bile ısmarladın. Oysaki özür dilemen gereken tek bir
kişi vardı, o da bendim!” Seti terk ettiğim günden bahsediyor-
du. Ertesi gün ekipten özür dilemiş ve samimi olduğumu gös-
termek için de onlara yemek ısmarlamıştım.

“Özür dilediğimde bu konu kapanıp gidecek mi?” Tarık’ın
gözlerinde anlık bir parıldama oldu. Belli ki o da aramızın bo-
zuk olmasından epey bi’ sıkılmıştı, buna bir son vermek istiyor
ama gururu el vermediği için yaşananları yok sayamıyordu.

“Tabii.”

“Ben bi’ düşüneyim bunu,” dediğimde Tarık hafiften gü-
lümser gibi oldu ama sonra hemen kendini toparladı. Tekrar
kahveme uzandım ve ideal sıcaklığı çoktan geçmiş sütlü karı-
yı yudumlamaya devam ettim.

Önce Tarık'la, sonra Duru karakterinin iş arkadaşlarıyla olan sahnelerin ardından bugün için set bitmiş oldu. Fakat iş, elbette devam ediyordu. Bu akşam saat tam sekizde dizinin ilk bölümü yayınlanacaktı. PR ekibinin planını uygulamaya devam ettiğimiz için saat tam altıda Tarık'la romantik bir akşam yemeği yemek üzere onun arabasına bindik. Arabada sadece ikimiz vardık. Menajerlerimiz ve Han bizi benim arabamla takip edeceklerdi. Plana göre şık bir mekâna gidecek, yemeğimizi yerken birkaç kare poz verecek ve çıkışta bizi bekleyen magazin ekibine ilk bölüm için çok heyecanlı olduğumuzu söyleyecektik. Yan aynaya her baktığımda gördüğüm siyah Range Rover açıkçası beni daha çok heyecanlandırıyordu. Han'ın bu arabada ne yaptığını merak ettiğini ve saçma sapan düşüncelere dalarak öfkелendiğini düşünmek daha eğlenceliydi.

"Mekân yakınlarda," dedi Tarık. "Yemek siparişimiz önceden verildi. Gidip formaliteden menüye bakacağız, beş dakika içinde zaten hazır olan yemeklerimiz gelecek. On beş dakika sonra mekândan ayrılacağız."

"Tamam," dedim sadece. Bir an önce olsun ve bitsin istiyordum.

"İnan bana bunu yapmaktan ben de senin kadar çok nefret ediyorum."

"Anlamadım."

"Aptal aşk oyunundan bahsediyorum, ben de hoşlanmıyorum bundan."

"Yani tabii," dedim ilgisiz bir sesle. "İnsanları kandırmak hoşuna gitmiyor olabilir."

"Ondan değil."

"Neden o zaman?" derken hâlâ ona karşı ilgisizdim, yan aynadan bizi takip eden arabamı kesiyordum.

"Çünkü oyun oynamak istemiyordum. Bunu gerçekten yaşamaktı dileğim."

Onu yanlış anlayıp anlamadığımdan emin değildim. Başımı yavaşça ona çevirdim. korku dolu gözlerim suratında gezinmeye başladı. Bunu kendine bir cevap olarak almış olmalıydı ki emniyet şeridine girdi.

Arabayı durduktan sonra kemerini çözerek bana döndü. "Elisa," dedi teslim olmuş gibi soluk vererek. Uzanıp çenemden tuttu, başparmağıyla yüzümü okşamaya başladığında içimde garip bir his peyda oldu. Kelebek değildi bu. Uçuşmuyordu bir şeyler karnımda. Daha farklı bir şeydi. "Sen çok başarılı ve güzel bir kadınsın Elisa. Tıpkı benim gibi... Benim için doğmuşsun sen. Bize bi' baksana, birbirimizin olmak için yaratılmış gibiyiz." İçimde bir şey kanat çırparak uçmuyor, sürünüyordu sanki. Kurt gibi. Küçük, mide bulandırıcı kurtçuklar geziniyordu midemde. Tarık'ın yüzümü okşayan parmağı midemi bulandırıyordu.

"Tark..." Ona derhal elini çekmesini söyleyecektim ki o sırada arabanın camı iki kez tıklatıldı.

Tark nihayet benden uzaklaşarak sol omzuna doğru döndü, camı yarıya kadar indirdiğinde Han'ın suratındaki ifade, daha önce hiç şahit olmadığım türdendi. "Bir sorun mu var?" diye sordu gözleri sadece bana odaklıyken.

"Konuşuyoruz," dedi Tarık.

"Yemekte konuşursunuz, geç kalıyoruz."

"Bana ne yapıp yapmayacağımı söyleyemezsin." Tarık'ın çenesi kasılmıştı, her an arabadan inip Han'a saldırabilirmiş gibi duruyordu.

"Magazinden önce orada olmalısınız," dedi bana gözlerini dikmiş halde. *Bunu yapıyorsan en azından işe yarasın* der gibi bakıyordu. *Boşa atış yapma* der gibi. *Kendini boş yere öldürme.*

Haklıydı, bu aşk oyununu oynuyorsam başarılı olmalıydım. Tark'la bu arabaya baş başa bindiysem geriye dönüp baktığımda hiç olmazsa planı gerçekleştirebildiğimizi söylemeliydim kendime.

Anlık bir kararla Tarık'ın elini tuttum. Han'ın beni anlayacağını düşünüyordum. Bu hareketimin Tarık'ın şaşkın bakışlarına, Han'ın ise kaşlarını kaldırmasına sebep olacağını zaten öngörmüştüm. "Gidelim mi?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Biraz acıktım."

Han cama eğilmiş bir vaziyette durmaya son vererek omurgasını dikleştirdi. bütün bu olanlar umurunda değilmiş gibi çekip gitti. Ama ben ona kendimi açıklamıştım, beni anlamalı ve Tarık'la aramızda geçenlerin benim için hiçbir önemi olmadığını bilmeliydi. Tarık'ın elini tuttum diye gerçek Elisa'yi öldürmüş sayılmazdım ki.

"Nasıl istersen," dedi Tarık gülümseyerek. Ah, şu erkekler... Bazen ne kadar kolay olabiliyorlardı.

Tabii bazı istisnalar yok değildi. Han mesela. O, hayatımda tanıdığım en karmaşık erkekti. Onu kandırmak bir yana dursun, o istemediği sürece onu konuşturmak bile neredeyse imkânsızdı.

Araba mekânın önünde durduğunda Tarık dönüp bana gülümsedi. "Hazır mısın?" Belli belirsiz başımı salladım, vale kapımı açınca yavaş hareketlerle arabadan indim. Gözucuyla arkama baktım, Hanlar henüz gelmemişti.

Tarık arabanın etrafını dolayı yanıma geldikten sonra bana elini uzattığında içimden hiç gelmiyor olsa da uzattığı eli tuttum. Birlikte çok önce rezervasyon yaptırılan mekâna doğru ilerledik. İçeri girdiğimizde güler yüzle karşılanıp masamıza yönlendirildik. Daha önce gelmediğim bir restorandı burası. Aydınlatma sistemi gözleri kör edecek kadar güçlüydü. Mekâna siyah ve altın sarısı rengi hâkimdi, yer yer gümüş rengine rasulasam da ağırlık siyahındı. Fakat benim asıl ilgimi çeken şey, mekânın boş olmasıydı. Böyle bir yer için günler öncesinde rezervasyon yaptırman gerekirdi ve masaların tamamen dolu olması beklenirdi. Ama şimdi öyle değildi, hatta gözümün gördüğü hiçbir masada müşteri yoktu.

“Bana mekânı kapattırdığını söyleme,” dedim gülümsemeye devam ederken dişlerimin arasından.

“Neden, gitmez mi hoşuna?”

Cevap vermeyerek adım atmaya devam ettim. Ve daha sonra, keşke başıma bir iş gelseydi de bu yemeğe gelemeseydim diyebileceğim o şeyi gördüm. İçeride sadece bir masa için hazırlık yapılmıştı ve o masaya doğru giden yola kırmızı gül yaprakları döşenmişti. Yaşadığım şaşkınlık donup kalmama sebep olurken Tarık sürprizini beğendiğimi sandı. Şaşkınlığın yerini öfke aldığı anda dağıtmak istediğim yakışıklı suratında geniş bir sınıtış belirdi. İnci gibi parlayan dişler şimdi benden bir teşekkür bekliyordu.

“Bu yerdekiler,” diyebildim nihayet. “Gerçek gül yaprağı mı?”

“Tabii ki.”

Delirmeme ramak kalmıştı. Romantik bir akşam yemeğinden anladığı şey bu muydu gerçekten? Kendi halinde yaşayan bir gülü önce toprağından ayırmak, daha sonra yapraklarını koparmak mı? Bu yapraklar yollarıma dökse ne olurdu döşenirse ne? Bu nasıl bir saçmalıktı! Han bir çiçeği saksısından ayırdı diye hüngür hüngür ağlayan ben, bu güzel yaprakların koparılmasına sebep olan Tarık’a saldırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ellerim her iki yanımda yumruk yapılmış bir vaziyette dururken derin bir nefes aldım. Yeni bir sorun daha çıkarmamam gerektiğini bildiğimden sertçe yutkunmakla yetindim. boğazımı acıtacak kadar sert bir yutkunma. Beklediği tepkiyi ona vermeden tek başıma ilerlemeye devam ettim.

Kendi yerine geçmeden önce sandalyemi çektiğinde aklıma Han'ın benim için o küçük tabureyi temizlediği an geldi. Beni yanlış anlamasına rağmen yadırgamamış ve rahat ettirmek istemişti. Eğildiğimde Tarık arkamdaki sandalyeyi itti. Han'ın beni o küçücük tabureye oturmam için elimden tuttuğu anı düşündüm. Karşıma geçip oturduğunda masada üzerinde altın

hareler bulunan beyaz tabaklar vardı, kâğıda sarılmış köfte ekmelekler değil.

Ansızın yanımıza bir kemancı geldi. Severdim aslında keman sesini ama birinin gözlerine bakarak dinlemek hoşuma gitmedi. Ya da baktığımı gözler Tarık'ın gözleriydi diye kulaklarımı kapatmak istiyor da olabilirdim. Keman sesi eşliğinde birbirimize oynadığımız dizideki romantik sahnelerde baktığımız gibi bakarken yemek servisi başladı. Ve önüme yengeç koyuldu. Garson ikimiz için de şarap açarken Tarık'a şok olmuş gözlerle bakıyordum.

Servis bittikten ve garsonlar kendi köşelerine çekildikten sonra kemancının masanın etrafındaki varlığını umursamadan Tarık'a doğru yaklaştım. "Bütün bunlar bir kâbus, değil mi?"

"Karıştırdın sanırım, rüya diyecektin," dedi kibirli bir gülümsemeyle.

Gözlerimi yumdum, tekrar açtığımda ateş saçtığımdan emindim. "Benim deniz ürünlerine karşı alerjim var Tank."

"Ne?" Şaşkınlıkla bir bana, bir de önümdeki yengece baktı. "Aptal kız! Ona ne sevdiğini araştırmasını söylemiştim."

Alaycılıkla güldüm. "Bir an gerçekten de bunları senin ayarladığını düşünmüştüm."

"Saçmalama." Bunları değil, çok daha iyisini düşünebilirim diyecek sandım. "Başkasına yaptırabilecekken neden kendim uğraşayım ki?" diyerek rengini bir kez daha belli etti. "Ne kadar yoğun çalıştığımızı biliyorsun."

Ah, bilmez miydim... Biz yeri geliyor tam on iki saat sette oluyor, yemeden içmeden uyumadan o kameranın karşısına geçiyorduk. Ama Han gibiler için bu süre çok daha uzundu ve Han'ın bu geceden çok daha iyisini düşünebileceğine de yapabileceğine de emindim. Seyyar köfte arabasının önünde oturup yemek yediğimiz akşam bile bu geceden daha romantikti.

"Başka var mı alerjin olan bir besin? Tekrar böyle bir durum yaşamayalım."

“Var ama tekrarlanacağını sanmıyorum,” dedim soğuk bir gülücükle. *Bir daha seninle akşamı yemeğine çıkmak mı, asla.*

“Nasıl yani?” diye sordu anlamayarak.

“Başlayalım mı?” diye sordum sabırsız bir sesle. Bir an önce bu akşam sona ersin ve bir daha asla tekrarlanmasın diye dua ediyordum. “Mezelerle idare edebilirim.”

“Nasıl istersen,” dedikten sonra tabağın yanındaki yengeç çekicini eline aldı ve önündeki dev yengeçle uğraşmaya başladı. Bunu çok sık yaptığı, elindeki çekiç ve makası nasıl tuttundan ve etini kabuğundan ayırdıktan sonra nasıl yediğinden çok belliydi. Başka zaman olsa ya da karşımdaki başka biri olsa durup onu seyredebilirdim, iştahla yediği yemeği kendisi için nasıl yemeye hazır hale getirdiğini görmek benim de iştahımı kabartmıştı. Ama masanın etrafındaki gül yaprakları, onları ezerek omzundaki kemani çalmaya devam eden müzisyen ve aramızdaki henüz sona ermemiş gerginlik mezelerin bile tadını çıkarmama engel oluyordu.

Tarık tam da planladığı gibi on beş dakika içinde yemeğini bitirdi, arkasına yaslandığında keyifle gülümsüyordu. Ben kamımı üç meze tabağından aldığım birer çatalla ve iki kadeh şarapla doyurmuştum. Buna doymak denirse tabii... Gelen mesaj artık kalkabileceğimizi, magazin kapıda olduğunu söylüyordu. Tarık tekrar role girdi ve ayağa kalkarak bana elini uzattı. Dört numaralı gülümseme eşliğinde elini tuttum, birlikte mekânın çıkışına doğru ilerledik. Dışarı çıktığımızda kalabalık bir ekip bizi bekliyordu. Kameralar bize odaklandı ve soru yağmuruna tutulduk. Tarık her soruya tam bir profesyonel gibi cevap verirken benim gözlerim Han’la Can’ı arıyordu.

Onları bir köşede arabamın başında dikilirken bulduğumda Can sırtlıyor, Han asık suratıyla bizi izliyordu. Tekrar kameralara döndüm ve dizi projesi hakkında konuşmaya başladım. Bu akşam ilk bölüm yayınlanacağı için ekip olarak ne kadar heyecanlı olduğumuzdan, az sonra onların yanına

giderek ilk bölümü hep birlikte izleyeceğimizden falan bahsettim. Gerçekten de öyle yaptık, tekrar Tarık'ın arabasına bindik ve bölümü ekiple seyretmek üzere yapımcının bizim için ayarladığı mekâna doğru iki araba yola çıktık. Tarık yol boyu konuşup beni daha da delirtmedi neyse ki. Magazin ekibi bizden sonra yemek yediğimiz mekânı da fotoğraflamış olmalıydı, orada baş başa romantik bir yemek yediğimizi ve dizi heyecanını bu şekilde kutladığımızı yazacaklardı. Ayrıca garsonlardan biri tarafından gizli kamerayla çekilmiş fotoğrafımız da bir haber kanalına servis edilmişti. En çok parayı hangi kanal vermişse oraya...

Olaylı gece sona erdiğinde yaşadığım bütün gerginliğe rağmen her şey yolunda görünüyordu. Kendimi romantik komedi dünyasında izlerken yadırgamış olsam da mutluydum. Çünkü yapabilmiştim. Duygusal sahnelerin hakkından gelmiştim. O romantik anların hepsinde gözlerim gerçekten aşkla bakmış, dudaklarım sevgiyle hareket etmişti. Vural Köse'yi bile şaşırttığıma emindim, diğer herkes gibi o da hakkımda yanıldığını artık anlamıştı. Dizinin ilk bölümünün reyting rekoru kırarak zirveye oturmasından ziyade nihayet kendimi kanıtlayabildiğim için gerçekten çok mutluydum.

"Söylemiştim," dedim kendimle gurur duyarak. "Ben âşık olamam ama çok iyi âşık rolü yapabilirim."

"Ve bununla övünüyor musun?" diye sordu Han.

Sırıttım. "İşimde başarılıyım. Vural Köse denen adam er ya da geç bunu anlayacak ve benimle çalışmak isteyecek."

"Bütün bunlar bu yüzden miydi?" diye şaşırdı. "Bu projeyi hiç sevmediğin halde kabul etmen, rolüne çalışmak için günlerce gecelerce uykusuz kalman, partnerinle sorun yaşadıktan sonra sırf dizi başarılı olsun diye sahte sevgililik oynamanız, o sözde romantik akşam yemeği ve benim senin için seçtiğim elbiseyle o adamın elini tutman... Bütün bunlar bu yüzden miydi? Kendini kanıtlamak ve Vural Köse'yi ayağına getirtmek için?"

Hepsinden daha çok benim için seçtiği elbiseyle Tarık'ın elini tutmama sinirlenmişe benziyordu. O elbiseyi Tarık için giymiş olmak benim de sinirlerimi bozan bir gerçektir ama biraz fazla abartmıyor muydu?

“Bu sadece bir başlangıç,” dedim geri adım atmayacağımı anlasın diye. “İşimde ne kadar başarılı olduğumu başta Vural Köse olmak üzere herkes anlayana kadar durmayacağım. Farukta değil misin, bana mimikleri yok demiyorlar. Ağlayamıyor, gülemiyor, duygu geçiremiyor diyemiyorlar. Oyuncululuğun ne kadar iyi olduğunu herkes biliyor, kabul ediyor. Ekrana yakışıyorum, bu iş için biçilmiş kaftanım. Onların tek derdi romantik sahnelerimle. Bana aşkla bakamadığımı, bir âşık gibi hissettiremediğimi söylüyorlar.”

“Belki de hiç âşık olmadığın içindir.”

Omuz silktim. “Belki de aşktan korktuğum içindir.”

“O halde bana izin ver. Bu korkuyu birlikte yenelim.”

Şaşkın bir ifadeyle ona bakarken içimde alışmak üzere olduğum o his yeniden belirdi. Uçuşuyorlardı. Karnımda kelekler. Yeniden... Ellerimi terletecek kadar, gözbebeklerimi büyütecek kadar, beni ona dönüştürecek kadar hızla çırpıyorlardı kanatlarını. Ben yine de cevabını bildiğim o soruyu sordum: “Nasıl yapacağız ki bunu?”

“Bana âşık olacaksın ve bu aşk seni kurtaracak.”

23. BÖLÜM

“BU SENİN HİKÂYEN”

“Peki bu sana ne hissettirdi?”

Esila Karayel. Bu kadını seviyordum. İşinde gerçekten çok iyi olan bir doktordu. Onu tam altı yıldır tanıyordum, beni onunla tanıştıran kimdi bilmiyordum ama neyin beni ona getirdiğini dün gibi hatırlıyordum. Birlikte çok yol katetmiştik. Çocukluğumdan, ergenliğimden bahsederek gün yüzüne çıkar-dığımız her bir travmamı önce kabul etmiş, sonra iyileştirmiş-tik. Fakat ne yaparsak yapalım aşamadığımız bir konu vardı, yıllardır konuşmaktan bile kaçtığım tek bir konu vardı çünkü istemiyordum.

Yanında hıçkırarak ağladığım, kahkahalarla güldüğüm, beni herkesten ve her şeyden çok iyi tanıyan bu kadının beni *o şekilde* barıştırmasını istemiyordum. Çünkü ben aşkın nasıl bir duygu olduğunu çok acı bir şekilde öğrenmiştim, aşkla aynı masaya oturamazdım. Kalbimi harekete geçirmesine izin veremezdim. Aşka küsmek, aşktan kaçmak, âşık olmaktan korkmak bir hastalıksa – ki Esila Karayel’e göre öyleydi – pekâlâ hasta olduğumu kabul edebilirdim. Ama iyileşmek istemezdim, isteyemezdim. Kaçtığım şey âşık olmak değil, aşkımın beni öldürmesiydi.

“Elisa.”

“Hı?” diyerek anın içine döndüm. “Hissetmek,” diye tekrarladım, mırıltılı bir ses çıkararak düşünür gibi yaptım. Bu konuda düşünmek bile zordu. “Hiçbir şey.”

Dudakları ağır çekime alınmış gibi kıvrıldı. “Ona âşık olacağını söylemiş. Kendinden çok eminmiş ve sen sessiz kalmışsın. O sessizlik, hiçbir şey hissetmediğin için miydi?”

Boydan boya camla kaplı duvarın önüne iki siyah berjer koymuştu, oturduğumuz koltuklar birbirine dönük olacak şekilde konumlandırılmıştı. Bana doğru biraz daha yanaştığında, “Peki,” dedim teslim olarak. “Biraz heyecanlanmış olabilirim.”

Gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı. “Han senin için gerçekten özel biri olmalı.”

“Aramızdaki bağ, herhangi bir çalışanımla kurduğum gibi değil. Eğer bunu soruyorsan.”

“Bir bağ kurdunuz demek...”

“Yani,” dedim gevelercesine. “Sonuçta bütün gün beraberiz. Beni korumak için hep yanımda, gideceğim yerlere beni o götürüyor, yemeğimi bile o yapıyor.”

“Diyet yemeklerden vazgeçtin, öyle mi?” diye sorarken sevinmişe benziyordu. Beslenme tarzımı hiçbir zaman tasvip etmezdi. Sağlıklı beslenmemi istiyordu ama benim tarzımı sağlıklı bulmuyordu. Kendimi aç bıraktığıma inanıyordu, sağlıklı yiyecekler yiyor olsam da çok az yediğim için kendime zarar verdiğimi düşünüyordu. Ama tabii ben onu değil, kameraları dikkate almak zorundaydım.

“Hayır. Listeyi veriyorlar, Han hazırlıyor yemeği.”

“Ama Can bunu yapmak istediğinde ona izin vermemiştin. Doğru mu hatırlıyorum?”

“İş yükü artmasın diyeydi. Hem menajerlik hem aşçılık onu yorabilirdi.” Kaşlarını kaldırdığında ofladım. Beni yakalamıştı. Bir kez daha. “Han’a hayır diyemiyorum çünkü. Oldu mu?”

Dişlerini göstererek güldü. “Başka hayır diyemediğin neler var bakalım?”

“Benimle en başından beri çok üstten bir tavırla konuşuyor. Sürekli tersliyor beni. Bir hata yaptığımı düşünüyorsa hiç çekinmeden bunu belirtiyor. Üslubu çok sert. Kendimi onun kurallarına uymak zorundaymışım gibi hissediyorum.”

“Belki de onun üslubu sert değildir, hayatındaki diğer insanların sana yaklaşımı çok daha yumuşaktır. Olması gereken den daha yumuşak.”

“Olması gereken derken?”

“Belki de normal olan Han’dır. Diğerleri sen kızma, kırılma, çekip gitme diye seni alttan almaya o kadar alışmışlardır ki seninle hep yumuşak tonda konuşup sana her şeylerini vermeye çalışıyorlardır.”

“Hepsi mi?” Durup düşünmeye başladım. “Can bile mi?” Tepki vermesine izin vermeden başımı iki yana salladım. “Can ona kolay kolay kızmayacağımı ya da kırılmayacağımı biliyor. Onu asla bırakmayacağımı da.”

“Ama birlikteyken sen ne istersen onu yapıyorsunuz. Bir yere mi gidilecek, mekân senin standartlarına göre belirleniyor. Bir şey mi yenilecek, senin damak lezzetine göre seçim yapılıyor.”

Aklıma geleni söyledim. “Han beni köfte ekmek yemeye götürmüştü. Hem de bana sormadan.”

“Bu ne hissettirmişti sana? Kızmış mıydın?”

O akşama geri döndüğümde kendimi o küçük, kirli taburenin üzerinde oturmuş gülerken buldum. “Hayır,” diyerek gülmüsedim. “Hoşuma gitmişti.”

“Sence neden?”

“Sanırım farklı geldi. O kalabalığın içine girmek, yıllar sonra kendimi kalabalığın içinde bile özgür hissedebilmek ve alıştığım yemekler yerine içine ne konulduğundan bile emin olmadığım bir köfteyi yemek bana heyecan verici geldi.”

“Bunu Can’la yapsaydınız peki?”

Başımı iki yana salladım. "Can asla beni oraya götürmez, öyle bir yemeği yememe de müsaade etmez."

"Neden?"

"Rahat edemeyeceğimi düşünür, sevmeyeceğimi bilir," der demez doktorumun lafına geldiğimi anlamış oldum.

Can bile ona kızacağımı, çekip gideceğimi düşünerek hareket ediyordu. Can beni oraya götürmezdi çünkü o kalabalıkta boğulacağımı düşünürdü. Can bana o yemeği yedirmezdi çünkü alışık olmadığım için hoşlanmayacağımı bilirdi. Onu bu konuda suçlayamazdım çünkü deneyimlemeden önce ben de kendim hakkında böyle düşünüyordum. Ama Han farklıydı, o benim bile bilmediğim bir Elisa'yı tanıyor ve beni onunla tanıştırmaya çalışıyordu.

"Han'a hayır diyememenin sebebini arayalım mı biraz?"

"Diğerlerinden farklı olması?" dedim sorar gibi. "Benim bile varlığından kuşku duyduğum bir Elisa'ya inanıyor." Ellerimle havada tırnak işareti yaptım. "Gerçek Elisa." Sıkıntıyla gözlerimi devirip ellerimi tekrar kucağıma indirdim. "Beni gerçek Elisa'ya dönüştürmek istiyor."

"Sanki biraz başarılı olmuş gibi, ne dersin?"

"Nasıl yani?"

"İki aydır görmüyorum seni, bu koltuğa son kez oturduğun gibi değilsin."

"Nereden anladın bunu?"

"Kaçmıyorsun Elisa. Konuşabiliyoruz."

"Sanırım Han'la ilgili konuşmak hoşuma gidiyor."

"Onunla ilgili hoşuna giden tek şey, onun hakkında konuşmak mı?" diyerek beni zorlamaya kalktı. İtiraf etmemi bekliyordu, kendime bile itiraf edemediklerimi duymak istiyordu.

"Açık olacağım," diyerek onun gibi oturduğum koltukta ona yanaştım. "Han çok çekici biri. Onu gördüğüm ilk andan beri arzuluyorum. Ama çalışanım olduğu için ona bu şekilde yaklaşmam yanlış, biliyorum. Başlarda ona karşı sadece cinsel

istek duyuyorum sanıyordum. Ama zamanla... Zamanla içimdeki hislerin sadece arzudan ibaret olmadığını anladım.”

“Evet,” dedi devam etmemi isteyerek.

“Biz öpüştük,” dedim bir anda. “Hani sormuştun ya bana, ya çoktan âşık olduysan diye, o telefon konuşmasından sonra Han öptü beni. Ama sakın yanlış anlama, ilk ben öptüm. O da bundan cesaret alarak beni öptü. Öpüştük yani biz.”

Bir anda kahkaha attı. “Elisa,” dedi gülmeye devam ederken. “Çok tatlısın gerçekten.”

“Han’la öpüştüğümüz için mi?”

Gülerek başını iki yana salladı. “Bana bunu anlatırken bu kadar heyecanlanıp utandığın için. Daha önce hiç böyle görmemiştim seni.”

“İnan bana, ben de kendimi ilk kez böyle görüyorum. Öpüşüp sevişiriz diye düşünüyordum ben, birlikte yaptığımızda keyif alacağım eylemler bunlar olur sanıyordum. Ama fark ettim ki Han’la yemek yemek de çok keyifliymiş.”

“Düşünebiliyor musun, birlikte pizza yapmaya çalıştık, başarılı olamadık gerçi ama bunun bana verdiği zevk onunla öpüşmekle eşdeğerdi. Birlikte romantik komedi dizilerinden sahneler izledik, o kadar hoşuma gitti ki, o aptal diziler bile Han’la seyredebilir hale gelmişti. Köfte ekmek yediğimizi biliyorsun zaten. Hum... Sonra birlikte senaryo çalıştık. Zaten ilk o zaman öptüm onu ama birlikte senaryoya çalışmak da çok keyifliydi. Yani ben anladım ki Han’la seks yapsak, evet bu çok güzel olur, hayatım boyunca unutamayacağım bir seks deneyimi olur hem de. Ama onunla vakit geçirmek, onu tanımak, onu gülerken görmek kalbimi sıcacık ediyor. Ve ben sanırım kalbimin sıcacık olduğu anları daha çok sevdim, orgazm hissinden bile daha çok.”

Başını anladığını gösterircesine salladı. “Orgazm ile Han’ı gülerken gördüğünde kalbinde oluşan sıcaklık hissini kıyaslamak pek doğru değil. Ne de olsa orgazmı sana kimin nasıl yaydığı da çok önemli.”

“Hım.” dedim düşünceli bir sesle. “Buradan şunu mu çıkarmalıyım? Han’ı gülerken görmek bile bu kadar tatmin edici gelirken bir de onun sayesinde orgazm olursam neler olur falan mı?”

Tekrar kahkaha attı. “Ben olsam böyle yorumlamazdım ama sen istersen tabii ki böyle düşünebilirsin.”

“Bilemiyorum.” dedim kararsızlıkla. “Bana hayatımın en iyi seksini yaşatabileceğine eminim. Ama bir seçim yapmam gerekirse yani bana deseler ki Han’la seks yapmak mı yoksa pizza mı, sanırım pizzayı tercih ederim.”

“Ve bunu sadece söz konusu Han olduğunda böyle yapmak istiyorsun.”

“Elbette. Başka biriyle neden pizza yapayım...”

“Başka biriyle seks yapmaya açıksın ama pizza yapmaya, birlikte romantik komedi filmleri izlemeye karşısin. Öyle mi?”

“Kesinlikle.”

“Yine de Han’a âşık olmadığını düşünüyorsun.” Sessiz kaldığımda bundan kendine bir cevap çıkardı. “O halde bugünün sorusu şu olsun: Han’a âşık olmak ister miydin?”

Arkama yaslanarak gözlerimi pencerenin dışındaki manzara-ya çevirdim. On altıncı kattaki bu kliniğin manzarası, önünde başka binalar olmadığı için gökyüzüydü. Açık gökyüzü, kalabalık bulutlarıyla beni selamlarken düşünecek çok da bir şeyin olmadığını bildiğimden tekrar doktoruma döndüm. “Evet,” dedim dürüstlikle. “Dünyaya gerçekten de bir kez geliyorsak ve tek bir şansımız varsa âşık olmak için, bunu günün birinde öyle ya da böyle kullanmak zorundaysak, şansımı Han’dan yana kullanmayı tercih ederim.”

“Kalbini sıcacık ettiği için mi?”

Başımı salladım. “Tek sebep bu değil. Han çok çekici biri. Zeki bir adam. Anlayışlı, çok düşünceli. Benim mutluluğumu her şeyden çok önemsiyor ve bunu sadece işi olduğu için de yapmıyor. Ben bir şeye kızmayayım, kırılmayayım, çekip git-

meycim diye bile değil; sadece mutlu olayım diye. O, hayatımdaki tek gerçekmiş gibi geliyor.”

“Elisa,” dedikten sonra derin bir nefes aldı. “Bu bizim altıncı yılımız. Birlikte birçok zorluğa göğüs gerdik, birçok travmanın altından kalktık, çok yol katettik. Ama senin de bildiğin gibi ben artık senin doktorun değilim. Biz şimdi sadece arkadaşız.”

“Evet,” diye onayladım onu. Her ne kadar ara sıra hâlâ kliniğinde görüşüyor da olsak bir buçuk yıldır hiç terapi yapmamıştı bana. Biz sadece dertleşiyorduk, iki yakın arkadaş gibi.

“Bu yüzden seni çok uzun zamandır tanıyan bir kız arkadaşın olarak sana tavsiyede bulunacağım.”

“Tabii, ne olursa.”

“Bana kalırsa sen Han’a çoktan âşık olmuşsun. Ya da bu kelimeyi sevmediğin için farklı bir şekilde de ifade etmem gerekirse Han’a kapılmışsın sen, öyle yakın bir zamanda da değil, onu ilk gördüğünden beri büyüüne kapılmış gidiyorsun.”

“Yani,” dedim gerilerek. Kalbim yine ağzımda atmaya başlamıştı ama bunun korkudan olduğundan emindim.

“Hani şansını ondan yana kullanmak ve ona âşık olmak istemişsin ya, bence bunu yapmalısın. Bu şans kullan.”

“Ama mecbur kalırsam dedim. Böyle bir seçim yapmak zorunda kalırsam Han’ı seçerim dedim.”

“Bence artık böyle bir seçim yapmak zorundasın. Kendin için. Bak, kariyerin için demiyorum. Kendin için.”

“Beni kendine âşık etmesine izin mi vereyim yani?” diye sordum inanılmaz bir şekilde. Buraya gelmeden önce Esila’dan böyle bir şey duyacağımı söyleselerdi asla inanmazdım.

“Çoktan âşık olan birini kendine tekrar âşık edebileceğini düşünüyorsa, evet, ona izin ver.”

“Nasıl olacak peki? O beni kendine âşık etmeye çalışırken ben ne yapacağım?”

“Sadece izin vereceksin. Korkmaya devam ettiğin halde ondan kaçmayacaksın, sana yaklaşmasına izin vereceksin.”

Koltukta geriye doğru yaslandım. "Ama bu çok zor."

Uzanıp ellerimi tuttu. "Biliyorum bir tanem," dedi o yumuşak sesiyle. "Ama imkânsız olmadığını sen yaşayarak görmüşsün zaten."

"Görmüş müyüm?"

Başını sol omzuna doğru yatırdı. "Köfte ekmek yemekler. Romantik film izlemeler. Pizza yapmalar." Ne yapmanı gerektiğini anlamış gibi sesimi çıkardım. "Ona zaten sana yaklaşması için izin vermişsin. Yapman gereken tek şey, ona da bunu söylemen."

"Ama ya âşık olursam ona?" diye sordum korkuyla. "Ya beni bırakıp giderse? Ya beni sevmeyi bırakırsa bir gün? Ya terk ederse beni? Ya ölürsem?" Dudaklarım hissettiğim acıyla titremeye başladı. "Ölmek istemiyorum."

"Sen annen değilsin Elisa," dedi bana daha önce defalarca kez dediği gibi. "Han da senin baban değil. Bu ikinizin hikâyesi, annenle babanın hikâyesi çoktan bitti."

24. BÖLÜM

“ŞANS ÇİKOLATALARI”

Can şoför koltuğunda oturmuş, beni sete yetiştirmeye çalışıyordu. Onunla yaptığımız yolculuklarda genellikle ön yolcu koltuğuna otururdum ama Esila Karayel’le konuştuklarımızdan sonra kendimle baş başa kalmak istedim. En azından set başlayana ve ben Duru olana dek kafamı toparlayabilmeliydim.

“Han aradı sen görüşmedeyken, sete geçiyormuş.”

Sessizliğimi sürdürürken camın ardındaki sokakları seyretebilmeye devam ediyordum. Karşıdan karşıya geçmek için bekleyen insanları, birbiriyle yarışan arabaları ve kendimi... Evet, kendimi. PR ekibimiz o kadar iyiydi ki şehrin birçok noktasında kendime rastlıyordum. Yüksek katlı binaların dış cephesinde, reklam panolarında, sokak duvarlarında, her yerde... Başımı nereye çevirsem kendimi, dolayısıyla Tarkan Arıca’yı görüyordum. İkinci Şans ilk bölümüyle iyi bir başarı yakalamıştı ve ekibin bahsettiği yeni reklam projeleriyle de çok daha fazla izleyici kitlesine ulaşacakmışız gibi görünüyordu.

“Bugün beş gibi setten ayrılacağız. Akşam altıda reklam çekimin var, ben her şeyi ayarladım. Sen sadece Duru’dan çık ve kendini bana bırak.”

Başımı sallayarak onayladım. O sırada arabayı keskin bir manevrayla Hakan karakterinin evinin arka bahçesine soktu. İç

mekân çekimleri için bugün yalnızca bu evi kullanacaktık, benim arabam gibi Tarık'ın arabası da evin arka bahçesine park edilmişti. Can'ın yardımıyla arabadan indikten sonra ön bahçeye doğru yürümeye başladık. Dar kaldırım üzerinde yürürken Can önüme geçti ama elimi tutmaya devam ediyordu. Birkaç büyük adımdan sonra evin ön kapısına varmıştık ki patlatılan konfetiler yerimde sıçramama neden oldu.

Alkışlar çşliğinde gülüşen ekip etrafımda bir çember oluştururken Can da alkışlamaya başladı. Tarık yanıma gelerek elimi tuttu. Olan biteni anlamaya çalışırken gözlerim Tarık'ın dudaklarına götürdüğü elim ve etrafımdaki insanlar arasında gidip geliyordu. O sırada Han'ı gördüm, bir köşede durmuş bizi izliyordu. Suratında ne olduğunu kestiremediğim bir şey vardı.

Tarık'ın elimin üstünü öptüğünü hissedince dikkatimi tekrar ona verdim. "Bu ikimizin başarısı," dedi tam da ondan beklenileceği gibi.

Elimi ondan kurtardıktan sonra hafifçe gülümsedim. Reytinglerden bahsediyorlardı, kutladıkları şey buydu. Ve Tarık bunun yalnızca ikimizin başarısı olduğunu düşünüyordu. "Hepimizin başarısı," diye düzelttim onu. Ekipteki insanlar üzerinde bakışlarımı gezdirdim. "Herkesi tebrik ediyorum."

Tarık'ın gülümsemesi daha da genişlerken yanında yürüyen asistanının taşıdığı pastayla yönetmenimiz ortama giriş yaptı. Han bizi uzaktan izlemeye devam ederken Tarık'la aynı bıçağı tutup pastanın ilk dilimini birlikte kestik. Bir alkış tufanı daha... Sevgi, bıçağı elimden alıp kalan dilimler ve servis için harekete geçmişti ki asıl sürprizi gördüm.

"Kızlar?" Beni bir çember içine alan arkadaşlarıma şaşkınlıkla bakıyordum. Verda, Alâ, Sıla hatta Taçn'nin bile buradaydı şimdi. Aykan da iki adım geride sırasını bekliyordu. Kızların her biriyle teker teker sarılıp öpüştükten sonra Aykan'ın karşıma geçmesini bekledim.

“Tebrik ederim güzelim,” dedi kocaman gülümseyerek. Kollarını açıp beni kendine doğru çektiğinde hâlâ şaşkındım. Elbette ilk kez bir projem için reyting kutlaması yapılmıyordu. Beni şaşırtan şey, arkadaşlarımin da bu kutlamada yanımda olmasıydı.

Taçmin, “Han da olmasa hiç haberimiz olmayacaktı,” deyince soru işaretlerim bir toz bulutu gibi dağılıp gitti. Han’ın bana sürpriz yapmak için arkadaşlarıminı bu kutlamaya dahil etmesinin bana ne hissettirmesi gerektirdiğini bilmiyordum. Onların gerçek arkadaşlarımin olmadığını biliyordu. Onlar dışında başka arkadaşlarımin olmadığını bildiği gibi... Can zaten yanımdaydı. Böyle mutlu bir ana dahil edebileceği başka kimsemin olmadığını bildiğinden onları çağırması olmalıydı.

“Neyse ki pasta bitmeden yetiştik,” dedi Verda gülerek.

“İyi ki geldiniz,” dedim içtenlikle. Gerçek hissettirmiyor olsalar da yanımda olduklarını ve sevincimi paylaşmak istediklerini görmek beni mutlu etmişti sanırım. Han’a bir kez daha teşekkür borçluydum.

Minnettar bir gülümsemeyle Han’a döndüğümde onun bakışlarının tereddüt dolu olduğunu gördüm. Bu yapığının hoşuma gidip gitmediğini anlamaya çalışırken gerilmişti. Ama ona gülümsediğimi fark edince gevşeyerek o da gülümsedi.

“Bizi tanıştırmayacak mısın arkadaşlarıyla?” Tarık’ın sorusuyla tekrar dikkatimi Han’dan ayırmak zorunda kaldım. Kızları teker teker ekiple tanıştırdım.

İçecek ve pasta servisi esnasında, “Nasılsın Sılacığım?” diye soran yönetmenimizdi. Daha önce dram türündeki bir filmde birlikte çalışmışlardı. Sıla o filmde başrol değildi ama karakterine o kadar iyi hazırlanmıştı ki kısa sürede yönetmenin gözdesi olup çıkmıştı. Film vizyona girdikten sonra da seyirciden büyük beğeni toplamıştı.

Sıla, selam faslını geçtikten sonra, “Elisa’yla çalışmak nasıl, keyifli değil mi?” diye sordu.

Ama yönetmen yerine cevap veren Aykan'dı. "Zordur derler Elisa için ama onu tanıdığınızda tüm bunların söylentiden ibaret olduğunu anlamışsınızdır."

"Ekip arkadaşlarına karşı her zaman ılımlı ve saygılıdır," dedi Alâ.

"Özel hayatını asla işine yansıtmaz. Karavandan çıktığı anda karakterine bürünmüş olur."

"Tam bir profesyoneldir."

Her ne kadar beni överek bana iyilik yapmış gibi görünseler de son zamanlarda yaşananlar ortadaydı ve bu söylemlerle sanki ekiple dalga geçiyorlardı. Çünkü diğer tüm işlerimde söyledikleri gibi olsam da bu işte öyle olamamıştım. Tank'a karşı her zaman ılımlı ve saygı davranmamıştım. Özel hayatımı işime yansıtmıştım. Seti terk ederek tam bir amatör gibi davranmıştım. "Arkadaşlar," diyerek araya girdim bu yüzden. "Biraz da diziden mi bahsetsek? İzlediniz mi ilk bölümü? Nasıl buldunuz?"

"İzlemez miyiz?" Sıla heyecanla ilk bölümdeki sevdiği sahnelerden bahsetmeye başladı. Cümlelerinin arasına serpiştirdiği iltifatların birçoğu yönetmenimiz içindi. Eh, tabii öyle olacaktı.

"Hani şu öpüşecek gibi olduğunuz ama öpüşmeden ayrıldığınız sahne var ya, çok etkileyiciydi," dedi Verda.

Yönetmenin gözleri parıldadı ve Han'a dönüp gülümsedi. Aldığı taktiğin işe yaradığını görmek hoşuna gitmişti.

"Ay, evet! Gururları yüzünden bir türlü kavuşamayan iki aptal âşık..." Alâ birleştirdiği ellerini göğsünde tutup derin bir iç çekti. "Çok romantik."

Aysel Hanım gururla güldü. "Eh tabii, alıştınız hepiniz daha ilk bölümden öpüşme sahnesi izlemeye. Ben araya mesafe koyunca şaşırdınız."

"Kusura bakmayın ama bence alışılmışı sürdürmek daha iyi olurdu," dedi Taçmin.

"Değil mi ya?" diye cesaretlendi Tank. "Yıllar sonra bir araya gelmişsiniz, âşıksınız hâlâ, öpüşün işte. Ne gururu ne öfkesi ya..."

“Yok yok.” dedi Aysel Hanım. “İyi oldu böyle. Şimdi seyirci hep tetikte olacak. İlk öpüşme ne zaman diye sorup duracak.”

Kalabalık, diziyle ilgili konuşmaya devam ederken Taçmin’in ufak adımlarla Han’a yanaştığını fark ettim. “Görüşmeyeli sen nasılsın Han?”

Çatuk kaşlarla cevap verdi. “İyiyim teşekkür ederim, siz nasılsınız?”

“Ah, bırak canım şu sizi bizi.”

“Mesafe iyidir.”

“Kısa olanı tabii iyidir,” diyerek güldü Taçmin. Han’ın gülmediğini görünce kuru bir öksürükle kendine geldi. “Aman canım, hitabetin ne önemi var? Önemli olan hisler değil mi?”

Han’ın kaşları biraz daha çatıldı. Benimkiler neredeyse birleşmek üzereydi. Can bunu fark etmiş olmalı ki nazıkçe koluna dokunarak beni uyardı. “Çizgiler.”

“Elisa çekimdeyken biraz sohbet edelim mi?”

“Elisa Hanım çekimdeyken çalışıyor oluyorum.”

Taçmin mırıltılı bir ses çıkararak Han’a doğru biraz daha yaklaştı. “Ne zaman çalışmıyorsun peki?”

“Kendime ayırdığım özel bir zaman dilimim yok. Hayatımı Elisa Tanyeli’ye göre yaşıyorum.”

Taçmin üzülmüş gibi yaparak dudaklarını büktü. “Desene bizimkinin kuralları çok katıymış. Yazık sana.”

“Bu benim tercihim.”

“Elisa?” Adımı seslenen kişiye döndüğümde Taçmin ve Han’ın konuşmasını çaktırmadan dinlemeye bir son vermek zorunda kaldım. Yanı başımdaki Aykan bana bir şey sormuş ve cevabını bekliyormuş gibi duruyordu.

“Pardon, tekrarlar mısın lütfen?”

“Bu akşam diyorum, set çıkışı yemek yiyelim mi? Uzun zamandır konuşamadık, şu Tarık Arıca meselesini bir de senden duysak iyi olur.”

“Akşam reklamı çekimim var.”

“Çekimden sonra?”

“Yarın sabah erkenden setim var. Eve gidip dinlensem iyi olacak.”

“Yarın?” diye sordu son bir umut.

“Haberleşiriz,” diyerek geçiştirdim onu. Hayır kelimesinden anlamayan erkeklerden nefret ediyordum ve Aykan ne yazık ki o erkeklerden biriydi.

Kutlama sona ermesine rağmen arkadaşlarım sette kalmayı tercih ettiler. İç mekân çekimi için beni hazırlığa aldıkları da Can da Han gibi kızların yanındaydı. Karavanda kostüm hazırlığı yaparken Taçmin’in kim bilir hangi saçmalıklarla Han’ın zihnini meşgul ettiğini düşünüp durdum. Ama içim bir yandan da rahattı. Çünkü Han ben yanında olsam da olmasam da Taçmin’e yüz vermeyecek bir adamdı. Ona bırak gülümsemeyi, samimiyetle bir çift söz bile söylemiyordu. Bu nedenle hazırlıkta da sahne çekiminde de aklımı onlarla meşgul etmek yerine kendimi işime verebildim.

Beklenilenden daha erken biten çekimden sonra arkadaşlarının yanına döndüm. Bir masaya geçip oturmuş, kahve içiyorlardı. Yanlarında sadece Han vardı. “Harikaydın!” dedi Sıla yanlarına gittiğimde.

Ona gülümseyerek boş sandalyeye geçip oturdum. “Türk da gelir birazdan.”

“Ay ay ay! Hemen de özlermiş sevgilisini!” dedi Verda.

Bakışlarım istemsizce Han’a döndü. “Ondan değil,” dedim gevelercesine.

“Tabii tabii,” dedi Alâ. “Han yabancı değil, utanma.”

Han yabancı değil.

Evet, Han gerçekten de hiç yabancı değil. Herkesten daha tanıdık, hepimizden daha içten, her şeyden daha gerçek.

“Ben sizi yalnız bırakayım,” diyerek ayağa kalktı Han. Harekete geçmiş olmasına rağmen gitmek için onayımı bekliyordu. Kalmasını istersen kalacaktı. Gitmesini istersen gidecekti.

“Olur.” dedim. Çünkü hissettiğim utanç değildi, korkuydu. Han yanımdan ayrılınca kızlar heyecanla bana döndü. İçerimde heyecanlı olmayan tek kişi Taçmin’di. Elbette...

“Çabuk anlat.”

“Neyi?”

“Yahu WhatsApp grubunda yazdık o kadar sana, yüz yüze gelince anlatırım deyip ektin durdun bizi. Han kutlama için davet edince atlayıp geldik hemen.”

“Bir dakika bir dakika,” diye araya girerek Alâ’nın konuşmasını böldüm. “Siz Tarık’la olan ilişkimin detaylarını öğrenmek için mi geldiniz buraya?”

“Elbette. Kutlama bahane.” Hep bir ağızdan güldüler.

Onlara eşlik ederek güldüğümde bu yaptıklarını komik bulduğum için güldüğümü sandılar ama ben kendime acıdığım için güldüm. Çünkü bir an olsun inanmışım. Onların gerçek arkadaşlarım olmadığını bilmeme rağmen başarıyı takdir ettiklerine ve sevincimi paylaşmak için geldiklerine inanmışım. Ne aptalım ama.

“Hadi yahu. Nasıl başladı ilişkiniz?”

“İlk kim açıldı?”

“Öpüştünüz mü?”

“Yatakta nasıl?”

“Kızlar.” Derin bir nefes aldım. “Tek tek.”

“Seviyor musun onu?”

Yutkundum. Bana merakla bakan dört çift gözden bakışlarımı ayırarak bir çift mavi göze diktim. Uzaktan uzağa beni izleyen, koruyan, kollayan, yanımda olmasını da yanında olmayı da her zaman isteyeceğim o mavi gözlere. “Evet.” dedim sonra. *Ama sandığınızı kişiye değil.*

“Nasıl başladı?”

“Hep beni izliyordu,” dedim Han’a bakmayı sürdürürken. “Hep aradıydı. Kaçmaya çalışsam da izin vermiyordu. Bırakmıyordu beni. Varlığına o kadar alışım ki bunca zamandır kalbimin dışı dömesinin asıl sebebinin onun yokluğu olduğunu anladım.”

“Vay canına,” dedi Sıla. “Bizimki gerçekten âşık olmuş.”

“Aşk mı?” diyerek ona döndüm. “Aşk değil. O kadar değil ya. Beğenmek bu. Hoşlanma. Sevgi de olabilir.”

Verda kahkaha attı. “Bu bildiğin aşk. Ne demiştin, yokluğuymuş kalbimi buz eden mi?” Tekrar kahkaha attı, diğerleri de ona eşlik ettiler.

“Taçmin!” Bu sesi duyduğumda mutlu olacağım aklımın ucundan dahi geçmezdi ama olmuştu işte, beni bu andan kurtardığı için mutluydum. Pelin masaya doğru yaklaşırken yanımda oturanın Taçmin olduğundan emin olunca koşmaya başladı.

Bir dakika, ne?

“İnanmıyorum, gerçekten sensin!” Taçmin gülerek ayağa kalktı ve birbirlerine sarıldılar.

“Bu kim ya?” diye sordu Alâ kendi kendine.

“Hayranı falan herhalde,” dedi Verda.

“Kızım çok uzun zaman oldu ya,” dedi Pelin, Taçmin’den ayrılırken. “Nerelerdesin, dur, burada ne işin var?”

“Elisa’yı ziyarete geldik,” dedi beni işaret ederek.

Pelin bana döndüğünde suratını ekşitip sonra tekrar Taçmin’e dönerek sahte bir şekilde gülümsedi. “Ah, doğru. Siz arkadaştınız değil mi?”

“Siz?” dedim açıklama bekler gibi.

“Biz de arkadaşız,” dedi Pelin, kollarını yeniden Taçmin’e doladı.

Neden şaşırmadım acaba... Tabii arkadaşsınızdır...

“Garip,” dedim düşünceli bir sesle. “Bize hiç senden bahsetmedi.”

Pelin bu söylediğime bozulmuş olsa da çaktırmamaya çalıştı. “Aman canım, neyse ne,” dedi Taçmin. “Neler yapıyorsun, asıl senin ne işin var burada, ben seni yurtdışında sanıyordum. Yoksa sen de mi bu dizide rol alıyorsun?”

Kendimi tutamayarak güldüm. “Yok, o ‘baba kontenjanından’ dahil bu diziye.”

“Nasıl yani?” diye sordu Sıla.

“Babam dizinin yapımcısı, sıkıldıkça sete geliyorum. Tank’la vakit geçiriyoruz.”

“Tank’la?” diye sorguladı Verda. Elimi boş versene dercesine havada salladım. Konuşmaya, düşünmeye bile değmez.

“Keşke sen de bu dizide rol alsaydın, işte o zaman her gün gelirdim sete,” dedi Pelin, Taçmin’e hitaben.

“Aslında başrol teklifi bana da gelmişti ama olmadı.”

“Ve sen başrol olmadığın bir dizide yer almazsın.” Dudaklarını büktü. “Keşke yurtdışından daha erken dönseydim, oyuncu seçmeleri sırasında burada olsaydım başrolü kesin sen kapardın.”

“Hadi ya,” dedim alaycılıkla. “Oysaki babanın yapımcılığını üstlendiği dizilerdeki erkek başrollerin peşinde dolanmaktan başka vasfın yok sanmıştım. Demek cast ekibiyle de ilgileniyordun.”

“Elisa,” dedi dişlerini sıkarak.

“Haklı ama canım,” dedi Taçmin beni şaşırtarak. Beni savunacağını sanmıştım ki, “Dişli bir rakipsin ne de olsa, onun yerinde kim olsa sevgilisini senden kıskanırdı. Laflarına takılma,” diye devam etti.

“Doğru diyorsun,” dedi Pelin.

Neyse ki Sılalar bir kez olsun benim tarafımdaydı da Pelin’den daha ilk anda nefret ettiler ve ona karşı olan hislerimi de tavırlarını da yadırgamadılar. Aradaki gerilimi artıran şey ise Tank’ın yanımıza gelmesi oldu.

“Güzel hanımlar,” dedi yanımıza geldiğinde. “Bölüyorum ama sevgilimi kaçırmam gerek.”

Pelin renkten renge girerken onu böyle görmek hoşuma gitti ve omuzlarım kabarmış bir şekilde yerimden kalktım. “Geldiğiniz için teşekkür ederim. Daha uygun bir zamanda her zamanki mekânımızda kahve içeriz, olur mu?”

“Tabii.” Nasıl ki geldiklerinde her biriyle sanki kırk yıllık dostlanmış gibi sarılıp öpüştüysem vedalaşırken de öyle yap-

tık. Kızlar ve Pelin önce masadan kalkıp sonra set ortamını terk ederken Tarık karşıma geçti.

“Sıkıldığını gördüm, gelip kurtarayım seni dedim. Umanım yanlış anlamamışımdır.”

Nedensizce gülümsedim. İçtenlikle. “Çok doğru anlamışsın. Biraz daha uzasaydı sıkıntıdan ya kendimi ya da Pelin’i boğacaktım.”

“Bence Pelin’i boğardın. Kıyamazsın sen kendine.” Kendimi tutamayarak kahkaha attığımda Tarık da güldü. “Ha şöyle ya, sen hep gül. Çok yakışıyor sana.”

İltifatı karşısında ne yapacağımı bilemez bir ifadeyle ona baktım. Dudaklarımdaki geniş gülümseme yavaşça soldu, afallamış gibi bakmaya devam ettim. Bir şey söylemem gerektiğini biliyor ama içimden bir şey söylemek gelmiyordu. Kaçırdığım bakışlarım da bir cevap olur sanıyordum ki gördüğüm manzara kaşlarımı çatmama neden oldu.

Han bir köşede bekliyordu. Ama bana bakmıyordu ve yalnız değildi. Karşısında durmuş, ona gülümseyerek bir şeyler anlatan Taçmin’i dinliyordu. Elinin tersiyle sanki üzerinde bir şey varmış da onu atmaya çalışıyormuş gibi Han’ın omzunu silkeleyen Taçmin’i *ilgiyle* dinliyordu.

“Bir sorun mu var?”

Tarık’ın sorusunu ona bakmadan yanıtladım. “Şimdilik yok.” Ona yandan bir bakış attım. “Affedersin, hemen geliyorum,” diyerek yanından ayrıldım.

Hızlı adımlarla Han’ın yanına gidip ikiliyi karşıma alarak. “Taçmin?” dedim sahte bir gülümsemeyle. “Sen gitmemiş miydin?”

“Han’a veda etmeden gitmeyeyim dedim.”

“Han’a veda etmek?” diye tekrarlardım, kaşlarımı sorgular biçimde kaldırmışken. Mırılutlu bir ses çıkararak beni onayladıktan sonra topuklularının üzerinde dönüp çıkışa doğru ilerledi. Kısıtığım gözlerimi Han’a çevirdim.

“Ne?” dedi bakışlarıma anlam veremeyerek.

“Ne konuşuyordunuz?”

“Benimle kahve içmek istiyormuş.”

“Ne?” diye çılgık attım. “Yok artık! Daha biz bile kahve içmedik.” Sonra bunu sesli söylediğimi fark ederek duraksadım. “Yani... Sonuçta sen benim...”

“Evet, senin?” Devam etmem için beni cesaretlendirmeye çalışsa da bu yaptığı beni utandırmaktan başka bir işe yaramıyordu. “Neyinim ben senin?”

“Biriyle kahve içmek için randevuya çıkacaksan o ben olmalıyım. Ne de olsa seninle ben... Şey oldu yani.”

“Ne oldu?”

“Öpüştük.” Rahatlamış bir şekilde nefesimi verdim.

Kısık sesle güldü. “Bu kadar mı?”

“Ne bu kadar mı?” diye şaşırđım. “Başka bir şey de mi oldu?” Benim bilmediğim, hatırlamadığım başka bir temas gerçekleşmiş olabilir miydi aramızda? Eğer öyleyse çok üzülürdüm çünkü böyle bir anı saniyesi saniyesine hatırlamak isterdim.

“Olmadı. Şimdilik,” dedikten sonra göz kırptı.

“Kabul ettin mi peki?” diye sorarak konuyu değıştirdim.

“Neyi?”

“Taçmin’in teklifini. Onunla kahve içecek misin?”

“İçmeli miyim?”

“Teklifi kabul ettin mi etmedin mi?”

“Etmeli miyim etmemeli miyim?”

“Han!” dedim kızarak.

“Elisa,” dedi flörtöz bir sesle. Adımı daha önce hiç böyle bir tonda söylememişti. Adımı ondan duyduğumda daha önce hiç içim gitmemişti.

“Elisa?”

“Elisa!”

İstemeye istemeye de olsam dikkatimi Han’dan ayırarak bana seslenen ve bize doğru yürüyen adamlara çevirdim. Can ve Tank farklı yönlerden bize doğru geliyordu.

“Biraz daha gecikselerdi şaşardım.” dedi Han.

Ona karşılık vermek yerine karşımda dikilen partnerime, “Tark?” dedim sorar gibi.

“Kahve içelim mi diye soracaktım.”

“Ne kahveymiş arkadaş!” Han’ın kısık sesle söylediği bu söz, neredeyse gülmeme sebep olacaktı kendimi güçlkle durdurdum.

“Bilemiyorum.” dedim kararsız bir sesle. Han’a döndüm. “İçmeli miyim Han? Tark’la?”

Cevap vermek yerine dişlerini sıkmayı tercih etti. Biraz daha öfkelenirse o güzel dişlerinden birini kıracaktı. Yine de geri adım atmadım. “İçmeli miyim içmemeli miyim?” diyerek ben de onunla oynadım.

Cevabı bana vermek yerine gözlerini benden ayırmadan Tark’a hitaben, “İçemezsiniz.” dedi.

“O nedenmiş?”

“E hadi ama!” diye yanımıza geldi Can. “Bir an önce yola çıkmamız lazım. Hazırlan.”

“Reklam çekimi!” dedi Han birden. “Elisa Hanım’ın reklam çekimi var. Bu yüzden onunla kahve içemezsiniz.”

Ayağına gelen fırsatı değerlendirmek diye buna derim ben. Tark’ın bu duruma gerçekten üzülmüş gibi başım eğmesi Han’ı eğlendirmişe benziyordu. Diğer yandan hiçbir şeyden haberi olmayan Can, harekete geçmem için beni zorluyordu.

“O zaman yarın görüşürüz.” dedim Tark’a veda ederek.

“Görüşürüz madem.” dedikten sonra beni öpmek için bana doğru uzanacak gibiydi ki Han bir anda aramıza girerek ona engel oldu. İkimizin arasındaki boşluktan geçerek Can’ın yanındaki yerini aldığı sırada afallayan Tark öylece kalakaldı, ben de boşluktan yararlanarak karavanıma doğru yürümeye başladım. Onlara arkamı döndüğümde uzun zamandır bastırmaya çalıştığım gülümsemem çoktan suratımdaki yerini almıştı.

Sevgi’nin yardımıyla üzerimdeki Duru karakterinin kıyafetlerinden kurtulup kendi kıyafetlerimi giyindim. Karavandan ayrıldığımızda iki genç adam beni bekliyordu.

Han hemen elini uzattı ve basamakları inerken bana yardımcı oldu. Can ise elindeki tablete bakarak yanımda yürümeye başladı. “Orkun Bey mücevherleri ve onları takarken giyeceğin elbiseleri hazırlamış, bize de fotoğraflarını göndermiş. Yoldayken bakar, beğenmediğin olursa söylersin. Ekip hazır, gider gitmez seni makyaja alacaklar.”

“Ne kadar vaktimiz var?”

“Bir buçuk saat sürecektir yol,” dedi Han.

“Güzel, senaryoya biraz daha göz atabilirim.”

“Yemeği hazır mı?” diye sordu Han, Can’a hitaben.

“Hazır, arabada.”

“Ne yiyorum?” diye sordum.

“Tonbalıklı salata.”

“Başka diye sormamalıyım sanırım,” dedi Han, benim duyacağım şekilde.

“Çabuk alışıyorsun,” diyerek göz kırptım ona.

Arabanın önüne geldiğimizde Han benim için arka kapıyı açtı. Can’la ön taraftaki yerlerini aldılar. Han arabayı çalıştırdığında yanımda duran salata tabağına baktım. “Siz aç değil misiniz?”

“Sen çekimdeyken ben yedim,” dedi Can.

“Ben de tokum,” dedi Han. Bir şey yediğini söylemedi, aç olmadığını söylemesi yemek yediği anlamına gelmiyordu.

“Ne yedin Can?” diye sordum.

“Hamburger.”

“Sen ne yedin Han?”

“Açlıktan düşüp bayılır da başına kalırım diye mi soruyorsun?” derken eğlenir bir tonda sormuştu.

“Merak ettiğim için sordum.”

“Etme. İyiyim ben.”

“Kocaman adam. Aç olsa yedi herhalde. Boş ver onu da yemeğini ye. Daha çok işimiz var.”

“İyi. Düşüp bayıl da görevim seni. Kılımı bile kıpırdatmam senin için.”

Gölerek başını salladı. Sinirle önüme dönüp salata tabağı-
nı kuağıma çektim. Önce afiyetle yemeğimi yedim. Can'ın
tabletinden hazırlıkları kontrol ettim. En sonunda reklam filmi
için gönderilmiş olan senaryoya göz attım. Birkaç replik dışın-
da bir şey olmadığı için işim kolay görünse de reklam filmleri
her zaman dizi çekimlerinden daha zorlayıcı olurdu.

Mekâna geldiğimizde beni hiç vakit kaybetmeden hazırlığa
aldılar. Boynumu süsleyecek olan gerdanlık için göğüs dekol-
tesi olan siyah, saten bir elbise düşünülmüştü. Elbisenin değil
de taktığım mücevherin dikkat çekmesi gerektiği için kumaşı
da modeli de ona göre tercih edilmişti. Bana yardımcı olması
için görevlendirilen kadının yardımıyla saç ve makyajdan son-
ra elbiseyi ve ayakkabıları giyerek çekim alanına çıktım.

Orkun Bey beni gördüğünde elleri yavaş ama ritmik bir şe-
kilde alkış tuttu. "Muazzam!"

"Çok güzel olmuşsun balım," dedi Can yanı başımdayken.

Herkesten duyduğum iltifatlara rağmen merak ettiğim bir
kişi vardı. Ancak o susuyordu. Dayanamayarak çekim için
yerimi aldıktan sonra ona baktım. Mavi gözlerin hayranlıkla
parıldayışına şahitlik ettim. Ve sonra bu bakışın, diğer bütün
sözleri yıkıp geçtiğini anladım.

Bazen tek bir bakış, onlarca sözden daha anlamlı olabiliyor-
muş. Onunla öğrendim.

Fakat elbette çekim boyunca dikkatimi bir bakışta sabit
tutarak işime engel olmasına izin vermedim. Bunu daha önce
yapmış ve dersimi çok güzel bir şekilde almışım. Han bir kez
daha amatörce davranmama sebep olmayacaktı.

Bana çok güzel de baksa, adımı söylediğinde içim de gitse,
dudaklarımdan öptüğünde ayaklarım yerden de kesilse yine de
başımı döndürmesine izin vermeyecektim. Belki biraz ellerim
terlerdi, karnımda kelekler uçuşurdu, beni kendine bile dö-
nüştürebilirdi ama kontrolümü kaybettiremezdi.

Orkun Bey'in isteği doğrultusunda çekime ara verdiğimizde beni kulis yerine bekleme salonu olarak organize edilen bir odaya aldılar. İçeride bir oturma grubu ve orta sehpa vardı. Orta sehpanın üzerinde ikramlıklar bulunuyordu. Onları görür görmez aklıma Han geldi, belki onu zorlarsam birkaç parça atıştırabilirdi.

"Han nerede?" diye sordum yanıma oturan Can'a hitaben.

"Çekim alanındadır. Neden?"

"Çağırır mısın?"

Bir kaşını kaldırsa da sorgulamadan dediğimi yaparak odadan çıktı. Orkun Bey ve asistanıyla baş başa kalmış olduk. Daha önce yaptığım işlerden ve bundan sonraki planlarımdan ezberlediğim şekilde bahsettim. Can'la bunu daha önce çalışmıştık. Yeni tanıştığım ya da birlikte ilk kez iş yaptığım insanlara kendimden bahsederken neler söylemem gerektiğini bana öğreten Can'dı. Her bir cümle ona aitti, ben sadece o cümleleri ezberleyen ve sırasıyla dile getirendim. Can buna kendini pazarlamak diyordu. Bana göre bu hiç hoş bir tabir değildi ama sektör için bakıldığında evet, bunu yapıyordun ve yapmalıydın da.

"Beni çağırmışsınız." Han baş başa olduğumuzda benimle ne kadar samimi ve yakın bir dille konuşuyorsa başkalarının yanındayken bir o kadar uzaktı.

Orkun Beylerin yanında nasıl bir bahane uydurarak Han'a bu ikramlardan yedirebilirim diye düşünürken şans yüzüme güldü ve görüntülerde bir sorun olduğu gerekçesiyle Orkun Bey'i stüdyodan çağırdılar. Özür dileyerek asistanıyla apar topar gitti.

"Evet, seni dinliyorum," dedi Han.

"Şunlardan yer misin?"

"Aç olmadığımı söylemiştim."

"Seni doyurmaya çalıştığımı kim söyledi ki?" diye yalan söyledim. "Kendimi düşünüyorum ben. Tadına bak, güzelse ben de yiyeceğim."

Bana şok olmuş gözlerle baktı. "Ciddi olamazsın."

"Ne var canım, ağzımın tadını bozmak istemiyorum."

“Ağzının tadı bozulmasın diye beni deneme tahtası mı yapacaksın?”

“Bak, yerim. Sonra tadı hoşuma gitmezse bütün gün başının etini de yerim görürsün.”

“Tamam tamam,” dedi tehdidimden korkmuş gibi. Uzanıp tabaktaki kurabiyelerden ve kanepelerden yedi. Her biri için puanlama yapmasını söyleyerek dikkatini dağıttım. En yüksek puanı verdiği çikolatalı kurabiyeden yiyeceğimi sanıyordu ki hiç dokunmadığı çikolata toplarına uzandım.

“Ama...” diyordu ki toplardan birini ağzıma attım. “Nasıl tadı?”

Ağzımda ıslandıkça eriyen çikolata topunun içinde tanımlayamadığım bir tat vardı. Kötü olduğunu söyleyemezdim ama hoşuma gidip gitmediğinden de emin olamıyordum.

“Bozuldu mu o güzel ağzının tadı?” diye sordu dalga geçerek.

“Emin değilim.” İçindekinin ne olduğunu anlamak için aynı çikolatadan bir tane daha atım ağzıma.

Benim gibi o da toplardan birini ağzına attı ve çiğnerken hoşnut bir ses çıkardı. “Güzelmış bu.”

Yoğun çikolata tadından mıdır bilinmez, boğazımın kuruduğunu hissediyordum. Masadaki kapalı sulardan birini açıp içerken bir bütün olarak bukete benzeyen, farklı renklerdeki toplara bakmaya devam ettim. O sırada köşesindeki bir not dikkatimi çekti. İçtiğimi su şişesini dikkatle masaya bıraktım. Kuruluk gitmişti gitmesine ama sanki içtiğim sudan sonra boğazımda bir yumru oluşmuştu. Kâğıdı elime alarak üzerinde ne yazdığına baktım.

Bu şans çikolataları senin için.

“Han,” dedim korkarak. Yediği çikolatayı çok sevmiş olmalıydı ki uzanıp bir tane daha aldı. “Neliydi?”

“Anlamadım.”

Öksürmeye başladım. “Çikolata neliydi?” Ama cevabı duy-mama gerek kalmadı. Fıstıklıydı. Ve ben dört yaşımdan beri hiç yemediğim için yarfıstığının tadını unutmuştum.

“İyi misin? Elisa, neler oluyor?”

Elimi boğazıma götürmüş bir şekilde öksürmeye devam ederken nasıl göründüğümü tahmin edebiliyordum. Nefes alamadığımı, bunun için çok zorlandığımı apaçık bir şekilde anlamıştı. Kızarmış olmalıydim, öksürmeye çalıştıkça çıkardığım sesler onu daha da korkutuyordu. Az sonra gözlerim yaşlarla dolacak, konuşmaya çalıştıkça durumumu daha da kötüleştirecektim. Boğazım şiştikçe nefes almak biraz daha zorlaşacak ve en sonunda bilincimi kaybedecektim. Zamanında müdahale edilmezse de sonra ne olacağını ben de bilmiyordum.

“Can!” diye bağıırıyordu Han, başım omzuna düştüğünde. “Can yardım et!”

Onu ilk kez bu kadar endişeli görüyordum. Hayır, onu ilk kez bu kadar *korku dolu* görüyordum. Daha önce bana gülümsemiği, bana kızdığı ya da beni kışkandığı durumlar olmuştu. Benim yüzümden hayal kırıklığına bile uğramıştı. Ama ilk kez benim yüzümden korkuyordu. Elleri titriyor, bana yansıtmaya çalışsa da çaresizliği suratından okunuyordu.

Can koşarak odaya girdiğinde beni görür görmez ne olduğunu anladı. Çünkü beni tanıyordu. Han’ın aksine Can beni yıllardır tanıyor ve neyi sevip sevmediğimi, nelerin bana iyi gelip gelmediğini ve neye alerjimin olup olmadığını en iyi Can biliyordu.

“Sırtüstü yatıp ayaklarını havaya kaldır hemen. Geliyorum.”

“Nereye? Nereye gidiyorsun?”

Can soğukkanlılıkla bunları söyleyip gittikten sonra Han telaşla ayağa kalktı. Başımı koltuğa koydu, bedenimi sırtüstü olacak şekilde çevirdi. “Can!” diye bağıırıyordu sürekli. Kapının önünde bekleyenlerden birinin de yardımıyla ayaklarımın altına yastıklar koydu. Elim boğazımda, ağlamaya başladım. Can hiç bu kadar geç kalmamıştı.

“Ağlama,” diyerek yanı başımda yere oturdu Han. “Ne yapmam gerekiyor bilmiyorum. Çok özür dilerim. N’olursun ağlama. Bak, Can gelecek. İyi olacaksın. Söz veriyorum, sana hiçbir şey olmayacak.”

Gözlerim bir kapıdaki kalabalıkta, bir de Han'dayken göz-yaşlarım usulca akmaya devam etti. Açılıp kapanan gözkapaklarımın bir daha asla açılamayabileceğini fark ettim. Can biraz daha geç kalırsa, şans bu ya, o adrenalin iğnesi yanımızda yoksa, bu benim sonum olacaktı.

"Elisa." Beni sakinleştirmeye çalışsa da nafileydi. Önce kendi sakinleşmeliydi. O kadar çaresizdi ki, gözleri o kadar içler acısı bakıyordu ki bana ölüyormuşum gibi hissettiriyordu. "Yapma bana bunu. N'olursun. Yıllar sonra nihayet sana kavuşmuşken bırakma beni. Güme, n'olur."

"Ambulans yolda."

"Açılın biraz, nefes alamıyor."

"Can nerede, neden hâlâ gelmedi?"

Diğer insanların telaşlı sözlerinin aksine Han'ın sesinde korku da vardı. Endişe, çaresizlik ve korku. "Kapatma gözlerini, sana yalvarıyorum. Dayan lütfen."

Ona bu sözlerin bana yardımcı olmaktan ziyade beni daha da kötüleştirdiğini söylemek isterdim. Ama dudaklarımın arasından tek bir söz çıkacaksa ve onu bir daha göremeyeceksem, beni bir daha öpemeyecekse, o halde bu şans kalbimden geçenleri söyleyerek kullanmalıyım.

"Han," dedim kesik nefeslerimin arasından. "Ben sana..." Beni susturmaya çalıştı, gözlerimi açmamı söyledi ama gözlerim zaten açık değil miydi? Bana gözlerimi açmamı söylüyordu ama gördüğüm bu yüz onun değil miydi?

"Elisa!"

Han bana ısrarla uyanmamı söylerken benimi baktığım mavi gözler kimindi? "Ben sana âşık..."

25. BÖLÜM

“ACI KAHVE”

Uyandığımda beyazlar içindeydim. Işıklar, duvarlar, perdeler, yatıgım yatak ve pikenin rengi beyazdı. Kaldığım bu hastane odasının içindeki tek farklı renk, baştan aşağı siyahlara bürünmüş Han’a aitti.

Yanı başımda oturmuş, elimden tutuyordu. Uykuya daldığı andan itibaren kafası yatağa gömülmüş olsa da elimi tutmaya devam ediyordu. Öteki elimden damar yolu açmışlardı, başucunda serum askısı vardı. Boğazımın acıdığını fark ettim, kululuk henüz geçmemişti. Yine de dudaklarımı ıslatarak ismini söyleyebildim. “Han.”

Aniden başım kaldırdı, sanki hiç uykuya yenik düşmemiş gibi gözleri bir anda açılmıştı. “Elisa?”

Gülümsemeye çalıştım, *iyiyim* dercesine.

“İyi misin?” diye sordu elimi daha sıkı tutarak. “Ağrın var mı? Doktoru çağırayım ben.”

Ayağa kalkmak üzereydi ki bırakacağını anladığım elimle tuttum onu. “Sakin,” dedim güçlkle. Bir kez daha dudaklarımı ıslattım. “Su?”

Telaşla başını salladı. Yanımdaki komodinin üzerindeki su şişesini aldı, bunu yaparken elimi bırakmak zorunda kalmıştı. Ve bu hiç iyi hissettirmedi. Cam şişenin kapagını açtı ve yat-

uğım yerde doğrulmana yardım ederek üç yudum su içmeme izin verdi.

“Biraz daha,” diye ısrar ettim.

Ciddiyetle başını iki yana salladı. “Doktor izin vermediği sürece olmaz.”

“Su yahu bu, öldürmez!”

“Çikolata da öldürmezdi,” dediğinde suratı gölgelendi. “Ama bak, buradayız şimdi.”

“Yerfıstığına alerjim var.”

“Öğrendim,” dedi başını eğerek. “Acı bir şekilde.”

“Korktun mu benim için?”

Eğdiği başını kaldırmadan gözlerini benimle buluşturdu. “Ölüyorsun sandım Elisa. Ben de ölürdüm.”

“O kadar çok mu?” diyerek onu utandırmaya çalışacaktım ki aniden aklıma bir anı düştü. Öksürmeye başladıktan sonra söyledikleri... Ne demişti, *yıllar sonra sana kavuşmuşken mi?* “Dur bir dakika.”

“Ne, bir şey mi oldu?” Sağıma soluma bakınmaya başladı, acı çektiğim için duraksadığımı sanmış ve yeniden endişeye kapılmıştı.

“Ben o haldeyken sen bana bir şey söyledin. Yıllar sonra sana kavuşmuşken gibi bir şey?”

Mırıltılı bir ses çıkardı sadece.

“Ne demek istedin?”

“Hiç.”

“Beni geçiştirme. Duydum seni. Yıllar sonra dedin, emim. Ne dedin ne demek istedin?”

“Önemli bir şey değildi.”

“Ne demek önemli değil ya!” diye kızmaya başladım. Oysaki ben ne düşünmüştüm, ne düşlemişim...

“Bağırma, canın acıyacak.” Tahriş olan boğazımın farkındaydı.

“Bağırtma o zaman.”

“Sen söyle. Bayılmadan önce bir şey söylüyordun.”

“Ne söylüyordum?”

“Bir şey işte. Çok kısıktı sesin, duyamadım ama önemli olduğu belliydi.”

“Hatırlamıyorum,” diye yalan söyledim. O beni geçiştiriyorsa benim de söylediklerimi inkâr etme hakkım olmalıydı. Hem ben hastaydım. Hasta yatağındaki insan sorguya mı çekilirdi!

“Yalancı.”

“Konuyu saptırma da söyle hadi.” Kısıtım gözlerimi. “Neden yıllar sonra dedin, yoksa biz seninle daha önce karşılaştık mı?”

Belki söyleyecekti belki söylemeyecekti. Bilmiyordum. Aralık duran dudaklarının arasından çıkan söz aramızdaki ilişkiyi değiştirebilirdi, hayatımızı, akışı, şimdiyi değiştirebilirdi. Ya da her şey aynı kalırdı. Vereceği cevap karşısında neler yaşanacağını birlikte görürdük. Tabii her önemli anı bölen o üçüncü şahıs içeriye girmeseydi...

Bu adamla tanıştığım ilk andan itibaren kendimi romantik komedi evrenine hapsolmuş gibi hissediyordum. Ve ben romantik komediden nefret ederdim! Ama itiraf etmeliyim ki bu öyle bir adamdı ki onunla romantik komedi evreni bile keyifli olabiliyordu.

“Hastamız kendine gelmiş.” Doktorun hemşirelerle içeri girmesiyle Han ayağa fırladı.

“Evet, kendine geldi. Su istedi, ben üç yudum içirttim sadece. Nasıl durumu, iyi mi?”

“Han,” dedim doktor bıyık altından gülerken. “Doktor Hanım henüz muayene etmeye başlamadı.”

“Doğru,” dedi şapşal bir şekilde. Özür dilercesine geri çekilip insanların işini yapmasını bekledi.

“Anafilaktik şok geçirdin. Adrenalin tam zamanında verilmiş olsa da bu gece bizim gözetimimiz altında kalacaksın. Bir süre cilt döküntülerin devam edebilir, endişelenmene gerek yok, uyguladığımız tedaviyle hepsi geçecek.”

“Cilt döküntüsü mü?” Yerimde kıpırdanmaya başladım. “Neremde, görünen bir yer mi?” Ellerimi ve kollarımı kontrol ettim, sorun görünmüyordu.

“Boynunda.” dedi Han.

“Bakmak istiyorum.”

Han telefonunun ön kamerasını açıp bana verdi. Korkarak ekranı kendime çevirdim. Elim yeniden boynuma gitti, kıpkırmızıydı ve cildim soyuluyor gibi görünüyordu. “Bu ne!”

“Serum bittikten sonra tekrar pansuman yapacağız.”

“Ne zaman geçer?” Bir yandan da boynumu incelemeye devam ediyordum. “Yarın setim var benim. Makyajla kapatabiliriz değil mi, sete böyle çıkamam.”

“Çıkmayacaksın zaten,” dedi Han. “Set iptal.”

“Aa.” diye şaşırdım. “Neden ki? Bir şey mi olmuş?”

Han en az benim kadar şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. “Bir şey mi olmuş?” diye tekrarladı. “Başrol hastaneye kaldırılmış. Daha ne olsun?”

“Saçmalama. İyiyim ben.” Destek için doktora döndüm. “İyi olduğumu söyler misiniz doktor? Sadece boynum pek iyi görünmüyor, o kadar. Onu da kapaticılarla falan hallederiz herhalde.”

“Biz sizi en iyisi yalnız bırakalım. Yarın saat sonra pansuman için gelecekler. Geçmiş olsun.” Hain doktor, hemşireleri de yanına alarak beni Han’la baş başa bıraktı. Bana dik dik bakan Han’dan azar işitmek istemediğim için konuyu değiştirmeye karar verdim.

“Can nerede?” diye sordum merakla. “Beni yalnız bırakmazdı, bir sorun mu var?”

“Yalnız değilsin, ben varım.”

Beni yanlış anladığını fark ederek özür dilercesine, “Tabii var-sın, öyle demek istemedim. Ama sonuçta o adam benim arkadaşım,” diye açıkladım. “Böyle bir durumda yanımda olmalıydı.”

“Yanında zaten. Kafeteryaya indi.”

“Hı...” Başımı salladım yavaşça. “Demek ikiniz de yanımdaydınız.”

“Onu bilmem ama ben her zaman yanımdayım.”

“Neden?” diye sordum alay edercesine. “Yoksa bana yıllar sonra kavuştuğun için mi?”

Onu köşeye sıkıştıracağımı, utandırıp kaçıracağımı sanıyordum ki o hiç duraksamadan, “Evet,” diye cevap verdi bana. “Yıllar sonra sana kavuşmuşken şimdi bir an olsun ayrı kalmak istemiyorum senden.”

Öksürdüm. “Bu çok açık oldu.”

“Hoşuna gitmedi mi?”

Gözlerimi kaçırıp kucığımda birleştirdiğim ellerime diktiğimde, “Gitti,” diye dürüst oldum. “Benimle flört etmeye çalışman hoşuma gidiyor.”

“Seninle flört etmeye çalışmıyorum Elisa, seninle flört ediyorum. Ve sen de benimle flört ediyorsun.”

“Kim demiş!” Tekrar gözlerine baktım. “Hiç de bile.”

Öyle mi dersin, dercesine bir kaşını kaldırdı.

“Tamam,” diye pes ettim hemen. Elimi kaldırıp başparmağım ve işaretparmağım arasında küçük bir aralık bıraktım. “Biraz ediyor olabilirim, şu kadarcık.”

“Şu kadarcık mı?” diye sordu sesini yumuşatarak. Gülümsedi. “Olur, şu kadarcık da olur.”

Can iki karton bardakla gelmişti. Bardakların içinde kahve vardı, aslında biri kendisi, diğeri Han içindi. Uyandığımı ve iyi olduğumu gördüğünde havalara uçup beni öpücüklere boğduktan sonra kendi kahvesini bana verip yeniden kahve almak için dışarı çıktı.

Han, yanımdaki sandalyeye oturmadan önce elindeki karton bardaklardan birini bana uzattı. Bardağı alırken parmaklarımız birbirine değdi ve eski bir hatıranın içine sürüklendim. Ellerimin arasındaki karton bardağın içindeki kahve, beni ısıt-

maya başladı. Han yanı başıma oturup tadının kötü olduğundan ikimizin de emin olduğu kahveden bir yudum aldı.

“Gülümsüyorsun?” dedi sorgular biçimde.

Sürüklendiğim o hatıranın içinden çıktım. omuz silktim. “Dejavu yaşıyormuşum gibi hissettim de...”

“Dejavu?”

Aynı içtenlikle gülümserken başımı salladım. “Bu ilk hastane maceram değil. Daha önce de hastanede kaldım, tabii o zaman gözlerim görmüyordu, orası ayrı...”

“Neden görmüyordu?”

“Miyoptum ben. Oyunculuk işlerine başlamadan önce gözlerimden ameliyat oldum. Lazer ameliyatı. Bir süre bandajlı ve gözlüklü dolaşmam gerekti. İşte o sırada biriyle tanıştım.”

“Dört yıl önce.” dedi kendi kendine.

“Nereden bildin?”

“Dört yıldır oyunculuk yaptığın için.”

Hak verircesine başımı salladım. “Kahve almak için odadan dışarı çıkıyordum, çarpıştık biz bu adamla. Sonra biraz oturduk, sohbet ettik, birlikte kahve içtik. O kahve de böyle küçük, karton bir bardağın içindeydi.”

“Güzel miydi tadı?”

“Çok kötüydü. Ama sohbet çok keyifliydi, kahvenin tadı umurumda bile olmadı.”

“Sonra ne oldu o adamla?”

“Hiç.” Omuz silktim. “Ona adımı söyledim bir gün beni arayıp bulur belki diye. Bulmadı beni, aramadı bile galiba.”

“Belki aramıştır. Belki çok aramıştır seni. Belki bulmuştur bile ama sen onu tanıyamamışsındır.”

Dilimi şaklattım. “Aramadı. Arayan bulurdu. O bulamadı beni. Bulsaydı bilirdim çünkü. Hem biliyor musun, o gün bana adını bile söylemedi.”

“N’apardın söyleseydi?”

“Ben bulurdum onu.”

“Hiç görmediğin, tanımadığın bir adam o. Neden bu kadar önemli?”

“Önemli demedim,” diye dürüst davrandım. Doğruydum, önemli değildi benim için. O olmadan yaşayabilirdim ki yaşıyordum da. “Özeldi.” Ama ne olursa olsun içimde bir yerlerdeydi, silip atamamıştım onu.

“Neden?”

Kıkırdadım. “Ne o, kıskandın mı yoksa?”

“Neden?” diye tekrarladı ciddiyetle.

“O da bana kalsın. Bir gün bulursa beni, nedenini ona söyleyeceğim.”

“Sonra ne olacak?” Anlamadığımı belirtircesine kaşlarımı çattım. “Bulursa seni, ne olacak sonra?”

“Ona kapılır ve artık seninle flört etmem diye mi korkuyorsun yoksa?” Yeniden güldüm. “Olmaz öyle bir şey merak etme.”

Dehşete kapılmış gibi gözlerini büyüttü. “Onunla birlikteyken benimle flört etmeye devam mı edeceksin?”

“İstemez misin?”

“Elisa!”

Kahkahalarla gülmeye başladım. Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle kıvrılırken kahveden bir yudum daha aldım. Aldığım acı kahveden değil, uğradığım hayal kırıklığından suratım asıldı. O adam, beni bulsun istemiştim. Han'ın, “Ben o adamdım,” demesini çok istemiştim. Yapmadı, acı kahve canımı daha çok yaktı.

26. BÖLÜM

“ROMANTİK KOMEDİ EVRENİNE HAPSOLMAK”

“Rahat mısın böyle? Bir yastık daha koyalım mı arkana?”
Ofladım. “İyiyim Can. Sadece alerjik bir şoktu. Abartma artık.”

“Elisa Tanyeli’sin sen. Abartacağım tabii ki.”

“Kızarıklıklar ne durumda?” Başımı geriye yatırarak boy-numu açığa çıkardım. Kıstığı gözleriyle cildime baktı.

“İyi iyi,” diye yalan söyledi. “Yarına hiçbir şeyciğin kalmaz.”
Yeniden ofladım. “Kızlar niye geliyor ya?”

“Hasta ziyareti işte. Kısa sürer merak etme.”

“Peki neden Taçmin Hanımefendi’yi Han almaya gitti?”
diye sorunca yakalanmış oldum. Asıl sorun ettiğim şey arkadaşlarımla buraya gelecek olması değildi elbette. Han’ın Taçmin’le yalnız kalmasını istemiyordum. Han’ın Taçmin için araba sürmesini de istemiyorum. Han’ın Taçmin için hiçbir şey yapmasını istemiyordum!

“Kızın şoförü izindeymiş. E taksiye de binemiyor biliyosun, korkuyor.”

“Verdalarla gelebilirdi, evleri yakın onların ya da dur, daha iyi bir fikrim var. Gelmesin. Evet evet, gelmesin o. Nasıl fikir?”

Dilini şaklatmaya başladı. “Ayıp ayıp.”

“Han da hiç hayır demedi gördün mü?” Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Sen Taçmin’in böyle bir ricası var deyince hemen olur ben giderim dedi.”

“Adamın işi bu.”

“Değil!” Kollarımı çözmeden omuz silktim. “Onun işi benim. Sadece ben!”

“Ayyy.” Abartılı bir tonlamayla devam etti. “Kıskanç Elisa Tanyeli de hiç çekilmiyormuş gerçekten.”

“Kıskançlık mı?” Kahkaha attım. “Han’ı kiskandığımı mı düşünüyorsun? Taçmin’den?”

“Hoş geldin İnkâr Kraliçesi Elisa Tanyeli, ben de tam nelerdesin diye merak ediyordum.”

“Han’ı kıskanıyorum. bunu inkâr etmiyorum. Ama Taçmin’den kıskanmam. Taçmin kim ki?”

“Başarılı bir oyuncu.” Yanımdaki yastığı ona doğru fırlattım. Uçan yastığı havada yakaladı.

“Benim kadar başarılı değil.”

“Bu doğru.” Bana hak verip düşünür gibi yaptı. “Çok güzel bir kadın.” diyerek nabız yokladı.

Ama ben kendinin farkında olan bir kadındım. Bir an olsun şüpheye düşmedim. “Benim kadar güzel değil.”

Yine bana hak vermesini bekliyordum ki duraksadığını fark ettim. Kirpiklerimi kırıştırdım. “Yani...” diye gevelemeye başladı. “Sonuçta güzellik görecelidir.”

“Can?” Kendimi ihanete uğramışım gibi hissediyordum.

“Benim için elbette sen daha güzelsin. Tanıdığım en güzel kadın sensin. Ama Han’ın gözünde... Bilemeyiz ki bunu.”

İşte bu, şüpheye düşmeme neden oldu. Çünkü ben kendime güveniyordum, arularıyla eksilerimi görüyor ve kabul ediyordum. Kusurlarımı da sahip olduğum güzellikler kadar içselleştirmiştim. Ama Han’ın hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum. Bana sadece bir kez beni güzel bulduğunu söylemişti ve o zaman da üzerimde pofuduk bir tulum vardı. Ne kendi

tasarımım olan bir elbisenin içindeyken ne özel üretim olan takılarım ile süslenmişken ne de pahalı kokuları süründüğüm zamanlarda beni güzel bulduğunu söylemişti. O aptal tulumun içindeyken, en paspal halimle, beni en olmadık zamanımda yakalamış ve bana o zaman iltifat etmişti.

“Han’ın gözlerinde bir problem olabilir.” Beni diğer tüm kusursuz hallerimle değil de o salaş halimle beğenen biri olduğuna göre Taçmin’i de beğenebilirdi. Gerçi benim en kötü halim bile Taçmin’den iyiydi ya, neyse...

“İstersen senin için onu bir yoklayabilirim.”

“Nasıl yapacaksın ki bunu?”

“Taçmin’e karşı ilgisi var mı yok mu diye ağzını arayacağım.”

İster miydim ki bunu? İsterdim galiba. “Olur, yap.”

“Öğrenmişken seninle ilgili neler düşünüyor onu da öğrensem mi acaba?” Beni oltaya getirmeye çalışır gibi ağzının içinde geveleyerek söylemişti bunu. Tabii ki hemen atlamadım. “Neyse ben bunu bir düşüneyim.”

Kapı zili çaldığında Can sekerek kapıya kadar yürüdü. Dudaklarını kıpırdatarak bana sakın olmam gerektiğini söyledi. Taçmin’in sinirlerimi bozmasına izin vermemem gerektiğini söylüyordu.

Aralık kapıdan içeri giren kızlar abartılı tepkilerle etrafımı çevreledi. Nasıl hissettiğimden daha çok olayın nasıl gerçekleştiğini sorguladılar. Kapıda bekleyen Han’a bakarken beni kurtarmasını istesem de onun bile şimdi yapabilecek bir şeyi yoktu. Bir süre, çok kısa bir süre de olsa kızların sahte endişelerine maruz kalmak zorundaydım. Ve tabii Taçmin’in sinsi bakışlarına...

Can bize kahve yapıp getirdiğinde, “Biraz da senin hatan var gibi,” dedi Verda Can’a dönerek.

“Anlamadım.”

“Menajeri değil misin sen bu kızın, birlikte çalışacağı insanlara bu özel durumundan bahsetmen gerekmez mi?”

“Yani şekerim hiç kusura bakma ama benim menajerim ol-
saydın ve böyle bir durum yaşansaydı, gözünün yaşına bakma-
yıp seni kapının önüne koyardım,” dedi Alâ. “Ölebilirdi, basit
bir hata değil bu.”

“Acaba sen Elisa’nın yakın arkadaşı olduğun için bu mena-
jerlik işlerini biraz savsaklıyor olabilir misin, ne dersin?” diye
sordu Taçmin.

“Daha neler!” diyerek araya girdim. “Can arkadaşlık konu-
sunda da iş konusunda da kendisinden çok memnun olduğum
bir insan. Saçmalamayın lütfen.”

“Biz senin için söylüyoruz,” dedi Sıla. İçlerindeki en akıllı
başında olanı bile beni Can’a karşı doldurmaya çalışıyordu.
“Bizim de var menajerlerimiz, biliyoruz yani bu işleri. Taçmin
mesela, maydanozun değil tadından kokusundan bile nefret
eder. Bunu çalıştığı herkes bilir ve bu konuda hassas davranır.
Seninki çok daha özel bir durum. Ölümle sonuçlanabilecek ka-
dar ciddi bir alerji.”

“Kendimi açıklamam için bana da söz verilecek mi?” diye
sordu Can. Ama buna gerek yoktu, Can’ın vücudumun alerjik
tepki verdiği ve intolerans gösterdiği besinleri, gideceğim her
yere ben varmadan önce haber verdiğinden emindim.

“Kapatın konuyu lütfen, geçti gitti işte.” Koltuğun diğer
ucunda oturan Taçmin’e döndüm. “Nasıldı yolculuk, rahat gel-
diniz mi?”

“Mis mis,” dedi gülerek. “Han’la yolculuk etmek ne keyif-
liymiş meğer. Ne espriler döndü bir bilerseniz.”

“Ya,” dedim sinirle Han’a bakarken. Utanmadan benimle
göz teması kurmaya devam etti. “Han mı yaptı esprileri?”

“Evet, çok komik biri.”

“Öyledir öyledir. Çok komiktir Han.”

“İyi ki benim şoför izindeymiş de Han gelip almış beni.
Keşke arada tekrarlasak bunu, değil mi Han?” Sonra aklına

yeni bir şey gelmiş gibi heyecanla bana döndü. “Sahi, arada versene Han’ı bana.”

“Yok artık! Çanta mı bu adam? Arada versene ne demek?” Sinirle söylediğim sözlerin devamında da sakın kalamayacağım belliydi. Can beni kaş göz işaretleriyle sakinleştirmeye çalışıyordu ki ortamı daha da geren başka bir şey oldu.

“Elisa. Bunu görmen gerek.” Verda’nın çekinerek bana uzattığı telefonunu elime aldım ve açık ekrandaki magazin haberini okudum. Tarık Arıca’nın, hastanede kaldığım gece bir eğlence mekânından esmer güzeli bir hanımefendiyle çıktığını yazan o haberi...

“Ne oldu?”

“Tarık, Elisa’yı aldatmış.”

“Ne?”

“Asparagastır ya,” diyerek yalanlamaya çalışmış olsam da Taçmin bana geceye dair görüntüleri göstermeye başlamıştı bile.

Yanımdayken dedikodumu yapan sahte arkadaşlarımı Can güç bela evden gönderdi. Önce açık açık gitmelerini söyledi, baktı ki kimse gitmek için harekete geçmiyor, tuttu kollarından her birini teker teker kapı dışarı etti. O küçük akıllarıyla bana acıyarak evimden gittiler. “Aptallar,” dedim kapı kapandığında.

“Boş ver şimdi onları. Erdal Bey mesaj atmış. Acil toplantı talep ediyorlar, bir an önce aksiyon almamız gerekiyormuş. Bu aldatma mevzusu dizinin prestijini fena halde etkileyebilir.”

“Dalga mı geçiyorsunuz siz?” diye parladı Han birden. “Elisa ölümden döndü. Dün yaşandı bu. Henüz yaraları iyileşmedi. Ne dizisinden, ne prestijinden bahsediyorsun?”

Han’ın, Can’ın üzerine yürümesi benim de üzerimdeki örtüylü bir kenara atıp ayağa kalkmama sebep oldu. “Hey,” diyerek aralarına girdim. Han’ın delici bakışları arkadaşımı ortadan ikiye ayırmak üzereydi. Titreyen elimi Han’ın koluna doladım. “Sakinleş. Can haklı. O toplantıya gitmeliyim.”

“Gidemezsin.”

“Bu benim işim. Anlıyorum, beni korumak istiyorsun. Ama ben de işimi korumak istiyorum. Lütfen buna saygı duy ve arabayı hazırla.”

İkilemde kalarak bir bana bir de Can’a baktı. Ne kadar kararlı olduğumuzu gördükten sonra, “Saçmalık!” dedi tükürür gibi. Yine de beni kırmadı, arabayı hazırlamak için dışarı çıktı.

Yapım şirketinin ofisine geldiğimizde Can içeride nasıl bir tavır sergileyeceğimize dair talimatlar veriyordu. Han duyduğu her yeni söz karşısında biraz daha şaşırıyor ama geri adım atmayacağımızı bildiğinden sesini çıkarmıyordu.

Tarık’ın bu son aşağılık hareketi, beni kalben etkilememiş olsa da kariyerim için hiç iyi sonuçlar doğurmayacaktı. Onunla tartışıp seti terk ettiğimde bile hiç hoş şeyler yaşamamıştım, bu aldatılma mevzusu işlerin tamamen raydan çıkmasına neden olabilirdi. Kendimi kanıtlamak için dahil olduğum bu romantik komedi projesinin beni yükseltmek bir yana, dibe çekmeye başladığını düşünüyordum. Daha ilk bölümden partnerimle sevgili olmuştum, bakıldığında pek profesyonel bir davranış değildi. Yetmemiş, ikinci bölüm sularında aldatılmıştım. Tarık’ın bana karşı olan ilgisinin bir bölümle sınırlı kaldığı düşünülecekti. Ayıp onun ayıbyıydı ama sektörde kimse sevgilisini aldatan Tarık Arıca’ya konuşmayacaktı, herkes sevgilisi tarafından aldatılan Elisa Tanyeli’yi konuşacaktı. Dolayısıyla gündemden düşmeyen ben olacaktım. İlk romantik komedi projem fiyaskoyla sonuçlanacak, aşktan korkmadığımı, pekâlâ âşık rolü yapabileceğimi göstereyim derken daha gerçek hayatta bile aşktan yana yüzümün gülmediğini herkes görmüş olacaktı.

Harika. Gerçekten harika!

Asansörün kapıları açılırken Can zihnimdeki tüm endişeleri daha da artıran konuşmasına bir son verdi. Gözucuyla Han’a baktım, şimdi olan bitenden dolayı şaşkın değil de öfkeli görünüyordu. Can’ın kariyerimle ilgili kurduğu felaket senaryo-

lanına içermiş olabilirdi. Buna sebep olanın Tarık olduğunu söylediğimiz için de muhtemelen öfkesi Tarık'aydı. Ama oraya gittiğimizde sessiz kalarak işi bize bırakacağına emindim.

Erdal Bey'in asistanı bizi ofisin girişinde gördüğünde, "Geldiğinizi haber veriyorum," diyerek telefonuna sarıldı. Acil durum toplantısı olduğundan haberdardı, muhtemelen onu da apar topar çağırmışlardı ki zavallı kız üzerindeki gömleğin bile düğmelerini ters iliklemişti. Ofiste onun dışında kimse yoktu, toplantıya katılacak olanların toplantı odasında olduğunu düşünüyorduk. Öyle de olduğunu asistan kızın telefon görüşmesinden sonra ayağa kalkıp bizi daha önce iki defa girdiğim odaya yönlendirmesiyle anladım.

Kız önde, ben arkasında, benim arkamda da Han ve Can koridor boyu ilerledik. Asistan buzlu cam kapıyı açıp içeri geçmem için bana yol verdiğinde bekletmeden adım attım. Erdal Sakin, uzun toplantı masasının baş köşesinde oturuyordu. Yanında da Tarık Arıca vardı. Tarık'ın yanında asistanı vardı ama karşısı boştu, muhtemelen o koltuğu benim için ayırmışlardı. Odada tanımadığım iki adam ve bir kadın daha vardı.

Gergin adımlarımı masaya doğru atarken, "Merhaba," dedim sadece.

"Gel Elisa, gel," dedi yapımcı. Olanlar nedeniyle canı gerçekten sıkılmıştı, onu daha önce hiç bu kadar asık suratlı görmemiştim.

Benim için boş bırakılmış koltuğa oturdum. sağımda bulunan koltuğa da Can geçti. Han için daha uzakta koltuklar bulunmasına rağmen o oturmayı tercih etmedi. Can'ı geride bırakarak arkama geçip durdu, sol omzumun üstünden ardıma bakiğimde onu rahatlıkla görebiliyordum. Anladım ki toplantı boyunca odanın herhangi bir köşesinde değil, tam arkamda duracaktı. Varlığını bana bunu şekilde hissettirmek istemişti. Ve itiraf etmem gerekirse bu içimi rahatlatmıştı.

“Evet, ne yapıyoruz?” Konu hiç uzamadan, kimse daha fazla gerilmeden aksiyon alınacak kısma gelelim istemiştim.

“Elbette yalanlayacağız,” dedi Erdal Bey.

“O fotoğrafların pek yalanlanacak hali yok gibi ama...”

“Ama buna mecburuz.”

“Ah be Tarık, ah be!” Henüz gerçeği kabullenip de geride bırakamayan kişi yapımcıydı. “Nasıl yaparsın böyle bir hata?”

Tarık sessizliğini sürdürdü. Ne bir açıklama yapıyordu ne de herhangi birinden özür dilemeye niyeti varmış gibi görünüyordu.

“Aslında fotoğraflar çok samimi görünmüyor,” dedi tanımadığım adamlardan biri. “Yani bir yakınlaşma söz konusu değil, sadece kadının Tarık Bey’e sarıldığını görüyoruz.”

“Bu neyi değiştirir?” diye sordu Can.

“Şöyle bir kurguyla gerçeği yadsıyabiliriz: O kadın aslında Elisa Tanyeli’nin arkadaşı, alkolü biraz fazla kaçırdığı için Tarık Bey centilmenlik yaparak sevgilisinin arkadaşına arabasına kadar eşlik etti. Zaten Elisa Hanım da o gece o mekândaydı.”

“Harikaymış,” dedim sahte bir gülüşle. “Tabii aynı saatlerde ben hastanede yatıyor olmasaydım.”

“Ne hastanesi?” diye sordu Tarık. “İyi misin?”

“Sağır sultan duydu Elisa’nın alerjik şoka girip hastanelik olduğunu, sen nasıl duymadın be adam!” Can kendine engel olamayarak hem üslubunu bozmuş hem de sesini yükseltmişti.

“İyi misin?” diye tekrarladı Tarık, Can’ın sert çıkışını duymazdan gelerek. Başımı sallamakla yetindim.

“O zaman planın son kısmını iptal ediyoruz. İlk kısmıyla da durumu toparlayabilirmişiz gibi görünüyor.”

“Kadın, Elisa Hanım’ın arkadaşıydı. Tarık Bey kafa dağıtmak için gittiği mekânda onu gördü. Kız çok alkollüydü, Tarık Bey yardımcı olmak isteyerek arabaya kadar eşlik etti. O sırada magazinle karşılaştılar.”

“Aynen öyle.”

“Kim yer ki bu yalanı?” diye sordu Han. Tabii kendisi yalan konusunda tam bir profesyonel olduğu için beğenmemiş olabilirdi.

“Daha da süsleyebiliriz. Ayrıca sadece bunu anlatmakla kalmayacağız. Daha sonra hanımefendiyle Elisa Tanyeli’yi bir araya getirip onların arkadaş olduklarına dair kanıt da sunmamız gerekebilir.”

“O nasıl olacak?” diye sordu Can.

“Birlikte spora gidebilirler, gizlice fotoğraflarını çekip başına verebiliriz ya da magazin ekiplerinin uğrak bir noktasını seçer, orada iki yakın dost gibi kahve içmelerini sağlarız, o sırada magazine yakalanırlar hem doğal da olmuş olur.”

“Tarık ne yapacak peki?” diye sordum.

“Açıklamayı ilk önce o yapacak, sonra siz doğrulayacaksınız ve kanıt için fotoğraf karesi vereceksiniz. Daha sonra ilişkinizde her şeyin yolunda olduğuna dair tatlı paylaşımlar yapmalısınız.”

“Bütün sorumluluk bende yani,” dedim alay edercesine. “Hatayı yapan erkek, yükünü çeken yine kadın.”

“Öyle demeyelim de...” dedi Tarık’ın asistanı. O da kadındı. Bu odada benim dışımdaki tek kadın oydu, hadi diğerleri beni anlamıyordu. O nasıl benim arkamda olmazdı?

“Ne diyelim?”

“Başka bir yolu yok Elisa, sen de biliyorsun. Yalanlamazsak her şey daha da kötü olur.”

“Evet,” diye katıldım yapımcıya. “Bir süre bütün magazin sayfalarında benim ismim yer alır. Tarık’ın değil, sadece benim. Çünkü aldatan konuşulmuyor bu sektörde, suçu işleyenler unutuluyor kurbanlar hatırlarda kalıyor.”

“Abartıyorsun.”

“Hiç abartmıyorum. Ne diyeceklerini siz de çok iyi biliyorsunuz. Bir sorun vardı ki aldattı diyecekler. Güzel kadındı, ba-

şarılıydı ama aldatıldığına göre bir kusuru vardı. Neydi, neydi... Hah! Aşkı beceremiyor çünkü. Duygusal sahnelerde neden iyi rol yapamadığı da belli oldu."

"Kimse sizi suçlamayacak," dedi Tarık'ın asistanı. "Aldatılmak aldatanla ilgilidir, aldatılanla değil."

Alaycılıkla güldüm yine. "Ama bunun doğru olduğunu sadece ikimiz biliyoruz. Belki birkaç yüz kişi daha. İnsanların birçoğu bunun tersini düşünür ve savunur. Karalamak, desteklemekten her zaman daha kolaydır çünkü."

"Bu söylediklerinizin yaşanmaması için elimizden geleni yapacağız," dedi tanımadığım adamlardan biri.

"Peki ya sonra?" diye direttim. "Bu olayın tekrarlanmamasının garantisini bana kim, nasıl verecek?"

"Kimse." Tarık nihayet konuşmaya karar vermişti. "Ne ben ne de bir başkası sana bunun sözünü verebilir."

"Al bir de buradan yak." dedi Can.

"Çünkü tekrarlanacak," dedi Tarık. masaya dirseklerini koyarak bana doğru yaklaşırken. "Sen bana evet demediğin sürece."

"Bu ne demek?" diye sordu yapımcı.

"Elisa'ya gerçekten sevgili olmayı teklif ettim. Ve o da bunu kabul etmedi. Etseydi, tüm bunlar hiç yaşanmamış olacaktı."

"Elisa seninle sevgili olmak istemedi diye mi onu böyle çirkin bir durumun içine soktun?" diye sordu Han. Buraya geldiğimizden beri kurduğu ikinci cümleydi.

Tarık koltuğuna yaslandı. "Belki öyle, belki değil. Ne fark eder? Elisa sevgilim olursa beni bir daha başka kadınla görmezsiniz. Ama yok, olmazsa hiçbir şey umurumda olmaz yakarım tüm gemileri. Çünkü Elisa'nın da dediği gibi; onu aldatan ben olacağım ama o insanların diline pelesenk olacak."

"Ve sen de ona zarar vereceğini bile bile bunu yapacağını söylüyorsun."

"Bir kez zaten yaptım. Neden tekrarlamayayım ki?"

Tarık'ın pişkinliği masadaki herkesi rahatsız etmişken Erdal Bey'in sinirlenmeye başladığını gördüm. Ama öfkesi büyüyen ve bunu dışa vurmaktan çekinmeyen kişi Han'dı.

Ansızın karşıya geçti. o kadar hızlı hareket etmişti ki ne yapacağını anladığımızda çok geçti. Han, bana bile isteye zarar vermiş olan Tarık Arıca'ya yumruk attı. Tarık, oturduğu koltukla geriye sürüklenirken Han onun yakasına yapışmış, "Eveliyatını sikerim senin. Bir kez zaten yaptım ne demek lan?" diye soruyordu. "Zarar göreceğini bile bile bunu ona nasıl yaparsın haysiyetsiz köpek!"

Yutkunma refleksini bile unutmuş bir şekilde onu izliyordum. O kadar öfkeliydi ki. Boynundaki damar patlamak üzereydi, sadece boynundaki de değil, vücudundaki bütün damarlar kalbinin pompaladığı kanı artık taşıyamayacak ve patlamak üzereymiş gibi duruyordu. Adeta gözü dönmüştü, elleri Tarık'ın iki yakasından tutmuş onu kendine çekerken kimseyi görmüyordu. Küfürler etmeye, hesap sormaya devam ediyordu. İlkilerek seyretmeye devam ettim.

Onu durdurabilecek olan güç neydi, bilmiyordum. İçimden bir ses o gücü çok yakından tanıdığımı söylese de şahitlik ettiğim bu manzaranın beni rahatsız etmediğini fark ettim. Tarık bunu hak etmişti. Bana herkesin içinde ya benimle sevgili olursun ya da kariyerini bitiririm diyerek beni tehdit etmişti. Bu yaptığı tacizden başka bir şey değildi. Belki çok daha başka şeyleri de hak ediyordu ama şimdilik bu sert yumruklar bile içimi soğutmuştu.

Tarık'ın burnundan akan kana, patlayan kaşı eşlik ederken Can kolumdan dürttü. "Bir şey yap. Öldürecek onu."

Öldürmezdi kuşkusuz. Ama öldürmekten beter hale getirebilirdi. Ve ne yazık ki Tarık bu yumrukları hak etmiş olsa da Han'dan şikâyetçi olması durumunda işler daha da karıştırdı. Bu yüzden istemeye istemeye de olsa, "Han!" diye bağırdım.

Anında durdu.

Onu dakikalardır Tarık'tan uzaklaştırmaya çalışanlar kılını bile kıpırdatamamışken benim sadece adını seslenmem Han'ın sakinleşmesine neden oldu. Ardından geri çekildi ve yanıma gelip elimden tuttuğu gibi beni ayağa kaldırarak peşinden sürüklemeye başladı. Sesimi çıkarmadan büyük adımlarına uyum sağlamaya çalıştım. Asistan kızın şaşkın bakışlarını geride bırakarak ofisten ayrıldık.

Asansöre bindiğimizde derin bir nefes aldı, biraz önce olanlar hiç yaşanmamış gibi bana döndü. "İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ona şaşkın şaşkın baktım. Az önce öfkeden deliye dönen, ağzındaki küfürleri adeta adamın yüzüne tükürerek sarf eden o değilmiş gibi bana bakıyordu. "İyiyim," dedikten sonra dayanamayıp sordum. "Ya sen?"

"İyi olacağım."

Asansörün kapıları açıldığında birlikte dışarı çıktık. "Tarık senden şikâyetçi olabilir."

"Olsun."

"Hapse girebilirsin."

"Beni merak etme. *İyi olacağım* dedim." Net bir tavırla söylediklerinden sonra başımı sallamakla yetindim.

Binadan ayrıldığımızda bir an önce arabaya biner ve eve gideriz sanıyordum ama etrafımızı çevreleyen kameralar buna mâni oldu.

"Röportaj verecek misin?" Her ne olursa olsun yine de işimle ilgili kararları bana bırakmasını seviyordum. Böyle bir anda bile durup ne yapmak istediğimi bana sormuştu.

Muhabirlerin aptal saptal sorular sorarak benim canımı sıkmasından ziyade endişelendiğim şey, Han'ı daha da öfkelen-dirmeleriydi. Bu yüzden "İ-ıh," diye mırıluyula cevap verdim. "Eve götür beni."

Kameraları bertaraf ettikten sonra beni kendine doğru çekti, uzaklaşmayıp kollarımı kaslı gövdesine dolayarak ona sokul-

dum. O esnada belini tutan elime sert bir şey çarptı, arabaya doğru yürürken elimin altındakinin ne olduğunu çözmeye çalışıyordum. Kemere takılıydı sanki, demir kadar sertti. Parmaklarımın tamamını kullandığımda bunun bir silah olduğunu anladım.

Arabanın yanma geldiğimizde beni kendinden uzaklaştırdı, ön kapıyı benim için açtı. Bekletmeden arabaya bindim. Hızlı adımlarla arabanın etrafını dolaşarak şoför koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırdığı sırada sormaya karar verdim. “O silahı neden taşıyorsun?”

“Unuttun mu, gizli bir sapığın vardı ve çok sevgili menajerin bana seni yeterince koruyamadığımı söylemişti.”

“İyi de o olay çok eskide kaldı. Bir daha çiçek falan göndermedi ki bana.”

“O çikolatayı sana kim gönderdi sanıyorsun?” Belindeki silahı çıkardı, torpido gözüne uzandı. İçine silahı koyarken elinin üstündeki kanı gördüm. Belki de yanıliyordum, onunlayken sadece romantik komedi evrenine hapsolmuş değildim.

27. BÖLÜM

“BALERİN”

Duru karakterini üzerime giyinmiş şekilde karavandan çıktığımda Can'ın benim için seçtiği gözlüğü taktım. İnsanlarla göze gelmemeye çalışıyordum çünkü o paylaşımları yapmıştım.

Tarık'ın gece mekânımdan birlikte ayrıldığı kadınla arkadaş olduğumuzu söylemiştim. Yetmemiş, planlı bir şekilde Tarık'la magazin ekibine yakalanarak iki aptal âşığı oynamıştık. Beni kameraların önünde saçlarımdan öpmüştü, eve döndüğümde yedi kez saçlarımı yıkamak zorunda kalmıştım. Kendimden ödün vererek yaptıklarına rağmen insanlar bize inanmamıştı. Atıkları oklar sadece beni hedef gösteriyordu. Aşktan yana bir türlü şansımın yaver gitmediğini söylüyorlardı, sanki başka bir ilişkiyi görmüşler gibi... İlk bölümü tekrar izlediklerini ve o öpüşme sahnesinin neden yarıda kesildiğini anladıklarını yazmışlardı. Çok zekiydiler ya, güya Tarık benimle öpüşmek istemediği için o sahne yarım bırakılmıştı. Tarık beni istemediği için. Tarık beni sevmediği için. Dayanamayıp bazı yorumlara sahte hesabımdan yanıt vermiştim. Ama sahte hesabımı bile linç etmeye kalktıklarında sosyal medya detoksuna girmem gerektiğini anladım. Son iki günümü de evden dışarı adım atmadan kendime vakit ayırarak geçirdim. Han'ı bile çok az gördüm. Bu süreçte çiçek ve çikolataları gönderen kişi araştı-

nılmaya devam etse de henüz bir gelişme yoktu. Ve işte şimdi buradaydım, çekim alanına doğru ilerlerken set çalışanlarının kötü bakışlarına maruz kalıyordum.

“Üç sahneden var bugün,” diye hatırlattı Can. İkisi iç, biri dış mekân çekimi olacaktı. Bütün günümü alacağını sanmıyorduk. Tabii hiçbir sorun yaşanmasaydı...

İç mekân çekimlerini bir şekilde halletmiştim çünkü Duru’nun ailesiyle çekilen sahnelerdi. Ama dış mekân çekiminde işler hiç beklemediğim şekilde gitmedi. Yaz güneşinin tam tepede olduğu bir andı, set ekibi kısacık sahneyi bitirip paydos vermemizi bekliyordu. Ama yapamıyordum. Tanık Arıca’yla oynamak eskisi gibi kolay değildi. Onun o kendini beğenmiş suratına hülyalı bakışlarla bakamıyordum. Zorluyordum kendimi, sözlerimin yumuşak bir ses tonuyla onu özlemişim gibi çıkması için uğraşıyordum. Ona hülyalı baksam sesimi bulamıyordum, sesimi bulsam bu kez repliği karıştırıyordum.

On birinci tekrardan sonra Tanık pes etti. “Ne oluyor sana?” Bunu sessizce söylemiş olsa da mikrofonlarımız açıktı, konuşulanların yönetmen ve ekibine doğrudan ulaşacağını biliyorduk.

“Bir kez daha,” dedim açıklama yapmak yerine. “Bu son, yapacağım.”

“Sorunun ne olduğunu söyler misin lütfen?”

“Bir sorun yok, sadece bugün böyle oldu,” diye yalan söyledim.

“Yoksa aklın o gecede mi?” İmalı bir gülümseme kondurdu suratına. “O kadını mı kıskandın?”

“Ne?”

Gülümsemeye devam ederken şifreyi çözmüş gibi başını sallıyordu. “Olaydan sonra bana çok soğuk davrandın. İş dışında hiç görüşemedik, sana ulaşamadım bile. Demek bu yüzdendi.”

“Her zamanki gibiydim. Ayrıca biz iş dışında zaten görüşmüyorduk.”

“Elisa,” dedi sıkılarak. “Kendini kandırıyorsun, tamam ama beni de mi?” Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. “Bal gibi de kışkandın. O gece toplantı odasında yaygara çıkarmanın nedeni de buydu.”

“Tank,” dedim derin bir nefesin ardından. “Ne saçmalyorsun sen?”

“Aynı gece Han’dan şikâyetçi olmamam için beni aradığında anlamalıydım. Aslında nasıl olduğumu merak etmiştin.” Kurgusal karakterlere can verdikçe kendi gerçek dünyasından kopmuştu sanırım. Olan biten her şeyi bu kadar yanlış anlayıp bir de üstüne bu söylediklerine körü körüne inanmasının başka bir açıklaması olamazdı.

“Sahi, Han’dan şikâyetçi olmamayı neden kabul ettin?”

“Çünkü sen istedin,” diyerek omuz silkti. “Yani evet, sana karşı öyle büyük tutkulu hislerim olmadığı doğru.” Bana doğru eğilerek çok önemli bir sır verir gibi fısıldadı. “Ama bize bir baksana. O kadar uyumluyuz ki. Bize verdiğim şans, hadsizin teki yüzünden kaybetmeni istemem.”

Alaycılıkla gülmeye başladım. Beni hiç tanımadığı için bu gülümseme hoşuna gitti. Ne demişti, *bize verdiğim şans kaybetmeni istemem* mi? Şans vermişti bana yani. Sırf birlikte çok uyumluyuz diye.

Bakukça boğulduğum gözlerinden ayrılarak yönetmenin bulunduğu köşeye çevirdim bakışlarımı. “Çok üzgünüm, sahneyi tamamlayamayacağım.”

O da zaten bunu bekliyor ve bundan ziyade bunu planlıyormuş gibi kulaklığını köşeye atıp yerinden kalktı. Set ekibi, bu durumu her birine iyilik yapmışım gibi sevinçle karşılarken Tank’ın sorularından bir şekilde kaçmayı başararak Sevgi’yle karavanıma doğru ilerlemeye başladım. Bugün için erken paydos etmiştik, bu da demek oluyordu ki yarın her zamankinden daha çok çalışacaktık. Tabii aynı kötü performansı yarın da göstermezsem...

Sevgi'yle üzerimdeki Duru'yu bir kenara attık. Kendi kıyafetlerimi giyinip hafif bir makyaj eşliğinde karavanın kapısını açtığımda Han'ı beni beklerken buldum. "Can nerede?" diye sorarken toplanan set ekibinin arasında arkadaşımı arıyordum.

"Bunu yaptın mı gerçekten?"

Önümdeki iki basamağı her zaman onun desteğiyle inerdim. Ancak bu kez bana elini uzatmadı, ondan yardım istediğimde beni karşılıksız bırakabileceğini düşündüğümünden bunu yaşamak istememiştim. kendi başıma basamakları indim. "Neyi?"

"O karakter yoksunu heriften benim için yardım mı istedin?"

"Yardım değil, ufak bir iyilik." Öfkesini azaltmayı umarak şirin bir yüz ifadesiyle devam ettim. "İstek olarak da düşünebiliriz."

"Elisa," dedi dişlerini sıkarak. "Sana bunu halledebileceğimi söylemiştim."

"Ama nasıl halledebileceğini söylemedin." Çünkü o sadece özel bir korumaydı. Benim verdiğim maaş, kefaretinin ödemeye yetmezdi ki. Tarık şikâyetçi olduğunda hapse girmeyecek bile olsa çok yüklü bir miktarda tazminat ödemesi gerekirdi. Hoş, ona o zaman da yardımcı olmak isterdim ama hiç kimsenin başı ağrımadan halletmiştim işte. Neden kızılıyordu ki bu kadar?

"Yine de bana güvenmeliydin. Benim için bile olsa onun kapısını nasıl çalarsın?"

"Benim yüzümden zarar görmeni istemedim."

"Hâlâ anlamadın değil mi?"

Sabırsızlıkla sordum. "Neyi?"

"Senden gelecek iyi ya da kötü her şeyin kabulüm olduğunu."

"Olmasın," dedim göğsümdeki ağırlıkla. Bunu bana neden yapıyordu? Bana böyle duygular yaşatmaya ne hakkı vardı? O da gidecekti işte. Herkes giderdi çünkü. Ben şimdi bunları hissederken o günün birinde hiçbir şey yaşanmamış, bana hiç ruhumu görüyormuş gibi bakmamış, beni hiç öpmemiş gibi gidecekti. Anlamıyor muydu, acımıyor muydu hiç bana... Ben

âşık olmak istemiyordum. Ben terk edilmek istemiyordum. Ben mutlu olmak istemiyordum.

Korkuyordum çünkü.

Çatık kaşlarla bana bakmaya başladığında beni anlamadığını görmüş oldum. Bana acımıyordu ama sorsan bir tek o bana kıyamazdı.

“Beni evime götürür müsün?”

Kaşlarını düzeltmeden başını salladı. Arabaya bindiğimde uzun yolculuklarda boynum ağrımasın diye bana aldığı boyunluğumu takıp gözlerimi kapattım ama uyumaya çalışmadım. Düşünceler zihnimi kemiriyordu. Onun beni anlamadığı gibi ben de kendimi anlamıyordum bazen.

Tamam, korkuyordum. Âşık olmaktan korkuyordum çünkü sonunda terk edileceğime inanıyordum. Birinin varlığına alıştıktan sonra yokluğuyla baş etmeye çalışmak sizi öldürürdü. İstemiyordum ölmek. Bir yandan da bu korkuların ve endişelerin esiri olmaktan da sıkılmışıtm. Terapiler bir yere kadar işe yarıyordu. Beni kurtaracak olan şeyin o mavi gözlerde saklı olduğunu içten içe biliyordum. Ama zordu işte. Bana, kendimi ona bırakmamı söylemişti ve ben de onu reddetmeyerek bir nevi kabul etmişim teklifini. Yine de zordu, alışık olmadığım bir durumdu ve öyle hemen bunu başarabilecek gibi hissetmiyordum.

Biraz zamana ihtiyacım vardı. Onun da biraz sabretmeye...

•

Ertesi gün, Can'ın kardeşini doktora götürmesi gerektiği için sete gelemeyeceğini haber veren mesajıyla uyandım. Her zamankinden daha asık bir suratla önce banyodaki, sonra giyinme odamdaki rutin işlerimi hallettim. Karanlık tonlarda tercih ettiğim kombinimi incelerken bakışlarım yüzüme kaydı.

Elimi kaldırıp ağzımı her iki yanından tuttum, kendimi gülmsemek için zorladım. Hakkımda çıkan haberler, insanların

yorumları, setteki dedikodular, sektör içinde dönen kirli oyunlar derken bütün enerjim çekilmişti. Ne olursa olsun önceliği kendine veren Elisa Tanyeli'ye ne olmuştu böyle? Başkalarının enerji alanında o kadar takılıp kalmıştım ki kendiminkini kaybetmiştim. Numaralandırdığım gülümsemelerden en samimiyetsiz olanını bile şimdi suratımda göremiyordum.

"Ne yapıyorsun sen?" Han'ın sesiyle irkilerek dudaklanmı iki yana çekiştirmeye bir son verdim.

"Hiç."

"Yüzünde bir sorun mu var?"

Anlık bir telaşla tekrar aynaya döndüm, hayır, görünürde hiçbir sorun yoktu. Birkaç gündür Han'dan bile gizleyerek yediğim cipslere rağmen cildimde tek bir sivilce bile çıkmamıştı. Rahatlamış bir halde tekrar ona baktım. "İyiyim."

"Emin misin?"

Hayır, değilim. "Evet, sorun yok."

"Çıkalım mı o zaman? Biraz daha oyalanırsan geç kalacağız."

"Kahvaltı?"

"Hazırladım, arabadayken yersin."

"Peki, in sen. Ben de parfüm sıkıp geliyorum."

Başını sallayarak odadan çıkmak üzere arkasını dönmüştü ki duraksayarak tekrar bana baktı. "Parfümünü ben seçebilir miyim?"

"Tabii," dedim kekeleyerek. Böyle bir teklifi beklemediğim çok açıktı. Sadece şaşırmış da değildim, benim için seçeceği parfümü merak etmiş ve bu nedenle heyecanlanmıştı.

Geniş bir gülümsemeye parfümlerimi koyduğumuz camlı dolaba doğru yürüdü. Dolabın kapağını açtı, mırıltılı bir ses çıkarak içindeki parfümlere baktı. Orada en az elli tane parfüm şişesi vardı ki bunlar kullandığım ya da şişesini çok beğendiğim için kullanmayacak olsam bile gözümün önünde olmasını istediklerimdi. Kokusunu bilmediğim, kutusunu bile hiç açmadığım başka parfümlerim de vardı. Bir kısmı hediye idi, bir kıs-

mı oradan buradan görüp sadece markasını ya da yine şişesini beğendiğim için satın aldıklarımıydı.

“Buna ne dersin?” diyerek üçüncü raftaki şişeyi aldı. Kullanmayı düşünmediğim, sadece şişesini sevdiğim için satın aldığım bir parfümdü. “İçinde narçiçeği var bunun. Üst notalarında. Narçiçeğinin senin tenine çok yakışacağını düşünmüşümdür hep.”

“Benim tenime,” diye tekrarladım. Benim tenime hangi kokunun yakışıp yakışmayacağını nereden bilebilirdi ki?

“Hı hı,” diye mırıldandıktan sonra yanıma gelerek şişeyi bana uzattı. “Lütfen kabul et.”

“Peki.” Elinden aldığım şişenin kapağını açtım, burnuma yaklaşıp koklamama gerek yoktu. Han’ın zevkine güveniyordum.

Onu kırmayarak benim için seçtiği parfümü sıktım ve bekledim. Ama o, gülümsemekle yetinerek dışarı çıkmak üzere yürümeye başladı. “Hey!” diye bağırdım arkasından dayanmayarak. “Merak etmiyor musun?”

“Neyi?” diye sorarak bana döndü.

“Nasıl koktuğumu.”

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Koku henüz tenine sinmedi.”

Bozulduğumu belli etmeden başımı salladım ve kanepenin üzerindeki çantamı alarak yanından geçip gittim. Aslında haklıydı, şimdi kokladığında duyacağı şey sadece parfümün kokusu olacaktı. Ama biraz zaman geçtiğinde parfüm kokusu, kendi vücut kokuma karışacaktı ve Han’ın da merak ettiği asıl şey zaten buydu.

Arabaya bindiğimizde arka koltukta yer alan yemek kabını açıp içindeki marul dürümü yemeye başladım. Ekmek ve benzeri bir ürün kullanmış olsaydı reddedip yemeyeceğimi biliyordu. Bu nedenle kahvaltılık malzemeleri marulun içine koyarak bir dürüm hazırlamıştı. İtiraf etmem gerekirse çok başarılıydı, özellikle içindeki zeytin ezmesini çok beğenmiştim.

Yemeğimi yediğim, boyunluğumu takarak bir süre uyukladığım uzun yolculuğun ardından dün de geldiğimiz mekâna varmıştık. Tam vaktinde gelmiş olmanın mutluluğuyla arabadan indim ve karavana giderek beni hazırlığa almalarına izin verdim.

Karavandan çıktığımda Han her zamanki gibi beni kapıda bekliyordu. “Can aradı,” dedi yanımda yürümeye başladığında. Sevgi de pıtı pıtı adımlarla peşimizden geliyordu. “Bugün akşam saatlerinde spor salonunda olman gerekiyormuş. Emir’den randevu almış senin için.”

Ofladım. “Peki, gideriz.”

“Canın istemiyorsa gitmeyelim.”

“Öyle bir lüksüm yok ne yazık ki.”

“Ah Elisa, ah,” dedi onaylamaz bir biçimde. Zaten ne zaman beni onaylıyordu ki...

“Ben spor yaparken dışarıda bekleyemezsin beni,” diyerek konuyu değiştirdim. “Senin de salonun içinde olman gerek.”

“O nedenmiş?”

“Ya oradaki aletler yüzünden zarar görürsem?” Abartılı bir mimikle korkmuş gibi yaptım.

Eğlenerek güldü. “Yok artık!”

“Ben anlamam. Ben spor yaparken yanımda duracaksın.”

“O zaman ben de spor yaparım.”

Adım atmayı kestim ama dönüp ona bakmadım. Zihnimin içindeki görüntüler yeterince görüş alanımı kapatıyordu. Han’ı spor yaparken izlemek mi? Bu harika olurdu, kuşkusuz seyir zevki yüksek biriydi. “Olur olur, sen de yap spor. Haklısın, hepimizin spor yapmaya ihtiyacı var.”

“Bu ne demek şimdi?” Ses tonundan canını sıkığımı anlamıştım. “Formdan düştün mü diyorsun bana?”

“Daha önce formda olduğunu mu söylemiştim?”

“Öyle mi!” dedi sinirle. “Akşam görüşürüz.”

“Görüşelim.” Başımı onun olmadığı yöne doğru çevirerek gülümsedim. Han’la atışmayı seviyordum. Onu çileden çıkarmayı her şeyden çok seviyordum.

Sevmediğim bir şey varsa o da kesinlikle hadsiz insanlardı. Tank gibi. Tarık Arıca gibi... Yine de onunla bir iş yapıyorduk ve profesyonel davranmam gerekirdi. Böyle düşündüğümünden mi yoksa dün geceki Han'la olan sohbetimiz nedeniyle mi bilinmez, dün on bir tekrara rağmen başarıyla tamamlayamadığım sahneyi bugün tek seferde vermiştim. Bu defa Tarık'ın üç kez tekrar yapması gerekmişti ama ben ilk seferde bile hem replikleri takılmadan okumuş hem de duyguyu geçirebilmiştim.

Biten sahneden sonra özellikle yönetmenimiz tarafından takdir edilmeyi bekliyordum ki alkışlar eşliğinde ayağa kalkan yönetmen, "Bravo Tarık!" dedi. "Çok iyiydin."

Donup kaldım. Peki, tamam, dün bu sahneyi verememiş olabilirdim, set benim yüzümden erken dağılmış da olabilirdi. Ama bugün aynı sahneyi tek planda çıkarmıştım, hiç duraksamadan, tekrara gerek duymadan başarıyla tamamlamıştım. Üç kez tekrarlanmasının nedeni Tarık'tı ve alkışı o almıştı, öyle mi? Diğerlerinin yönetmenimiz gibi düşünmediğini umuyordum ki başta Pelin olmak üzere neredeyse bütün set çalışanları Tarık'ı tebrik ettiler. Benim adım hiç geçmedi. Ben orada yokmuşum gibi davrandılar. Ne yapmıştım bunu hak edecek? Bir kez seti terk etmiş, başka bir zaman sete geç kalmış ve çıkaramadığım sahne yüzünden setin erken paydos etmesine neden olmuştum. Bu kadardı, üçü için de ayrı ayrı birçok defa özür dilemiş ve hiçbirini tekrarlamamıştım. Tarık'ın hataları daha fazlaydı. O, birçok defa sete geç gelmişti. Bırak tekrarı, hiç çekimine bile girmediği sahneler yüzünden erken paydos verilmesine neden olmuştu ama hepsinden önemlisi set çalışanlarına çok kaba davranıyordu. Yine de sevilen oydu, öyle mi? Bu çok saçmaydı.

Burnumun ucunun bu yüzden sızlamaya başlaması ise saçmalığın daniskasıydı. Nemli gözlerimi övgüyle karşılanan Tank'tan alarak başka bir yöne çevirdim. Han'ın beni gözlediği yere. Sıraımı görür görmez harekete geçerek yanıma geldi. O yanıma gelene kadar üzerimdeki mikrofonu çıkarmıştım bile.

“Gidelim mi?” diye sordu karşıma geçtiğinde. Ne olduğunu sormamıştı, sormasına gerek yoktu çünkü. Her şey ortadaydı. Vural Köse haklıydı, ben romantik sahnelerde pek iyi rol yapamıyordum ve bunu hem seyirci hem de ekip arkadaşlarım açıkça görüyordu. Bana olan güvenleri de saygıları da hatta sevgileri de bu yüzden azalıyordu.

“Gidelim.”

Karavana girip Duru karakterinin kıyafetlerinden kurtulduktan sonra kendi elbisemi giydim. Dışarı çıktığımda Sevgi'nin yeni aklına gelmiş gibi koşa koşa bana doğru geldiğini gördüm. “Elisa Hanım!” dedi, Han'ın yanında durduğunda. Nefes nefese kalmıştı. “Bana neden haber vermediniz karavana geçtiğinizi?” Ona dik dik bakmakla yetindim.

“O elindeki ne?” diye sordu Han.

“Elisa Hanım'a gelmiş.”

“Bana ver.” Han hiç de kibar olmayan bir şekilde çiçeği kızın elinden aldı. Bu kez sağını solunu incelemesine gerek yoktu, beyaz lalelerin arasındaki notu ben bile iki adım uzağında olmama rağmen görebiliyordum. Kâğıdı yerinden çıkardı ve üzerinde yazılanı okudu. “*O çikolataları sana zarar vermek için göndermedim. Bilmiyordum alerjin olduğunu. Lütfen affet beni.*” Kâğıdı daha öncekine yaptığı gibi tek elinin içinde buruşturdu.

“Kimin getirdiğini gördün mü?”

Sevgi başını iki yana salladı. “Bilinmeyen bir numara aradı beni. Açtım, bir erkekti, Elisa Hanım'a bir hediyesi olduğunu ve dışarıda beklediğini söyledi. Çıktım dışarı ama kimse yoktu, kapıda sadece bu çiçek vardı.”

“Harika!” dedi Han sinirle.

“Korkmalı mıyım?” diye sorduğumda anında bana döndü, bakışları yumuşadı.

“Hayır,” dedi güven veren bir sesle. “Ben buradayım.”

Ama beni arabaya götürüp ön koltuğa oturttuğunda benden daha tedirgin görünüyordu. Yolculuk başladığında sessizdi,

aradan yarım saat geçti, sessizliğini bozmadı. Bu yaptığıının beni korkutmaya başladığını söyleyecektim ki bir anda müziği kapattı. “Bu iş çok uzadı,” dedi önüne bakarken. “İki gün içinde kapanacak bu konu, merak etme.”

“Nasıl?”

“Orasını bana bırak.”

“Peki.” Başka bir şey sormama gerek yoktu.

“Çok iyi iş çıkardın,” diyerek konuyu değiştirdi bir süre sonra.

“Ya, tabii,” dedim umutsuz bir şekilde. “O yüzden herkes Tark’ı övdü.”

“Sen ne bakıyorsun onlara, hepsi yalakanın teki.”

“Bana neden yalakalık yapmıyorlar? O başrolse ben de başrolüm. O ünlüyse ben de ünlüyüm. Onun projeleri başarılı olduysa benim de projelerim başarılı oldu. Ne bu şimdi, çifte standart mı?”

“Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok maalesef. Ama biraz iyi hissetmeni istiyorsak, yapabileceğimiz bir şey var.”

“Nedir?”

Bana dönüp göz kırptı. “Gidince görürsün.”

Ve beni getirdiği yer bir lunaparktı. Kıkırdayarak gülmeye başladım. “Sen bir dâhisin.”

“Biliyorum,” dedi mağrur bir tebessümle.

“Lunapark he,” dedim gülerek. “Ne kadar orijinal bir fikir.” Dönme dolaplar, atlıkarıncalar ve çarpışan arabalar... Roman-ük komedi evrenin bir parçasıydı lunapark. Han da bizi moralim bozuk olduğu için *elbette* lunaparka getirmişti.

“Beğenmediysen gidelim.”

“Beğendim beğendim,” dedim hemen. “Ama senin de gördüğün üzere burası kapalı.” Başını sol omzuna doğru yattı, bu bir cevaptı. Kaşlarımı kaldırıp indirdim. “*Tabii ki* lunaparkı kapattıran sensin.”

“Eh, yani.”

Gülerek içeri girdim, o da peşimden gelerek adımlarıma uyum sağladı. Ben galiba bu romantik komedi evreni durumundan hoşlanmaya başlamıştım. “Ec, ne yapıyoruz şimdi?”

“Sen ne istersen.”

Etrafıma kısa bir bakış attım ve hiç düşünmeden cevapladım. “Dönme dolap!” *Tabii ki dönme dolap...* Bütün ilk öpüşmelerin gerçekleştiği gökyüzündeki o dolap...

Birlikte önce dönme dolaba bindik. Ama Han beni en tepedeyken öpmedi. Bu, bir nevi klişelerin adamı değilim mi demekti, bilemiyordum. Sonra çarpışan arabalara bindik ve son birkaç günün sinirini stresini Han’ın bindiği arabayı ezerek çıkardım. Atlıkarıncalarda beni tek başıma bıraktı. Ben pembe tahtın içinde otururken o dışarıdan beni izleyip çeşitli açılardan fotoğraflarımı çekmekle yetindi. Fotoğrafımı çekmesini isteyen ben değildim, kahkaha attığım bir anda patlayan flaş ışığıyla yakalanmıştım.

Üç klişeyi kendi stilimizle gerçekleştirdiğimizde gideceğimizi sanıyordum ki lunaparkın en köşesindeki o aleti gördüm. “Aa, balerin!” dedim çocuksu bir sevinçle.

“İster misin?”

Hızlıca başımı salladım. İlk kez lunaparka getirildiğimde beş yaşımıdaydım ve ailem sadece atlıkarıncalarla balerine binmeme izin vermişti. O gün, atlıkarıncaları değil de balerini daha çok sevmiştim çünkü bana kendimi uçuyormuşum gibi hissettirmişti. Özgürmüşüm gibi. Balerin eteğini döndürdükçe ben havalanarak özgürleşiyor, anne ve babamın üzerimdeki baskılarından da kendi aralarındaki kavga ve gürültülerinden de uzaklaşıyordum sanki. O gece hep başım dönmüştü, uyduğumda bile rüyamda dönerek uçmaya devam etmişim. Bir daha hiç o hissi tatmadım. Bir daha hiç kendimi uçuyormuşum gibi hissetmedim.

“Çok isterim,” dedim bu yüzden. Belki de yıllar boyu lunaparka birçok defa gelmeme rağmen balerine hiç binmeme se-

bebim buydu. Özgürlüğü bir kez daha tadacaksam, bu, yanında gerçekten güvende hissettiğim insanla olsun istiyordum.

“Gel bakalım.” Elimden tutarak beni balerine doğru çekti. Birlikte yerlerimizi aldığımızda ve Han balerinin çalışması için işaret verdiğinde rüyam gerçek oldu.

Uçuşumu hissettim. Balerin dönerek havalandıkça çok uzun zamandır ağrıyan omuzlarımın, sırtımın bir anda iyileştiğini ve kürekkemiklerimden dışarı kanatlarımın fırladığını hissettim. Sol yanımda oturan Han’a baktım, gülümseyerek bana bakıyordu. Ona birçok konuda birçok kez minnettar kalmıştım. Ama sanırım beni en çok mutlu ettiği an bu andı. Beni güvende tutan bu adam, bana kendimi yeniden özgür hissettirmişti.

“Han,” diye seslendim heyecanla. “Bir isteğim daha var.”

“Ne istersen.”

“Beni kendine âşık et.” Karanlığın içinde parlayan mavi gözlerine baktım ve ilk defa bana bakarken gözbebeklerinin büyüdüğüne şahit oldum. “Seninle tanışana dek aşkın öldürdüğüne inanıyordum. Beni kendine âşık et ki senin aşkın beni yaşatsın.”

Bir romantik komedi klişesini daha birlikte bozduk. Diğer çiftler dönme dolaplarda ya da atlıkarıncaların önünde birbirlerine ilanı aşk eder, birbirlerini deli gibi öperlerken Han beni çocukluk hatıralarımın en güzel köşesinde tuttuğum balerindeyken öptü. Balerinin eteği havalandıkça daha da yükseldik, Han’ın dudakları başımı daha da döndürecek şekilde beni öperken daha önce hiç böyle hissetmediğimi fark ettim. Bu kadar özgür, bu kadar güvende, bu kadar *sevgi* dolu...

28. BÖLÜM

“FLÖRT 101”

Uykusuz bir gecenin daha sabahına uyandığımda bu kez diğer gecelerden farklı olarak gülümsüyordum. Ve bu defa uykusuz kalmamın sebebi hissettiğim stres, üzüntü ya da öfke değildi. Mutluluktü.

Han beni eve bırakıp müstemilata geçtikten sonra ne yapmıştı bilmiyordum ama ben bütün gece balerinin üzerindeyken hissettiklerimi ve Han'ın beni nasıl öptüğünü düşünmüştüm. İlk öpüşmemizden daha çok hoşuma gitmişti dün geceki. Bunu garipsemeden edemiyordum. Duygulardan kaçıp korkan biri olduğum için midir bilinmez, beni etkilemesine izin vermeyeceğimi düşünmüştüm. Ama Han beni öyle bir öptü ki bana beni sevdiğini söylemesine gerek bile kalmadığını anladım. Dudakları dudaklarımın üzerinde hareket ederken sanki sadece beni öpmüyor, hafızasına kazıyordu. Bir anlık değildi işte. Söylemesi ne kadar zor olsa da dün geceki öpüşmemizde yoğun olan duygu aşktı.

Han beni tutkuyla değil sadece, bir anlık hislerle değil, *aşkla* öpmüştü.

Ben mi... Ben onu aşkla mı öpmüştüm bilmiyordum ama bu öpüşmenin benim için de bir anlık bir şey olmadığı kesindi. Vardı bir şeyler, kendime bile itiraf edemediğim özel şeyler...

Bildirim sesi düşüncelerimin önüne geçince komodininin üzerindeki telefonuma uzandım. Uyku bandını çıkarıp bir kenara attıktan sonra telefonun tuş kilidini açtım. Han'dan bir mesajım vardı. Onunla sık sık mesajlaşırdık, sabahın erken saatlerinde mesajlaştığımızı da hiç hatırlamıyordum. Bu yüzden adını görmek beni şaşırttı ve mesajı açana dek kötü bir şey olduğunu sandım.

Korumam Han:

Günaydın.

Aptal aptal sırttım.

Mesajda ne bir emoji vardı ne bir hitap ne de kelimenin sonundaki n harfi uzatılmıştı. Yine de ondan aldığım bu *günaydın mesajı* beni gülümsetmeye yetmişti. Dün gece ona, beni kendisine âşık etmesini söylemişim ve daha yirmi dört saat bile geçmeden kendi kendine aramızdaki ilişkiyi flört-sevgililik seviyesine taşımıştı. “Şuna bak,” dedim kıkır kıkır. “Meğer dünden hevesliymiş.”

Tanıştığımız gün adını rehberime “Korumam Han” olarak kaydetmişim ve bir daha değiştirme gereksinimi duymamıştım. Ama şimdi... Adını düzenlemeye aldım ve düşünmeye başladım. Korumam Han'ı ne ile değiştirebilirdim ki? Kalpli emojilerle ya da sevgi sözcükleriyle rehberimde kayıtlı olmalıydı. Çünkü bu, aşktan boğulduğum anlamına gelirdi. Öyle bir durum söz konusu olmadığına göre en iyisi geçmişte yaptıklarımı tekrarlamaktı. Daha önceki bütün flörtlerimi ve sevgililerimi adı soyad şeklinde kaydetmişim. Ama Han'ın soyadını bilmiyordum. Sahi, ben bu adamın soyadını bile bilmeyecek kadar onu tanıımıyorken attığı tek bir günaydın mesajıyla nasıl bu kadar mutlu olabilmişim... Şimdi kalkıp da ona soyadını soramayacağım için en iyisi Can'dan öğrenmekti. Han'ın tüm

bilgileri Can'da vardı. Öğrenene kadar sadece adıyla kayıtlı tatabilirdim onu. Rehberde adını "Han" olarak değiştirip tekrar mesaj kutusuna döndüm.

Günaydınnnnnn

Mesajı yolladıktan sonra elimin içiyle alnıma vurdum. Dünden hevesli mi demiştim ben Han için?

Han yazıyor...

Aniden aklıma gelen muzip bir fikirle tekrar rehberci girdim ve isminde ufak bir değişiklik daha yaptım. Sırtarak yeni mesaj beklerken gözlerim adının yazılı olduğu bölümdeydi. İsminin yanına eklediğim emoji'nin onu *çok iyi* anlattığını düşünüyordum. Öyle ki başka hiçbir emoji onu bu kadar iyi ifade edemezdi.

**Aşağı gel de birlikte
kahvaltı yapalım.**

Burun emojisine baktıkça kahkahalarla gülüyordum. Ne diyordu kendiyle ilgili, burnum iyi koku alır mı? Koku hafızam güçlüdür mü? K9 köpeğinin emoji'si olmadığına göre en iyisi koca bir burundu. İyi koku alan bir burun.

Kıkırdamaya devam ederken onun beni rehberine nasıl kaydettiğini merak ettim. Elisa Tanyeli? Elisa? Elisa ve yanında bir çiçek emoji'si? Ama hangi çiçek? Ya da yıldız emoji'si de kullanmış olabilirdi, sonuçta ünlüydüm ben.

"Daha neler," dedim aklıma gelen yeni fikirle. Beni, o sadece birbirine âşık sevgililerin kullandığı sevgi sözcükleriyle kaydetmiş olamazdı değil mi? Güzelim? Bebeğim? Aşkım? AŞKIM? "Yok yok." Telaşla yataktan kalkıp odanın içinde yürümeye başladım. "Bu daha bizim ilk günümüz. Ayrıca ben henüz onaylamadım bile. Yapmamıştır yahu." Ama ya yapmışsa? Nasıl bir tepki verirdim ki acaba? Mutlu mu hissederdim?

Kendimi daha fazla strese sokmak yerine yazdığı mesaja cevap verdim.

Hani benim yediklerim
seni doyurmuyordu?

İtiraf et. Özlüyorsun değil
mi yemeklerimin tadını?

Sadece senin tadını
özlüyorum.

Adım atmayı keserek yazdığı mesajı birkaç kez okudum. “Bu adam böyle flörtleşmeyi nereden öğrendi?” *Ah, olamaz.* Şimdi de daha önceki ilişkilerini merak etmiştim öyle mi? Kime âşık olmuş, nasıl bir aşk yaşamışlar, neden ayrılmışlar...

Telefonu yatağın üstüne atıp kendimi banyoya kapattım. En iyisi biraz suyun altında kalarak aklımı başıma almaktı. Flört bile sayılmazdık ve daha ilk günden geçmiş ilişkilerini kafaya takmıştım, iyi mi... Bir de kıskanç olmadığımı sanırdım.

Duştan sonra rutin işlerimi de halledip giyinme odama geçtim ve bu kez aydınlık tonlarda giyinmeyi tercih ettim. İnce askılı sarı rengindeki bir elbiseyle odamdan ayrıldım. Asansörün kapıları açılınca enfes kokularla sarmalandım. Mutfığa doğru ilerlerken Han’ı görememiştim ama ada tezgâhın başına geldiğinde onu ocağın önünde buldum. Omlet tavasını sapından tutarak tezgâhın üzerindeki servis tabaklarının yanına götürdü, el çabukluğuyla içindeki omleti bir tabağa koydu. Sırtı bana dönük olduğu için çıkardığı kahvaltılık malzemelerle tam olarak ne yaptığını göremiyordum.

Yalancı bir öksürükle varlığımı ona duyurmak istedim. İşini bitirmiş bir şekilde bana doğru döndü. “Tam vaktinde,” diyerek hazırladığı tabaklardan birini önüme koydu. Bir onun taba-

ğına baktım; tabağın bir yarısında omlet diğer yarısında zeytinler, peynir dilimleri ve salatalıklar vardı. Bir de kendi tabağıma baktım; omletim gülen bir yüze benziyordu. Zeytinlerden göz, semizotlarından saç, kapyra biberlerden ağız yapmıştı.

Kahkaha attım. “Bu çok güzel!”

“Ne, bir öpücüğü hak ettin mi dedin?” Oyuncu bir tavırla söylediklerinden sonra onu öpmemi bekledi. Gülerek ona yaklaştım ve yanağını öptüm, geri çekildiğimde, “Olur,” diyordu. “Bu da olur.”

Kıkrdayarak masadaki yerimi aldım. Han benim için sıkıdığı portakal suyunu tabağımın yanına bıraktığında ona gülümseyerek teşekkür ettim. Alışık olduğumuz şekilde benim içeceğimden sonra kendisi için daha öncesinde demlediği siyah çaydan aldı.

“Ben de içebilir miyim?” diye sorduğumda başta ne istediğimi anlamadı, çenemle işaret ettiğim çay bardağını görünce şaşırıldı.

“Sen ve çay?” Han siyah çayı çok seviyordu, ben kahvaltılarda genellikle yeşil çay ya da portakal suyu, gün içerisinde ise kahve tercih ediyordum. Bu nedenle ona eşlik etme isteğime şaşırması olağandı.

“Hı hı.”

“İç bakalım.” Kendi bardağını bana uzattı. Ne kadar sıcak olacağını umursamadan bir yudum aldım. Hoşnut bir ses çıkarak ona baktım.

“Beğendin mi tadını?”

“Senin tadını beğendiğim kadar değil.”

Sertçe yutkundu, utanmış gibi gözlerini kaçırdı. Hayır hayır, utanmış gibi değil, utanarak gözlerini kaçırdı. Onu tanıdığımdan beri ilk kez utandığım görmüştüm. Utangaç Han’ın bu kadar tatlı görüneceğini bilseydim çok daha öncesinde onu utandırmak için elimden geleni yapardım. Ama bunu hak etmişti. Hep o benim üzerime geliyordu. Hep benim nefesim kesiliyor, ellerim terliyor, kalbim patlayacakmış gibi atıyordu. Biraz da o yaşasaydı bunları.

“Soğutma.” Arkasını dönüp kendine yeni çay almaya gitti. “Omletini soğutma da ye hadi.” Elime çatal alıp zeytinlerden başlayarak yemeye başladım.

Han kendine çay doldurup yanıma gelene kadar tabağın çeyreğini bitirmiştim bile. Eh, uzun sürerdi tabii yanıma gelmesi. Öyle kolay mıydı kalbini sakinleştirmek? Açıkçası hiç acımıyordum ona. Neler çekmiştim ben onun yüzünden, biraz da o çeksin istiyordum. Ama işte, ben onun kadar insafsız değildim. Küçük bir çay bardağına çay doldurma işini o kadar uzattı ki sonunda dayanamayarak, “Bugünün planı ne?” diye sorup aklıma dağıtmaya karar verdim.

“Öğleden sonra ikide sette olmalıyız. Ama ondan önce dün gidemediğimiz şu spor salonuna gitmemiz gerekiyor.”

“Ah, doğru.” Tamamen unutmuşum. Emir beni öldürecekti.

“Kahvaltudan sonra çıkınız. Önce salona, sonra sete, akşam da işimiz erken biterse sen nereye istersen oraya.”

“Zaten hep öyle yapmıyor muyuz? Bugün senin istediğin olsun.”

Dilini şaklattı. “Dün akşam zaten benim istediğim bir yere gittük.”

“Ama o da benim içindi. Ben senin için de bir şeyler yapalım istiyorum.” Şaşkın şaşkın bana baktı. “Ne?” diyerek gözlerimi kaçırdım. “Merak ediyorum seni.”

“Beni?”

“Ne yapmaktan hoşlanıyorsun, nereye gitmeyi seviyorsun, nasıl arkadaşların var, benden önce hayatını nasıl yaşıyordun?”

“Yaşamıyordum.”

Omzuna vurdum. “Tamam, ağzın güzel laf yapıyor, iyi hoş bir adamsın ama flört edeceğim diye de kandırma beni.”

“Kandırmıyorum ki.”

“Han.”

Teslim olmuş gibi soluk verdi. “Seninle tanışana dek sadece nefes alıyordum. Ben seni tanıdıktan sonra yaşamaya

başladım Elisa. Bana yol gösterdin, hiç farkında olmadan bir sebep verdin.”

“Ben mi yaptım bunu?” diye şaşırdım. Ona kötü davranmaktan başka ne yapmıştım ki? Korumam olması için teklifte bulunduğum gün diğerleri gibi çekip gidecek mi yaşayıp göreceğiz demiştik ve ben, diğer herkes gibi beni bırakıp gitsin ve ben haklı çıkayım diye ona kötü davranmıştım. Yine de beni sevmiş miydi? Buna inanmak bile güçken şimdi bana beni tanıdıktan sonra yaşamaya başladığını söylüyordu öyle mi?

“Farkında olmadan daha neler yaptın bir bilsen...”

“Hadi ya,” diye şaşırdım kendi kendime. Sonra onun bu kadar güzel sözlerine karşılık olarak verdiğim tepkinin yalnızca bu olduğunu fark ederek ona döndüm. “Şey...” dedim mahcup bir şekilde. “Ben pek romantik biri değilim. Seninkiler kadar güzel sözler söyleyemem.”

Tatlı tatlı gülümsedi. “Gözlerin çok daha güzellerini söylüyor zaten.”

“Gözlerim mi?”

“Ama sadece bana bakarken,” diye gururla ekledi. Kendimi tutamayarak güldüğümde o da bana eşlik etti.

“Konuya dönecek olursak,” diyerek iltifatlarıyla aklımızın kaşmadığı o ana döndük. “Ne zaman seni tanımama izin vereceksin?”

“Beni zaten tanıyorsun.”

“Han...” dedim sıkılmış gibi. “Benimle olduğun zamanlar dışındaki senden bahsediyorum. Demiştin ya hani başka bir Han daha var diye. Hani ben bir Elisa’yımışım, bir de Elisa Tanyeli’ymişim... Varmış ya senin de böyle başka bir kimliğin.” Yaramaz bir şekilde gülümsedim. “Hem... Bakalım onun da tadını beğenecek miyim?”

“Bunu ben de merak ediyorum,” dedi suratındaki ifade kayarken. “Koruman olan Han’ı beğendin. Ama ya diğerini?”

“Cevabı merak ediyorsan artık beni onunla tanıştırmalısın.”

Başını salladı. “Yakında tanışacaksınız. Çok yakında.”

29. BÖLÜM

“KISKANMAK VE KISKANILMAK”

Spor salonuna geldiğimizde Han'ı kendi adına üyelik oluşturma için girişte bırakıp kartımı okutarak içeri girdim. Alt kattaki soyunma odasına inip üzerimi değiştirdikten sonra tekrar üst kata çıktım. İçerisi tıklım tıklımdı çünkü bugün Emir'in benimle özel olarak ilgilenebileceği hiç boş saati yoktu. Alıştığım aksine salonda başka insanlar da olacaktı. Bu durumu pek tercih etmesem de bazen yaşamak zorunda kalıyordum.

Kişisel antrenörüm, “Yüzünü gören cennetlik,” diyerek beni selamladığında gülümsedim. Sahte bir öfkeyle beni kendine çekip sıkıca sarıldı. “Özledim seni.”

“Ben de çok özledim seni.”

“Seni yormalarımı da özledin değil mi?”

“Ya, ne demezsin. Canıma okuyordun.” Birlikte cam kenarındaki koşu bandına doğru ilerlemeye başladık. “Bu arada sana yeni bir öğrenci getirdim.”

“Can mı yoksa?” diye sordu sevinçle. Emir oldu olası Can'ı çok sevmiştii. Ama Can spor yapmaktan nefret ettiğı için onu benimle bile spor yapmaya ikna edememiştii.

Dilimi şaklattım. “Ama onu da seversin bence.”

Bir anda gözlerini büyüüttü. “Yoksa sevgilin mi?”

“Ne? Hayır tabii,” diye telaşla yanıtlasam da artık saklamanın, en azından yakın çevreme karşı gizli tutmanın bir anlamı olmadığına karar verdim. “Yani henüz sevgilim değil.”

“Bak sen,” dedi gülerek. “Flört aşamasındasınız demek.”

İnkâr etmedim. Başımı sallayarak söylediğini onayladım. Han ve ben artık sadece çalışan-patron değildik, zaten bir süredir flört ediyorduk, şimdi sadece ikimiz için de bu durum resmiyet kazanmıştı.

“Adı ne, kaç yaşında, burcu ne mesela ve ne iş yapıyor?” diye tek nefeste sordu.

“Adı Han,” dedim onun gibi heyecanlanarak. “Yirmi dokuz yaşında, burcu yay.”

“İy,” diyerek sözümü kesti. “Yay mı?”

“Hı hı. Neden öyle tepki verdin ki?”

“Yaylar biraz şey olur be güzelim...” derken halime üzül-müş gibiydi. “Çapkın.”

Başımı hızlıca iki yana salladım. “Han öyle biri değil.”

“Elisa,” dedi Emir başka bir yere bakarken. “Senin şu Han, benim kızları mıknatıs gibi kendine çeken bu herif olamaz değil mi?”

“Anlamadım,” diyerek başımı çevirdim, baktığı yöne döndüm. Han’dı o. Yanında dört kız vardı. Bir değil, iki değil, üç bile değil, tam dört!

“Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, bizim çapkın olmayan Han’ımız oymuş.”

“Han!” Başını kaldırarak etrafına bakındı, beni görüp tekrar kızlara döndü. Vedalaşıp bize doğru yürümeye başladı. “Gördün mü, geliyor işte.”

“Tabii gelecek Elisa. Yakalandığını anladı.”

Emir’in dolduruşuna gelmeyecektim. Sakinliğimi koruyacak, en azından bir açıklama yapması için Han’a şans tanıyacaktım.

“Ne? Hayır tabii,” diye telaşla yanıtlasam da artık saklamanın, en azından yakın çevreme karşı gizli tutmanın bir anlamı olmadığına karar verdim. “Yani henüz sevgilim değil.”

“Bak sen,” dedi gülerек. “Flört aşamasındasınız demek.”

İnkâr etmedim. Başımı sallayarak söylediğini onayladım. Han ve ben artık sadece çalışan-patron değildik, zaten bir süredir flört ediyorduk, şimdi sadece ikimiz için de bu durum resmiyet kazanmıştı.

“Adı ne, kaç yaşında, burcu ne mesela ve ne iş yapıyor?” diye tek nefeste sordu.

“Adı Han,” dedim onun gibi heyecanlanarak. “Yirmi dokuz yaşında, burcu yay.”

“İy,” diyerek sözümü kesti. “Yay mı?”

“Hı hı. Neden öyle tepki verdin ki?”

“Yaylar biraz şey olur be güzelim...” derken halime üzül-müş gibiydi. “Çapkın.”

Başımı hızlıca iki yana salladım. “Han öyle biri değil.”

“Elisa,” dedi Emir başka bir yere bakarken. “Senin şu Han, benim kızları mıknaş gibi kendine çeken bu herif olamaz değil mi?”

“Anlamadım,” diyerek başımı çevirdim, baktığı yöne döndüm. Han’dı o. Yanında dört kız vardı. Bir değil, iki değil, üç bile değil, tam dört!

“Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, bizim çapkın olmayan Han’ımız oymuş.”

“Han!” Başını kaldırarak etrafına bakındı, beni görüp tekrar kızlara döndü. Vedalaşıp bize doğru yürümeye başladı. “Gördün mü, geliyor işte.”

“Tabii gelecek Elisa. Yakalandığını anladı.”

Emir’in dolduruşuna gelmeyecektim. Sakinliğimi koruyacak, en azından bir açıklama yapması için Han’a şans tanıyacaktım.

“Merhaba, Emir ben.” Yanımıza gelen Han’a elini uzattı. “Elisa’nın kişisel antrenörüyüm.”

“Han ben, Elisa’nın yakın korumasıyım.”

Emir şaşkın bakışlarını bana çevirdi. Ağzını açıp patavatsız bir şeyler söylemek üzere olduğunu belli etmişti ki, “Bugün Han’ın oryantasyon günü olsun, programı daha sonra yaparsınız olur mu?” diyerek onu kibarca yanımızdan kovdum. “Ben de biraz kardiyo çalışırım.”

“Peki.” Neyse ki anlamış ve ısrarcı davranmadan bizi yalnız bırakmaya gönüllü olmuştu.

Emir gittiğinde kollarımı göğsümde birleştirdim. Han’a üstten bakmaya çalışsam da boyu o kadar uzundu ki sadece çenemi dik tutabilmiştim. “Az önce şahit olduğum manzara neydi öyle?”

“Yeni olduğumu anlayınca tanışmak istemişler.”

Bir ayağımı yere vurmaya başladım. “Sen buraya beni korumak için mi geldin yoksa çapkınlık yapmaya mı?”

Gülmeye başladı. “Çapkınlık yapmak mı?”

“Ben çok ciddiym, lütfen sen de ciddi ol ve sorumu cevapla.”

“Soru neydi?” dedi kendi kendine. “Hım... Buraya seni korumaya mı gelmişim yoksa çapkınlık yapmaya mı?” Düşünür gibi yapıp dilini şaklattı. “İkisi için de değil.”

“Nasıl yani?” diye şaşırarak kollarımı çözdüm. “Ne için geldin o zaman?”

“Yanında olmak için. Bir anımı bile sensiz geçirmek istemediğim için.”

Bu mavi gözlü adam, çapkınlığın kitabını bile yazmış olsa, ağzı o kadar iyi laf yapıyordu ki kendimi ona kapılmaktan alıkoymıyordum. “Ya...” dedim şapşal bir şekilde. “Demek o yüzden...”

“Hı hı,” diyerek gülümsedi. “Bir de seni şu üzerindeki taytla squat yaparken izlemek için.”

Gözlerimi büyüterek refleksiyle koluna vurdum. "Pislik!" Kahkaha attığında biraz da onun sinirlerini altüst etmenin fena olmayacağını düşündüm. "Bilmiyorum farkında mısın ama beni bu üzerimdeki taytla squat yaparken izleyecek olan tek kişi sen olmayacaksın."

"Ne istiyorsun Elisa?" diye gerildi hemen. "Belki de hiç gerçekleşmeyecek senaryoları kafamda kurup sorun mu çıkarayım? Gidelim mi istiyorsun buradan?"

"Sakin ol koca adam," dedim gülerek. "Şakaydı sadece."

"Komik değildi," dedi aynı asık suratıyla. "Ve şaka olmadığını ikimiz de çok iyi biliyoruz."

"Yine de gitmeyeceğiz buradan. Ben spor yapacağım."

Onaylayan bir şekilde başını salladı. "Sen spor yapacaksın. Ben de seni rahatsız eden olursa onu döveceğim."

Kafasında kurdukları yüzünden beni herhangi bir konuda kısıtlamaya çalışmak istememesi hoşuma gitmişti. Ama daha çok hoşuma giden şey, birinin bakışından ya da sözünden onun rahatsız olmasıyla değil de benim rahatsız olmamla harekete geçmeyi düşünmesiydi. Çünkü bu tam olarak olması gerekendi. Erkek, hissettiği aşağılık kompleksiyle baş etmek ya da özgüvensizliğini baskılamak için değil, kadını iyi hissettirmek için harekete geçmeliydi.

Yan yana iki koşu bandının üzerine çıkıp hafif tempoda koşmaya başladığımızda, "Sen peki?" diye sordu. "O kızlar tekrar gelirse ne yaparsın?"

"Ben yanımdayken gelmezler," dedim kendinden emin bir sesle.

"Ya gelirlerse?"

Yandan bir bakış attım. "O halde onları reddedersin Han."

"Onları bir kez zaten reddettim."

"Kalkıp onlarla saç saça baş başa kavgaya tutuşacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Elisa Tanyeli'yim ben." Tekrar önüme döndüm.

“Ne yapayım o zaman, tanışayım mı kızlarla?”

Uzanıp onun bindiği koşu bandının ayarıyla oynadım. Adımlarını daha hızlı atmak zorunda kaldığında bana şaşkın şaşkın bakıyordu. “Birini uzaklaştırmak için şiddete başvurmak zorunda değilsin,” dedim. “İnsanlar konuşarak anlaşır.”

“İki çift sözle o kızları benden uzak tutabileceğine inanıyorsan...” derken alaycıydı.

Altta kalmadım. “Asıl sen iki yumruk attın diye bir erkeğin benden uzak duracağına inanıyorsan...”

Ve bu kez de o uzanıp koşu bandımın ayarlarıyla oynadı. İkimiz de olması gerekenden çok daha hızlı koşarken ayaklarımızın altındaki aletler bir sağa bir sola sallanıyordu. Emir’in az sonra gelip bizi uyaracağını farkındayken suratımda aptal bir gülümseme vardı.

Kıskanmak ve kıskanılmak. Anlaşılan bu flört aşaması sandığımdan daha çok hoşuma gidecekti.

•

İlk günümüzü kazasız belasız atlatmış bir şekilde sete gittik. Ne kızlar bir daha Han’ın yanına geldi ne de ben sporumu yaparken varlığıyla beni rahatsız eden biri oldu. Ki aslında romantik komedi evreni yasalarına göre o salondayken illaki başka bir kadın ya da erkek tarafından rahatsız edilmeli ve çıkan kavga sonucu salondan atılmalıydık. Han ve ben bir klişeyi daha kendi tarzıma uydurmuştuk.

Sete geldiğimizde beni girişte Sevgi karşıladı. “Hoş geldiniz Elisa Hanım, nasılsınız?” Yanımda koşar adımlarla ilerlerken benimle sohbet etmeye başladı. Kalp şeklinde bir yüzü vardı ve ona her baktığımda içimden gülümsemek geliyordu. Çalışkanlığıyla bazen Can’ın yokluğunu kapatabiliyordu, hiç olmazsa bu projede bana iyi asistanlık yaptığını söyleyebilirdim.

“Bugün ne giyiyorum?” Karavana girdiğimizde beni hemen hazırlığa aldılar. Bugün iki sahnem vardı, biri Tarık’la diğeri Duru karakterinin sahibi olduğu mekândaydı. Önce Tarık’la olan sahneyi çekecektik.

Hazırlık beklediğimden daha kısa sürdü. Makyajım, saçım yapılmış hatta kostümümü bile giymiş bir şekilde karavanın arka bölümüne geçip oturdum. Sevgi beni dışarıda bekleyeceğini söyleyerek çıktığında masanın üzerindeki senaryoyu alıp son kez replikler üzerinde çalışmaya başladım, çok geçmeden karavanın kapısı tekrar açıldı.

“Elisa,” diyerek içeri girdi Han. Elinde tuttuğu kâğıtların ne olduğunu anlamıştım.

“Senaryoda değişiklik mi yapılmış?”

Başını sallayarak yanıma gelip oturdu. Elinden aldığım senaryoyu incelemeye başladım. Tarık’la olan ilk sahnem iptal edilmişti. Çatık kaşlarla sayfaları karıştırmaya devam ettim. Hakan ve Duru’nun şehir dışında bir otele gittikleri ve aynı otel odasında konaklamak zorunda kalacakları sahneler de silinmiş, yerine başka sahneler yazılmıştı.

“Bir sorun mu var?”

“Sahnelerimi azaltmışlar.” Bölümden çıkarılan sahneler yalnızca benimkiler miydi yoksa bana mı öyle geliyordu? Tarık’ın kendi sahneleri duruyordu. Ailelerimizin ve arkadaşlarımızın bulunduğu sahnelerde de oynama yapılmamıştı. “Beni geri plana atmışlar.” Sayfaları hızlı hızlı çevirmeye devam ederken ayağa kalkarak gerçeğin peşine düştüm.

Karavanın kapısını bir hınçla açıp öfkeli adımlarımı doğrudan Tarık’a yönelttim. “Sen yapın değil mi?” diye bağırdım karşısına dikildiğimde. “Bu saçmalık senin başının altından çıktı!”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Yalancı! Sırf teklifini reddettim diye önce beni rezil etmeye çalıştın, şimdi de kariyerimi baltalamaya çalışıyorsun!”

“Neden bahsediyor?” diye sordu yanımda duran Han’a.

“Senaryo değişmiş.”

“Evet, biliyorum, bana da geldi yenisi. Ama bu hep olan bir şey değil mi, son anda değişebilir bölümler.”

“Tabii değişebilir ama bu sadece tek bir karakter üzerinden yapılmaz!”

“Elisa.” Yönetmenin seslenmesiyle öfkeli bir şekilde ona döndüm. Bir açıklama bekleyen gözlerim, yanındaki yapımcıyı görünce şaşkın bir ifadeyle bakakaldı. “Anı oldu, bu şekilde öğrenmenizi istemezdik.”

“Neyi?”

“Son iki bölümün reytingleri beklediğimizden daha düşük gelince... Eh, hakkınızda çıkan haberler de cabası, hikâyede değişiklik yapmamız gerekti.”

“Siz de çözümü benim sahnelerimi çıkarmakta mı buldunuz?”

“Ve yeni kadın karakterimizde. İkinci Şans’ın bundan böyle iki tane başrol kadın karakteri olacak.”

“Başrolü paylaşmak mı?” Bana mahcubiyetle bakan yönetmenden gözlerimi ayırarak yapımcıya diktim. Bana zafer kazanmış bir edayla gülen Pelin sinirlerimi daha da bozdu. “Kimmiş bu yeni kadın karakter?”

Ben, Pelin’in öne atılmasını beklerken daha büyük bir sürprizle karşılaştım. “Benim,” dedi Taçmin, nihayet amacına ulaşmış olmanın verdiği mutlulukla. “Artık ben de bu dizinin başrolüyüm.”

30. BÖLÜM

“SET GÜNLÜKLERİ”

“Elisa Tanyeli’sin sen, ne demek başrolü başka bir kadınla paylaşmak? Hep şu Pelin cadısı yüzünden. Kesin Taçmin girdi aklına. Yoksa Pelin akıl edemez ki bunu. Ama hayır, ikinci kadını kesinlikle kabul etmeyeceğiz. Karşı çıkacağız, gerekirse birkaç gün daha sete çıkmazsın.”

“Oldu olacak diziden ayrılısın, tam olsun.”

“İyi fikir. Böyle bir saygısızlık karşısında verilebilecek en iyi tepki bu olur.”

Evimin bahçesindeydik. Can ve Han kafa kafaya vermiş bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Ben son iki gündür olduğu gibi bugün de sessizdim. Artıları ve eksileri düşünüyor, işin içinden bir türlü çıkamıyordum.

Oynadığım bütün diziler ve filmler başarı elde etmişken bu diziye neden etkim olmamıştı? Romantizm ağırlıklı olduğu için mi? Seyirciye duygu geçiremediğim için mi? Yoksa yapımcı haklı mıydı, reytinglerin düşmesinin nedeni ben miydim? Aldatılma haberleri de bu işin tuzu biberi mi olmuştu? Belki seyirci dizinin konusunu beğenmemişti, senaryo akımıyordu onlara göre, neden hemen sorunun benim oyunculuğum olabileceği düşünülmüş ve buna yönelik bir aksiyon alınmıştı ki? Dahası buldukları bu yol çözüm olacak mıydı gerçekten?

İkinci bir kadını altıncı bölümde senaryoya dahil etmek ne kadar mantıklıydı? Ne yapacaklardı sonra, beni tamamen aradan çıkaracak ve Taçmin'le mi yola devam edeceklerdi?

"Daha neler," dedim gülerek. İki genç adam kendi aralarında konuşmayı keserek dikkatlerini bana verdi. "Ayrılmayacağım elbette. Yarından itibaren sete çıkmaya devam edeceğim."

"Ama Elisa..."

"Görecekler. Aldıkları kararın ne kadar yanlış olduğunu anlayacaklar. Taçmin'in ömrü uzun olmayacak bu dizide."

"Yapabilir miyiz ki dersin?" Can'ın tereddütlü halleri canımı sıkmaktan başka bir işe yaramasa da neyse ki Han benim tarafımdaydı. Kaçışlarımı hiçbir zaman sevmemişti zaten. Şimdi de kaçıp gitmemi değil, kalıp savaşmamı istiyordu. Öyle yapacaktım, o savaş alanına girecek ve kazanan ben olacaktım.

1. GÜN

Neyse ki Taçmin'le aynı karavanı paylaşmıyorduk. Yapım ekibi beni o kadar da gözden çıkarmış değildi. Hazırlığım yapılırken Sevgi'yle sahnelerimi tekrar ettik.

"Nasıl oluyor sence?" diye sordum repliğimi bölerek.

"Makyajınız mı? çok güzel," dedi beni yanlış anlayarak. Yanaklarıma allık süren adama dönüp bizi yalnız bırakmasını istedim. Adam işini yarım bırakmış olmanın verdiği can sıkıntısıyla karavandan ayrıldı.

"Üzerinde çalıştığımız sahneden bahsediyorum."

"Ben anlamam ki."

"Bir profesyonel olarak yorumlamamı istemedim. Seyirci olarak bakiğinde, nasıl buluyorsun beni? Diziyi izliyorsun değil mi?"

"Tabii izliyorum."

"Tarık'la olan sahnelerimi nasıl yorumluyorsun?"

"Elisa Hanım," dedi çekingen bir sesle. "Ben bu konuda yorum yapmasam... Başka birine sorsanız bunu?"

“Lütfen düşüncelerini benimle paylaşır mısın?”

“Bu işe ihtiyacım var. Kovulmak istemiyorum.”

Kırpiklerimi kırıpıştırarak şaşkın şaşkın bakakaldım. “O kadar mı kötüyüm?”

“Kötü demeyelim de...” Derin bir nefes verdi. “Peki, açık olacağım. Bence siz Tarık Bey’le çok yaklaşıyorsunuz. O çok yakışıklı, karizmatik bir adam. Siz de çok güzel, alımlı bir kadınsınız. İkinizi birlikte izlemek çok keyifli, gözlerimiz sayenizde bayram ediyor. Tarık Bey’in size olan bakışları çok içten, sanki size gerçekten âşıkmış gibi. Biliyorum, siz gerçekte sevgili değilsiniz, bu bir oyundu ama birlikte olsaydınız ve size gerçekten âşık olsaydı ancak bu kadar içtenlikle bakabilirdi.”

Devam etmek için tereddüt ettiğini fark edince hüznümlü bir tebessümle baktım ona. “Ama ben âşıkmışım gibi bakamıyorum, öyle mi?”

“Onun kadar gerçekçi değil diyelim. Seyirci bilmesede ben biliyorum, çekimleri hep izliyorum. Ne zaman Tarık Bey’le yakınlaşmanız gerekse, yani Hakan karakterine Duru’nun yaklaşması gerekse, gözlerinizi kaçırmaya başlıyorsunuz. Ona temas ederken bile çekingen duruyorsunuz. Oysaki aşk cesaret ister. Bakmaktan, dokunmaktan, sevginizi dile getirmekten korkmamalısınız.”

“Ya yapamıyorsam? Bu korkuyu yenemiyorsam?”

“O halde o aşkı yaşamınıza sadece siz değil, bir süre sonra başkaları da izin vermez. Taçmin Hanım’ın kadroya dahil olması gibi.” Suratımdaki değişen ifadeye bakıp özür diledi. “Haddim olmayarak size bir soru sorabilir miyim?”

Söyledikleri beni hiç etkilememiş gibi omuz silktim. “Sor bakalım.”

“Hiç âşık oldunuz mu?”

“Neden soruyorsun bunu?”

“Dediğim gibi ben anlamam bu işlerden. Ama düşününce... Acaba Tarık Bey’le yakınlaşmanız gereken sahnelerde karşı-

nızdakini Tanık Bey olarak değil de âşık olduğunuz adam olarak düşünüseniz nasıl olur?”

“Bu çok saçma.”

“Haklısınız, haddimi aştığım için özür dilerim.”

Yine de denemeye değer. “Özür dilemenc gerek yok, açık-sözlülüğün için teşekkür ederim. Ancak lütfen bu sohbet aramızda kalsın.”

“Ben sizin asistanınızım, öyle olmasam bile sizi çok seviyorum, her zaman yanınızdayım.” Ona gülümseyerek baktım ama iyi niyetli biri olsa da söylediğine güvenmedim. Çünkü herkes giderdi. Öyle ya da böyle, koşullar değiştiğinde, insan bir yerde kalmak istemediğinde, karşısındaki kim olursa olsun gidiyordu.

2. GÜN

Bugün ne Tanık’la ne de Taçmin’le sahnem vardı. Duru’nun ailesiyle ve arkadaşlarıyla iki sahne çekecek ve evime gidecektim. Kendimi yeterince dinç hissedecek olursam, akşam saatlerinde yine Han’la spora gidebilirdik.

“Elisa, müsait misin?” Han’ın karavanın dışından gelen sesi beni gülümsetmeye yetmişti, içeri girebileceğini söyledim. Elinde iki kahve bardağıyla yanıma geldi. “Al bakalım.”

“Her zamankinden mi?” diye sordum. Bu, aramızda bir parolaydı. Baş başayken bile bardağın içinde ne olduğunu dile getirmiyorduk.

Han, nasıl olduğunu bilmediğim şekilde benim sütlü ve şekerli kahveyi sade kahveden daha çok sevdiğimi anlamıştı. Beni mutlu etmek için de herkesten hatta benden bile gizleyerek her gün bana bu kahveden getiriyordu. Kapaklı, karton bir bardağın içinde.

“Hı hı,” diyerek içmemi bekledi. Hep yaptığım gibi bir yudum aldım ve hoşnut bir ses çıkardım, bu da onu gülümsetti.

“Tanık yok bugün,” dedikten sonra o da kahvesinden bir yudum aldı. “Taçmin de yok.”

“Neyse ki...” dedim mutlulukla. “İşimiz erken biterse spora gideriz.”

“Olur.” Bir yudum daha aldı. “Geç bitse de gidebiliriz.”

“Belki yorgun olurum.”

“Ama sporu düzenli yaparsan faydasını görürsün.”

“Emir? Sen misin?” dedim dalga geçerek. Kaşlarını çatığında “Ne, ne oldu?” diye sordum. Hoşuna gitmeyen bir şey vardı belli ki.

“Başka bir erkeğin adıyla seslendin bana.”

“Şaka yapmak için. Emir gibi konuştun, o yüzden...”

“Yine de hoşuma gitmedi,” dedi ciddiyetle. Benimle alay ettiğini sandım ama hayır, bu konu canını gerçekten sıkmışa benziyordu.

“Ay, gören de normalde sana aşkım diyordum da birden adınla seslenmeye başladım, ona bozuldun sanacak.”

“Ne diyordun, ne?”

Duymadığını zannederek, “Aşkım?” diye tekrarladım. Ama dudakları tatminkâr bir gülümsemeyle kıvrılınca beni oyuna getirdiğini anlamış oldum.

“Bir daha söylesene.”

“Ha ha,” dedim sahte bir gülüşle. “O bir kere olur.”

“Bir kere mi olur gerçekten?”

“Yani...” dedim kararsız bir sesle. “Şimdilik.”

“Hum.” Keyfi yerine gelmişti. “Olur, bekleriz.”

“Beklemeyi seviyorsun galiba,” diyerek beni yıllardır beklediğine dair söylediği o söze atuf yapmış bulundum.

Hiç gocunmadı, lafı evirip çevirmedi, mırıltılı sesle onayladı. “Ama daha çok, sabretmeyi.”

3. GÜN

Öğle saatlerindeydik, set ekibi çoktan yemeğini yemiş olsa da ben Han’ın gelmesini bekliyordum. Diğer oyuncuların ya da set çalışanlarının yediği restoran yahut kafelerden sipariş etme-

miştik. Han çekim mekânına yakın olduğu için eve gidip kendi elleriyle bana yemek yapmak istemişti, ben de kabul etmiştim. Onun yaptığı yemekleri yemek her zaman ilk tercihimdi.

Ancak ne yazık ki bugün trafiğe takılmıştı. Dolayısıyla çekime yemek yiyemeden başlamam gerekecekti. Can, tazelenen makyajımı inceleyip onay verdikten sonra birlikte çekim alanına doğru yürümeye başladık. “Nasıl gidiyor seninkiyle?”

“Anlamadım,” diyerek bilmezlikten geldim.

“Seksi koruman diyorum, artık sadece koruman değil gibi ha?”

“Can,” diyerek omzumun üstünden ona doğru döndüm.

“Biliyor musun, sen gerçekten zeki bir adamsın.”

Onunla henüz son gelişmeleri paylaşmadığım için bana kızmış olsa da bu söylediğim onu güldürdü. “Set çıkışı oturup konuşmamız lazım. Bakalım bizim Han aşk işlerinde nasılmış?”

Karşılık verip sohbeti uzatmak yerine Tarık’ın yanındaki yerimi aldım. Tarık’la aramızdaki gerginlik sürüyordu ama neyse ki artık zıtlaşmıyorduk. Sanırım benden yana umudu kesmişti veya yeni bir taktik deniyordu, bilemiyordum. Hazırlıkların tamamlanmasıyla çekim başladı. Sevgi’nin sözlerini getirdim aklıma, karşımdakinin beni kariyerimle tehdit eden sahte sevgilim Tarık Anca değil de beni kendi aşkıyla kurtaracağını düşündüğüm özel korumam Han olduğunu hayal ettim. Mavi gözleri getirdim gözlerimin önüne ve repliğimi ona bakarak söyledim.

Ve garip bir şekilde, belki de hiç garip değildi, daha kolay oldu.

4. GÜN

Alışık olmadığım bir hisle uykumdan uyandım. Birinin parmakları usulca saçlarımda geziniyordu. Gözkapaklarımı araladığımda bu kişinin Han olduğunu gördüm. Uyku mahmurluğunun verdiği kafa karışıklığıyla önce nerede olduğumuzu algılayamadım. Bakışlarımı ondan ayırıp etrafta dolaştırdığımda set karavanının içinde uyuyakaldığımı anladım.

“Uyumuşum!”

“Evet,” diyerek onayladı beni. “Çekim için seni bekliyorlar.”

Telaşla ayağa kalktım, aynalı masanın önüne geçtim. Uyurken sağa sola mı dönmüştüm, takla mı atmıştım, ne yapmışım bilmiyordum ama saçlarım darmadağınık olmuştu. “Bana Sevgi’yi çağırır mısın lütfen? Saçlarım berbat halde!”

“Yanılıyorsun, gördüğüm en güzel saçlara sahipsin.”

Bana iltifat etmeyi sevdiğini biliyordum ama şimdi hiç zamanı değildi. “Bu şekilde sete çıkamam.”

Endişem onu güldürürken yeniden başıma dokundu fakat bu kez okşamak yerine zaten dağılmış telleri karıştırarak saçlarımı daha çok bozdu. “Asıl bu şekilde çıkamazsın.”

“Pislik!” Elime geçen ilk makyaj malzemesini ona doğru fırlattığımda refleksle ondan kurtulup kahkahalar eşliğinde karavandan ayrıldı. Arkasından gülüp durdum. Bu yaramaz hallerini de seviyordum.

Hazırlığın sonunda çekim alanına gittiğimizde Taçmin’i oflayıp puflarken bulduk. “Geç kaldın!” dedi beni görür görmez.

Ona açıklama yapma gereği duymadan beklettiğim set ekibine döndüm. “Kusura bakmayın lütfen, saçımla ilgili bir sorun vardı.” Kısmi bir şekilde yalan söylemişim.

Taçmin’le ilk sahnemiz kolaydı çünkü sözsüzdü ve çok daha iyisi, birbirimize yakın bile durmayacaktık. O, Duru’nun restoranına müşteri olarak gelecekti. Duru ise ona uzak bir masada arkadaşıyla oturarak kahve içecekti. Çekim sırasında ona bakmayacaktım bile, yakın arkadaşım olarak rol alan Özge’yle muhatap olmam gerekecekti. Taçmin ise oturduğu köşeden nefret dolu bakışlarıyla beni izleyecekti. Eh, ikimizin de çok yabancı olduğu bir durum değildi bu tabii.

Dolayısıyla çekim kısa sürdü. Taçmin sahneden çıktıktan sonra biz restoran çekimine devam ettik. Yaklaşık on beş dakika sonra sahne bölündü ve her zamanki gibi gözlerim Han’ı aradı.

Onu buldum, ilgisi sadece benim üzcrimdeydi. Olması gerektiği ve her zaman olduğu gibi.

5. GÜN

Bugün Tarık'la sahnemiz yoktu. Onun yerine birlikte rol alacağım oyuncu arkadaşım Taçmin'di. Hazırlıktan sonra karavandan ayrılıp yanımda Han ve Can varken çekimin yapılacağı restorana girdik.

"Ah, Elisa," dedi Taçmin beni gördüğünde. "Yine geç kaldın." Ona cevap vermeye tenezzül etmeyince Han'a dönerek gülümsedi. "Han, sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi Han sadece. Nezaketi bir kenara bıraktığı için onunla gurur duyuyordum.

Taçmin baktığı adamın onunla ilgilenmediğini açıkça fark etmesine rağmen geri adım atmadı. "Tarık'a yumruk atmışsın diyorlar, doğru mu?"

O anı tekrar yaşıyormuş gibi Han'ın gözleri karardı. "Hak etmişti."

"Tabii hak etmiştir ama Elisa için değer miydi bilmiyorum." İşaretparmağının etrafına doladığı uçları kırılmış saçlarına baktı, tekrar Han'a dönerek cevap bekledi.

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordum Han'ın yerine.

"Tarık olay magazine yansımasın diye Han'dan şikâyetçi olmamış. Gemileri yaktığını düşünsene. Han'ın hayatı mahvolurdu."

"Bunu göze almıştım. Yine olsa yine yaparım."

Han'ın sözleri bende gülümseme etkisi yaratırken Taçmin'in suratı asıldı. "Merak ettiğim başka bir konu var. Neden hâlâ Elisa'nın korumalığını yapıyorsun? Duyduğum kadarıyla takıntılı hayran dosyası kapanmış."

Haklıydı, polis çiçek ve çikolataları gönderen kişiye dair iz bulamadığı, son çiçekten sonra da tekrarı yaşanmadığı için dosyayı kapatmıştı. Güvende olduğum düşünülüyordu. Ama

Han'ın korumam olmaya devam etmesinin nedeni o değildi. Otel odasındaki adamdı. Belli ki Taçmin'in bundan haberi yoktu. Ya da umurunda değildi.

"Dosya kapandı çünkü takıntılı hayran bulunamadı. Her an geri dönebilir," dedi Han. Ona bir açıklama yapmak zorunda değildi ki. Neden hâlâ onunla konuşuyordu?

"Geri dönerse bu artık özel korumayı aşan bir durum olur, senlik bir şey kalmaz yani."

"Yani Taçmin, ne yapalım istiyorsun?" diye sordum sinirle. Öfkemin artabileceğini fark eden Han, çaktırmadan elini belime koydu. Dokunuşuyla kafamı karıştırabileceğini biliyordu. Öyle de oldu.

"Han'ın seninle çalışmamasını."

Ancak Taçmin'in hadsizliği beni anında kendime getirmeye yetti. Kahkaha attım. "Hadi ya."

"Anlamıyorsun değil mi, senden çok daha başarılı ve ünlü oyuncular var bu sette ama hiçbiri ortalıkta korumayla dolaşmıyor. Baksana etrafına, herkes ne kadar tedirgin ve korkmuş halde. Senin yüzünden başlarına bir şey gelecek diye ödleri kopuyor."

"Yok öyle bir şey," desem de bundan emin değildim. Etrafıma dönüp bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Öyle miydi gerçekten, benim yüzümden kendilerini tedirgin mi hissediyorlardı? Daha önemlisi, korkmuş?

"Kulis dedikoduları diye bir şey duymadın mı sen hiç? Neden sevilmiyorsun bu sette sanıyorsun, insanlar senden korkuyor."

"Sette sevilmiyor muyum?" diye şaşırdım. Yani tamam, diğer oyuncu arkadaşlarımıza oldukları kadar sıcak değillerdi bana karşı ama en azından Tarık'la bu konuda eşit şekilde değer görüyoruz sanıyordum. Onu ne kadar seviyorlarsa beni de o kadar seviyorlar sanmıştım.

"Vah canım," dedi Taçmin sahte bir üzüntüyle. "Senin gerçekten hiçbir şeyden haberin yok."

6. GÜN

Tarık'la aramızdaki gerginlik seviyesi gün geçtikçe azalıyordu. Beni biraz olsun kendi halime bırakmıştı. Dolayısıyla oynadığımız sahnelerde daha rahattık. Ayrıca Sevgi'nin verdiği tavsiyelere uymaya devam ediyordum. İşe yarıyor muydu bilmiyordum, bunu hafta başında yayınlanacak olan bölümden sonra görecektik ama şimdilik iyi gittiğime inanıyordum.

"Yapamıyorum işte sensiz, neden anlamıyorsun bunu?" Tarık'ın sitemkâr bir şekilde söylediği replikten sonra senaryoda yazdığı gibi ona yaklaştım.

"Benim sensiz yapabildiğimi mi sanıyorsun?"

"O halde bir şans daha ver bize. Yalvarırım. İkinci bir şansımız olsun."

"İstiyorum," dedim üzülerek. "Ama yapamam. Affedemiyorum seni. Olmuyor. Yüzüne her baktığımda o günü hatırlıyorum."

"Duru..."

"Bana yalan söyledin Han. Kandırdın beni. Öyle..." Repliğe devam ederken yönetmenin bağırışını duydum. Bu kez ne olmuştu, sesimin tonu muydu sorun yoksa mimiklerim mi? Yine mi sorun bendim?

"Hakan onun adı, Hakan!" diye bağırdı yönetmen oturduğu yerden.

"Ben ne dedim ki?"

"Han dedin," diyen yanımdaki partnerimdi. Kaşlarım şaşkınlıkla hareketlendi. Pekâlâ, sanırım Tarık'ın yerinde Han'ın olduğunu hayal etme işini biraz fazla abartmışım.

"İsim benzerliği," diye saçmalayarak hatamı örtbas etmeye çalıştım. "Karıştırmışım."

Han'ın nasıl bir tepki vereceğini merak ederek onun olduğu yöne doğru çevirdim başımı. Ya gülecekti bana ya da onun yüzünden bu durumda olduğumu düşünüp canını sıkacaktı. Beklediğim iki tepki vardı fakat ona baktığımda yanıldığımı anladım.

Çünkü ilgisi bende değildi. Han ilk defa ben çekimdeyken başka bir şeyle ilgileniyordu. Başka biriyle. Taçmin'le!

7. GÜN

Üçümüzün ilk ortak sahnesini çekmek üzere bekliyorduk. Pelin her zamanki gibi Tarık'ın başındaydı. İkimizin sevgili olmadığını öğrendiğinden beri Tarık'ın yakasına daha da yapışmıştı sanki. Ama yapışkan olan sadece o değildi. Taçmin de Han'a yaklaşılmaya devam ediyordu. Ben sadece izliyordum, henüz bu yakınlaşmalara karşı hissettiğim rahatsızlığı dile getirmemiştim.

"Elisa Hanım," diyerek benim için getirdiği kahveyi uzattı Han. Diğer insanların yanında benimle hâlâ resmi bir dille konuşuyordu. Bir haftadan daha uzun bir süredir flört ediyorduk, aramızda patron-çalışan ilişkisinden daha fazlası vardı ve ikimiz de nihayet bunu dile getirebilmiştik. Ama o, yabancıların yanında sadece çalışanım gibi davranmaya devam ediyordu. Buna gerek olmadığını söylesem de böylesinin benim için daha iyi olacağını düşündüğünü söylemişti.

"Teşekkür ederim." Bardağı alıp içindeki sütlü şekerli kahveden bir yudum içtim. Yanıma bir sandalye çekip oturmak yerine arkama geçerek beklemeye devam etti. Bir özel korumanın yapması gerektiği gibi...

Yanımda duran Taçmin, "Neli o?" diye sordu, sabit yalanıma başvurmak üzereydim.

"Filtre kahve." Ama benim yerime o yalanı Han söyledi.

"Canım çekti bak şimdi." Dudaklarını büktü, sonra uzun ipek kirpiklerini kırıştırarak Han'a baktı. "Ben de rica edebilir miyim?"

Şok olmuş bir ifadeyle ona baktım. "Asistanın yok mu senin? Ya da çaycı var mesela bak şu köşede, ondan istemeye ne dersin?" diye çıkıştım. Bir an kendimi tutamamış ve hiç düşünmeden konuşmuştum. Ama sonuna kadar haklıydım. Han'dan

kahve istemek de neyin nesiydi... Ne münasebet yani. O adam benim özel korumamdı. Ve henüz kimse bilmese de biz flört ediyorduk. *O adam benim flörtüm!*

“Aşk olsun, alt tarafı bir kahve yani. Bana da getirse ne olur ki...”

Han’a dönüp bakmama bile gerek yoktu, biliyordum. Ona kahve getirmeyecekti. Onun için kılını bile kıpırdatmazdı. Benim Taçmin’i reddetmemi, Han’dan uzak tutmamı gerekirdi. Haddini bilmeyen Taçmin’di. Sorun Han’ın ona yumuşak davranması değildi. Taçmin’di yüz­süz olan.

En azından bugüne dek... “Getiririm.” deyince Han, bir şeylerin ters gittiği anlaşılmış oldu. Donup kaldım.

“Hayranım bu adama ya.” dedi Taçmin. Han gittikten sonra. “Ne iyi. Hiç de kırmaz beni.”

Hiç de kırmaz derken? “Bu ilk değil miydi?” Boş bulunarak sorduğum bu sorunun karşılığında daha da sinirleneceğimi bilmeliydim.

Taçmin imalı bir şekilde gülümsedi.

8. GÜN

“Onu tanıımıyorsun bile!”

Taçmin’in küçümseyici bir bakışla söylediği repliğe, “Tanıyorum,” diye karşılık verdim. Duru karakterinin bazı repliklerini değiştirmek istiyordum, bazen çok aptalca ya da ezik diyebileceğimiz şekilde tepkiler veriyordu. Ama senarist bu konuda çok hassastı. Kimse senaryonun dışına çıkamıyordu. Bir ara senaristle oturup konuşsam iyi olurdu. Duru karakterini özellikle Taçmin diziye girdikten sonra bu kadar geri planda bırakması canımı çok sıkıyordu. Ekranda görüldüğüm süre azalıyorsa bile hiç olmazsa insanlar beni saf ve salak bir karakteri oynarken görsün istemiyordum.

“Biz Hakan’la büyü­dük,” dedi Hakan karakterinin çocukluk arkadaşı olan Sibel’i oynayan Taçmin. “Onun ilk aşkıydım ben.”

“İlkler unutulmaz diye bir şey yokmuş demek ki. Seni unutulduğuna göre...”

Taçmin kahkaha attı. Sibel karakterinden de en az Taçmin'den nefret ettiğim kadar nefret ediyordum. “O yüzden mi dün gece Hakan benim yanımdaydı?”

“Nasıl yani?” diye kekeleyerek sordum.

“Ah Duru, ah.” Alaycılıkla gülümsemeye devam etti. “O kadar safsın ki. Hakan dün gece neredeydi sanıyorsun?”

“Evindeydi, rahatsızdı biraz, erkenden uyumuştun.”

“Beni öperken hiç hasta gibi durmuyordu ama...”

Taçmin yüzündeki ifadeyi bozmadan bana baksa da ben devam etmek yerine üzerimde takılı olan mikrofona konuştum. “Bu replik yoktu senaryoda.”

“N'apıyorsun sen?” diye bağırdı yönetmen. “Benim kestik dediğimi duydun mu Elisa, neden bozuyorsun?”

“Bu replik senaryoda yoktu,” diye tekrarladım. “Doğaçlama yapamaz.”

“Oyunculuk bitti şimdi de yönetmenliğe mi başladın? Nasıl yani kısmından tekrar alalım!”

Yönetmen sahnenin tekrara geçmesi için komut vermiş olsa da repliğimi okumadım. Taçmin'in suratına öfkeyle bakmaya devam ediyordum.

“Elisa!” diye bağırdı yönetmen.

Etrafıma bakınmaya başladım, insanların gözü sadece benim üzerimdeydi. Alışkın olduğum şekilde değil. Hayranlıkla bakmıyorlardı bana. Benim gibi olmak istediklerini söylemiyordu gözleri. Bakışlarında bıkkınlık vardı. Tahammülsüzlük. Nefret. Hatta aşağılama.

Gözlerimi onlardan ayırıp Han'a çevirdim. Bana yanımda olduğunu gösteren bir şekilde gülümsedi. Hiç olmazsa o vardı. Herkes gitse de herkes bir gün beni sevmeyi bıraksa da Han gitmiyordu. O beni her şeye rağmen sevmeye devam ediyordu.

9. GÜN

Hazırlanmış bir halde karavandan çıkıp çekim alanına doğru yürürken bu kez yanımda ne Can vardı ne de Han. Buraya sabahın erken saatlerinde hep birlikte gelmiştik. Ama nasıl olduysa ben hazırlığa alındıktan sonra ikisi de ortadan kaybolmuştu. Daha önce hiç yapmadıkları şekilde.

“Günaydın Elisa!” Tarık’ın selamıyla adım atmayı keserek ona döndüm.

Hafif bir gülümsemeyle. “Günaydın,” diye karşılık verdim. Nihayet saçma sapan düşüncelerini kafasından atmış ve bana karşı ilk tanıştığımız gün kadar nazik davranmaya başlamıştı. Belki de sebebi Taçmin’di. Onu tanıdıktan sonra benim değerimi anlamış da olabilirdi.

“Nasılsın, uykunu alabildin mi?”

“Eh işte, sen?”

“Sadece üç saat uyuyabildim.” Özellikle son beş gündür günde on altı saate kadar sette vakit geçirdiğimiz oluyordu. Eve gitmek ve başımızı yastığa koymak için hepimiz can atsak da uyuyabildiğimiz zaman dilimi de çok kısıtlıydı. Ben yine Tarık’a göre iyiydim, dört buçuk saat uyumuştum.

“Televizyona iş yapmak böyle işte,” diyerek gülümsedim. Dijital platformda dizi çekiyor olsaydık bir bölüme harcayacağımız zaman daha sınırlıydı.

“Bir sonraki projem kesinlikle televizyon olmayacak o halde.” Yaptığı espriye zoraki bir şekilde de olsa gülerек karşılık verdim. “Bu arada yanında kimseyi göremedim?”

“Han’dan bahsediyorsan...”

“Evet, aslında ondan bahsediyorum,” dedi suçüstü yakalanmış gibi bakarken. Can onun umurunda bile değildi. Ve muhtemelen Han’la aramızdaki çekimin farkındaydı.

“Buralardadır,” diyebildim sadece. Nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim dahi yoktu.

“Taçmin’in ona karşı farklı bir ilgisi var.” Beni Han’a karşı doldurmak için değil de Taçmin konusunda uyarmak istiyormuş gibi konuşmuştu. Dostane.

“Farkındayım.” Kadının adını duyunca bile tüylerim diken diken oluyordu.

“Fakat bana soracak olursan, Han onunla ilgilenmiyor derim.”

Bir erkek gözüyle bakıp böyle söylemiş olması nedensizce içimi rahatlamıştı. “Ya, gerçekten mi?” diye boş bulunmuştum ki görüş açımı bahsi geçen insanlar girdi. “Buradan bakınca pek öyle görünmüyor ama...”

Benim gibi dönüp hararetli bir konuşmanın içinde olan Han ve Taçmin’e baktı. Nefesini sıkıntılı bir şekilde verdi. Şimdi beni nasıl rahatlatacağını bilmiyor olmalıydı. Ama görünen köy de kılavuz istemezdi. Vardı işte bir ilgisi. Han’ın Taçmin’e karşı bir ilgisi vardı.

10. GÜN

Karavanda oturmuş kendi sıramı beklerken uyukluyordum. Can’ın benim için akşam yemeği almaya gittiğini biliyordum. Han da beni rahatsız etmemek için dışarıda bekleyeceğini söyleyerek yanımdan ayrılmıştı. Ona burada kalabileceğini söylesem de beni duymazdan gelmişti. Bilmiyorum, belki de ben yanlış anlıyordum. Alıştığım şekilde iyiliğimi düşünüyor ve iyiliğim için hareket ediyor olabilirdi. Ama son zamanlarda olanlar yüzünden artık böyle düşüncesim gelmiyordu.

Onu boş bıraktığım her anda Taçmin’in yanında buluyordum. O mu gidiyordu Taçmin’in yanına yoksa Taçmin mi Han’ın peşini bırakmıyordu artık emin değildim. Bu konuyu ne kadar kafaya taksam da henüz Han’la paylaşmamıştım. Endişelerimi ve sinirlerimi bozan bu durumu ona anlatsaydım belki içimi rahatlatabilirdi. Ya da kaygılarımda gerçeklik payı olduğunu yüzüme vurur ve beni daha kötü bir duruma sokardı.

Oflayarak gözlerimi açtım. Flört işlerini bile beceremiyordum ki ben âşık olabileyim...

Melodik ses dikkatimi dağıtırken ekranda gördüğüm isim ellerimin soğumasına neden oldu. Uzun zamandır ondan haber almamıştım. Sadece kötü olduğunda kapımı çaldığı düşünülecek olursa pek iyi durumda sayılmazdı. Aramayı cevaplandırarak telefonu kulağıma götürdüm. "Teyze?"

"Neredesin?"

"Ben de iyiyim teyze." Gözlerimi devirdim. "Sen nasılsın?"

"İçeri almıyorlar beni. Diyorum ki *ben Elisa Tanyeli'nin teyzesiyim*. Bana diyor ki *buraya günde kaç kişi geliyor akra-basıyız diye biliyor musun sen...*"

"Bir dakika, dur dur." Toparlanıp ayağa kalktım. "Neredesin sen?"

"Duru'nun restoranının önündeyim işte."

"Sete mi geldin sen?" Şaşkınlıktan küçükdilimi yutmak üzereydim. Çünkü bu ilkti, teyzem daha önce hiç sete ziyaretime gelmemişti.

"Evet, birini gönderip aldırırsana beni kapıdan." Fısıldayarak devam etti. "Bekletme bak, rezil etme beni."

"Tamam tamam." Karavanın kapısını açmak üzere adım attım. "Gönderiyorum birini." Aramayı sonlandırdıktan sonra karavanın kapısını açtım.

Han alıştığımın aksine kapının önünde *değildi*.

"Han!" Etrafa bakınmaya başladım. Ne Can'ı ne de Han'ı görebiliyordum. Tamam, Can'ın benim için alacağı salata buraya uzak bir yerde satılıyor olabilirdi. Ama ya Han? "Han!"

"Elisa Hanım!" Sevgi küçük adımlarla koşup yanıma geldiğinde bir süre nefeslendi. "Han Bey'i mi arıyorsunuz?"

"Evet, gördün mü?"

"Taçmin Hanım'la yemek yiyorlardı."

"Ne?" Hızlıca başını salladı. Han'ı daha sonra öldürmeye karar verip "Restoranın girişine gitmen gerek. Teyzem bekliyor,

onu buraya getirir misin? Adı İnci,” diyerek Sevgi’yi gönderdim. Biraz kendimle kalıp düşünmem gerekiyordu. Yanlış bir şey yapmamalıydım. Sadece bir yemek olabilirdi. Ama sadece bir yemek bile olsa yine de o masaya oturmamalıydı. Taçmin’le baş başa yemek yemek mi? Ölümüne mi susamıştı bu adam!

Dakikalar sonra karavanın kapısı açıldığında içeri beklediğimin aksine teyzem değil, Han girdi.

“Ooo,” dedim gülerek. “Nihayet aklınıza geldik demek.”

“Anlamadım.”

“Ben burada açlıktan ölürken sen karnını doyurmakla meşguldün öyle mi?” Kollarımı göğsümde birleştirmiş, mantıklı bir açıklama bekliyordum.

“Salata yiyeceğim diye tutturmasaydın sana da getirirdim bir şeyler.”

“Taçmin’le!” diye bağırdım. “Taçmin’le oturup yemek yemişsin.”

Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Şimdi anlaşıldı,” dedi başını sallarken.

“Ama sen hiç iyi anlaşılmadın. N’oluyor sana? O kadının suratına bile bakmazdın. şimdi onunla yemek yiyorsun.”

“Alt tarafı bir yemek Elisa. Abartıyorsun.”

“Abartıyor muyum?” Bağırmaya devam ettim. “Önce ona kahve getirdin. Sonra nereye baksam seni onunla konuşurken hatta gülüşürken buldum. Şimdi de birlikte yemek yemiştiniz. Sırada ne var, randevuya mı çıkacaksınız? Yoksa direkt günü onun evinde mi kapatırsınız?”

“Yok artık,” dedi şaşkın şaşkın. Bu hallerime gerçekten de anlam veremiyormuş gibi bakıyordu.

“Açıklama istiyorum.”

“Neden şimdi?” diye sorarak üste çıkmaya çalıştı. “Hiçbirinin sandığın gibi bir anlamı yoktu. Ama madem bu kadar canımı sıkıyordu saydıkların, neden kahveyi getirdiğim ilk gün değil de beni onunla gördüğünde değil de şimdi soruyorsun bunu?”

Yüzümü buruşturdum. "Artık tahammül edemediğimi için olabilir mi?"

"Peki," dedi sakince. "Cevabım seni tatmin eder mi bilmiyorum ama gerçek şu..."

Karavanın kapısı tekrar açıldı. Tamı zamanında!

"Elisa!" İçeri giren teyzem yalnız olmadığımı görünce şaşkın şaşkın önce Han'ı süzdü, sonra dönüp bana sarıldı. Yıllar sonra ilk kez sarıldığımızı fark etmek belli belirsiz bir gülümsemeyle dudaklarımin kıvrılmasına neden olsa da Han'ı görünce yine suratım asıldı. "Kim bu yakışıklı?" diye fısıldadı teyzem, kulağıma doğru.

Geri çekildiğinde, "Teyzem," diyerek Han'a sırtıtarak bakan kadını gösterdim. Ardından sinirlerimi zıplatan adamı işaret ettim. "Han, korumam."

"Çok memnun oldum," dedi teyzem.

"Ben de," dese de Han, surat ifadesi hiç öyle söylemiyordu. Az önceki tartışmamız yüzünden mi yoksa daha önce teyzemle telefonla konuşurken bizi duymuştu da teyzemden hoşlanmıyor muydu bilemiyordum. "Ben sizi yalnız bırakayım."

Han dışarı çıktığında teyzem yanıma oturdu, bir süre diziye dair sohbet ettik. Ona şaşkın şaşkın bakmaktan kendimi alıkoymıyordum çünkü daha önceki hiçbir projemi seyretmediğinden emindim. "Tarık'la da sevgiliymişsiniz, doğru mu?" diye sorduğunda magazini bile takip ettiğini anlayarak güldüm.

"Aslında o konu biraz..."

"Aferin aferin, gurur duydum seninle," diyerek lafı ağzıma tıkinca gerçeği söylemek güç geldi.

Bana ilk kez benimle gurur duyduğunu söylüyordu. Daha önce hiç bu sözü ondan duymaya bu kadar aç olduğumu bilmiyordum. Yıllardır kan bağımlı olan kimse benimle böyle konuşmadığı için duygulandım ve bunu bozmak istemedim. Tarık'ın sevgilim olmadığını, Han'dan hoşlandığımı söyleyemedim. Teyzem ziyaretinin sebebini söylemedi ben de sormadım, bir

süre havadan sudan konuştuk. Eski günlerdeki gibi... Çok eski günlerdeki gibi...

Bir saatin sonunda ben Tarık'la çekimdeyken teyzem set ekibine beni övmekle meşguldü. Çoğunlukla yalan hikâyeler anlatıyordu ama her biri beni yüceltmek üzerine kurulu olduğu için sesimi çıkarmadım. Oyunculuğa başladığımdan beri ilk kez aile üyelerimden birinin desteğini görüyordum, hem de bu şekilde. Başıma ilk kez gelen bir şeydi bu. Ve itiraf etmeliyim ki tekrarını isteyeceğim sayılı şeylerdendi.

Paydos edildiğinde tekrar karavana döndük. Kendi kıyafetlerimi giydikten sonra heyecanla ona döndüm. "Benim eve gideriz değil mi? Kalırsın bu gece." Belki ona Han'la aramızdakilerden bahsederdim ve bana bir aile büyüğü olarak tavsiyede bulunurdu. Anne gibi... Teyze, anne yarısı derlerdi.

"Yok," dedi başını iki yana sallayarak. "İşlerim var benim, çok bile kaldım."

"Nasıl istersen..." derken üzölmüşüm. Hiç beklemediğim şekilde güzel vakit geçirmiştik ve bu biraz daha sürsün istemiştim.

"IBAN'a gönderebilirsin. Elli bin yeterli."

Kanımın çekilerek donduğunu hissettim. "Anlamadım."

"Nasıl istersin dedin ya, her zamanki gibi işte, parayı banka hesabıma gönderebilirsin."

"Sen..." diye şaşırsam da kızdığım o değildi. Öfkem kendimeydi. "Buraya benden para istemek için mi geldin?" Ne bekliyordum ki? Tabii ki bunun için gelecekti.

"Mesajlarıma cevap yazmadığın için gelip yüz yüze konuşayım dedim. Bir de hep merak etmişimdir, nasıl oluyor bu dizi işleri falan, bi' bakayım dedim."

"Ama..." *Ama sohbet ettik seninle. Eskiği yâd ettik. Annemden konuştuk, babamdan... Birlikte sinemaya gittiğimiz o akşamlardan... Sonra birlikte yemek yedik, hiç sevmediğin halde salatamı paylaşmayı kabul ettin. Bana benimle gurur duyduğunu söyledin. Tanımadığın insanlara yalandan da olsa beni*

övdün. Bütün bunları benden para koparabilmek için mi yaptın? Kalbimi önce sıcacık ettin, şimdi de paramparça. Sebebi sadece para mıydı?

“Hadi gidiyorum ben, yarın öğlene kalmadan gönder mutlaka. Ödemelerim var.”

Teyzem karavanın kapısını açıp çıktığında hareketsiz kalmış öylece bekliyordum. Ama neyi, bilmiyordum. Kahkahaların, güzel sözleri, sanlışı tekrar tekrar zihnimin içinde oynuyor ve midemi bulandırıyor.

Nasıl bu kadar sahtekâr olabiliyordu? Neden böyle bir insandı? Beni sadece ben olduğum için neden sevemiyordu? Bir tek o mu böyleydi? Yoksa herkes mi onun gibiydi? Herkesin er ya da geç gidebildiği bu dünyada herkes mi sahtekârdı? Amacına ulaşana kadar, istediğini elde edene kadar maskelerle mi dolaşıyorlardı?

Han öyle biri değildi. Onun maskesi yoktu. O herkes gibi gitmezdi. O diğerleri gibi beni başka sebeplerden başka amaçlar yüzünden sevmiyordu. O beni, ben olduğum için seviyordu. Han diğerleri gibi değildi. Değildi, değil mi?

O halde neden beni kendine âşık etmesine izin verdiğim halde uzaklaşturmaya çalışıyordu? Onunla sadece flörtleşmiyor, onu flörtüm olarak kabul ediyordum. Bu gerçeği herkesle de paylaşmak istiyordum, bunu ona söylemiştim. Biraz sabretseydi, belki biraz daha bekleseydi sevgili olacaktık. Zorlansam da buna hazır olduğumu hissetmiştim. Onunla sevgili olmak istiyordum. Ona âşık olmak istiyordum. Ama o ne yapmıştı? sözde sabretmeyi seviyordu ama bana sadece bir hafta dayanabilmişti. Benimle ilgilenmeyi kesip Taçmin’e yönelmişti.

“Elisa, müsait misin?” Karavanın dışından gelen sesine yanıt olarak içeri girmesini söyledim. İçeri girsin ve bana gerçeklerden bahsetsin. Beni bu kötü düşüncelerden uzaklaştırsın.

Suratımdaki o içler açısı ifadeyi gördüğünde, “İyi misin?” diye sordu.

“Taçmin’le neden yemek yedin?” diye sordum, telaşını gidermek yerine.

“Sandığın gibi bir şey değildi. Bana iş teklifinde bulundu.”

“İş?”

“Elisa’yı bırakıp benim korumam olursan şimdi aldığın paranın iki katını veririm, dedi.”

“Sen ne dedin?”

Kaşlarını çattı. “Böyle bir teklif karşısında ne söylememi bekliyorsun?”

Doğru söylüyordu, böyle *cazip* bir teklif karşısında kim duralırdı ki? Can bana Han’ın paraya ihtiyacı olduğundan bahsetmişti. Annesinin sağlık durumu iyi değildi ve Han gereken parayı çalışarak toplamak istiyordu. Her ne kadar biz ona üç maaş vermiş olsak da demek ki bu onun ihtiyacını karşılayamamıştı. Taçmin’in teklifi, Han gibi birinin durumu için reddedilmesi imkânsız bir teklifti. Akıllı başında olan herkes bu teklifi kabul ederdi.

“Kabul ettin tabii,” dedim bu yüzden. Kabul etmeyip de ne yapacaktı ki?

Durdu, beni ölçmek ister gibi yüzüme baktı. “Neden kabul ettiğimi düşündün?”

Omuz silktim. “Para.” Beni yalanlasın istedim. *Reddetmek için mantıklı bir sebebim yoktu ama sen vardın* desin istedim. *Ne kadar çok paraya ihtiyacım olsa da seni bırakmak istemedim* desin istedim ama sustu. Geride bıraktığımız son birkaç günü hatırladım, Taçmin’le güleştüğü o anlar yeniden gözümün önüne geldiğinde, “Tatlı gelmiştir tabii,” diyerek biraz daha ileri gittim.

Gülmeye başladı. Çok komik bir espri yapmışım gibi kahkahalarla gülmesini çatık kaşlarla izledim.

“Tatlı gelmiştir öyle mi?” dedi kahkahalarının arasından. Bir anda duruldu. “Belki de içinde gerçek Elisa diye biri yoktur, ne dersin?” Sızı hissettim, göğsümün içinde garip bir sızı

vardı. "Belki de ben yanılmışım, sen Elisa Tanyeli'den ibaretsindir. Özgüvenle kendini beğenmişliği karıştıran, kendinden başka hiç kimseyi görmeyen ve düşünmeyen, mutluluk getirecek hiçbir şeyi hayatına kabul etmeyen, aşktan bile kaçan korkağın tekisidir."

"Korkak olduğum doğru," diye böldüm sözünü. "Ama korkak olduğum kadar aptalım da. Bana bu sözleri layık göreceğini sevebileceğimi düşündüğüm için."

Bir kez dilini şaklattı. "Korkak olan sendin ama aptal olan benmişim. Yıllardır gerçek olmayan birinin hayaliyle yaşayacak kadar aptalmışım." Göğsümdeki sızı yerini ağrıya bırakırken arkasını dönüp gitti. Biliyordum, daha en başında söylemiştim, herkes giderdi, herkes öyle ya da böyle bir gün giderdi. Han da gitmişti.

31. BÖLÜM

“SİZDEN BANA KALAN KORKULAR”

Bana çiçekleri sevdiren biricik annemin mezarına ilk kez çiçek bıraktığımda anlamıştım: Bir gün herkes giderdi. Bu kişi annen bile olsa, seni çok sevmesine rağmen bırakıp gidebiliyordu.

Sevgiyle büyümüş o şanslı kız çocuğu bendim; babasına âşık, annesine hayran. O kadar çok severlerdi ki beni, dünyada başka kimse benim sevildiğim kadar sevilemez sanırdım. Birbirlerine çok âşıklardı; aşkın gerçekliğini, var olduğunu onlarla öğrenmiştim. Kusursuz değillerdi, vardı her insan gibi hataları ama sorun değildi. Seviyorlardı ya beni, âşıklardı ya birbirlerine, yeterliydi; başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sonra bir gün geldi, herkes gibi onlar da beni terk edip gitti. Hatta herkesten bile önce ilk kez onlar beni terk etti. Aşkları önce birbirlerinin sonunu getirdi, sonra beni bir korku kapanına hapsetti.

Kıskançlık kriziyle başlayan bir tartışma, babamın kapıyı çekip evden çıkmasıyla son buldu. Annem çok öfkeliydi, babam gidince evi birbirine kattı. Birlikte büyüttüğümüz çiçekleri öldürdü önce. Aldı bir saksıyı eline, attı duvara; saksı kırılarak yere düştü, toprak dağıldı annemle babam gibi. Dalları kırıldı çiçeğin, yaprakları ezildi. Anneme durmasını söyledim, çiçekleri öldürmemesi için ona yalvardım. Ama yıllardır birlikte ekip yeşerttiğimiz, büyütüp baktığımız çiçekleri o gece

sırf babama kızdı diye paramparça edip öldürdü. Onu yalnız bırakmamı istedi. Söylediğini yaptım, odama gittim ve gece boyunca ağladım.

Ben o gece ölen çiçeklere ağladığımı sanıyordum; yanıdığımı çok sonra anladım. Meğer o gece ölümüne ağladığım annem ve babammış. Babam evden bir hışımla çıktıktan sonra geçirdiği trafik kazasında ölmüş; annem ise ölüm haberini aldıktan sadece yarım saat sonra babamsız bir hayat düşünemediği için intihar etmiş. O gece annem bakmaya kıyamadığımız çiçekleri değil, kendini öldürmüştü. Beni. İnsanlara olan güvenimi. Aşka olan inancımı.

Anladım ki aşk işte böyle korkunç bir duyguydu; insan aşkla büyülenince an geliyor ve kendi canının parçasını bile göremiyordu. Beni yıllarca sonu gelmez bir sevgiyle büyütmesine rağmen benden sadece yarım saat içinde vazgeçmesinin nedeni, babama duyduğu o korkunç aşktı. Babamın yokluğuna yarım saat bile dayanamadığı için beni sonsuza kadar bırakıp gitmeyi seçmişti. Onsuz ne yaparım diye düşünmeden, tek bir gecede hem babamı hem de annemi kaybetmemin bana ne yapacağını bilmeden öylece gitmişti.

Onlar gittikten sonra bir daha hiç gerçekten sevildiğimi hissetmedim. Ne teyzem beni gerçek duygularla sevip kabullenebildi ne de arkadaşlarım. Aşk zaten bir daha hiç hayatıma giremedi. Sonra düşündüm ki belki de hiç sevgi görmeden büyümüş arkadaşlarım benden daha şanslıydı. Çünkü insan, tattığı duyguların yoksunluğunu çekerti. Sevilmeye alışmak, alışkanlıkların en kötüsüydü. Bir kez çok sevilince, artık hep sevilleceğinizi sanırdınız. Öyle olmadığını öğrenmek yakıcı bir sırrı taşımak gibiydi.

Yan yana duran iki mezar taşındaki isimlere baktım. Aradan tam altı yıl geçmişti. Beni on sekizinci yaş günümünden önce bırakıp gitmişlerdi. Ama ben hâlâ aynı hissediyordum. Annemin odasında bulduğum veda mektubunu hâlâ yastığımın al-

ında saklıyordum. Aceleci bir elyazısıyla yazılmış iki satırdan ibaret mektubu her okuduğumda hissettiğim şey sadece öfke oluyordu.

“Neden?” diye sormadan edemiyordum. *Neden beni bırapıp gittin?*

Babama çok âşıktın, tamam, onsuz bir hayatı düşünmek sana sadece acı veriyordu, ona da tamam, ama ben? Ben vardım. Hiç mi önemi yoktu bunun? Benden vazgeçmen nasıl sadece yarım saatini alabildi? Bana nasıl sadece iki satırlık bir mektupla veda edebildin?

Yandaki odadaydım, yanıma gelebilirdin. Belki beni görünce yaşamak için bir nedenin olduğunu düşünürdün. Oradaydım ben, ölen çiçekler için ağlayacak kadar hassas bir kalple büyüttiğin kızın oradaydı. O çiçeklere beni bağlayan sendin. Hiç gitmeyeceğini söyleyen babamdı. Beni pamuklar arasında büyüttünüz; o kadar çok seviyordunuz ki kendimi şımartıktan alıkoyamıyordum. Sonra gittiniz; ben düştüm, kalktığımda karşılaştığım manzara gerçek olduğunu bile bilmediğim bir dünyaya aitti.

Ben on sekizinci yaş günümünden sonra, siz artık yanımda değilken, sizden bir şey daha öğrendim. Aşk, insanı sarhoş edecek kadar mutlu etse de günün birinde öldürürmüş. Sen anne, babama karşı duyduğun aşkın sarhoşluğuyla yıllarını geçirdin ve tek gecede o aşkın seni öldürmesine izin verdin. O gün karar verdim. Ben âşık olmayacaktım. Ben, aşkımın beni öldürmesine izin vermeyecektim. Benim sonum anneminki gibi olmayacaktı. Ben aşkımı yüzünden biricik kızımı sonsuz bir yalnızlığa mahkûm etmeyecektim. Ben senin kadar bencil, senin kadar düşüncesiz, senin kadar kötü olmayacaktım.

“Ama...” Yaşlı gözlerimi yumdum, hıçkırıklarımın arasından itiraf ettim. “Ama ben âşık oldum anne.”

Kendime verdiğim sözleri yutmuştum. Annem yüzünden ettiğim bütün yeminleri çiğnemiştım. Önünü arkasını dü-

şünmeden Han'ın kalbime usulca girmesine izin vermiştim. Bunu, beni kendine âşık etmek istediğini söylediği zaman değil, onu ilk gördüğüm gün yapmıştım. Han'a çok uzun zamandır âşıktım; sadece kendime bile itiraf edemeyecek kadar korkuyordum bundan. Biricik annem ve babam giderken beni öyle bir korku kapanının içine hapsedmişlerdi ki ben âşık olmaktan da, terk edilmekten de, mutlu olmaktan da ölesiye korkar olmuştum.

"Biliyor musun, benim için kendi elleriyle çiçek dikti." Hıçkırıklarımın arasından güldüm. "Senin gibi dağıtıp ezdi çiçeği. Çok ağladım ben. O gece de çok ağlamıştım, hatırlıyor musun? Ama o durdu, çiçek yaşasın diye çabaladı. Sen durmadın anne."

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken parmak uçlarımdaki toprağın kokusu burnuma doldu. "Biliyor musun o da kokuları ayırt edebiliyor. Hangi çiçeğin ne anlama geldiğini bile biliyor." Kendi kendime güldüm.

"Bazen diyorum ki Han sizin yerinize gönderilmiş bir melek olabilir mi?" Burnumu çekip tekrar gözyaşlarımı sildim. "Ama ben bugün o meleğin kalbini kırdım."

İsimlerine baktım, ölüm tarihlerinde gezindi gözlerim. "Teyzem yüzünden oldu. Artık hiç sevmiyor beni. Onun sevdiği tek şey para. Önce sizden kalan parayı bitirdi, şimdi de benim paramı istiyor. O da beni bırakıp gitmesin diye ne isterse veriyorum."

Telefonumun melodisi kendini tekrarlayarak devam ederken teyzemi annem ve babama şikâyet etmeye devam ediyordum. Arayan kimdi, bu ısrarı nedendi bilmiyordum ama umurumda bile değildi. Han beni karavanda tek başıma bırakıp gittikten sonra bir taksiye atlayıp buraya gelmiştim ve saatlerdir mezarlıkta yalnızdım. Muhtemelen beni merak eden bu hayattaki tek arkadaşım olan Can'dı. Han'ın artık yüzüme bile bakmayacağını biliyordum.

“Ama o da benim kalbimi kırdı!” diyerek bu defa Han’ı şikâyet etmeye başladım. “Neler dedi bana, bir duysaydınız...” Başımı hüüzünle iki yana salladım. “Korkak olduğumu söylemesi sorun değil. Onu ben de söylüyorum zaten. Ama yıllardır olmayan birinin hayaliyle yaşamışım ne demek?” Çatık kaşlarla mezar taşlarına bakmaya devam ettim. “Yok muyum ben? Elisa’yım ben, buradayım işte. Beni Elisa olduğuma inandıran oydu. Neden şimdi varlığımı yok sayıyor ki?”

Karanlığın içinde tek başıma oturmaya devam ederken uzaklardan gelen köpek sesleri irkilmeme neden oldu. “Bekçi gezintiye çıktı galiba,” diye tahminde bulundum. “Gitsem iyi olacak.”

Ayağa kalkıp uyuşmuş bacaklarıma zaman tanıdım. Ellerimi üzerime silerken Han’ı şikâyet etmeye devam ediyordum. “O sözleri hiç hak etmedim.” Başımı kararlılıkla iki yana salladım. “Bana yalan söyledi. Eğer söylememiş olsaydı, gerçek Elisa’yla tanışırdı.”

Bekçi ve köpeğinin yaklaştığını anlayınca avuç içime bir öpücük kondurdum, her iki mezar taşına da bu öpücüğü paylaştınp geri çekildiğimde gülümsüyordum.

Ne kadar kızsam da onlara, çektiğim özlem beni ne kadar hırçınlaştırsa da onları seviyordum. Aşkları onların sonunu getirirken benim hayatımı mahvetmiş olsa da onları çok seviyordum. Bana son armağanları âşık olma korkusu da olsa, onları çok ama çok seviyordum.

32. BÖLÜM

“KALP NOTASI”

Çiçekli yolun sonu evimin verandasına çıkıyordu. Bunu bilerek başımı kaldırdığımda hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım. *Biriyle.*

Yere yığılıp kalmış gibi oturuyordu. Ayakları toprak zemindeydi, başını verandanın kolonuna yaslamıştı. Kolları güçsüz bir şekilde iki yanındaydı. Mavi gözler önüne bakıyor ama baktığı hiçbir şeyi göremiyordu sanki.

“Han?” Şaşkın bir şekilde ismini söylediğimde irkildi. Gözleri bana döndü, gerçek olup olmadığını sorgularcasına baktı.

Kaşları yükseldi, şaşkın ve bir o kadar da mutlu olmuşken oturduğu yerden hızla kalktı. “Elisa!” Hareketsiz duran bana doğru iki büyük adım attı. “Seni çok merak ettim.” Beni belimden tutup kendine çekerek aramızdaki mesafeyi kapatmış oldu. Şimdi kolları her iki yanımdan beni sarmalamış, çenesini omzuma yaslamıştı. “Çok korktum.”

Söylediği son söz, yaşananların zihnimde tekrarlanmasına neden oldu. Kokusunu, sıcak dokunuşunu, varlığını istemediğimi fark ederek onu kendimden uzaklaştırdım. “Korktun, öyle mi?” Ondan ayrıldığımda hissettiklerime ket vurmaya çalıştım. Ben temas bağımlısı biri değildim ama onun dokunuşları hayatım boyunca muhtaç hissettiğim tek şeydi.

“Saatlerdir seni arıyorum. Bakmadığımı, gitmediğim yer kalmadı. Can hastaneleri arıyordu en son. Ben... Ben hastanelere bakamadım. Cesaret edemedim.”

“Oysaki korkak olan bendim. Aptal olan da sen. Ne çabuk unuttun.” Karavandayken söylediklerine atıf yaptığımı anladığında yüzündeki ifade değişti. Söylediklerinden hemen pişman olduğu belliydi. Bana kendini nasıl affettireceğini bilmiyordu. Beni nasıl affedeceğini bilmediği gibi...

Yanından öfkeli adımlarla geçip evin kapısının önünde durdum. Dört haneli şifreyi girdiğimde bir klik sesi daha duyuldu. İçeri girdikten sonra kapıyı aralık bıraktım. Bir saniye bile geçmeden peşimden eve girdi. “Öyle olmadığını biliyorsun.” dedi peşimden yürürken. “Ben sadece bir an için duygularıma yenik düştüm. Mantıklı davranmadım.”

Durup topuklarımın üzerinde ona doğru döndüm. Ada tezgâhın hemen önündeydik. “Bu daha büyük bir sorun.” Özü kabahatinden büyük derlerdi ya, işte Han tam olarak şimdi o sözün vücut bulmuş haliydi. “Mantığı bir kenara bırakıp duygularıyla hareket ettiğinde benimle ilgili öyle düşünceler geçiyorsa aklından...”

“Öyle değil,” diyerek sözümü kesti. “Yemin ederim öyle değil.” Sıkıntıyla nefesini verdi, ayakta durmakta zorlanıyor olmalıydı ki tezgâhtan destek aldı. “Elisa, bilmediğin çok şey var. Ben çok bekledim seni. Beni görmen için çok uğraştım. Tam oldu dedim; anlıyor beni, görüyor artık, ben de onu anlıyorum dedim; sen beni bunca zamandır hiç tanımamış gibi sözler sarf ettin.”

“Sinirliydim.” Benim özrüm de kabahatimden büyüktü. Ne uyumlu bir çift ama!

“Biliyorum,” dedi anlayışla. “Teyzene sinirlendin. Kapını sadece para için çalması kalbini kırıyor. Biliyorum. Hiç gerçek arkadaşın olmadı. Şu takıldığın oyuncu tayfası, özellikle Taçmin, kıskanıyor seni, nefret ediyor senden. Can dışında haya-

ına giren herkes ya paran ya da şöhretin için seninleydi. Bunu da biliyorum. Kimse çıkarsız sevmemiş seni, gerçek insanlar hiç uğramamış hayatına. Biliyorum hepsini.”

O sıraladıkça hayatımın acı gerçeklerini, gözlerim yeniden dolmaya başladı. “O zaman neden?” diye sordum ağlamaklı bir sesle. “Bunları bildiğin halde neden bir de sen kırdın kalbimi?”

“Çünkü artık kaldıramıyorum. Aylardır seninleyim ve senin yaptığın tek şey başkalarının sana yaşattıklarının bedelini bana ödetmek. Arkadaşların seni üzüyor, hayatından çıkarmak istediğin kişi ben oluyorum. Teyzene kızılıyorsun, ölkeni gelip benden çıkarıyorsun. Farkında değil miyim sanıyorsun? En başından beri diğerleri gibi seni bırakıp gideyim diye uğraşıyorsun.”

“Gitseydin o zaman, madem bu kadar şikâyetçisin.”

“Elisa!” Elini tezgâhtan çekerek bana doğru bir adım attı. Gerilemediğimi görünce ona izin verdiğimi anlayarak yüzümü ellerinin arasına aldı. Uzun parmakları yüzümü şefkatle okşarken, “Ben gitmek istemiyorum,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Neden anlamıyorsun? Ben seviyorum seni. Kendimden bile daha çok seviyorum.”

“Ama ben buyum.” Başımı yana çevirerek dokunuşundan kaçtım. Elleri hayal kırıklığıyla iki yanına düştüğünde kısık gözlerle ona baktım. “Özgüvenle kendini beğenmişliği karıştıran, kendinden başka hiç kimseyi görmeyen ve düşünmeyen, ona mutluluk getirecek hiçbir şeyi hayatına kabul etmeyen, aşktan bile kaçan korkağın tekiyim.”

“Elisa Tanyeli böyle biri, evet,” diyerek onayladı bir kez daha o çirkin sözlerini. “Ama ben artık *onu da* seviyorum.”

“Artık?” diye şaşırdım.

“Kabul, başlarda bi’ ufak hayal kırıklığı yaşamıştım.” Sadece onun bildiği komik bir anıdan bahseder gibi güldü. “Ama sonra, Elisa Tanyeli olan seni tanıdıkça onu da sevmeye başladım.”

“Ama bana *gerçek Elisa ol* dedin.”

“Ben senden değişmeni istemedim ki. Gerçek Elisa’yı isterken Elisa Tanyeli’yi yok etmeni söylemiyordum. Ben, herkese gösterdiğin yanını değil sadece, herkesten sakladığın diğer yanını da görmek istedim. Öfkeni çıkar benden, ilk vazgeçeceğin kişi de ben olayım, kabul. Stres topu olarak mı görmek istiyorsun beni? Olur gör ama sadece bunu yapma. Hayatındaki rolüm sadece bundan ibaret olmasın diyorum. Diğerlerine olan öfkeni çıkardığın kişi kadar, bu öfkeyle nasıl baş edeceğini öğrendiğin kişi de ben olayım istiyorum. Anlıyor musun?”

Anlıyordum. Ne yazık ki onu çok iyi anlıyordum ama madem her şeyi bu kadar açık bir şekilde konuşuyorduk, biraz daha şeffaf olmalıydı. “Bu söylediğini psikolojik destek olarak halledebilirim,” dedim biraz daha derine inmesi için.

“Aşktan bahsediyorum Elisa,” dedi tam da beklediğim kadar şeffaf olarak. “Korktuğunu biliyorum, görebiliyorum. Neden, bir onu bilmiyorum sana dair. Ama inan bana, korkup kaçtuğın aşk senin tek ilacın.”

“Bu konuda sana bir şans vermiştim,” diye hatırlattım. “Beni kendine âşık etmeni istediğimi zaten söyledim. Sadece sabretmeliydin.”

“*Biraz sabır,*” diye mırıldandı. “Geçen zaman *biraz sabır* için fazla.”

“Üzgünüm.”

“Ben de öyle.”

Aramızda elektrik yüklü bir sessizlik oluştu. Mavi gözler hiç kaçmadan bana bakmaya devam etti. Belki söylemek istediği çok şey vardı, dudakları bu yüzden kararsızlıkla açılıp kapanıyordu. Ama gerek yoktu, tek bir şey söylemeliydi, eğer söyleseydi, her şey başka olurdu.

Ama söylemedi.

“O zaman... iyi geceler,” dedim tereddütle.

Başını salladı. “İyi geceler.”

İstemeye istemeye de olsa ona arkamı dönerek asansöre doğru yürüdüm. Asansöre binip sırtımı aynaya verdiğimde kapılar kapandı. Aralıktan gördüğüm son şey, Han'ın çaresiz bakışlarıydı.

Planladığım gibi üzerimdekileri kirli sepetine, kendimi de banyoya attım. Ama engellenemez bir biçimde başımdan aşağı ılık sular aktıkça gözlerimden de yaşlar akmaya devam etti. Kendimi bir türlü sakinleştiremiyordum. Han'la konuştuklarımızı tekrar ve tekrar aklımdan geçiriyor, daha çok ağlıyordum. Çünkü Han haklıydı, bunca zamandır ona hiç hak etmediği şekilde kötü davranmıştım. Öfkem ona bile değilken hıncımı hep ondan çıkarmıştım. Canımın sıkkın olduğu her anda ona bunu yansıtmaktan çekinmemiş, onun da canını sıkmıştım.

Esila Karayel söylemişti, kimse kimsenin rehabilitasyon merkezi değildi. İyileşmek için başkalarını yaralayamazdık. Ben iyi hissetmiyorum diye; başkaları beni üzdü, hayal kırıklığına uğrattı, kızdırdı, paramparça etti diye bir başkasının benim yüzümden zarar görmesine neden olmamalıydım. Sevginin iyileştirici gücü vardı, evet ama bu, sanıldığı şekilde değildi.

Ben hatalıydım. Ve maalesef Han öyle bir adamdı ki iyileşmek için onu yaralamama izin veriyordu. İsteddiği tek şey, onu açık yaralarla bırakmamamdı. *Beni yarala ama yaralı bırakma* diyordu. *İz kalacağını bilsen de dik yaralarımı.* Beni hem Elisa Tanyeli olarak hem de Elisa olarak seviyor, kabul ediyordu.

Biraz sabır, demişti. Geçen zaman biraz sabır için fazla.

Bana acı veren düşüncelerle aldığım duştan sonra ince askılı pudra rengi bir elbise giydim. Han muhtemelen Can'a eve geldiğimin haberini vermişti. Can birazdan damılar ve kafamı dağıtmak için beni dışarı çıkmaya ikna ederdi. O gelene kadar bir süre çiçeklerimin bulunduğu odada huzur bulmayı düşünüyordum. Ancak çiçek odasına yürürken yanından geçtiğim oda, duraksamama neden oldu. Nemli saçlarımı tek omzuma alıp kapı kolunu tuttum, yavaşça baskı uygulayarak aşağı çek-

tim. Odaya girdiğimde en son ne zaman buradaki dolapları karıştırdığımı hatırlamıyordum.

Dolaplarda hiç tanımadığım insanlar tarafından bana verilmiş hediyeler vardı. Elim, cam kapakların üzerinde gezinirken adım atmaya devam ettim. Ödüller, makyaj malzemeleri, parfümler, ayakkabılar, çantalar, aksesuarlar, figürler, pelüş oyuncaklar, vazolar, kalemler, kitaplar ve daha niceleri... Han'dan öncesine kadar kendimi kötü hissettiğimde uğradığım iki durak vardı. Biri çiçek odasıydı, diğeri bu oda. Han'dan sonra her ikisine de gerek duymamıştım. Çünkü ne yazık ki beni sakinleştirsın diye tüm öfkemi ona kusmuştum. Ne çiçek odasına gidip enerjimi yenilemişim ne de hediyeler arasında kaybolarak kendimi aramıştım.

Parfümlerle dolu bir dolabın önünde durduğumda orta raftaki kalpli parfüm şişesi dikkatimi çekti. Lila rengindeki kalbi zarar vermekten korkarcasına tuttum. Kapağını açıp kokusunu içime çektiğimde afalladım. Bir kez daha kokladım, yetmedi parfümü üzerime boca ettim. İdrak edemiyordum. Hiç gerçekçi gelmiyordu. İnanılmaz bir tesadüftü bu. Rüya gibiydi. Ya da kaderin cilvesi dedikleri tam olarak böyle bir şeydi.

Tanudık kokuyu bir kez daha soludum, dudaklarım mutluluk ve şaşkınlık içeren bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elimdeki kalpli parfüm şişesiyle durmuş geçmişi düşünürken kapıda bir hareketlilik hissettim. İçeri birinin girdiğini duyunca başımı kaldırdım. Han'dı gelen. Beni *yine* bırakmamıştı. Buradaydı, uğradığı haksızlığa ve hayal kırıklığına rağmen yine de benimleydi.

"Han." dedim ağlar gibi. Mavi gözler elimdeki şişeye baktı, dudakları yavaşça aralandı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama yapamadı. "Yanıma gelsene."

Sessiz birkaç küçük adım attı, o iri cüssesine hiç yakışmayan tedirgin adımlardı bunlar. Nihayet yanıma vardığında gözleri bu kez sadece parfüm şişesindeydi.

"Ben..." dedi. "Gidemedim. Kırgın uyumanı istemedim."

Onun bu düşünceli isteği gülümsememin daha da genişlemesine neden olurken, “Çok güzel değil mi?” diye sordum şişeyi göstererek. “Lila bir kalp. İçindeki sıvıya bak, parıldıyor resmen. Bu, hayalimin de ötesinde.”

“Nereden buldun bunu?” diye sorduğunda dağınıklığı gösterdim. Diğer parfümlere, mektuplara, beni anımsatan diğer tüm o hediyelere baktı.

“Bir armağan.”

“Çok güzel bir armağan.”

“Kimden?”

“Adım bilmiyorum, yüzünü hiç görmedim, sesini bile hatırlamıyorum ama nasıl bir tutkuyla bu parfüme sihirli dokuşlar bıraktığını biliyorum.” Kimden bahsettiğimi anlayarak başını salladı. “Bana bu şişeyi nasıl ulaştırdığını bilmiyorum. O mu verdi bana, başkasıyla mı gönderdi, kaç denemeden sonra tanımlandı bu parfüm, bilmiyorum.”

“Çıkış yapmanuş bir parfüm mü?” diye sordu kendine kendine.

Ona *benimle oynama* dercesine baktım. *Artık lütfen benimle oynama.*

“Küçük bir itiraf,” dedi yaramaz bir çocuk gibi gülümserken. “Benim burnum seninki kadar iyi koku almıyor. Ben sadece birçok parfümü çok iyi tanıyorum, o kadar.”

Bu söylediğine inanmamış olsam da, “O halde bu parfümün notalarını bilemezsin,” dedim. Onaylayıcı bir şekilde kafasını sallayarak beni şaşırttı. Bütün o koku bilmece oyunlarımızda zaten bildiği ve hafızasında yer edinmiş parfümleri kullandığım için galibiyeti aldığına inanmak istemiyordum. “Dene o halde,” diye meydan okudum bu yüzden.

“Zor,” dedi hafifçe gülümserken.

“Ama imkânsız değil, değil mi? Yap hadi.”

“Bunu gerçekten istiyor musun?” diye sorarken aslında ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Oyunu kuralına göre oynamayacağını, çok daha fazla ileri gidebileceğini söylüyordu.

“Evet.”

“Zor olacak. Bana izin vermen lazım.” Bana dokunabilmek için benden izin istiyordu. kokumu içine çekmek için değil. Bilmediği şey, onu gördüğüm ilk andan beri bunu zaten istediğimdi.

“İzin veriyorum,” dedim sakın bir şekilde. Az sonra olacaklardan sonra sakın kalabileceğimi hiç sanmıyordum.

O safir gözlerde bir parıltı oluştu önce, bana yaklaştığı her saniyede gözbebeklerinin büyüdüğünü anbean gördüm. Onun da karnında kelebekler uçuşuyor muydu yoksa bunu sadece ben mi yaşıyordum, merak ediyordum.

Ellerinin titremediğini belimi kararlılıkla tuttuğunda anladım. Bir eli belimi kavrayarak beni kendine çekti, diğeriyle son defasında yaptığı gibi yine boynumu açıkta bırakmak istercesine saçlarımı geriye doğru itti. Mırıltılı bir ses çıkardı, “Vanilya,” dedi en kolayından başlayarak.

Kıkırdadım. alaycı gülüşümü cezalandırmak ister gibi köprücük kemiğimin üstüne küçük bir öpücük bıraktı. Bu beklediğim bir hamleydi çünkü daha önce ilgilendiği yer sadece boynum olmuştu. Şimdi dudakları köprücük kemiğimle buluşmuştu ve benden ayrılmak istemiyor gibi tenimde gezinmeye devam ediyordu.

Elbisemin göğüs bölümü çok dardı. Han'ın da gözleri tam olarak oradaydı. İçinde bulunduğu bu andan fazlasıyla keyif aldığını belli edercesine mırıltılı bir ses daha çıkardı, dudakları göz dolduran göğüslerimden birinin üstüne kapandı. Başımı geriye atınca bu anın benim de hoşuma gittiğini anlayarak nihayet dudaklarını araladı ve dilini tenimde gezdirmeye başladı. Dudakları göğsümün üstünde bir iz bırakmak istercesine açılıp kapanırken dili daireler çiziyor, bir nefes gibi beni içine çekip bırakıyordu. Bir eli hâlâ belimdeyken diğeriyle sırtımdaki fermuara uzandı, ona daha en başında izin verdiğimi bilerek beni dişlerinin arasına aldı. Hedefi kalbimin tam üstüydü. Küçük bir

ıstıktı. canımı acıtabilecek kadar sert değil ama daha fazlasını istememe sebep olacak kadar haz dolu.

Elbisemin fermuarının açıldığını hissederken boştaki ellerimi hareket ettirdim ve Han'ın boynuna sarıldım, yüzünü kendime çektim. O yakışıklı suratı şimdi iki göğsümün arasındaydı. Üzerimdeki elbiseyi belime kadar sıyırdı ve burnunu göğüslerimin arasındaki o küçük boşluğa sürttü. "Mm," diye mırıldandı üst notalardan yeni bir nota bulmuş gibi. "Sandal ağacı."

Ardından geri çekildi ve suratımdan başlayarak beni baştan aşağı süzmeye başladı; boynuma, iz bıraktığı kalbimin üstüne, çıplak göğüslerime, incecik belime, dolgun kalçalarım sebebiyle bir türlü üzerimden düşmek bilmeyen mini elbiseme...

Ne yapmak istediğini biliyordum ve bunu onun için ben yapmak istiyordum. Kullandığım bütün kokuları biliyordu, hepsini ezberlemişti. Bakmaya doyamadığım o mavi gözler şimdi de beni tanımak istiyordu; çıplak vücudumda gezinmesinin nedeni her bir hücremi hafızasına kazımak içindi. İşini biraz daha zorlaştırdım ve elbisemi her iki yanından tuttum, ne yapacağımı anladığında bakışlarındaki arzu arttı. Elbiseyi bir sağdan bir soldan olmak üzere yavaşça aşağı doğru çektim ve kalçalarım özgür kaldığında kumaş parçası yere düştü. İşte şimdi Han'ın karşısında tüm çıplaklığım ile duruyordum, üzerimde sadece siyah bir taşa vardı ve ondan kurtulacak olan da bana beni yemek ister gibi bakan bu adamdı.

"Başka?" diye sordum meydan okumaya devam ederek.

Bana doğru bir adım attı, geriledim, bir adım daha attı, bir adım daha geriledim ve sanki planladığım bu değilmiş gibi duvarla Han arasında sıkışıp kaldım. Yaptığım bu şey, Han'ı güldürürken beni de güldürdü ve tam o anda Han uzanıp beni öpmeye başladı. Önceki gibi değil, daha önce hayal ettiğim gibi bile değil. Büyük bir iştahla, acelecilikle, ıslak ıslak öpüyordu şimdi. O kadar hızlı ve sertti ki ona ayak uyduramıyordum, yıllardır bu anın hayalini kurduğunu, benim için özlem çektiğini

kanıtlar gibi öpüyordu. Ama çok daha tuhaf olanı ben de böyle hissediyordum. Uzun zamandır böyle bir anın içinde olmayı hayal ettiğimi biliyordum ama ona bu kadar özlem duyduğumun ben bile farkında değildim.

Aldudacağımı dişleyerek benden uzaklaştı. dudakım hâlâ dişlerinin arasındayken, "Nane," dedi gülümseyerek. Öpüşmemizi bu oyun için kesmesine sinirlenmiş olsam da bizi bu ana getirenin o bilmece olduğunu bildiğimden sesimi çıkarmadım. Onu kendime çektim, bu kez ben onu öpmeye başladım. En az onun kadar tutkulu, onun kadar bunu sonsuza dek yaşamaya istekli bir şekilde. Ama o çok geçmeden yeniden dudaklarımdan ayrıldı, başka bir notayı daha söyleyeceğini sansam da beni şaşırtarak yeniden öpmeye başladı. Bu kez dudaklarımdan değil, boynumdan da değil. Dudakları şimdi üzerinde iz bıraktığı göğsümdeydi. Eli, diğerini çok ilgisiz bıraktığını düşünmüş olmalı ki meme ucumu parmaklarının arasına alarak sıkıştırdı.

Hiç beklemediğim şekilde dudaklarımdan arasından bir inilti koptuğunda Han başını kaldırarak bana baktı. "Şeftali."

"Başka?" diye sordum boğuk çıkan bir sesle.

"Başka," dedikten sonra gülümsedi, gözleri hâlâ gözlerime kenetliyken sol elinin iki parmağı arasında meme ucumu sertçe sıkı. Bir inilti daha. Bu seferki bir çığlık gibiydi.

Dudakları göğüslerimin arasından karnıma, göbek deliğimin üstünden kasıklarına kadar gezindi. Parmakları hareketine devam ederken önümde diz çöktü. Beni kalçalarımdan tutarak kendine çekti, gözleri iki bacağımın arasındaydı. Ne yapacağını merakla beklerken nefesimi tutmuş halde onu izliyordum. Yaklaştı, burnu henüz kurtulmadığı tangamın kumaşına değdi. Bu kez burnunu sürtüğü yer saçlarım değil, boynum hiç değil, *orasıydı*. Başını kaldırmadan sadece gözlerini kaldırarak bana baktı. "Gül."

"Başka?" dedim ısrarla. Evet, hepsi doğruydı. Yine bilmişti. *Tabii ki...* Ama bir nota daha vardı. *Kalp notası*. Onu söylemesini istiyordum. "Derinlerde?"

“Çok derinlerde,” dedi ilk kelimenin üzerine bastırarak.

Tereddüt etmediğimi, geri çekilmediğimi anlayınca tangayı iplerinden tuttu ve çekti. Şimdi tamamen çıplak ve savunmasızdım işte. Ama karşımda diz çöken Han’dı.

Mavi gözler tekrar beni buldu, bir kez daha ona izin verip vermediğimi sordu, başımı belli belirsiz sallamakla yetindim. Tekrar bana yaklaştı ve bu kez dilinin değdiği yer ne boynumdu ne de göğsüm. Önce yavaş, çıldırtacak kadar ağır ama sert bir baskıyla tepe noktama dokundu. Bir elim yaslandığım duvara tutundu, buna ihtiyacım olacaktı. Dilinin ilk darbesiyle kendimi düşecekmiş gibi hissetsem de devamında neler olacaktı, hayal dahi edemiyordum. Han da bunu bilerek kendimi yormamı istemiyor olmalıydı ki sonraki darbeler ilkinden çok daha hızlı, çok daha sert ve baş döndürücü oldu.

Han’ın o güzel suratı şimdi iki bacağımın arasındaydı ve aşağı baktığımda görebildiğim tek şey siyah saçlarıyla alnıydı. O kadar açtı ki bana, o kadar istiyordu ki beni, suratını resmen oraya gömmüştü. Sadece dili değil, dudakları da bazen sever bazen döver gibi hareket etmeye devam etti. Tepe noktasını yordüğunu düşündüğü anlarda dudaklara geçiyor, dişleriyle onları çekiştirerek bana hazzın doruklarını yaşıtıyordu. Bir an için bu kadarının bana yetmeyeceğini düşünmüş olmalıydım ki hoştaki elimle Han’ı saçlarından tuttum, kendime bastırdım. Bu hareketim Han’ın inlemesine neden oldu, beni yalarken çıkardığı seslere eşlik eden iniltisi duyduğum en güzel şeydi.

“Başka?” dedim nefes nefese kalmış bir sesle. Sadece bir nota kalmıştı, *derinlerde* olan bir nota. Ne olduğunu biliyordu, ne yapması gerektiğini *çok iyi* biliyordu.

Cevap vermeden, bir an olsun durmadan dilinin hareketlerine devam etti. Elleri kalçalarımı okşarken dili içimdeydi. Artık gözlerimi açık tutamıyordum, ayakta duracak gücüm de kalmamıştı. İnemelerim Han’ın ıslak dudaklarındaki savaşına eşlik ederken önce kendimi bir hız treninde gibi hissettim, son-

ra uçurumun kenarında. Beni nasıl doyuracağını da ona nasıl hiçbir zaman doyamayacağımı da çok iyi anlamış şekilde beni öpmeye, yalamaya devam etti.

Hız treni en üst noktaya çıktı, uçurumun kenarından atlamak üzere kendimi özgür bıraktım. Dizlerim titrerken düşmek için Han'a tutundum. Mavi gözler beni buldu, dudakları gülümser gibi kıvrıldığında dilini hâlâ benden bir parça taşıyan kendi ıslak dudaklarında gezdirdi. Ben kendimi bu manzaraya alıştırmaya çalışırken başından beri duymak istediğim o notayı söyledi. "Yıldızçiçeği."

33. BÖLÜM

“ANLAŞMA”

Rüya değildi. Hayal değildi. Buradaydı. Yanımda. Öyle bir sanılmıştı ki bana, sanki göğüskafesine hapsolayım istiyordu. Karanfil kokusu her yerdeydi. Oydu işte. Buradaydı. Benimleydi.

Ne zamandan beri birbirimize sanılır vaziyette uyuyorduk, saat kaçtı, emin değildim. Bildiğim tek şey, bu benim çok uzun zamandan sonra ilk gerçek uykumdu. Sanki hayatım boyunca yatağa her girdiğimde gözlerimi kapatmış ama hiç uyumamıştım. Uykunun gerçek tadına diğer birçok şeyde olduğu gibi Han’la varmıştım. Sanki çok uzun zamandır gözlerimi bile açmama izin vermeyen keskin bir baş ağrısı çekiyormuşum da Han’ın çıplak göğsüne başımı yasladığım an bu ağrı geçmiş gibi. Sanki günlerce, haftalarca, aylarca koşarak yorgun düşmüşüm de Han’ın sanılmasıyla bütün halsizliğim geçip gitmiş gibi. Sanki hayatım boyunca eksikliğini hissederek aradığım o şeyi bulmuştum. Öyle bir tamamlanmışlık hissiyle doluydum şimdi.

Han’ı daha önce de uyurken görmüştüm. Ama bu kez başkaydı. Onun için de bu gecenin özel olduğu belliydi. Lekesiz bir kalp kadar masumiyet taşıyan yüzü sadece bir nefes kadar uzağımdaydı. Kaykılarak kendimi yukarı çekebilir ve düz bir çizgi halinde beni bekleyen dudaklarını tekrar öpmeye başlayabilirdim. Ama uykusunda o kadar huzurlu görünüyordu ki

kıyamadım. Biraz daha uyusun istedim, benim kadar önemsemiyor olsa bile biraz daha bu gecenin tadını çıkarsın istedim.

•

Bilincim açılırken gözkapaklarımı aralamama neden olan şey, Han'ın kollarını üzerimde hissetmeyişimdi.

Ona uyku mahmurluğuyla baktığımı fark ettiğinde yüzünde çarpıcı bir gülümseme oluştu. Safir gözler üzerimdeydi, kollarını benden neden ayırdığını sorgulamama gerek kalmamıştı. Belli ki bir süre önce uyanmış ve beni seyre dalmıştı. Kollarıyla değil, gözleriyle sarıp sarmalamak istemişti.

“Günaydın,” dedi gülümseyerek.

Kirpiklerimi kırıştırarak suratımdan uyku izlerini silmeyi denedim. “Günaydın.”

Bakışlarını farkında olmadan çıplak omzuna ve göğsüne kaydı. Dün gece nasıl yattıysa yanıma, bu sabah da öyleydi. Aslında dün gece beni odama getirdiğinde yatağıma bırakıp gitmeyi planlıyordu. Ona engel olan bendim. Başımın altındaki yastığı düzelttikten sonra örtüyü üzerime kadar çekmiş ve güzel dileklerle yanımdan ayrılmak üzere bana arkasını dönmüştü ki hızlı davranıp elini tuttum. Kalmasını, benimle uyumasını istediğimi söyleyince şaşırdı ama reddetmedi. İznimi alarak üzerindeki tişörtü çıkararak yanıma uzandı. Başka bir şey olmadı. Elbette ikimiz de başka bir şey *daha* olsun çok istiyorduk ama bunu sonraya bırakmıştık. Benim duygusal olarak daha iyi olduğum bir zamana...

Kollarını bedenime sardıktan sonra başımı göğsüne çekerek beni uyutmayı denemişti. Saçlarımı okşamış, mırıltılı seslerle bana ninni bile söylemişti. O kadar çabuk uyumuştum ki beni bu kadar kolay uyutabilmesine şaşırmam, gecenin karanlığında uyandığım ilk zamana aitti. Sonra sık sık uyanmıştım. Kendimi rahat hissetmediğim için değil, onu yanımda bulamamaktan korktuğum için. Ben uyurken çekip gitmesinden korktuğum için. Beni bırakmasından korktuğum için... Endişelerle uykumu

bölmüş ve onu kontrol etmiştim. Gitmemişti, bütün gece benimleydi. Ve görüyordum ki sabahın ilk ışıklarında bile yanımdaydı.

“İyi uyudun mu?” diye sordum, onun da benim kadar iyi uyuyup uyuyamadığını merak ederken.

“Hiç olmadığı kadar.”

Gözlerimde bir ışık hüzmесinin oluştuğuna emindim. Ona aptal aptal sırtarak baktığımda sadece gözlerim ışıldamıyor. gözbebeklerim de büyüyor olmalıydı. “Ya,” dedim tatlı bir sesle.

“Ya,” diye tekrarladı beni. “Sen peki? Rahat mıydın?”

“Çok,” dedim başımı sallayarak.

“Ne kadar çok?” Son kelimeyi telaffuz ederken dudaklarını öne doğru çıkarmıştı. Ne istediğini anlayarak kıkırdadım.

“Birileri günaydın öpücüğü mü istiyor yoksa bana mı öyle geldi?”

“Hak etmediğimi söyleyemezsin,” diyerek göz kırptı. Dün geceyi ima ediyordu. Utanmazın tekiydi.

Ama bilmediği şey, istediğimde ondan daha utanmaz olabileceğimdi. “Doğru söylüyorsun, iyi iş çıkardın.”

“İyi iş mi çıkardım?” diye hayret ederek sordu. “Titriyordun.”

“Belki... Biraz...”

“Adımı söylerken çığlık atıyordun.”

“İsmin güzel,” diyerek bu kez ben omuz silktim. Altında başka bir şey arama der gibi... Kaşlarını çattı. Huysuz yüz ifadesi bir an için bana o kadar tatlı geldi ki gülerek ona yaklaştım. “Çok şapşalsın.” Ve dişlerimi yanağına geçirdim. Bir ısınk. Beklediği şey çok daha farklı bir şey olsa da o aşık suratını ısırmak gelmişti içimden.

“Ah!” diye sahtekâr bir şekilde yüzünü buruşturdu. “Acıdı.”

“Han,” dedim gülerek.

Beni kendine doğru çekti. “Acıdı diyorum. Öp de geçsin.”

Mırıltılı bir ses çıkararak gözlerimi kısıtım. “Demek öpmemi istiyorsun.”

Başını sallayarak beni onayladığında hınzır bir gülümsemeyle dizlerimin üzerinde doğruldum. Ne yapacağımı merakla

bekliyordu. Tahmin etmediği şey, dudaklarına küçük bir buse bırakıp geri çekilmek yerine kucağına oturmayı tercih edeceğimdi. Bacaklarım iki yana kıvrılmış, ellerim karnının üzerindeyken bana hayranlıkla bakıyordu. Çünkü onun aksine ben yarı çıplak değildim. Beni dün gece soymuş ve öyle uyutmuştu.

Derin mavi gözleri bir kol mesafesi kadar uzağında bekleyen göğüslerime kaydı, iç gıcıklayıcı bir gülüşle mesafeleri aşmak istedi. Elini kaldırıp göğüslerimden birini avuçlayacak gibi oldu. Bacaklarımin arasındaki varlığı her geçen saniye güçlenirken eline vurdum. Şaşkın bakışlarını yüzüme çevirdi. İzin vermeyeceksem neden kucağına oturduğumu sorguluyordu şimdi.

“Şimdi ben senin notalarını bulacağım.”

Tatminkâr bir şekilde kıvrıldı dudakları. “Dene bakalım,” diyerek bana meydan okudu.

Cüretkâr bakışlarımı gözlerine dikip aşağı doğru kaymaya başladım. Nefesini tutmuş bir şekilde beni seyrediyordu ki sessizliği bölen bir şey oldu. Bir melodi.

“Can’dır,” dedim geçiştirerek. Arama sonlandı, yeniden çaldı, yeniden sonlandı. Ve pes ettiğini zannettiğimizde bu kez Han’ın telefonu çalmaya başladı.

“Önemli olmalı,” dedi Han, doğrulmak için hareketlenirken.

“Hayır, dur,” diyerek avuç içimle göğsüne bastırdım. Komodine doğru uzanıp kolaylıkla Han’ın telefonunu aldım, ekrana baktığımda arayan kişinin gerçekten de Can olduğunu gördüm. Oflayarak aramayı cevaplandırdım. “Ne var Can?”

“Elisa?” diye şaşırdı. “Neyse dur, sorularımı sonraya bırakıyorum. Acil durum. Yarım saate sendeyim.”

“Konu ne?” Bir elim hâlâ Han’ın göğsünün üstündeyken tımaklarını teninde gezdirmeye başladım. Han bu hareketime karşılık muzipçe gülümsedi.

“Senaryoda değişiklik yapılmış.”

Gözlerimi devirdim. “Bu muydu acil olan? İlk kez yapmıyorlar ya...”

“Bu kez farklı ama.”

“Neymiş, bir sonraki bölümde sahnem mi yokmuş?” diye alay ettim onunla.

“Evet,” diye cevapladığında önce dans eden parmaklarım durdu, sonra yüzüm yavaşça asıldı. “Duru karakteri için kaza sahnesi yazmışlar. Birkaç bölüm komada kalacakmış.”

Han yattığı yerden hafifçe doğruldu. Beni neyin bu kadar şaşırttığını merak ediyordu. Benim merak ettiğim şey ise bu saçmalığın altında kimin imzasının olduğuydu. Ben bu dizinin başrolüyüydüm. Ne demek birkaç bölüm komada kalmak?

Yoksa...

“Taçmin’in işi bu,” dedim telefondaki Can’a hitaben. “Onun işi, değil mi?”

“Bilmiyorum. Araştırıyorum. Neyse sen hazırlan, geldiğimde konuşuruz.” Aramayı sonlandırdığında telefonu kulağımdan uzaklaştırmam epey zamanımı aldı. Öyle ki bunu benim için yapan Han’dı.

“İyi misin?” diye sordu kaygılı bir sesle. “Ne dedi Can? Taçmin’in işi dediğin neymiş?”

“Beni diziden çıkarmak istiyorlar,” diyebilirdim sadece.

“Öyle mi dedi Can?”

Başımı iki yana salladım. Afallamış bir halde önce Han’ın kucağından indim, sonra yatağın diğer köşesine geçip oturdum. Bacaklarımı kendime doğru çektikten sonra çenemi dizlerime yasladım. Gözlerim şimdi tek bir noktaya bakıyordu ama zihnimde dönüp duran yüzlerce düşünce vardı.

“Öyle mi dedi Can?” diye tekrarladı.

“Kaza sahnesi yazmışlar.”

“Reyting içindir.”

“Birkaç bölüm komada kalacakmışım. Ekranda görünmeyeceğim yani.”

“Ne güzel işte, bir süre dinlenirsin. Çok yoruluyordun.”

“Han,” diyerek bakışlarımı ona çevirdim. “Beni gözden çıkarmışlar.”

“Yanlış düşünüyorsun bence. Sadece hikâyeye yeni bir soluk getirmek istemişlerdir.” İyimser kalarak beni sakin tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Ama nafîleydi. Kurduğu bu pozitif cümleler o kadar gerçek dışıydı ki beni sakinleştirmek bir yana, daha da öfkelenendiriyordu.

“Yanlış düşündüğüm falan yok!” diye bağırdım. “Ben dön yıldır bu işi yapıyorum. Neyin neden yapıldığını anlayabilecek kadar tecrübe sahibiyim.”

“Tabii ki öylesindir ama yine de...”

“Aması yok!” diye bağırmaya devam ettim.

“Belki böylesi daha iyi olur,” diyerek beni şaşırttı. “Bu proje sana yeterince zarar verdi. Mutlu değilsin, keyif almıyorsun. İş olmaktan çıktı artık. Bitmesi iyiliğine olabilir.”

“Ben bu projeyi keyif alacağımı düşünerek mi kabul ettim sanıyorsun? İnsanlar romantik sahnelerde oynayamadığını söylüyor. Vural Köse attı bu fikri ortaya, başkaları da onu destekledi. Şimdi bu diziden çıkarılmam ne gibi sonuçlar doğuracak farkında değil misin? Benim suçum olduğunu düşünecekler. Beceremediğimi, reytinglerin bu yüzden düştüğünü ve diziyi kurtarmak için yerime başka bir başrol getirdiklerini düşünecekler. Öyle değil ki. Reytingler çok iyi. Her hafta ilk üçteyiz. Duygusal sahnelerin de hakkını verdiğimi düşünüyorum. Ama kimse bunu böyle görüp bilmeyecek. Kariyerimi mahvedecekler.”

“Bence çok karamsar düşünüyorsun.”

“Sen çok iyimsersin!” Sesimi yükselttiğimi fark edince duruldum. “Bak,” dedim sakın bir tonda, “dedikleri gibi olsa, başaramadığım ve diziyi kötü etkilediğim için benimle yollarını ayırmak isteseler gam yemem. Onların derdi başka. Reyting kutlaması yaptığımız hafta başka bir kadın karakter getirdiler. Şimdi de beni uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Seyirci yokluğumda Taçmin’i daha çok sevince ne olacak, bana ihtiyaçları kalmayacak. İstedikleri şey reyting falan değil, dertleri benim oyunculuğum da değil. Sorun sadece benim! Beni ortadan kaldırmak istiyorlar.”

“Neden bunu yapsınlar? Elisa Tanyeli’sin sen. İnsanlar seninle çalışabilmek için neler neler yapıyor farkında değil misin?”

“Öyleyse Taçmin nerden çıktı? Madem ben Elisa Tanyeli’yim, benim olduğum bir projede başka bir kadın başrolün işi ne?”

Haklı olduğumu biliyordu. Cevabını sessizlikle verdi.

Kendi kendime konuştukça daha çok öfkeleneneceğimi bildiğinden beni zorla ılık duşa soktu. Suyun bedenimi gevşeteceği gibi sinirlerime de iyi geleceğini düşünüyordu. Öyle olmadı. Zannettiği kadar basit bir mesele değildi bu çünkü.

Taçmin’in kadroya dahil olmasında Pelin’in parmağı olduğuna emindim. Babasını bir şekilde ikna etmiş olmalıydı. Yine de Erdal Sakin’in aptal kızının isteğini yerine getirmesi manıklı gelmiyordu. Taçmin’i eninde sonunda başrol yapacaklarsa neden benimle anlaşmışlardı? Şimdi öngördüklerim gerçekleşirse ne olacaktı? Vural Köse çıkıp o kalın bıyığının altından gülecek ve “Ben demiştim,” diyecekti. Bir röportajda hakkımda söyledikleri yüzünden yıllardır savaş veriyordum. Tekrar çıkıp konuşursa ne yapacaktım? İnsanlar kendi gördükleri ve hissettiklerine değil de başkasından duyup öğrendiklerine inanmaya daha meyilliydi. Hele ki o başkası alanında kendini kanıtlamış biriye. Oynadığım bir sahne kalplerini sıcacık etse de Vural Köse’nin çıkıp o sahneyi kötülemesiyle önce üç beş kişinin, sonra yüzlerce, binlerce insanın fikri değişebiliyordu.

Duştan çıkıp odama döndüğümde Han’ı yatağımın ayak ucunda otururken buldum. Beni fark eder etmez ayağa kalktı. “Yine terlik giymemişsin,” dedi çıplak ayaklarıma bakarak. Kafam o kadar doluydu ki banyodan çıkarken üzerime sadece bornozumu almış, saçlarımla ıslaklığı almak için bile uğraşmanuştım.

İlgisini görmezden gelip, “Can geldi mi?” diye sorduğumda başını iki yana salladı.

“Daha iyi misin? Sakinleşebildin mi?”

“Hayır.”

Gözlerini kaçırdı, söylemek istediği bir şey varmış da nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibi görünüyordu. Kötü bir şey olmalıydı ki dile getirmekten bu kadar çekiniyordu. Muhtemelen ben duyuyken Can onu aramış ve güncel birtakım bilgiler vermişti. Öğreneceklerimin moralini daha da bozacağını düşünüyordu. Ama ben zaten en kötüsünü düşünüp kendimi ona göre hazırlamıştım.

“Söyle hadi.”

Çatık çehresini bana çevirdi. “Hı?”

“Bir şey söylemek istiyorsun, belli. Rahat olabilirsin.”

“Daha önce söylemeliydim,” dedi pişmanlıkla. “Olanların üstüne öğrenmen pek iyi olmayacak. Hiç zamanı değil biliyorum ama benden duymanı isterim.”

Anlaşılan konunun Can’la ilgisi yoktu. Söylemekten çekindiği şey, bu sabah öğrendiklerimle ilgili değildi. *Onunla* ilgiliydi. “Neyi senden duymamı istersin?” diye sordum korkuyla. İçimde hâlâ yanıp tutuşan bir öfke varken kalbim şimdi de korkuyu misafir ediyordu.

“Biz dün kavga edince... Sen öyle çekip gidince...”

“Ee?” dedim sabırsızlıkla. Gerginlikten dişlerimi sıkmıştım. Han’ı ilk kez bana karşı bu kadar mesafeli görüyordum. Söyleyeceği her neyse, benden alacağı tepkiden korkuyordu.

“Taçmin’in teklifini kabul ettim. Artık onun için çalışacağım.”

Kahkahalarla gülmeye başladım. Ama o gülmedi.

“Anlık bir sınırla teklifi kabul etmiş olabilirsin. Belki yerinde olsam ben de öyle yapardım. Ama artık iyiyiz, gidip vazgeçtiğini söyle.”

Beklenti dolu gözlerime umutsuzca baktı, ağır ağır başını salladı. “Yapamam.”

“Yapamazsın?” diye tekrarladığımda sessiz kaldı. Dün gece yaşadıklarımıza rağmen şimdi bunu söyleyebiliyorsa bir nedeni vardı. Bilmemi istemediği bir neden. Ama hangi neden benden ayrı kalmasını sağlayabilirdi ki? Benim düşünemediğim. empati yapsam bile anlayamayacağımı bir şey miydi?

“Önce işimi elimden almaya çalıştı, şimdi de seni,” dedim kendimle alay edercesine gülerек. “İşim hâlâ benimle ama sen artık benimle değilsin öyle mi?” Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı anladığımı belirtircesine salladım. Fakat anlamıyordum. “Geçerli bir nedenin olduğuna inanıyorum,” dedim içtenlikle. İnanıyordum çünkü. Güveniyordum ona. “Ama bunun şu an için hiçbir önemi yok.” *Çünkü bazı sonuçlar, bütün nedenleri silip atar.*

“Anlamadım.”

“Beni neden bıraktığına dair geçerli bir nedenin olduğuna inansam da bunun bir önemi yok diyorum. Beni diğer herkes gibi sen de bırakıp gidiyor musun, gidiyorsun.”

“Böyle yapma,” dedi kestirip attığımı düşünerek. “Konuşalım.”

“Belki sonra,” dedim onu sandığı gibi tek kalemde silemeyeceğim için. Yapamazdım çünkü. Han’ı bir kalemde silemezdim. “Kariyerimi kurtarmalıyım şimdi.”

“Bunu birlikte yapabiliriz.”

“Varlığın yeterince işleri karıştırdı. Şu an bildiğim şekilde, yani tek başıma devam etmeliyim.”

“Kafanı karıştırdığımı mı düşünüyorsun?”

Başımı salladım çünkü hayatıma girdiğinden beri yaptığı şey buydu. Zırhımı kırmıştı bir kere, herkese ve her şeye karşı daha yumuşak davranır hale gelmiştim. Beni kendine dönüştürmüştü ama ona bu yüzden kızgın değildim. Bu projenin benim için olan önemini bir türlü anlayamaması canımı sıkıyordu sadece. Nedeni her ne olursa olsun Tarık’la ettiği kavgaın beni zor duruma soktuğunun farkında değildi mesela. Onu başkalarına karşı her savunduğumda işlerin biraz daha karıştığını anlamıyordu. Ben onu savunacağım diye seti terk etmiştim ama o, bunun ne demek olduğunu bilmiyordu. Hiç olmazsa şimdi benden uzak durmalıydı.

“Can’la konuşup neler yapabileceğimize bakacağız. Beni oyun dışı bırakmalarına izin veremem. Sen de bu sırada yaptığın anlaşmaya sadık kalabilirsin.”

“Elisa,” dedi yalvarır gibi.

“Belki bir gün istediğin konuşmayı yaparsın,” diyerek açık kapı bıraktım. “Başka bir gün.”

Ona arkamı dönüp giyinme odasına gittim. Beni durdurmadı. Karanlık tonlarda yaptığım makyaj ve kombinle tekrar yatak odama döndüğümde bıraktığım yerde değildi. Gitmişti. Yapması gerektiği gibi...

Elime geçen ilk parfümden birkaç fıs sıkıp asansöre yöneldim. Kapılar açıldığında aynada kendime şöyle bir baktım. Sorun yoktu. Halledecektim. Yapabilirdim. Elisa Tanyeli’ydim ben. Bu kariyeri kendi tınaklarımla kazıyarak elde etmiştim. Öylece kayıp gitmesine izin veremezdim.

Giriş kata ulaştığımda salonda dört dönen Can’ı gördüm. Yanında Han yoktu. Bakışları bana kaydıığında, suratındaki o yılgın ifade kalbimi daha da zorladı. “İyi misin sen?” Yani tamam, durumumuz pek parlak görünmüyordu ama işleri lehimize çevirmek için bir şeyler yapabiliymişiz gibi geliyordu. Böyle ter dökecek kadar gerilmeye ne gerek vardı...

“Bittik biz, mahvolduk!”

“Abartma istersen.” L koltuğun kısa kenarına geçip oturdum. “Biz neleri atlattık, bunu mu...”

“Yahu, ne abartması?” diye bağırarak sözümü kesti. “Bittik diyorum! Öğrenmişler her şeyi.”

“Neyi öğrenmişler?”

“Nasıl oldu anlamadım. Haberi kaldırmalarını söyledim ama nafile. Sosyal medya şimdi bu haberle çalkalanıyor.”

“Ne haberi? Neden bahsediyorsun sen?”

Hızlıca gelip yanıma oturdu. Derin nefesler alıp verdi. “Filo-fobi teşhisini öğrenmişler,” dedi tek seferde. Kanımın çekildiğini hissettim. Ellerim buz kesmişken cebinden çıkardığı telefon ekranını bana çevirdi. Benim fotoğrafım vardı ekranda, altında büyük harflerle yazan yazı ise başka bir felaketin habercisiydi.

34. BÖLÜM

“BÜYÜK BİR BOŞLUK”

Han'ı görmeyeli on dokuz gün oluyordu.

Onu en son seviştiğimiz gecenin sabahında görmüştüm. Sonrası yoktu. Bir daha onu hiç görmemiş, onunla konuşmamıştım bile. Hislerime saygı duyarak geri çekilmişti. Ona hayır dediğimde *hayır* dediğimi anlamıştı. Israr etmemiş, beni manipüle etmeye çalışarak onunla kalmam için zorlamamıştı. Han'a kızgın ve kırgın olmamın yanı sıra beni anladığı için minnettardım.

Aradan geçen bu on dokuz günde, Han'a karşı duyduğum öfkeyi ve hayal kırıklığını düşünerek günlerimi harap etmemiştim. Çünkü ona da söylediğim gibi, öncelikle kurtarmam gereken bir kariyer vardı.

Tahminlerim doğruydı, Pelin vasıtasıyla beni abluka altına almaya çalışan Taçmin'di. Bu konuda neler yapabileceğimize bakıp yapımcıyla bir toplantı organize etmiştik. Can reytingler dolayısıyla beni yakın zaman içinde kaybetmek istemeyeceklerini düşünüyordu. “Ellerinde şu an için senden daha iyi bir seçenek yok. Seyirci Taçmin'i değil, seni seviyor. Diziden şimdi kendi isteğiyle ayrılırsan ne olur? Reytingler çakılır. Ama komadaki yokluğunda seyirci Taçmin'i sever ve sen daha sonra diziden ayrılırsan ne olur? Ellerinde başka bir seçenek olduğu için değişen pek bir şey olmaz,” demişti Can ve biz de senar-

yoda değişiklik yapılmaya devam edilirse diziden ayrılacağıma dair onlara blöf yapmıştık. Neyse ki doğru taşı yerinden oynatmıştık da işler biraz olsun lehimize çevrilmişti. Karakterim komaya girdiğı halde Taçmin'in karakterine daha iyi sahneler yazılmamış ve dolayısıyla seyircinin onu sevmesini değil de beni özlemesini sağlamıştık. Oyununu bozarak canını sıktığım Taçmin'in benim için başka planları olacağını bilsem de umurumda değildi.

Filofobi teşhisiyle ilgili magazin haberini kimin neden yaptırdığını bulamamıştık. İnsanlar tabii ki üstüme gelmişlerdi. Âşık olmaktan korkuyordum, yoksa bu yüzden mi âşık rolü yapamıyordum? Böyle bir korkum varsa neden romantik komedide oynuyordum? Onları kandırmaya utanmıyor muydum? Falan filan... Üç gün kadar konuşup hep yaptıkları gibi dördüncü gün susmuşlardı. Yorumunu merak ettiğim kişi Vural Köse'ydi ama bir süredir kendisinden ses seda çıkmıyordu.

Haberleri bertaraf edip kaza sahnesini de başarıyla tamamladıktan sonra Can'ın zoruyla kısa bir tatile çıkmıştım. Han gibi o da mola vermenin bana iyi geleceğini düşünmüştü. Açıkçası... Öyle de olmuştu. Kendimi sadece dinlenmiş gibi değil, eskisi kadar Elisa Tanyeli hissediyordum. Dönüşüm bu yüzden muhteşem olacaktı.

"Hazır mısın?" Can elimi tuttuğunda bakışlarımı ellerime çevirdim. İyi ki sete dönmeden önce tırnaklarımı yaptırmayı ihmal etmemiştim. Öyle parlıyorlardı ki ışıltısı gözlerimi alıyordu. Bu hissi seviyordum. "Han da orada olacak." Ama bu hissi sevmiyordum. Onu tekrar ama bu kez bir başkasının yanında gördüğümde hissedeceklerimi sevmiyordum.

"Sorun yok," diye yalan söyledim. Han'ın bana miras bıraktığı özelliklerden en iyisi buydu. Artık çok daha sık yalan söylüyordum. Fakat onun aksine ben yalan söylenmeyi beceriyordum.

"Taçmin'in yanında olacak."

"Umurumda değiller."

“Elisa...” Ona yandan bir bakış atınca hemen sustu. Elimi kendime çekip kucağımdaki diğer elimle birleştirdim. Uzun tırnaklarımı birbirine vurmaya başladım. Umurumda değillerdi.

“Neyse ki ödül törenine Tarık’la katılıyorsunuz. Taçmin kazanılmayacak.”

Burnumu kırıştırarak ona döndüm. “Neden gelsin ki? En iyi çıkış yapan dizi ödülünü alıyoruz. Çıkış yaptığımızda Taçmin bizimle miydi? Hayır.”

“Haklısın.”

“Haklıyım.”

“Ve sanırım biraz da gergin.”

“Saçlarıma istediğim şekli veremedi çünkü!”

“Kim?”

Bu sabah evime gelen ekibi kastederek, “Kuaför!” dedim. “Ona daha belirgin dalgalar istediğimi söylemiştim.” Bir elimle saçlarımı işaret ettim. “Şuna bak, bu saçta dalga görüyor musun sen?” Cevap vermek yerine kaşlarını kaldırıp indirmeyi seçti. Muhtemelen delirdiğimi düşünüyordu. Ve muhtemelen bu doğruydı.

Yeni şoförüm Semih, arabamı daha önce hiç gelmediğim bir ara sokakta durdurduğunda telefonumun kamerasını açıp kendime baktım. İyiydim. Dudaklarım neme doymuş, cildimde en ufak bir pürüz bile kalmamış, saçlarım ıslıl ıslıl görünüyordu. Sorun sadece gözlerimdeydi. Onu da saklamanın yolunu biliyordum. Küçük çantamdan güneş gözlüğümü çıkarıp taktım.

Semih arabadan çoktan inmiş ve kapımı açmak için yanıma gelmişken derin bir nefes aldım. Ama uzattığı eli tutmadım. İçimden gelmemişti çünkü.

“Size eşlik etmemi ister misiniz?” diye sordu otuzlu yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ettiğim adam.

Başımı iki yana salladım. “Uzaklaşmamanız yeterli.”

Can yanıma gelerek bana kolunu uzattı, parmaklarımı dirseğinin içine yerleştirdim. Dizi setleri için özel olarak inşa edil-

miş hastaneye doğru ağır adımlarla ilerledik. Can, "Dik dur," diyordu ki bir bakış atıp beni görünce, "zaten öylesin," dedi gurur duyarak.

İçeri girdiğimizde yapım ekibi tarafından görevlendirilen asistanım Sevgi'nin bizi karşılaması gerekiyordu. Bunu hep yapardı ama bugün ortalıkta görünmüyordu. Acil işi olabileceğini düşünerek üzerinde durmadım. Set çalışanların bir kısmının verdiği selamı alıp onlara gülümseyerek karşılık verdim. *Beş numaralı gülümseme*. Siyah camların ardından dünyaya bakarken beş numaralı gülümsememle dudaklarımı kıvrırmak bana her zaman kendimi güvende hissettirirdi. İnsanlar gözlerimi göremez, dudaklarımdaki gülümsemenin sahte olduğunu bu yüzden anlayamazdı.

Asansöre binip üst kata çıktığımızda Can kulis olarak kullanacağımız odanın yerini öğrenmek için bir dakika kadar yanımdan ayrıldı. Ve ben o kahrolası bir dakika içinde Han'ı gördüm. Anlık refleksle duvarın arkasına gizlenip çaprazımdaki cam kapının yansımasından onu izlemeye başladım. Elinde büyük boy bir kahve bardağıyla benim olduğum yöne doğru yürüyordu.

"Neden gülüyorsun sen?"

Yanımda beliren Can, koridordaki Han'ı henüz fark etmiş değildi. Han'ın aramızda geçenlere rağmen her zaman yaptığı gibi sete adımımı atar atmaz bana sütlü ve şekerli kahvemi getirmek istemesinin beni gülümsettiğinin ise ben farkında değildim. Adam baş düşmanım için çalışmaya başlamıştı ve ben sırf bana kahve getiriyor diye gülümsüyordum, öyle mi... *Alı Elisa, ah...*

Kendimi cezalandırmak istercesine yanaklarımın içini ısır-dım. "Hiç. Özlemişim set ortamını," diye yalan söyledim. Yansımadan Han'ı izlemeyi sürdürüyordum.

"Koridorun diğer ucundaymış senin odan. Gidelim hadi." Arkasını dönmesine rağmen hareket etmedim.

Han'ın o kahveyi bana ulaştırmasını bekliyordum. Onu üzme istemediğimden değil tabii. Canım sütlü şekerli kahve çekmişti ve burada bana o kahveyi Han'dan başka kimse veremezdi. Başka bir nedeni yoktu.

Yersen...

Lakin beklediğim şey olmadı. Han bana ulaşmasına sadece yedi adım kala yanında beliren Taçmin'e bardağı uzattı. "Buyurun, kahveniz," dedi daha sonra.

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Hayır, kızgın bir ateş topu gelip bana çarptı ve ben *öldüm*.

"Elisa!"

Can'ın bağıırışı Han'ın irkilmesine neden oldu. Etrafına baktı ama beni göremedi. Bir süre daha görmemesi onun iyiliğineydi.

Hızlı adımlarla Can'ı takip ettim ve beni hazırlamak için odaya almalarna izin verdim. Sevgi yine ortalıkta yoktu. Makyajım yapılırken hep yanımda durup bana hayranlıkla bakan o kız ne hikmetse bir saati aşkın bir süredir yanıma bile uğramamıştı.

"Sevgi nerede?" diye sordum en sonunda dayanamayarak.

"Bilmem ki, buralardadır."

"Buralarda değil, yanımda olması gerekiyor. Arayıp yanıma gelmesini söyler misin?"

Can ikiletmeden dediğimi yaptı ama Sevgi'nin yanıma gelmesi buna rağmen uzun sürdü. Çiçekli hasta önlüğünü giyip üşümek için üzerime ince bir ceket aldığımda Sevgi kapıdaydı.

"Elisa Hanım!" dedi beni görünce sevinçle. "Sizi o kadar çok özledim ki..."

"Neden bu kadar geciktin?"

Ona kızdığımı anladığı için mi yoksa söyleyeceği şey yüzünden midir bilinmez, sıkılgan bir tavırla konuşmaya başladı. "Şey, ben... Taçmin Hanım'ın kostümüyle ilgileniyordum da."

"Senin için Elisa'nın asistanlığını yapmak değil mi?" diyerek benim yerime ondan hesap sordu Can.

“Taçmin Hanımı ricacı olunca...”

“Kendi asistanı yok mu? Niye senden rica ediyormuş?” diye bastırdı Can.

“Benim çalışma stilimi daha çok seviyormuş.”

Alaycı bir kahkaha attım. “O senin çalışma stilini değil canım, bana çalışmanı sevmiştir.” Sevgi kaşlarını beni anlamadığını gösterir şekilde oynattığında gözlerimi devirdim. “Neyse, bir daha onun için iş yapmanı istemiyorum.”

“Peki, nasıl isterseniz.” Başını eğip konuyu kapatacakken son anda aklına gelmiş gibi, “Bu arada Han Bey...” diyordu ki sözünü kestim.

“Kahvem nerede?”

Bu konuyu konuşmak istemediğimi anlayarak başını salladı. “Hemen getiriyorum.”

“Biraz sert çıktık sanki,” dedi Can arkasından.

“Yumuşak davranınca ne olduğunu gördük,” dedim Han’ı kastederek.

Sert, acı bir kahveyle ilk günü tamamladım. Han o gün beni hiç görmedi. *Göremedi.*

Ertesi gün yine hastane sahnesi çekmek için sete geldiğimizde Taçmin sahnesi olmadığı halde setteydi. Han’la birlikte. Sırf bana pislik olsun diye bunu yaptığından emindim.

Koridorda Tarık’la karşılaştığımızda bana hemen sıkıca sarılmış ve beni ne kadar özlediğine dair birtakım duygusal cümleler sıralamıştı. Hiçbiri beni etkileyecek türden değildi. “Moralin nasıl peki?” diye sordu hoş sohbeti geride bırakarak. “Önce magazin haberleri şimdi de Han’ın ihaneti...”

“İyiyim.”

Kısık gözlerle uzaklara baktığını fark ettim. Neye bu kadar dikkat kesildiğini merak ederek başımı çevirdiğimde Han’la göz göze geldik. Taçmin’in bir adım önünde yürüyordu. Oysaki benim hep arkamda olurdu ve bana kalırsa bu daha güven vericiydi.

“Üç kuruşa sattı seni,” diyen Tarık’a karşılık sessiz kaldım. Han’ı savunmadım. Han için söylediği bu çirkin söz yüzünden Tank’a haddini bildirmedi. Sadece sustum.

Taçmin’le birlikte koridorda karşımıza geçtiklerinde Han’a bakmaktan çekinmiyordum. Kaçması gerekenin o olduğunu anlamam uzun sürse de doğru yerdeydim. Gözlerimi onun her zamankinden daha yakışıklı duran suratına dikmişken o da bana bakıyordu. Kaçmıyordu. *Hayret.*

Taçmin, “N’aber Elisa?” diye sorunca gözlerimi sinirle ona kaydırdım. “Dinlendin mi bi’ güzel, n’aptın bakalım?”

“Ya, dinlendim tabii,” dedim dişlerimi sıkarken. “Arındım. Kendime geldim.”

“Belli belli,” dedi gülerek. “Bi’ güzellik gelmiş sana. Ee, korumanı çaldım diye bana kızgın mısın?”

Tarık destek olmak istercesine kolunu belime doladı. Han’ın bakışları belimin yanındaki Tarık’ın ellerine kaydı, suratı anında karardı. Çehresinin çatıldığını görmek içimdeki bir şeyi uyandırdı. Kelebek gibi değildi. Hissettiğim tüm bu hayal kırıklıklarından sonra olsa olsa tırtıldı.

“İstersen yarızamanlı olarak seni de koruyabilir,” diyerek komik bir şaka yapmış gibi güldü Taçmin.

“İstemez,” diyerek reddettim onu. Mavi gözlere baktım. “Ben kendimi koruyabilirim.”

Ancak ertesi gün bu güçlü duruşumdan eser yoktu.

O incecik hastane önlüğü üzerimdeyken sahneyi tekrar ve tekrar çekmiştik. Yaz gününde olmamıza rağmen üşüyordum çünkü hastanedeki klimaların tamamı çalışıyordu. Ekibin rahat etmesi tabii ki önemliydi ama beni de düşünmeleri gerekmez miydi? Ayaklarım çıplak, çiçekli bir önlükle aynı sahneyi tekrarladıkça tekrarlıyordum. Ve bunun sorumlusu kesinlikle Taçmin’di. Bilerek yaptığına emindim çünkü üşüdüğümü fark etmişti. Ellerim buz gibiydi, bir an için rol icabı elime dokunması gerekmişti ve o zaman durumumu fark etmişti. Yine de acı-

masızın teki olduğunu kanıtlarcasına sahneyi tekrara düşürmeyi sürdürmüştü. Tabii yapardı, bluz ve pantolon giymiş olan oydu.

Sahneye ara verdiğimizde ısınmak için talepkâr davranmam gerekiyordu. Birinden bana ceket getirmesini istemeliydim. Ya da bir battaniye. Ya da şu aptal klimaları kapatmalarını da söyleyebilirdim. Ama kapris olarak algılanmasın diye sustum. Can'ın beni anlamasını bekledim. Hiç olmazsa Sevgi'nin... Anlamadılar.

Han'ın elinde bir şalla bana doğru yürüdüğünü gördüğümde kalbim sıcacık oldu. Bu sıcaklık bile vücut ısını artırmaya yetmişti. Ama günlerdir koruduğum güçlü duruşumu bir anda yıkacak o hareketi yapmasıyla yeniden buz kestim. Getirdiği şalı benim omuzlarıma bırakmadı, Taçmin'e verdi. Ona şok olmuş gözlerle baktım, bulutlanmış gözlerimle...

Hissettiğim hayal kırıklığı ve öfke, tavrımı değiştirmeme neden oldu. Sonraki gün, sete Can'la gitmedim, yanımda başka biri vardı. *Başka bir özel koruma.*

Çekimin yapılacağı kata ulaşmak için asansöre bindiğimizde "Sahne de olduğumuzu düşün. Eski günlerdeki gibi. Ben senin patronunum, sen de benim özel korumam. Sakın pot kırma. Özellikle Han'a karşı, sakın," diyerek tembihledim onu. Orkun benim üniversiteden arkadaşımdı. Tabii ki Han yerine başka bir koruma tutmamış, tiyatroyla ilgilenen bir arkadaşımı ayarlamıştım.

"Ya ağzımdan laf almaya çalışırsa?" diye endişelenerek sordu. "Ya beni döverse? Adam sana âşık değil mi? Kıskanıp döverse ne yaparım?"

"Elin armut toplamaz herhalde," dediğimde gözlerini büyüttü. "Şaka şaka," diye toparladım hemen. "Öyle bir şey olmayacak."

"Umarım," derken tedirgin görünüyordu ama asansörün kapıları açıldığında rolüne girdi. Bir adım öne çıkarak beni bekledi. Ağır adımlarla peşinden ilerledim, gözlerimde yine güneş

gözlüklerim vardı. Han'a baktığım fark edilsin istemiyordum. Daha doğrusu Han'a *nasıl* baktığım fark edilsin istemiyordum.

Çekimin yapılacağı koridora girdiğimizde Taçmin'le Han'ı gördük. Kendimi gülmemek için zor tutarken ilerlemeye devam ettim. Birden Tarık önüme çıktı. "Elisa?" dedi şaşırarak. "Beyefendi kim?"

Han'la aramızda sadece birkaç metre olduğu için vereceğim cevabı duyacağını biliyordum. Bu güneş gözlüklerine boşuna para dökmemiştim, camları o kadar siyahtı ki şimdi gözlerimin sadece Han'da olduğunu kimse bilemezdi. "Yeni korumam," dedim nispet yapan bir sesle ve Han'ın tepkisini izledim.

Elleri yumruk haline gelse de bir şey söylemedi. Söyleyemezdi çünkü. Hiddeti artarken gözlerini yumdu, muhtemelen kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Ama çok beklerdi.

"Bu konuda bir numara," diye devam ettiğimde Han'ın gözleri sinirle açılıp bana çevrildi.

"Ya," dedi Taçmin bize yaklaşırken. "Senin adına çok sevindim. Başına bir şey gelecek diye öyle endişeleniyordum ki."

Yapmacık bir gülücükle, "Ben de ben de," diye karşılık verdim. "Neyse ki artık gerçek bir korumaya sahibim."

Han bir anda arkasını döndü ve sert adımlarla koridorun sonuna doğru yürümeye başladı. Fazla mı ileri gitmişim bilmiyordum ama keyif aldığım bir gerçektir.

•

Gün boyunca Orkun yanımda kalıp rolüne devam etti. İlk sahnemi tamamladıktan sonra dinlenmek üzere terasa çıkmıştım ki Han'ın da orada olduğunu gördüm. Yanında Taçmin yoktu ve onu uzun bir zamandan sonra ilk kez yalnız görüyordum. Başımı sallayarak ona selam verip başka bir masaya oturdum. Şimdi Han terasın bir köşesinde ben başka bir köşesindeydim. Bakışlarımı ona kaydırmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Yine

de deniyordum. Telefonumun tuş kilidini açıp hakkımda yazılan kötü yorumları okuyarak vakit geçirmeye çalışıyordum.

Bir süre sonra yorumlar beni o kadar boğdu ki en sevdiğim mobil oyuna girdim. Ve çiftliğime buğday ekmeye başladım. Belki de taşı tarağı toplamalı ve bir köye yerleşmeliydim. Organik hayatla stressiz yaşayıp giderdim. Ama bir yandan da şehir hayatını seviyordum, şatafattan ve ne kadar şikâyet etsem de bu kalabalık dünyadan hoşlanıyordum.

Orkun, "Elisa Hanım," deyince ektiğim çilekleri toplamayı bırakarak ona döndüm. "Yemeğinizi getirdim."

"Hani, nerede?" diye sordum alışık olduğum diyet tabağını elinde göremeyince.

Orta boy pizza kutusunu önüme koydu. "İşte, burada. Siz çekimdeyken Can'ı aradım ne yediğinizi sormak için ama ulaşamadım kendisine. Ben de Han'a sordum, pizza sevdiğinizi söyledi. Çok severmişsiniz hamurışını, yemeden duramazmışsınız."

"Ben mi severmişim?" İri iri açılmış gözlerimi terasın diğer ucundaki Han'a çevirdim. Kıs kıs gülüyordu.

"Hı hı, Han Bey öyle söyledi."

Sinirle ayağa kalktım, pizza kutusunu da yanıma alarak Han'a doğru yürümeye başladım. Bunu beklemiyor olmalıydı ki hemen toparlandı. Karşısında durup kutuyu masasına bıraktım. "Demek hamurışı severim, ha!"

"Sen kalpli pizza yaparken çok eğlenince öyle sandım galiba," dedikten sonra yeniden pis pis sırttı.

"Bir daha sakın bunu yapma. Korumamla uğraşma."

"Korumam," diye tekrarladı. "Nasıl? İyi koruyor mu bari seni?"

"Çok!" dedim tiz bir sesle. "Senden daha iyi koruduğu kesin!"

"Seni benden daha iyi kimse koruyamaz."

Haklıydı. Buna ben de inanıyordum ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Ters bir şekilde omzumu silktim. "Görürsün," diyerek yanından ayrıldım.

Bir sonraki gün yine Orkun'la gittim sete. Han beni yine onunla görünce fıttırdı. Son birkaç haftada hissettiğim bütün stresten, onun öfkeli yüzüne baktıkça kurtuldum sanki. İçimin yağları eriyordu onu böyle görünce. Hiç olmazsa bir dört yüz gram gittiğinden emindim. O şalı Taçmin'e verdiğinden beri onu mahvetmek istiyordum. Yavaş yavaş amacıma ulaştığımı görmek de bu yüzden eğlenceli geliyordu.

Ancak bu uzun sürmedi. Gün sonunda Orkun beni kenara çekip, "Bence artık bu oyuna bir son vermeliyiz." dedi.

"Neden?" diye sorduktan sonra "Ne korkak çıktın sen de yahu... Dövmeyecek seni, güven bana," dedim.

"Han iyi bir adam. Üzülmeyi hak etmiyor."

Şaşkınlıkla kirpiklerimi kırıştırdım. "Ben üzülmeyi hak ediyorum yani öyle mi?"

"Sen onu üzme için yapıyorsun bunu. O seni üzme için yapmıyor ama."

"Neyi neden yaptığını nereden bilebilirsin ki?"

"His diyelim," diyerek omuz silkti. "Erkek erkeğin halinden anlar. Kadın kadının halinden anlar misali..." Göz kırptı ve eğilip sarıldı bana. "Seninle yeniden oynamak güzeldi. Bana kalırsa onu gerçekten seviyorsan bu tarz oyunlara kurban etmemelisin."

Orkun beni bırakıp gittiğinde sinirliydim. Yine biri beni terk etmişti. Ve yine benim ona karşı yaptığım hiçbir kötülük yoktu. Kesin Han girmişti aklına, tehdit falan etmişti de çocukcağız korkup kaçmıştı. Evet evet, öyle olmuştu. Aksi çok saçmaydı ve beni kızdırıyordu.

Sahte korumam tarafından bile yarı yolda bırakılmamın ertesi gününde yine hastanedeydim. Duru karakteri henüz iyileşmemişti. Ki aslında bu işini kolaylaştırıyordu. Tek planda birkaç sahne çekip evime gidiyordum. Hazırlığa geçmeden önce Sevgi'nin her zaman yaptığı gibi bana kahve getirmesi gerekiyordu. Geniş bir gülümsemeyle uzattığı kahveyi aldım. Tadına baktığımda kan beynime sıçradı.

“Sütlü ve şekerli mi?” diye bağırdım. “Kahveyi nasıl içtiğimi bilmiyor musun sen!”

“Han Bey dedi ki...”

“Han Bey’in ne dediğinin hiçbir önemi yok!” diyerek sözünü kestim. “Ondan gelecek hiçbir şeyi kabul etmiyorum!” Benimle uğraşmaması gerektiğini söylemişim. Ne yapıp edip korumamın işi bırakmasına neden olmuştu. Şimdi hedef Sevgi miydi?

Han’ın beni izlediğini bildiğimden bardağı iki adım ötede duran çöp kutusuna attım. Bir köşede durmuş ve beni izliyor olmalıydı. Verdiğim bu tepkiyle suratı asılmıştı, bunu görmesem bile biliyordum ya da öyle olmasını umuyordum. Ancak tepkimi üzerine alınan Sevgi oldu. Özür dileyerek kaçıp gitti benden. Ben Sevgi’nin arkasından üzüntüyle bakarken Can dilini şaklattı.

“Sen iyice delirdin bak.”

“Bu iyi halim.” dedim öfkeyle solurken. Can inanmasa da bunu ona kanıtlayabileceğim başka bir şey oldu. Daha da delirdim.

Ertesi gün Can’ın telefon ekranında yeni bir magazin haberi vardı. Hayranlarımdan gelen çiçek ve çikolatalardan sıkılıp burnaldığım için içlerinden birini polise şikâyet ettiğimi yazmışlardı. “Taçmin!” diye bağırmıştım haberi ilk okuduğumda. Bu haberi de onun yaptırdığını biliyordum.

Can oturduğu L koltuğumdan kalkıp salonun içinde volta atmaya başladı. “Öfkeyle hareket etme zamanı değil,” dedi. “Diğerleri neyse ama bu sana ciddi anlamda zarar verebilir.”

“Ne gibi bir zarar?”

“Bir hayranının ilgisinden boğulup şikâyetçi olduğun yazıyor Elisa. Bu haberi yalanlamazsak hayran kitlenin büyük bir çoğunluğunu kaybedebilirsin.”

“Yok artık,” dedim gülerek. “Tek bir haberle mi? Daha neler...”

Rahat tavırlarımın aksine telaşla yanıma oturup ellerimi tuttu. “Bir fikrim var. Sosyal medyadan bir video paylaşacağız. Açıklama yapacaksın.”

Suratımı buruşturdum. “Saçmalama.” Daha önce hakkımda neler neler yazılıp çizilmişti, tamamı için sessizliğimi koruyarak öfkelerinin dinmesini beklemiştik ve işe yaramıştı. Şimdi de öyle yapabiliydik. Açıklama yapmak yarardan çok zarar getirirdi, bunu söyleyen ve savunan her zaman Can olmuştu.

“Bu daha önce hiç karşılaşmadığımız bir durum. İnsanlar açıklama bekleyecektir.”

“Neye inanmak istiyorsa ona inanır insan. Bana inanmak istemeyeni ne söylersem söyleyeyim ne yaparsam yapayım yine de ikna edemem.”

“Bilemezsin,” dedi ısrarcılığını sürdürerek. Sonunda pes eden bendim. Salondaki ödüllerimin yer aldığı rafların önüne götürdü beni, kamerayı yüzüme tuttu. Ezberlettiği cümleleri söylerken bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordum. Yanılmadım, açıklama videosunun altına binlerce kötü yorum yapıldı. Başka platformlarda da dalga geçilerek paylaşıldı video. Kimse bana inanmamıştı. Onlara işin doğrusunu anlatmıştım ama onlar kolay olanı seçtiler, bana inanmadılar.

“Birkaç gün bekleyelim,” dedi Can, zamanla bu videonun işe yarayacağını düşünüyordu. Benim için çabaladığının farkındaydım ama artık nefes alamıyordum.

Sonraki gün sete gittiğimde daha önce hep bana güler yüzle selam veren insanların şimdi başını çevirdiğini görüyordum. Aylardır birlikte çalıştığımı bu insanlar bile bana değil, yazılanlara inanmayı seçmişti.

“Sen de onlar gibi mi düşünüyorsun?” diye sordum Sevgi’ye. O en başından beri yanımdaydı. Gelen çiçeği de çikolatayı da nasıl karşıladığımı biliyordu. Bana inanması gerekiyordu.

“Siz kötü bir insan değilsiniz,” dedi hüznlenerek. “Başınıza gelenleri hiç hak etmiyorsunuz.” Bana inandığını anlayınca içim ferahladı.

“Set ekibi kötü biri olduğumu mu düşünüyor?”

Belli belirsiz başını salladı. "Muhtemelen..." Devam etmesini bekledim. "Son zamanlarda biraz gerginsiniz. Bana karşı bile tavırlarınızda değişim olunca yanlış anladılar galiba. Eh, üstüne bu haberler de tuzu biberi oldu."

"Ama sen biliyorsun değil mi? Tepkilerim sana karşı olsa da sebebi sen değildin."

"Biliyorum Elisa Hanım. Anlayabiliyorum sizi. Aşka duyulan özlem insanı hırçınlaştırır."

İnkâr edip yalanlayabilirdim ama yapmadım. O gün sadece Duru karakterinin ailesiyle sahnem vardı. Dolayısıyla Han'ı görmedim. Çekim sandığımdan daha kısa sürdü ve evime döndüm. Yeniden diyet şirketiyle çalışmaya başlamıştım, öğünlerimi şirket hazırlıyor ve gönderiyordu. Evet, Han'ın yerine yeni bir aşçı bulmam kolay olmuştu. Han'ın yerine şoför bulmak da çok basitti. Ama ona karşı duyduğum yoksunluk hissini aşamıyordum.

Onun yerine koyabilecek hiçbir şeyim yoktu. Büyük bir boşluktu yokluğu ve ben dolsun bile istemiyordum. O boşluğun bana verdiği acı bile güzeldi.

Han'ı en son yirmi beş gün önce evimin sınırları içerisinde görmüştüm. Yirmi beşinci günün sabahına karşı evime gelmesini beklemiyordum. Müştemilata girdiğini fark ettiğimde yatak odamın penceresinden ayrılıp koşar adımlarla alt kata indim. Asansöre bile binmedim, daha önce hiç kullanmadığım merdivenleri ikişer ikişer atladım. Neden bu kadar heyecanlandığımı bilmiyordum.

Bahçeye çıktığımda müştemilata girmekle beklemek arasında kaldım. Eşyalarını toplamak için mi gelmişti acaba? Yoksa geri mi dönmüştü? Ama ben ona geri dönmesini söylememiştim ki. Kesin eşyalarını almak için gelmişti.

Bazı uzun gecelerde onun yatağında uyuyakaldığımı elbette bilmiyordu. Yasuğına kokum sinmiş olmalıydı. Şans benden yanaysa o kokuyu almadan dışarı çıkardı. Öte yandan dışarı

çıkması temelli gideceği anlamına da geliyordu. Her iki ihtimalde de şans benden yana değildi.

Kapı açıldığında far görmüş tavşan gibi kalakaldım. Elindeki valizle dışarı çıktığındaysa doğru tahminde bulunduğumu anlamış oldum. Eşyalarını almak için dönmüştü. “Uyuduğunu sanıyordum,” dedi bana doğru yürürken.

“Uyumadığımı bilsen gelmez miydin?”

“Rahatsız etmek istemiyorum seni.”

“Rahatsız,” diye tekrarladım. “Evet, çok rahatsız ediyorsun beni.” *Ama yokluğunla.*

“Merak etme, artık beni görmeyeceksin.” Kaşlarımı sorgular şekilde kaldırdım. “Taçmin’le çalışmayı bırakıyorum.”

İçimdeki sırtma isteğini bastırmak için yutkunmam gerekti. “Neden, daha iyi bir iş mi buldun?” diye sorarak iğneledim onu.

“Daha önemli bir işim olduğunu hatırladım.” Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim dahi yoktu. “Yarın ödül alacaktıydın. Orada olacağım.”

“Benim için geleceksen gerek yok.”

“Orada olacağım,” diye tekrarladı.

Sadece başımı salladım.

“Semih’le tanıştık. Delikanlı biri, gözüm tuttu. Yemeklerini de yine şirket hazırlayıp gönderiyormuş. Aksatmadan ye hepsini, bağışıklığın düşmesin. Emir’le de konuştum, kas ağrıların için bir süre fizik tedavi görüp daha sonra spora devam etmeni önerdi. İpek ise...”

“Kas ağrılarımın olduğunu nereden biliyorsun sen?” diye sorarak sözünü kestim.

“Görüyorum, set aralarında boynunu ovuşturuyorsun. Son zamanlarda başına gelenler çok stres biriktirdi içinde, omuz ağrıların geceleri uyutmuyor olmalı.”

Uyutmuyor ama omuzlarımdaki ağrı değil. Kalbimdeki sızı.
“Hallediyorum.”

Başını salladı. “Tek başına. Kimseden yardım istemeden.”

“En iyi bildiğim şey bu.” Kendimi en iyi hissettiğim şey de buydu. Birinden yardım istemek acizlik değildi elbette. Ama insanı ister istemez o kişiye karşı borçlu kılıyordu ve ben Han’ın benim için yaptıklarının karşılığını veremeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden ona daha fazla borçlanamazdım.

“Yine de birine ihtiyaç duyarsan o kişi ben olmak isterim. Seni mutsuz görmekten nefret ediyorum.”

“Olur,” diyerek kabul ettim. “İhtiyacım olursa kapını çalarım.”

Gözleri ışıldadı. İkimiz için hâlâ bir umut olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ben ne düşünüyordum artık hiç bilmiyordum.

35. BÖLÜM

“ADİLHAN KOZAN”

Kendi hayatlarında birer figüran olarak yaşayan insanların başrolüydüm, ta ki bir yabancı hayatıma girip beni kendine dönüştürene dek...

Artık neydim, kimdim, insanlar için ne ifade ediyordum bilmiyordum. Beni sadece kendine dönüştürmekle kalmamış. bildiğim bütün doğruları unutturmuştu. Yerine koyması gereken başka doğrular vardı. Yerine koyması gereken başka duygular vardı. Ama o artık yoktu.

Ödül gecesi gelip çatığında Semih'in sürdüğü arabada Can'la birlikteydim. Tarık da törene kendi menajeriyle gelecekti. Planlandığı gibi bize yönetmenimiz ve senaristimiz eşlik edecekti. Ne Taçmin ne Pelin ne de yapımcı. Sadece dördümüz hak ettiğimiz ödülü alacak ve geceyi kapatacaktık.

“Bir sorun çıkmaz değil mi?” Yine de endişelenmeden edemiyordum.

Can dilini şaklattı. “Her şey yolunda. Hiçbir sorun olmayacak.”

“Kazananı seyircilerin oylarıyla belirlemişlerdi değil mi?”

“Evet. Gerçek bir ödül yani.” Parayla jürilerinin satın alındığı bir yarışma değil demek istiyordu. O tarz ödülleri almayı reddediyordum.

Kendi tasarımı olan kırmızı renkteki bir elbiseyle arabadan indiğimde flaşlar patlamaya başlamıştı. Bunun sadece bir fotoğraf çekimi olacağını bilerek ışıltadığından emin olduğum bir gülümsemeyle kameralara poz verdim. Kırmızı halıda tek başıma yürüyüp törenin yapılacağı salona ulaştığımda ise Can yeniden yanımdaydı. Ama gözlerim Han'ı arıyordu.

"Elisa," diyerek yanıma gelen ne yazık ki Tarık'tı. Uzattığı koluna girdim ve salona birlikte girdik. Bizim için ayrılmış olan koltuklara geçip oturduk. Birçok tanıdığım ya da sadece ekrandan bildiğim birçok ünlü salonu doldurmaya devam ederken ses kontrolleri yapılmaya başlandı.

Tarık sol yanımdayken Can sağımda oturuyordu. Etrafıma hakmamak için kendimi zor tutuyordum. Han'ın nerede olduğunu merak ediyordum ama mercek altındaydım ve hareketlerime dikkat etmem gerekiyordu.

Sahneye bu yılın en çok dinlenen sanatçısı çıktı. Şarkısıyla ortamın bütün negatif enerjisini alırken benim parmaklarım gergin bir şekilde telefonumu tutmaya devam ediyordu. Ödüller verilmeye başlandığında telefonumun ekranı aydınlandı. Başta önemsemeyecek olsam da aklıma gelen bir ihtimalle dönüp baktım.

Han:

Gülümse hadi, bu ödülü hak ettin.

Fakat artık seyirci onun gibi düşünmüyor olmalıydı ki ödül bize verilmedi. Son zamanlarda hakkımda çıkan haberler ve aldığım tepkiler dolayısıyla son anda değişikliğe giderek ödülü en çok oy alan ikinci diziye verdiler.

En iyi çıkış yapan dizi diye duyurup başka bir dizinin adını söylediklerinde Tarık'la birbirimize şok olmuş gibi bakmıştık.

Ama profesyonel davranıp salonda kalmaya devam ettik. İlerleyen saatlerde törenin bitiminde kokteyl verildi. Ekip olarak bu eğlenceye katılmamayı tercih ettik. Tarık önden çıkarken ben biraz daha kaldım. Keşke yapmasaydım.

“Elisa Tanyeli,” dedi Vural Köse yanıma geldiğinde. Nihayet karşı karşıya gelmiştik. Ama zamanlaması hiç iyi değildi.

“Vural Köse,” diyerek karşıladım onu.

“Hakkında yanılmadığımı her geçen gün biraz daha iyi anlıyorum.” Kalm bıyığının altından gülümsedi. “Çok güzel bir kadınsın, bu yadsınamaz bir gerçek. Ama meslek seçimin yanlış. Manken olmalıydın, oyunculuk sana göre değil. O güzel, kusursuz yüzünde mimik göremiyoruz ki biz. Duygu geçiremiyorsun, aşkı hissettiremiyorsun.” Yüzünü buruşturdu. “Aşk senin üzerinde çok eğreti duruyor.”

“Bunları daha önce de söylemiştiniz,” dedim bıkkın bıkkın iç çekerek.

“Artık insanlar da böyle söyleyecek. Başına geleceklere hazırlansan iyi edersin. Aşktan korktuğu için aşk sahnelerini beceremeyen amatör biriyle bundan sonra kimse çalışmak istemez. Hele ki bu geceki rezaletten sonra.” Kibirle sırtı. “Ödülü elinden almalarından bahsediyorum.”

“Sizinle konuşmak büyük keyifti,” dedim kinayeyle.

“Seninle de öyle,” diye karşılık verdi. “Bu geceye iyi bak. Bir daha asla böyle bir ortamda bulunamayacaksın. Yavaş yavaş yok olup gideceksin.”

“Göreceğiz,” diyerek yanından ayrıldım. Attığım adımlar her ne kadar kendinden emin dursa da içimdeki şüpheye engel olamıyordum. Öfkenin yanı sıra hissettiğim kaygıyla yapımcının ofisindeki yerimi almıştım. Acil durum toplantısı yapıyorduk, köpüren sadece yapımcıydı.

Öyle ki bir an bana dönüp, “Kim sana o aptal açıklama videosunu paylaş dedi!” diye bile bağırdı.

Can hemen öne çıktı. "Ben dedim. Tepkileri azaltır diye düşünmüştüm."

"İyi halt yedin! O ödülün bize verileceği biliniyordu, haftalardır bu olay konuşulurken ne oldu? Elisa Hanım saçma sapan bir açıklama yaptı diye ödülü elimizden aldılar. Rezil olduk, rezil!"

"Elisa'ya bağırmayı kesin," dedi Can. "Bu şartlar altında..."

"Evet, bence de bu şartlar altında daha fazla çalışamayız!"

Gözlerim kocaman açıldı. Tek kalemde silmek diye işte ben buna derdim. Can her ne kadar yapımcının bir anlık sinirle böyle söylediğini düşünse de ertesi gün daha kötüsüyle karşı karşıya geldim. Sabahın ilk saatlerince Vural Köse'nin hakkımda yazdıklarını okudum. Bunun nasıl bir etkisinin olacağını öngöremezken Duru karakterinin yattığı odadaydım. Yatağa boylu boyunca uzanmış ve rolümü oynuyordum. Üzerimde yine o incecik hasta önlüğü vardı.

Yönetmen, "Kestik!" diye bağınca sahneyi bitirdiğimizi sandım. "Elisa, yeni senaryo geldi." Değişikliği merakla beklerken elime bir kâğıt tutuşturmak yerine oturduğu bilgisayar ekranının arkasından bağırdı. "Duru karakteri için paydos!"

Bir anda yattığım yerden doğruldum. Odanın içindeki çekim ekibi de en az benim kadar şaşırılmış görünüyorlardı. "Ölüyor muyum?"

"Elisa Hanım'a yeni senaryo üzerinde çalışması için zaman tanıyalım. Yarım saat ara!"

Çekim ekibi bana resmen acıyarak odayı terk ettiğinde yalnız kalmıştım. Buğulanan gözlerimi saklamam gerektiğini bilerek başımı cama doğru çevirdim. İçeri birinin girdiğini duyunca bunun en ihtiyacım olan kişi olduğunu sandım, Han geldi diye düşünerek döndüm kapıya ama gelen Can'dı. Ve yıkılmış görünüyordu.

"Özür dilerim," diyerek elindeki kâğıtları kucağıma bıraktı. "Başaramadım."

Önlüğüme takılı olan mikrofonu söküp attım. “Başka bir yolu yok mu?” diye sordum. “Düşün, bulursun sen. Daha önce yapmıştık, işleri lehimize çevirmiştik. Yine yaparız.”

Başını umutsuzca iki yana salladı. “Elisa... Bir süredir hiçbir şey sandığın gibi değil. Ben üzülme diye sana söylemiyordum ama... Eskisi gibi değilsin.”

“Nasıl yani?”

“Son bir aydır hiç yeni teklif almadın. Ne bir reklam ne bir dergi ne de bir röportaj.”

Afallamış halde baktım suratına. Yani evet, bir süredir iş gelmediğinin ben de farkındaydım ama geliyor ve Can beğenmediği için reddediyor sanıyordum. Çünkü bunu yapardı, küçük işbirliklerini ismime yakışmayacağını düşünerek reddettiği olmuştu. Ama şimdi *hiç* diyordu. Hiç teklif gelmemişti, öyle mi?

“Endişelenmeli miyim?” diye sordum çünkü bir ay tolere edilebilirmiş gibi geliyordu.

“Bunu dün sabah sorsaydın sana hayır derdim. Ama şimdi... Dün geceki ödülün iptal edilmesi sandığımdan daha çok ses getirdi. Önce antilerinin artması, şimdi kazandığın ödülün geri alınması derken bazı markalar geri çekildi. Şu son çektiğimiz mücevher reklamı, bu sabah arayıp sözleşmeyi feshettiğini bildirdi.”

“Can sen benimle dalga mı geçiyorsun?” diye bağırdım. Kapının açık olduğunu ve koridordakilerin beni duyacağını bilme-me rağmen, “Ne demek iş almıyorum ve işlerim iptal oluyor?” diye bağırmaya devam ettim. “Bunu bana daha önce nasıl söylemezsin? Bir aydır böyle bir şeyi benden nasıl saklarsın?”

“Üzülmeni istemedim, Halledebilirim diye düşündüm.”

“Ama halledemedin! Birkaç magazin haberiyle bir kariyer yerinden bu kadar oynar mı? Ne biçim menajersin! İşini düzgün yapsaydın süreci daha iyi yönetirdin. O videoyu sen dedin diye çektim ben. Sana çekmeyelim demiştin. Senin yüzünden bu haldeyim. Hepsi senin suçun!”

“Özür dilerim.”

“Özür dileme!” Kucağımdaki kâğıtları odanın başka bir köşesine fırlattım. “Ne demek ölmek ya? Ben bu dizi için kaç projeyi iptal ettim bilmiyor mu bu insanlar? Bu aptal dizi için ne kadar çok çalıştım farkında değiller mi? Reyting için Tarık’la sevgili ol dediler oldum. Çekimler için gününün on altı saatini sette geçireceksin dediler geçirdim. İkinci bir kadın başrol getirdiler sesimi çıkarmadım. Nasıl bir kalemde silip atarlar beni? O ödülün iptal edilmesi hakkımda söylenenler yüzünden miymiş? Yapımcının o salak kızı yüzünden olmadı mı her şey? Taçmin yapurmadı mı bu haberleri? Nasıl bütün suç benim üzerime kalır?”

Can sessiz kalırken ben sitem etmeye devam ediyordum. Her yeni sözümde içimdeki alev daha da harlanıyor, gözyaşları gözlerime doğru hücum ediyordu.

“Beni yalnız bırakır mısın?” diye sorduğumda gözlerimden sessiz gözyaşları akmaya başlamıştı bile. Ama sözlerim hâlâ gürültülü ve zehirliydi.

“Dışarıda bekliyorum seni.” dedikten sonra gidecek gibi olup son anda döndü, yakasındaki güneş gözlüğünü çıkarıp bana uzattı. Beni iyi tanıyordu, kimse gözyaşlarımı görsün istemezdim.

Kapıyı kapatarak çıkmasından sonra volkan olup taşım. Bağırış çağırışlarıma devam ederken ayağa kalkıp son bir haftamı geçirdiğim odayı dağıtmaya başladım. Yastıkları, çarşaf-ları bir kenara attım, çiğnedim hepsini. Yerdeki kâğıtları alıp teker teker yırttım. Beni öldürüyorlardı ve benim buna kayıtsız kalacağımı mı sanıyorlardı?

Elbirliğiyle mahvetmişlerdi beni. Nasıl olmuştu, ben neyi kaçırmıştım bilmiyorum ama tırnaklarımı kazıya kazıya geldiğim zirveden beni hep birlikte itmişlerdi. Ve ne yazık ki onlardan biri de Han’dı. Ona âşık oldum diye değil, ona âşık olurken kendimi kaybettim diye olmuştu bütün bunlar. Ben

Elisa Tanyeli'ydim. Aşkın beni bir başkasına dönüştürmesine izin vermemeliydim. Zamanla kırılan zırhım, bu sahte dünyaya pembe gözlüklerle bakmama sebep olmuştu. Görememiştim etrafımdaki hinlikleri. İnsanların yüzüme gülerken arkamdan atıp tutacağını düşünememiştim. Taçmin'i kariyerim için bir tehlike olarak görmem gerekirken aşkımı korumaya çalışmışım ve şimdi kaybettiğim kariyerimdi. Han için hâlâ ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

Biraz olsun sakinleşince güneş gözlüklerimle seti terk etmek üzere odanın kapısını açtım. Koridora o kadar hızlı çıkmıştım ki biriyle çarpışmam kaçınılmaz oldu. Etrafımı uzak geçmişteki o koku sarmaladı. Öylesine bir yaz gecesinin serin sularında yüzmek gibi değil, boğulmak gibiydi bu kez. Vanilya, hindistancevizi, sandal ağacı ve...

"İyi misin?"

"Karanfil," dedim ağlamaklı bir sesle.

Dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gözlük?"

"Koruyucu gözlük bu." Bir nevi geçmişi yâd ediyordum. "İnsanların kötü bakışlarından beni korusun diye taktım. Normalde böyle görünmem."

Çarpışma için üzgünüm, dedi geçmişteki yabancı. "Her şey için çok üzgünüm," dedi Han.

Hiçbir şey göremiyor olmamın dışında iyiyim. Bu konu da sizinle ilgili değil zaten, diyordum geçmişte. "Her şeyi kaybetmiş olmamın dışında iyiyim. Ve bu konu da kesinlikle seninle ilgili," dedim bu kez.

"Sana yardım edebilirim."

"Kimseye ihtiyacım yok," dedim dört yıl önceki gibi. "Ama..." Elimi kaldırıp boşluğu işaret ettim, geçmişte oralarda bir yerde bir kahve otomatı vardı. "Kahve içerken bana eşlik edebilirsin. Belki istediğin o konuşmayı yaparız."

Memnuniyetle başını salladı ve set ekibinin bana acıyan bakışları altında yürümeye başladık. Onlara hiçbir zaman kötü

davranmamıştım. Bütün çalışanlara karşı her zaman nazıktım. Ama onlar son zamanlarda başıma gelenleri bilmelerine rağmen önce hakkımda yazılanlara kanmış, sonra tüm sinirimi Sevgi'den çıkardığım ana şahitlik ettikleri için bana düşman olmuşlardı. Hak etmemiştim bunları. Hiçbirini hak etmemiştim. Alkışlarla beni karşıladıkları bu set ortamından kovulmayı hiç hak etmemiştim. Nefret ediyordum hepsinden. En çok da Han'dan.

Hayır hayır. Yalan söyledim. Han'dan nefret etmiyordum. *Edemiyordum.*

Hastanenin bahçesindeki banka oturduğumuzda bir süre hiç konuşmadık. Nereden başlayacağını bilmiyor olmalıydı. Ne kadar geç kaldığının farkındaydı.

"Dün gece Vural Köse geldi yanıma," diyerek ben başladım bir yerden. "Ödülün elimizden alınmasıyla ilgili beni suçladı. Ona kalırsa manken olmalıymışım, oyuncu olmak benim neyimemiş. Âşık olmaktan korktuğum halde, hiç beceremediğim halde neden aşk diye tutturduğumu sordu. Duygu geçmiyor muş ona. Ben aşkı hissettiremiyormuşum. Aşk benim üzerimde eğreti duruyormuş."

"Yanılıyor," diyerek kesti sözümü. "Bana hissettiriyorsun, hem de çok uzun zamandır. Aşk en çok sana yakışıyor. En çok seninle güzel. Âşığım ben sana. O hastane odasında seni gördüğüm ilk günden beri kalbim sadece senin için atıyor."

"O yabancı sendin yani," dedim donuk bir sesle. Başını salladı, karşılığında ona şaşkın şaşkın bakmamı ya da kollarımı boynuna dolamamı bekledi. İtirafının beni etkilemediğini fark ettiğindeyse afalladı. Buruk bir şekilde gülümsedim. "Ben sana gerçekten aşkı hissettirmiş olsaydım, bu itirafı çok daha önceden yapardın."

"Biliyor muydun?"

Hayal kırıklığıyla başımı salladım. "Kim olduğunu anlamam çok uzun sürmedi."

“Hiç belli etmedin.”

“Senin aksine ben gerçekten iyi yalan söyleyebiliyorum. Kendime bile.”

“Neden sormadın? Neden bekledin?”

“Sanırım bu soruları benim sormam gerek.” Güçlkle nefes aldım. “Ama dediğim gibi, artık nedenlerin hiçbir önemi kalmadı. Bana gerçekleri anlatabilmen için sana çok zaman tanıdım. O kadar fırsatın vardı ama sen saklamaya devam ettin.”

“Korktum,” dedi çaresizce. “Beni hiç tanımak istemeden hayatından çıkarmandan korktum. İtirafım karşısında nasıl bir tepkiyle karşılanacağımı kestiremedim. Öngörülemez birisin çünkü. Bana yalandan nefret ettiğini söyledin ama sana yalan söylediğimi bilmene rağmen beni hayatından çıkarmamışsın. Neden yaptın bunu?”

“Uyanmak istemiyordum çünkü.” Kaşları beni anlamadığını belirürcesine çauldı. “Bir rüya gibiydi. Hemen bitsin istemedim.”

“Bunca zamandır kim olduğumu bilmene rağmen sessiz kalmanın nedeni bu muydu?” diye sordu içi pişmanlıkla kavrulurken. Hafifçe başımı salladım, gözlerini yumdu. Bana tekrar baktığında, “Seni kandırmak istemedim. Her şey bir anda oldu ve ben bunun bir şans olduğunu sandım,” dedi.

“Anlamadım.”

“Üç büyük yalan söyledim sana. Birincisi, seni tabii ki tanıyordum. İkincisi, hastanedeki o yabancı bendim. bana o mucizevi kokuyu sen vermiştin. Üçüncüsü, o gece otel odasında tanışmamız tesadüf değildi. Ama sen zaten bunları biliyormuşsun.” Hayır, bilmiyordum. Kaşlarım şaşkınlıkla hareketlendi. İlk iki yalanı çözeli ve anlamaya çalışalı çok uzun zaman oluyordu ama üçüncüsü?

“Tesadüf değildi derken?” diye sordum tedirgin hissederek.

“Bir oyunla başladı,” dediğinde kalbimin yeniden üşümeye başladığını hissettim. “Yıllardır seni uzaktan uzağa izliyor ve seviyordum. En yakın arkadaşım bunu biliyordu. O gece yan

odamda kaldığını öğrenince böyle bir oyun oynadı sana. Haberim yoktu. yemin ederim haberim yoktu. Ben çılgılığını duyunca gelip yardım etmek istedim sadece. Yan odamda kaldığını bile seni görünce öğrendim. Saldırganı tanıdığımı fark ettiğimdeyse olayı anladım. Ve ayak uydurdum.”

“Bana tuzak kurdunuz.” Başım dönüyordu. Söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkarken görüntü bulanıklaşıyordu.

Başını şiddetle iki yana salladı. “Ben sana tuzak kurmadım, sana oyun oynamadım.”

“Başka şekilde de olabilirdi,” dedim sinirlenerek. “Karşıma çıkıp bana hastanedeki o adam olduğunu söyleseydin seninle bir hikâyemiz zaten olurdu.”

“Denemedim mi sanıyorsun?” diye sordu hayal kırıklığıyla. “Biz seninle üç kez tanıştık ama sen her seferinde beni unut-
tun çünkü umursamadın.” Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu anlayarak teslim olmuş gibi soluğunu verdi. “Hastanedeki karşılaşmamızdan sonra kokuya yıldızçiçeğini ekledim. Ve bunu senin sayende yaptığım için parfümü herkesten önce sana ulaştırmak istedim. Adını söylemiştin bana, araştırdım seni. Bir dizide oynamaya başlamıştın, yavaş yavaş ünlü oluyordun. Karşına daha güçlü çıkmak istedim. Bir şirket kurdum, ilk parfümümüz senin sayende yaptığım parfüm olacaktı. O parfümü sana gönderdim ama senden haber alamadım. Hediyesi alıp almadığını kontrol etmek için sosyal medyadan sana ulaşmaya çalıştım ama sen beni görmedin.”

O kalpli şişedeki kokunun o koku olduğunu anlamıştım zaten ama şişenin evime nasıl girdiğine dair en ufak bir fikrim hâlâ yoktu.

“Başka bir parfümle çıkış yaptık, parfüm beklediğimizden daha çok ilgi görünce şirket büyümeye başladı. Bir gün bir kokteyle katıldım, orada sen de vardın. Bütün cesaretimi toplayıp yanına geldim ama sen bana bakmadın bile. Beni hayranlarından biri sandın ve fotoğraf istiyorsam gecenin sonunu

beklemem gerektiğini söyledin, bana arkana döndün. Bu bizim ikinci karşılaşmamızdı ama yüzümü ilk kez görmüştün.”

O günü hatırlamıyordum. O gün neden ona bu kadar kaba davrandığımı bilmiyordum. Yeni yeni tanınmaya başladığım zamanlardı sanırım. Şöhret dünyasına kapılıp en büyük hataları yaptığım o döneme ait olmalıydı.

“Aradan biraz zaman geçti, şirketin yeni parfümü için lansman düzenledik ve sen oradaydın. Kim olduğumu anladın sanıyordum, çekinerek de olsa yanına geldim. Biz sohbet etmeye başladık ama sen beni tanımadın. Hastanedeki o adam olduğumu söyleyecekken birini gördün ve gittin. Bu bizim üçüncü karşılaşmamızdı ama beni ikinci kez görmene rağmen tanımamıştın.”

Bahsettiği o günü de hatırlamıyordum. Kimi görmüştüm de onu bırakıp gitmiştim bilmiyordum. Anlattığı kadar burnu havada ve şımarık biri miydim bir zamanlar, emin değildim.

“Altı ay sonra biz seninle yeniden karşılaştık. Otel odasında.” Kendine acır gibi güldü. “Ve sen beni yine tanımadın Elisa.” Başını iki yana salladı. “O kadar çok kendinle meşgulsün ve o kadar çok yükseklerde uçuyorsun ki değil alçaklardakileri, yanındakileri bile göremiyorsun. Yolladığım hediye hayranlarından geldiğini zannederek rafa kaldırmışsın. Sosyal medya mesajlarına hiç bakmadan silmişsin. Lansmanda benimle sohbet ederken bile ilgin benim üzerimde değildi. Benimle ilk gerçek tanışman otel odasındakiydi. Koruman olmamı teklif edince hayatına girip sana kendimi anlatabilirim sandım. Beni tanırsan seversin sandım. Ve öyle oldu, sevdin beni. Sevmedin mi?”

“Han,” dedim derin bir nefes alarak.

“Adilhan Kozan,” diye düzeltti beni. “Gerçek adım bu. Dahlia Parfüm’ün gizli ortağı benim.”

“Dahlia Parfüm mü?” diye şaşırdım. Hani yaşlıydı bu gizli ortak? Hakkında yazılan her şey yalandı öyle mi? Yani evet, parçaları birleştirtince mantıklı geliyordu ama bu kadar tesadüfün bir arada olması inanılır gibi değildi.

“İsminden anlar ve beni bulursun diye şirketin adını Dahlia koydum.” *Yıldızçiçeği...*

“Han,” diye yineledim. Herkes için Adilhan bile olsa, benim için hâlâ Han’dı. “Seni tabii ki sevdim çünkü hayatımdaki tek gerçeklik olduğunu sanıyordum.” Nereye varacağımı anlamış gibi baktı bana. “Ben çok sahte bir dünyanın içinde boğulurken girdin sen hayatıma. Kan bağımlı olan teyzem bile çıkarları doğrultusunda beni hayatında tutuyor. Arkadaşlarım, iş arkadaşlarım, hayranlarım... Hepsinin sevgisi saman alevi gibi. Bir kalemde silip atılacak biriyim ben onların gözünde. Ki bugün bunu daha iyi anlamışsındır. Bana oyunlar oynadılar, tuzaklar kurdular. Ama şimdi tüm bu anlattıklarını düşününce senin oyunların hepsinden daha korkunç geliyor.”

Sertçe yutkundu. Nereye varacağımı anlamıştı.

“Ben kahveyi sütlü ve şekerli sevdiğimi bir tek sana söyleyebildim. Cips krizlerimi sadece seninle atlatabildim. Ben senin yanındayken sınırsızlaşabildim. İnsanlar beni gerçeklerimle kabul etmek istemediler hiçbir zaman. Sen yıllarca beni uzaktan uzağa izleyip sevdin. Hayatıma girdiğinde hakkımda yanıldığını gördün ve yine de vazgeçmedin benden. Beni tüm gerçeklemlerimle tanımaya çalıştın ve yine sevdin.”

“Bir şeyin eksik olması, ondan vazgeçmene sebep olmamalı. O, umutsuzluğu hak etmeyecek kadar güzel, onu tamamlayabilirsin. Sadece biraz sabır demiştin çünkü.”

Buruk bir tebessümle baktım ona. “Öyle demiştim, evet. Ama ben artık zamanın bir şeyleri değiştireceğine olan inancımı kaybettim. Dediğim gibi, sana çok zaman tanıdım, çok sabrettim bana karşı şeffaf ol diye ama yapmadın. En zayıf olduğum anda beni yakaladın ki seni hayatımdan çıkaramayayım. Senden başka kimsemin kalmadığını anladığım anda bu itirafı ettin ki seni de kaybetmek istemeyeyim. Aşkına aldanıp yalanlarını göz ardı edebileyim.”

“Hayır,” diye karşı çıktı. “Bu yüzden değil. Yemin ederim bu yüzden değil.”

“O halde neden şimdi? Neden böyle bir zamanda tüm gerçekleri tokat gibi çarptın suratıma?”

“Daha önce söyleyecektim. Taçmin’le bir anlaşma yaptık. Onun için çalışmazsam başrolü elinden alacağını söyledi. Ona inanmadım, böyle bir gücü olduğunu sanmıyordum ama zamanla gördüm ve bu dizinin senin için önemini bildiğimden kabul etmek zorunda kaldım. Bir ay için anlaştık. Sen kariyerine odaklanmak isteyince bu itiraflarla kafanı daha da karıştırmak istemedim. Her şeyi yoluna koyduğunda gelip anlatacaktım hepsini.”

“Ama her şey daha da kötüye gitti. Kaybettim.”

“Kaybetmedin,” diye inkâr etti. Gerçek buydu. O da bunu çok iyi biliyordu.

“Kaybettim Han,” diye tekrarladım. “Can’ı bile kaybettim.”

“Yoksa o mu söyledi sana?” diye sorduğunda gözyaşları tekrar gözlerime hücum etti. Artık şaşırma safhasını geçmiştim.

“Can biliyor muydu?”

Pot kırdığını anlamış olsa da geri dönüşü yoktu. Tüm bu anlattıklarının üzerine ne söylerse söylesin daha fazla şaşırمام sanıyordum ama, “Can benim çocukluk arkadaşım.” deyince dehşete kapıldım. “Beni müştamilatta gördüğü ilk gün her şeyi anlattım ona. Karşı çıktı tabii. Bir hafta zaman tanıdı sadece. O bir haftada ya gerçekleri anlatacaktım ya da sana kendimi sevdirecektim. İkincisi oldu, bana ısındın ve Can’a karşı bile beni savunmaya başladın. Can daha önce kimse için böyle davranmadığını bildiğinden bize bir şans verdi. Bir de tabii senin şu filofobi durumun vardı. O korkuyu benimle aşabileceğine dair işaretler alınca sessiz kaldı.”

Can da bu işin içindeydi. Tek gerçek arkadaşım, arkamdan iş çevirmişti. Beni sevdiğine inandığımı tek arkadaşım, bana oynanan bu korkunç oyuna alet olmuştu.

“Ona kızma,” dedi Han. “Âşık olmaktan korktuğun için aşk sahnelerini çekerken gerildiğini düşünüyordu. Aşkı tadarsan o kadar korkulacak bir şey olmadığını görür ve sahnelerde gerilmezsin diye düşündü. Vural Köse’nin sözlerini çok kafaya takıyordun, bu diziye bile ona kendini kanıtlamak için girmiştin. Seni bu stresten kurtarmak istedi.”

O kadar sözün içinde takıldığım tek bir yer oldu. “Can da mı yapamadığımı düşünüyormuş?” Han bir pot daha kırmıştı. “Can da mı Vural Köse gibi düşünüyormuş? O da mı aşkın üzerimde eğreti durduğuna inanıyormuş?”

“Öyle demek istemedim.”

Ofladım. “Neyse ne,” dedim gözlerimi daha da açıp yaşların kurummasını bekleyerek. “Anlaşılan hayatımda gerçek sandığım ne varsa sahteymiş. Ben sadece hastanedeki o yabancısın ve bunu benden gizliyorsun sanıyordum. Meğer sen korkunç bir planla önce hayatıma sızmışsın, sonra can dostumu da oyununa alet ederek beni kendine âşık etmeye çalışmışsın.”

“Böyle söyleme.”

“Sana âşık oldum,” dedim teslim olarak. “Ama neyi neden yaptığının hiçbir önemi kalmadığı gibi bu kadar yalan üzerine hissedilen bir aşkın da gerçek olduğunu düşünmüyorum. Hislerim gerçek mi bilmiyorum.”

“Elisa,” dedi yalvarır gibi. “Bana bunu yapma.”

“Keşke sen de tüm bunları bana yapmasaydın.” Bir damla gözyaşı usulca çeneme doğru süzülürken ayağa kalktım. “Çünkü belki o zaman gerçek bir hikâyemiz olurdu. Yalanlar üzerine kurulmuş sahte bir dünyanın içinde yok olup gitmezdik.”

“HAN’IN ELİSA’SI”

Adilhan Kozan

Kokular zaafım sanıyordum. Yanılmışım. Onun kokusuymuş benim zaafım.

Onu ilk gördüğümde üzerinde hasta önlüğü vardı. Beline sarıldığında saçlarından yayılan koku beni mest etti. Narçiçeği. Kusursuz tenine sinen koku narçiçeğiydi. Başka hangi notalarla kuşatıldığını arıyordum ki pembe dudaklarının arasından çıkan sözlerle beni şaşırttı. Anladım ki onun da kokulara karşı ilgisi var, parfümümün kalp notasını bilecek kadar hem de...

Kokular üzerine sohbet etmeye başladığımızda bana ilham vereceğini ve bunun benim hayatımın dönüm noktası olacağım bilmiyordum. Biraz sabır, demişti o gün bana. Kulak verdim sözlerine ve sabrettim. Yıldızçiçeğinin tamamlayıcı etkisini gördüğümdeyse onu bulmak istedim. Onu bulmak çok kolay oldu ama ona ulaşabilmek çok zordu.

Yapığim parfüm onay alırken ve ben bir marka kurmaya yaklaşmışken Elisa Tanyeli şöhret basamaklarını tırmanmaya başlamıştı bile. Ona yıldızçiçeğinin gerçek bir mucize olduğunu söylemek istedim. E-postalar attım, onun için farklı farklı sosyal medya uygulamalarına kaydoldum. Bekledim, günlerce

attığım mesajlara cevap gelir belki diye bekledim ama olmadı. Belki beni fark eder diye şirketimin adını bile "Dahlia" koydum. Yetmedi. Uzun uğraşlar sonucu ona hediye gönderebileceğim bir adres buldum. Fakat gönderdiğim hediye ona ulaştı mı hiç öğrenemedim.

Aylar sonra bir kıyafetle katıldığımda onu ikinci kez gördüm. Bu kez üzerinde ince askıları olan pudra rengi bir elbise vardı. İlk kez gözlerine bakacaktım. Onun da beni ilk kez göreceğini bile rek yanına gittim. Daha önce hiç o günkü kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum. Ellerim terliyor, nabzıma yetişemiyordum. Beni fark ettiğinde o hastane odasındaki gibi içtenlikle gülümser sanmışım. Dudakları samimiyetle kıvrılır diye beklerken bana soğuk bir gülücük yolladı. Ve beni hayranı sandı. Teknik olarak, onun hayranıydım ama sandığı şekilde değil.

Bir yıl sonra ortağım ve aynı zamanda çocukluk arkadaşım olan Yalın Soysal, bana sormadan Elisa Tanyeli'yi şirketimizin lansmanına davet etti. Başta Yalın'a kızsam da Elisa'yı lila rengi kabarık elbisesiyle salonda gördüğümde kalbim yeniden ritmini kaybederek yumuşadı. Elisa'nın hayalini kurarak geçirdiğim zamanın tamamında başarılarına şahitlik etmişim. Oynadığı filmleri, dizileri ve reklam çekimlerini büyük bir hayranlık ve gururla izlemişim. Verdiği röportajları okumuş ve kapağında yer aldığı bütün dergileri satın almışım. Ona gerçekten hayrandım ama düşlediğim gibi biri olup olmadığını bilmiyordum. Ben o hasta önlüğünün içindeki kızı mı merak ediyordum yoksa ışıkların altında parlayan bu yıldızı mı emin olamıyordum. Öğrenmek için bir kez daha tüm cesaretimi toplayarak yanına gittim.

Tuhaf bir şekilde bu kez benimle ilgilendi. Kim olduğumu bilmiyordu. Dahlia Parfüm'ün sahibi olduğumu da hastanedeki o genç adam olduğumu da bilmiyordu. Bilemezdi zaten. Dahlia kurulduğundan beri geri planda durmuştum, hiçbir yerde yüzümü göstermemiştim. O gün zaten genç adamı görmesini

engelleyen korucuyu gözlükler takıyordu. Ona kendimi tanıtmak üzere olduğumda ilgisi bir anda dağıldı ve dakikalardır benimle değilmiş gibi ellerimden kayıp gitti. Arkasından sadece bakakaldım. Belki geri döner ve kaldığımız yerden devam ederiz diye bekledim ama yapmadı. Anladım ki beni hâlâ görmüyordu ama bu kez gözlerinde koruyucu gözlük yoktu, onu kör eden şöhret ışığıydı. Elisa artık narçiçeğiyle sarmalanmış, gördüğüm en içten gülümsemeye sahip o kadın değildi. Artık o kadar çok kendiyle meşguldü ve yükseklerden uçuyordu ki ne beni ne de başkasını görececek hali vardı.

Olmayacak bir hayalin peşinden koştuğumu zannettiğimde ise onu bir kez daha gördüm. Bir otel odasında, korkmuş halde. Onu davetsiz misafirinden kurtardığımda bana güvendi ve koruması olmamı teklif etti. Yabancıysa olduğu davetsiz misafirini zaten tanıdığımı bilmeden... Elisa'ya bu tuzağı ben kurmamıştım. "Bunu nasıl yaparsın?" diye sorduğum kişi oyunun sahibiydi. "Zarar görebilirdi!"

Altıgım sert yumrukla yere düştü. Kaygısız bir şekilde ayağa kalktığında burnumdan soluyordum. "Teşekkür etmen gereken yerde şu yaptığına bak," dedi Yalın. "Bunu yapmasaydım, onunla hiç gerçek anlamda tanışmamış olacaktın."

Haklı olduğunu biliyordum, yine de Elisa'nın gözlerindeki o korkuya değmezdi. "Böyle bir geceyi yaşamasına sebep olmaktansa onunla hiç tanışmamış olmayı yeğlerdim."

"Yıllardır bu anı beklediğini ikimiz de biliyoruz. Senin için yaptım kardeşim. Şimdi bana neler olduğunu anlat."

"Koruması yaptı beni."

"Ne?"

Sinirlerim bozulmuş gibi gülmeye başladım. "Koruması olarak işe başlamamı istedi."

Düşünceli bir ifadeyle, "Kim olduğunu biliyor mu?" diye sordu. *Hastanedeki o adam olduğunu biliyor mu? Dahlia Parfüm'ün sahibi olduğunu biliyor mu?*

Başımı iki yana salladım. “Benim de onun kim olduğunu bilmediğimi sanıyor.”

Söylediğim yalanı ilginç bulmamış olmalı ki hiç üzerinde durmadı. “Peki yapacak mısın? Bodyguard’cılık falan?” diye sorup sınıttı.

“Onu tanımamı istediğini söyledi. Tek yolu buysa, ki artık öyle görünüyor, evet, yapacağım.”

“Vay canına,” dedi Yalın. “Demek, onu şirketinin marka yüzü yapmak yerine korumayı tercih ediyorsun. Bu gerçekten eğlenceli olacak.”

Kısmen öyle oldu.

Elisa Tanyeli’yi tanıdıkça Elisa’yla ilgili ne kadar yanıldığımı gördüm. Beni her hayal kırıklığına uğrattığında gitmek istedim. Ama bir kez söz vermiştim ona. Diğer herkes onu bırakmışsa bile ben onu bırakmayacaktım. Bir kez görmüştüm içindeki Elisa’yı, yine göreceğime dair umutluydum. O unutmuş olabilirdi kendini ama benim aklımdan çıkmıyordu. Şöhret ışığı onu sadece kör etmemiş, kendine de yabancılaştırmıştı. Ona gerçek kendini hatırlatacak, sevdirecek ve kabul ettirecektim. Onu koruyacak ve kurtaracaktım.

Bir süre her şey istediğim gibi gitti. Elisa bana yavaş yavaş alışıyordu. Artık sadece Han’dım. Ta ki Yalın’ın bana acil bir çağrı bıraktığı güne kadar... Apar topar çok uzun zamandır hiç uğramadığım şirketime gittiğimde, “Demek sonunda bir şirket sahibi olduğunu hatırladın,” dedi ortağım.

“Çok vaktim yok,” diyerek konuya girmesini istedim. “Bugün önemli bir toplantısı var, yanında olmalıyım.” Yeni dizi projesiyle ilgili bir toplantıydı. İlk kez bir romantik komedi işi yapacağı için gergindi. O beni istemese bile yanında olmalı ve onu desteklemeliydim. Ki istediğini söylemişti.

“Sakin bana unuttuğunu söyleme.”

“Neyi?” diye sorduğumda Yalın’ın çehresi çatıldı.

“Bu akşam bizim toplantımız var,” dedi sakın kalmaya çalışarak. “Japonlarla!”

“Siktir.” Tamamen aklımdan çıkmıştı. “O yemek, bu akşam mıydı?”

“Evet,” dedi dişlerinin arasından. Açıkçası öfkesi umurumda değildi. Ama bu işbirliğini de kaçıramazdık.

“Seni yalnız bırakamam,” dedim bu yüzden. “Ama Elisa’yı da yalnız bırakamam.”

“Bana bak,” dedi daha da öfkelenerek. “Anlıyorum, kızı seviyorsun, onu sevdiğin için hayatını ona göre yaşıyorsun ama bu akşam olmaz. Bu yemeği uzun zamandır bekliyoruz. Bizim toplantımıza katılacaksın.”

“Yalın.”

“İtiraz istemiyorum. Ne yap et, çöz bu işi.”

Bir seçim yapmam gerekiyordu. Ya Dahlia ya da Elisa. Fakat belki de her ikisi de...

Aniden aklıma gelen fikirle Elisa’nın yemeğe katılacağı restoranın adını Can’dan öğrenip numarasını tuşladım. “Bu akşam için rezervasyon yaptırmak istiyorum,” dedim arama cevaplandırıldığında. “Akşam altı, dört kişi.”

“Maalesef efendim... Bugün tamamen doluyuz. En yakın müsait günümüz dört gün...”

“Ben Dahlia Parfüm’ün sahibi Adilhan Kozan,” dedim ve bu cümle, iki farklı kimlikle aynı anda, aynı restoranda bulunabilmem için yeterli oldu.

Ben iki kimlik arasında sıkışıp kalmışken Elisa’nın da benden aşağı kalır yanı yoktu. Elisa ve Elisa Tanyeli arasında gidip geliyordu.

Elisa Tanyeli’yle baş etmek aslında kolaydı. Başkalarına olan hıncını benden çıkarmasını alttan alabiliyordum. Kırıcı tüm sözlerini duymazdan gelmek gerçekten çok kolaydı. Ama Elisa’yla kalmak pek öyle değildi. Daha ilk gün Can’dan filo-

fobi teşhisiyle ilgili bilgiler edinmiştim. Nedenini anlatmamıştı Can, ben de bir gün Elisa anlatır belki diye üstelemedim. Ve Elisa'ya bu durumunu bilerek yaklaştım. Ne zaman aramızda romantik birtakım duygular oluşsa Elisa kaçtı ve ben onu anlayışla karşıladım. O kaçtıkça ben onu kovalamadım, bana tekrar gelmesini bekledim. Biraz sabır, demişti bana. Sabrettim ve tam umudumu kaybetmek üzereyken beni öptü.

Ona yalanlarımı açıklamayı düşünüyordum ki aniden hayatı tepetaklak oldu. Bir de ben çelme takmak istemedim. Elisa'nın sahte arkadaşları, haddini bilmeyen partnerleri, acımasız teyzesi, gelen isimsiz notlardan sonra ortaya bir de dişli bir rakip çıktı. Elisa'nın üstesinden gelebileceğini düşünüyordum. Ama yabancı olduğu bu sektörün gerçekleri çok başkaydı. Taçmin, Elisa'nın rolünü elinden alacaktı ve ben bu rolün Elisa Tanyeli için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Elisa için, Elisa Tanyeli'den vazgeçtim. Taçmin'in üçüncü kez ettiği teklifi kabul ettim.

"Bir ay için anlaştık. Bir ay boyunca sadece set günlerinde yanında olacağım. Elisa'yla muhatap olmayacaksın, onunla göz göze bile gelmeyeceksin. Bırak kariyerine zarar vermeyi, onun güzel canının senin yüzünden sıkıldığını anlarsam kendine yeni bir iş bulmak zorunda kalırsın."

Neden bahsettiğimi bilmeyerek alaycı bir şekilde güldü. "Yeni bir proje gibi mi?"

"Yeni bir meslek gibi. Elisa'yı üzersen seni bu sektörde barındırmam."

"Sen mi yapacaksın bunu? Bir özel koruma mı beni mesleğimden edecek?"

"Âşık bir adamın ne yapacağını bilemezsin," dedim. "Öskeli bir âşık adamın ne yapacağını tahmin dahi edemezsin."

Zaman geçtikçe, Elisa beni Taçmin'in yanında her gördüğünde, o güzel yeşil gözler hayal kırıklığıyla buğulandıkça hata yaptığımı anladım. Yaptığım tek hata da bu değildi. Gece

gündüz çalışıp birçok konuda fedakârlıklar yaparak büyüttüğüm şirketim batmak üzereydi. Elisa Tanyeli'nin özel koruması Han olduğum süreçte Yalın tek başına idare edememişti. Dahlia Parfüm'ün ellerimden kayıp gideceğini sanırken bana yıldızçiçeğini veren kadını kaybettim.

Onu son kez gördüğümde üzerinde incecik bir hasta önlüğü vardı. Çok sevdiği çiçeklerle süslenmişti. Yanma oturduğumda saçlarından yayılan koku canımı acıttı. Yıldızçiçeği. Kusursuz tenine sinen koku benim onun sayesinde yaptığım kokuydu. Kızarmış gözlerle bana bakarken titreyen dudaklarının arasından çıkan sözlerle beni mahvetti. Anladım ki onu korumak isterken ona en çok zararı ben vermişim. Onu kurtarmak isterken aslında kaybetmişim. Biraz sabır, demişti bana. Ama geçen zamanın biraz sabırdan fazla olduğunu bilmiyordum.

Çiçekler zaafı sanıyordum. Yanılmışım. Korkularıymış onun zaafı.

Devam edecek...

